

Dansk udgave

Meddelelser og oplysninger

<u>Informationsnummer</u>	Indhold	Side
	I (Meddelelser)	
	EUROPA-PARLAMENTET	
	BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGSLER	
(2002/C 277 E/001)	E-3188/01 af Jan Mulder til Kommissionen Om: Europæisk støtte til udviklingen af industriområder	1
(2002/C 277 E/002)	E-3357/01 af Rodi Kratsa-Tsagaropoulou til Kommissionen Om: Afghanistan og humanitær bistand fra Den Europæiske Union	2
(2002/C 277 E/003)	E-3367/01 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Sønderrivning af pas og røveri fra og mishandling af rejsende fra tredjelande ved EU's ydre grænser	4
(2002/C 277 E/004)	E-3398/01 af Miquel Mayol i Raynal til Kommissionen Om: Gibraltar	4
(2002/C 277 E/005)	E-3460/01 af Charles Tannock og Theresa Villiers til Kommissionen Om: Lovligheden af bestemmelserne i direktivet om insiderhandel og kursmanipulation	5
(2002/C 277 E/006)	E-3497/01 af Maurizio Turco til Kommissionen Om: EU's samarbejde med lande, der ikke samarbejder med FATF (Den Finansielle Aktionsgruppe vedrørende Hvidvaskning af Penge, oprettet under OECD)	6
(2002/C 277 E/007)	E-3549/01 af Bart Staes til Kommissionen Om: Den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og det sydlige Serbien	9
(2002/C 277 E/008)	E-3591/01 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Virksomheden Luís Elvas og tekstil- og beklædningssektoren i Portugal (supplerende svar)	10
(2002/C 277 E/009)	E-3598/01 af Ilka Schröder til Kommissionen Om: Såkaldte »Gefährderanschreiben« fra politiet til personer, der formodes at ville deltage i protestaktioner i forbindelse med topmødet i Laeken	11
(2002/C 277 E/010)	E-3643/01 af Geoffrey Van Orden til Kommissionen Om: Terrorisme	12

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2002/C 277 E/011)	P-3645/01 af Laura González Álvarez til Kommissionen Om: NO _x -emissioner i Spanien	13
(2002/C 277 E/012)	E-3649/01 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: Terrorisme, Somalia og information	14
(2002/C 277 E/013)	E-3695/01 af Nelly Maes til Kommissionen Om: EU-delegationer	15
(2002/C 277 E/014)	E-3709/01 af Jonas Sjøstedt til Kommissionen Om: Frihandelsaftale med Mercosur	16
(2002/C 277 E/015)	E-0066/02 af Camilo Nogueira Román til Rådet Om: Formandskabets holdning til reformen af den fælles landbrugspolitik	16
(2002/C 277 E/016)	E-0074/02 af Concepció Ferrer til Kommissionen Om: Teknisk bistand til Kina med henblik på sundheds- og plantesundhedsforanstaltninger	17
(2002/C 277 E/017)	E-0079/02 af Alexandros Alavanos til Rådet Om: Manglende angivelse af grænselinjer på amerikanske kort	18
(2002/C 277 E/018)	P-0108/02 af Kathalijne Buitenweg til Kommissionen Om: Tvivl om sikkerheden ved videregivelse af personoplysninger til tredjelande og instanser i disse	19
(2002/C 277 E/019)	E-0113/02 af Mogens Camre til Kommissionen Om: Asylbevillinger i EU	20
(2002/C 277 E/020)	P-0119/02 af Michael Cashman til Kommissionen Om: Associeringsaftaler med tredjelande	21
(2002/C 277 E/021)	E-0127/02 af Rolf Berend til Kommissionen Om: Firmaet CREAM med sæde i Luxembourg	21
(2002/C 277 E/022)	E-0135/02 af Salvador Garriga Polledo til Kommissionen Om: Kommissionens forslag vedrørende Haitis økonomiske fremtid	22
(2002/C 277 E/023)	E-0156/02 af Graham Watson til Kommissionen Om: Afrikanske børn, som er blevet forældreløse på grund af aids	23
(2002/C 277 E/024)	P-0179/02 af Geoffrey Van Orden til Kommissionen Om: Cypern	23
(2002/C 277 E/025)	P-0234/02 af Jonas Sjøstedt til Kommissionen Om: Omkostninger i forbindelse med lægemidler i fremtiden	24
(2002/C 277 E/026)	E-0242/02 af Glenys Kinnock til Kommissionen Om: AVS/EU-handelsforhandlinger	25
(2002/C 277 E/027)	P-0274/02 af Gian Gobbo til Kommissionen Om: Undertrykkelse af den kurdiske bevægelse for tosprogethed i Tyrkiet	26
(2002/C 277 E/028)	E-0277/02 af Charles Tannock til Kommissionen Om: Politisk undertrykkelse i Aserbajdsjan	27
(2002/C 277 E/029)	E-0278/02 af Luckas Vander Taelen til Kommissionen Om: Angreb på journalisters ytringsfrihed i Malta	28
(2002/C 277 E/030)	E-0284/02 af Eluned Morgan til Kommissionen Om: EU-støttede projekter i Israel	29
(2002/C 277 E/031)	E-0292/02 af Charles Tannock og Theresa Villiers til Kommissionen Om: Europæisk gruppefritagelse for detailhandel med biler	30
(2002/C 277 E/032)	E-0302/02 af Eluned Morgan til Kommissionen Om: Strukturfond	31
(2002/C 277 E/033)	E-0304/02 af Laura González Álvarez og Pedro Marset Campos til Kommissionen Om: Giftsky i Cartagena, Spanien	32

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2002/C 277 E/034)	E-0307/02 af Marie Isler Béguin til Kommissionen Om: Malta og miljødirektiverne	34
(2002/C 277 E/035)	E-0322/02 af John Purvis til Kommissionen Om: Forberedelser til mødet i Det Europæiske Råd i Barcelona	35
(2002/C 277 E/036)	E-0348/02 af Nelly Maes til Kommissionen Om: Israels ødelæggelse af EU-investeringer i de palæstinensiske områder	35
(2002/C 277 E/037)	E-0364/02 af Eurig Wyn til Kommissionen Om: Menneskerettighedsspørgsmål i Vietnam	36
(2002/C 277 E/038)	E-0369/02 af Mary Honeyball til Kommissionen Om: Menneskehandel	37
(2002/C 277 E/039)	E-0374/02 af Armando Cossutta til Rådet Om: Fængsling i Guantánamo af krigsfanger fra Afghanistan	38
(2002/C 277 E/040)	E-0391/02 af Charles Tannock til Rådet Om: Anvendelsen af Genève-konventionen vedrørende krigsfanger	39
(2002/C 277 E/041)	E-0471/02 af Carmen Cerdeira Morterero til Rådet Om: Behandlingen af fængslede EU-borgere i Guantánamo Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0374/02, E-0391/02 og E-0471/02	39 39 39
(2002/C 277 E/042)	E-0381/02 af Isidoro Sánchez García til Rådet Om: Kontrol med indførsel af marokkanske tomater	40
(2002/C 277 E/043)	P-0394/02 af Hanja Maij-Weggen til Kommissionen Om: Europæisk støtte til udviklingsprojekter i den sydlige del af Monagas, Venezuela	41
(2002/C 277 E/044)	E-0405/02 af Toine Manders til Kommissionen Om: Beskatningsaftalen mellem Belgien og Nederlandene	42
(2002/C 277 E/045)	E-0421/02 af Jonas Sjöstedt til Kommissionen Om: Fortsættelsen af disciplinærsagen mod Linda Steneberg	43
(2002/C 277 E/046)	E-0422/02 af Jonas Sjöstedt til Kommissionen Om: En toldepisode sat i relation til spørgsmålet om samordning mellem EU's toldmyndigheder	43
(2002/C 277 E/047)	E-0423/02 af Jonas Sjöstedt til Kommissionen Om: Krav på mistet rente som følge af langsomme ratificering	44
(2002/C 277 E/048)	P-0425/02 af Carmen Cerdeira Morterero til Rådet Om: Racistisk inspireret drab i Spanien	45
(2002/C 277 E/049)	P-0435/02 af Daniel Hannan til Kommissionen Om: Brochure og tv-kampagne om euroen i Storbritannien	46
(2002/C 277 E/050)	P-0437/02 af Ozan Ceyhan til Kommissionen Om: Transit for Forbundsrepublikken Tysklands borgere gennem Republikken Bulgarien (supplerende svar)	46
(2002/C 277 E/051)	E-0456/02 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Midlertidig driftsindstilling af højfluxreaktoren i Petten (NL) på grund af sikkerhedsproblemer og beskadigelser af reaktorrøggen	47
(2002/C 277 E/052)	E-0457/02 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Alternativer til den fornyede igangsætning af højfluxreaktoren i Petten (NL) og fremstillingen af kræftbekæmpende midler	50
(2002/C 277 E/053)	E-0472/02 af Salvador Garriga Polledo til Kommissionen Om: Ny international finansiel arkitektur	51
(2002/C 277 E/054)	P-0479/02 af Ari Vatanen til Kommissionen Om: Partnerskabs- og samarbejdsaftalen og interimsaftalen mellem EU og Den Russiske Føderation — princippet om ikke-forskelsbehandling	52

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2002/C 277 E/055)	E-0481/02 af Marie Isler Béguin, Nicole Fontaine, Catherine Guy-Quint, Lucio Manisco, Catherine Lalumière, Ari Vatanen og Elisabeth Schroedter til Rådet Om: Østeuropæiske republikkers deltagelse i Fællesskabets uddannelsesprogrammer	53
(2002/C 277 E/056)	E-0494/02 af Chris Davies til Kommissionen Om: Euroen og Cyperns EU-medlemskab	54
(2002/C 277 E/057)	E-0497/02 af Rosa Miguélez Ramos til Rådet Om: Plan for genoprettelse af kulmulebestanden	54
(2002/C 277 E/058)	E-0502/02 af Armin Laschet til Kommissionen Om: Kommuners gensidige orientering om projekter	56
(2002/C 277 E/059)	E-0503/02 af Anna Karamanou til Rådet Om: Uheld forårsaget af chokoladeæg	56
(2002/C 277 E/060)	P-0526/02 af Charles Tannock til Rådet Om: Immunitet og den europæiske arresterordre	57
(2002/C 277 E/061)	E-0529/02 af Charles Tannock til Kommissionen Om: Betingelser i forbindelse med EU-støtte	58
(2002/C 277 E/062)	E-0531/02 af Charles Tannock til Rådet Om: Reformen af Kommissionen	59
(2002/C 277 E/063)	P-0533/02 af Ilka Schröder til Rådet Om: Arrestation af Rodríguez Fervández Fernández med Eurojust's medvirken	59
(2002/C 277 E/064)	E-0558/02 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Fejlagtig identifikation af navne på grund af måden de registreres på i officielle dokumenter	60
(2002/C 277 E/065)	E-0562/02 af Eija-Riitta Korhola til Kommissionen Om: Norsk momslovgivnings forenelighed med EU's direktiver	61
(2002/C 277 E/066)	P-0569/02 af Karin Riis-Jørgensen til Kommissionen Om: Opfølgende spørgsmål vedrørende E-2783/00	62
(2002/C 277 E/067)	P-0570/02 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Import af tunfiskekonserver fra Thailand og Filippinerne	63
(2002/C 277 E/068)	E-0597/02 af Feleknaš Uca til Kommissionen Om: Børnesoldater	64
(2002/C 277 E/069)	E-0611/02 af Geoffrey Van Orden til Kommissionen Om: Beskatning af statspensioner i EU's 15 medlemsstater	65
(2002/C 277 E/070)	E-0616/02 af Concepció Ferrer til Kommissionen Om: Interreg III	66
(2002/C 277 E/071)	E-0630/02 af Alexander de Roo og Ria Oomen-Ruijten til Kommissionen Om: Resultatforpligtelse — rammedirektivet om vand	66
(2002/C 277 E/072)	E-0631/02 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Kommissionens holdning til den amerikanske præsidents syn på emissioner af drivhusgas i atmosfæren . . .	68
(2002/C 277 E/073)	E-0632/02 af Camilo Nogueira Román til Rådet Om: USA's militære ambitioner	68
(2002/C 277 E/074)	P-0634/02 af Maurizio Turco til Kommissionen Om: Syrien	69
(2002/C 277 E/075)	E-0638/02 af Miquel Mayol i Raynal til Kommissionen Om: Den nationale vandforsyningsplan	70
(2002/C 277 E/076)	E-0651/02 af Juan Naranjo Escobar til Kommissionen Om: Short message service (SMS) i EU	71

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2002/C 277 E/077)	P-0655/02 af Daniela Raschhofer til Rådet Om: Ens europæiske sikkerhedskrav	72
(2002/C 277 E/078)	E-0673/02 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Dobbeltbeskatning af arbejdsindkomst	73
(2002/C 277 E/079)	E-0682/02 af Christopher Heaton-Harris, Roger Helmer og Neil Parish til Kommissionen Om: Mejeriselskaber	74
(2002/C 277 E/080)	P-0688/02 af Marianne Eriksson til Rådet Om: Udenlandsk tilstedeværelse i Colombia	75
(2002/C 277 E/081)	E-0699/02 af Sergio Berlato, Cristiana Muscardini, Roberta Angelilli, Roberto Bigliardo, Mauro Nobilia, Antonio Mussa, Sebastiano Musumeci, Adriana Poli Bortone og Franz Turchi til Kommissionen Om: Bjergområder	76
(2002/C 277 E/082)	E-0702/02 af Charles Tannock og Robert Goodwill til Kommissionen Om: Den nye 500 euroseddels konsekvenser for hvidvaskning af penge og skatteunddragelser	77
(2002/C 277 E/083)	E-0706/02 af Gabriele Stauner til Kommissionen Om: Uregelmæssigheder i Sydkaukasus	78
(2002/C 277 E/084)	E-0709/02 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Vandforening i Grækenland	79
(2002/C 277 E/085)	E-0711/02 af Inger Schörling og Jean Lambert til Kommissionen Om: Turistudviklingsprojekter på Fuerteventura	80
(2002/C 277 E/086)	E-0713/02 af Fernando Fernández Martín til Kommissionen Om: Overholdelse af menneskerettighederne	81
(2002/C 277 E/087)	E-0721/02 af Jules Maaten til Kommissionen Om: Tobaksafgifter på medicinske urtecigaretter	81
(2002/C 277 E/088)	E-0762/02 af Stavros Xarchakos til Kommissionen Om: Internettet og mobiltelefoner som »knudepunkter« for narkohandel	82
(2002/C 277 E/089)	E-0763/02 af Vincenzo Lavarra til Kommissionen Om: Argumenter imod indførelse af harmoniseringsbestemmelser for forbrugsafgifter på vin	83
(2002/C 277 E/090)	E-0767/02 af Margrietus van den Berg og Jan Wiersma til Kommissionen Om: Den nederlandske finansiering af deltagelsen i Joint Strike Fighter	84
(2002/C 277 E/091)	P-0769/02 af Ioannis Averoff til Kommissionen Om: Nationalparken ved Pindos	85
(2002/C 277 E/092)	E-0786/02 af Jens-Peter Bonde til Kommissionen Om: Liste over atomkraftværkernes sikkerhedsforanstaltninger	86
(2002/C 277 E/093)	E-0787/02 af Ursula Schleicher til Kommissionen Om: Reform af Europaskolerne	86
(2002/C 277 E/094)	E-0788/02 af Ursula Schleicher til Kommissionen Om: Virkningerne af udvidelsen for Europaskolerne	87
(2002/C 277 E/095)	E-0789/02 af Ursula Schleicher til Kommissionen Om: Reform af Europaskolerne	88
(2002/C 277 E/096)	E-0795/02 af Feleknaš Uca til Kommissionen Om: Forbud mod sammenslutningen af Alevi- og Bektashi-institutioner i Tyrkiet	88
(2002/C 277 E/097)	E-0801/02 af Graham Watson til Kommissionen Om: Prisrabat på rejser i medlemsstaterne	89
(2002/C 277 E/098)	E-0804/02 af Catherine Stihler til Kommissionen Om: Den maksimalt tilladte alkoholkoncentration i blodet	90

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2002/C 277 E/099)	E-0814/02 af Camilo Nogueira Román til Kommissionen Om: Samhørighedsstrategier og fiskeripolitik: tilfældet Galicia	91
(2002/C 277 E/100)	E-0816/02 af Camilo Nogueira Román til Rådet Om: Galicias udvikling og eksemplet Irland	91
(2002/C 277 E/101)	E-0824/02 af Karl von Wogau til Kommissionen Om: Ombytning af et fransk kørekort i Tyskland	92
(2002/C 277 E/102)	E-0837/02 af Caroline Jackson til Kommissionen Om: EF-traktatens artikel 151 og kulturarven — samordnet indsats uden for EU	93
(2002/C 277 E/103)	E-0839/02 af Caroline Jackson til Kommissionen Om: EF-traktatens artikel 151 og kulturarven — forbindelser med andre europæiske organer	93
(2002/C 277 E/104)	E-0840/02 af Caroline Jackson til Kommissionen Om: EF-traktatens artikel 151 og kulturarven — forbindelser med tredjelande	94
(2002/C 277 E/105)	E-0841/02 af Caroline Jackson til Kommissionen Om: EF-traktatens artikel 151 og kulturarven — EU-institutionernes reaktion	94
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0837/02, E-0839/02, E-0840/02 og E-0841/02 .	94
(2002/C 277 E/106)	E-0847/02 af Mary Banotti til Kommissionen Om: Lufthavnsafgifter	95
(2002/C 277 E/107)	E-0852/02 af Jan Wiersma til Kommissionen Om: Spejle, som dækker den blinde vinkel	96
(2002/C 277 E/108)	E-0856/02 af Camilo Nogueira Román til Rådet Om: Drab begået af Ariel Sharons tropper i de palæstinensiske flygtningelejre	97
(2002/C 277 E/109)	E-0859/02 af Camilo Nogueira Román til Rådet Om: Drab begået af Ariel Sharon i Ramallah	97
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-0856/02 og E-0859/02	97
(2002/C 277 E/110)	E-0877/02 af Jonas Sjøstedt til Kommissionen Om: Tildeling af UMTS-licenser i Sverige	98
(2002/C 277 E/111)	E-0884/02 af Laura González Álvarez til Kommissionen Om: Omfartsvejen ved Arbón (Asturien, Spanien)	98
(2002/C 277 E/112)	E-0886/02 af Marjo Matikainen-Kallström til Kommissionen Om: Frankrig og det indre marked for energi	99
(2002/C 277 E/113)	E-0888/02 af Cristiana Muscardini til Kommissionen Om: »Il Forteto«	100
(2002/C 277 E/114)	E-0895/02 af Herbert Bösch til Kommissionen Om: Antal ansatte i toldvæsenene i EU	101
(2002/C 277 E/115)	E-0898/02 af Baroness Sarah Ludford til Kommissionen Om: Eksport af levende kvæg til tredjelande	102
(2002/C 277 E/116)	E-0901/02 af Alexander de Roo til Kommissionen Om: Miljømæssige indvirkninger af bygningen af landevej N-430, Extremadura, Spanien	103
(2002/C 277 E/117)	P-0904/02 af Bill Newton Dunn til Kommissionen Om: Momssatser for synshandicappedes køb	105
(2002/C 277 E/118)	E-0915/02 af Stavros Xarchakos til Kommissionen Om: Opførelse af Akropolis-museet	105
(2002/C 277 E/119)	E-0918/02 af Struan Stevenson til Kommissionen Om: Eksport af oksekød og levende kvæg til Mellemøsten og Nordafrika	106
(2002/C 277 E/120)	P-0921/02 af Nuala Ahern til Kommissionen Om: Udnævnelse af den tidligere generaldirektør i Kommissionens GD for miljø til bestyrelsesmedlem i BNFL . . .	107

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2002/C 277 E/121)	E-0924/02 af Gabriele Stauner til Kommissionen Om: Udsendelse af en vicegeneraldirektør for Kommissionen til Miami	108
(2002/C 277 E/122)	E-0925/02 af Emmanouil Bakopoulos til Kommissionen Om: Indbringelse af Grækenland for De Europæiske Fællesskabers Domstol	109
(2002/C 277 E/123)	E-0931/02 af Bart Staes til Kommissionen Om: Undersøgelse angående et coltan-kartel	110
(2002/C 277 E/124)	E-0936/02 af Elspeth Attwooll til Kommissionen Om: Velfærd for intensivt opdrættet fisk	110
(2002/C 277 E/125)	E-0938/02 af Robert Sturdy til Kommissionen Om: Klassificering af væddeløbshund (greyhounds)	111
(2002/C 277 E/126)	E-0944/02 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Europaskoler	112
(2002/C 277 E/127)	E-0948/02 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Manglende overholdelse af Fællesskabets retsakter i EU's medlemsstater	114
(2002/C 277 E/128)	E-0952/02 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Manglende overholdelse i Grækenland af EU's miljølovgivning	114
(2002/C 277 E/129)	E-0954/02 af Pat Gallagher til Kommissionen Om: Sundhed og sikkerhed inden for landbruget	115
(2002/C 277 E/130)	E-0955/02 af Gilles Savary til Kommissionen Om: Afgifter på infrastrukturer	116
(2002/C 277 E/131)	E-0957/02 af Miquel Mayol i Raynal til Kommissionen Om: Via Verda St. Llorenç-Collserola	116
(2002/C 277 E/132)	E-0967/02 af Eurig Wyn til Kommissionen Om: Fangst af og drab på delfiner i Devon og Cornwall	117
(2002/C 277 E/133)	E-0973/02 af Jules Maaten til Rådet Om: Europols aflytningspraksis	118
(2002/C 277 E/134)	E-0980/02 af Stavros Xarchakos til Kommissionen Om: Driften af Europaskolerne	119
(2002/C 277 E/135)	E-0981/02 af Stavros Xarchakos til Kommissionen Om: Lossepladser i Grækenland og ødelæggelse af arkæologiske steder	120
(2002/C 277 E/136)	E-0986/02 af Sérgio Marques til Kommissionen Om: Første interimrapport om sammenhængen	121
(2002/C 277 E/137)	E-0989/02 af Paul Rübig til Kommissionen Om: Evaluering af radioaktiv stråling	122
(2002/C 277 E/138)	E-0991/02 af Dana Scallon til Kommissionen Om: Affaldshåndtering i Irland	123
(2002/C 277 E/139)	E-0995/02 af Jillian Evans til Kommissionen Om: Lovgivningsområder	123
(2002/C 277 E/140)	E-0997/02 af Alexander de Roo og Monica Frassoni til Kommissionen Om: Udvikling af Tajo-La Mancha vandbygningsprojekt efter bilag II i den nationale spanske vandplan	124
(2002/C 277 E/141)	E-1001/02 af Carlos Bautista Ojeda til Kommissionen Om: Rydning af skoven Bosque de Niebla i Alcornocales (Spanien)	125
(2002/C 277 E/142)	E-1288/02 af Laura González Álvarez til Kommissionen Om: Indvirkningerne på miljøet som følge af et militært anlæg i naturparken Los Alcornocales (Cádiz — Spanien)	125
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1001/02 og E-1288/02	126

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2002/C 277 E/143)	E-1005/02 af Hanja Maij-Weggen til Kommissionen Om: Økonomisk støtte fra Kommissionen til Acharavi (Korfu) til oprettelse af et dyreasyl og til opførelse af et laboratorium	126
(2002/C 277 E/144)	E-1006/02 af Albert Maat til Kommissionen Om: Gennemførelse af omstrukturingsplanen som følge af den manglende fornyelse af fiskeriaftalen med Kongeriget Marokko	127
(2002/C 277 E/145)	P-1014/02 af Gary Titley til Kommissionen Om: Konkurrencepolitik på energimarkedet	128
(2002/C 277 E/146)	P-1015/02 af W.G. van Velzen til Kommissionen Om: Artiklen i Financial Times af 27. marts 2002, hvorefter Kommissionen vil gribe ind over for operatørers call termination priser	128
(2002/C 277 E/147)	P-1017/02 af Francesco Speroni til Kommissionen Om: Begrænsninger for brugen af checks udstedt i euro	129
(2002/C 277 E/148)	P-1018/02 af Philip Bradbourn til Kommissionen Om: Evaluering af vandkvalitet	130
(2002/C 277 E/149)	E-1019/02 af Charles Tannock til Kommissionen Om: Regionalpolitik navnlig vedrørende Slovakiet og andre ansøgerlande	131
(2002/C 277 E/150)	E-1021/02 af Brice Hortefeux til Kommissionen Om: Støjgener fra lufttrafikken	132
(2002/C 277 E/151)	E-1028/02 af Anna Karamanou til Rådet Om: 14 pigers tragiske død i Saudiarabien	133
(2002/C 277 E/152)	E-1033/02 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Indberetning af oplysninger vedrørende offentlige finanser	134
(2002/C 277 E/153)	E-1034/02 af Daniel Hannan til Kommissionen Om: Ubesvarede spørgsmål om ECB's rolle i kampagne for euroen i Storbritannien	135
(2002/C 277 E/154)	P-1043/02 af Antonios Trakatellis til Kommissionen Om: Forvaltning af vandressourcer i Grækenland	136
(2002/C 277 E/155)	E-1046/02 af Raina Echerer til Kommissionen Om: Nye udlændingelove i Østrig og Schengen-reglerne	137
(2002/C 277 E/156)	E-1048/02 af Chris Davies til Kommissionen Om: Kommissionens foranstaltninger i forbindelse med fangst af hajer	138
(2002/C 277 E/157)	E-1051/02 af Graham Watson til Kommissionen Om: Israels ødelæggelse af EU-støttede projekter	139
(2002/C 277 E/158)	E-1053/02 af Laura González Álvarez til Kommissionen Om: Luft- og støjforurening i Logrezana (Carreño i Asturien i Spanien)	139
(2002/C 277 E/159)	E-1054/02 af Generoso Andria og Giuseppe Nisticò til Kommissionen Om: Lossepladsen »La Marcas« indvirkning på miljøet	140
(2002/C 277 E/160)	E-1055/02 af W.G. van Velzen til Kommissionen Om: Sammensætningen af Independent Regulators Group	141
(2002/C 277 E/161)	E-1070/02 af Chris Davies til Kommissionen Om: Skibssikkerhed	142
(2002/C 277 E/162)	E-1072/02 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Import af træbregnen Dicksonia antarctica og den dermed forbundne trussel for arten	143
(2002/C 277 E/163)	E-1078/02 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Grænseoverskridende jernbaneforbindelse Groningen — Bremen — langvarig forsinkelse af den nye strækning mellem Nieuweschans og Leer	144

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2002/C 277 E/164)	E-1079/02 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Grænseoverskridende jernbaneforbindelse Groningen-Bremen; forsøget på genoptagelse af driften, der fortsat mislykkes på grund af modstridende interesser	145
(2002/C 277 E/165)	E-1080/02 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Grænseoverskridende jernbaneforbindelse Groningen-Bremen; forsøget på at finde en publikumsvenlig og hensigtsmæssig løsning på genoptagelsen af driften	145
	Samlet svar på skriftlige forespørgsler E-1078/02, E-1079/02 og E-1080/02	146
(2002/C 277 E/166)	E-1081/02 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Usikkerheden i forbindelse med den langsommelige renovering, finansieringen og den fremtidige anvendelse af Berlaymont-Bygningen i Bruxelles	146
(2002/C 277 E/167)	E-1086/02 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Fremskridt i forbindelse med gennemførelsen af programmerne »Udvikling af Landbruget« og »Fiskeri« under den tredje fællesskabsstøtteramme i Grækenland	147
(2002/C 277 E/168)	E-1088/02 af Emmanouil Bakopoulos til Kommissionen Om: Ændring af kilometertællere i personbiler	148
(2002/C 277 E/169)	E-1107/02 af Graham Watson til Kommissionen Om: Stigning i antallet af døde delfiner	149
(2002/C 277 E/170)	E-1127/02 af Luciana Sbarbati til Kommissionen Om: Fiskeri og havressourcer	149
(2002/C 277 E/171)	E-1128/02 af Erik Meijer til Kommissionen Om: Problemer med drikkevandsforsyningen i Nederlandene som følge af den tiltagende kemiske forurening af Rhinen	150
(2002/C 277 E/172)	E-1134/02 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Omkostninger ved forvaltning af landbrugsstøtte	152
(2002/C 277 E/173)	E-1137/02 af Elspeth Attwooll til Kommissionen Om: Bevarelse af dygongen og internationale fiskeriaftaler	152
(2002/C 277 E/174)	P-1144/02 af Bill Newton Dunn til Kommissionen Om: Statsstøtte	153
(2002/C 277 E/175)	P-1153/02 af Sebastiano Musumeci til Kommissionen Om: Genbeplantning af dyrkningsarealer på Sicilien	153
(2002/C 277 E/176)	E-1154/02 af Jorge Hernández Mollar til Kommissionen Om: Kommissionens deltagelse i den 5. internationale avocadokongres	154
(2002/C 277 E/177)	E-1158/02 af Salvador Garriga Polledo til Kommissionen Om: Bedømmelse af matematikundervisningen i EU	155
(2002/C 277 E/178)	E-1163/02 af Luis Berenguer Fuster til Kommissionen Om: Sag vedrørende offentlig støtte til temaparken »Terra Mítica« — lån ydet af den spanske stat	156
(2002/C 277 E/179)	E-1164/02 af Bart Staes til Kommissionen Om: Gennemførelse af projektet »frivillige turistførere« i kommunen Casina	156
(2002/C 277 E/180)	E-1176/02 af Mogens Camre til Rådet Om: Muslimske imams voldsopfordringer	157
(2002/C 277 E/181)	E-1198/02 af Mogens Camre til Kommissionen Om: Lastbiltransportfirmaer med firmaadresse i Luxembourg	158
(2002/C 277 E/182)	E-1207/02 af Antonio Tajani, Guido Podestà og Amalia Sartori til Kommissionen Om: Lysforurening	159
(2002/C 277 E/183)	E-1215/02 af Carlos Bautista Ojeda til Kommissionen Om: Olie fremstillet af olivenmask	160
(2002/C 277 E/184)	E-1222/02 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Fjernelse af kviksvølvamalgamfyldninger	161

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2002/C 277 E/185)	P-1233/02 af Gabriele Stauner til Kommissionen Om: Løntillæg til medlemmer af Kommissionen	162
(2002/C 277 E/186)	E-1235/02 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Dolomitterne — verdenskulturarv	163
(2002/C 277 E/187)	E-1236/02 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Frivillig solidaritetstjeneste på europæisk plan	164
(2002/C 277 E/188)	E-1237/02 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Europæisk alarmnummer	165
(2002/C 277 E/189)	E-1239/02 af Joan Colom i Naval, Raimon Obiols i Germà, Anna Terrón i Cusí og María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Gylleforening i Catalonien	166
(2002/C 277 E/190)	E-1240/02 af Theresa Zabell til Kommissionen Om: Ikke samme flyselskab	168
(2002/C 277 E/191)	E-1244/02 af Luciano Caveri til Kommissionen Om: Modernisering af den schweiziske motorvej N2	169
(2002/C 277 E/192)	E-1255/02 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Fri bevægelighed for varer, tjenesteydelser og personer	169
(2002/C 277 E/193)	E-1257/02 af Alejandro Cercas til Kommissionen Om: Mindsteløn	170
(2002/C 277 E/194)	P-1265/02 af Carlos Bautista Ojeda til Kommissionen Om: Datoen for gennemførelsen af den tredje handlingsplan for trafiksikkerhed	171
(2002/C 277 E/195)	E-1266/02 af Heinz Kindermann til Kommissionen Om: Beskyttelse af den europæiske bestand af ål og fangst af glasål	172
(2002/C 277 E/196)	E-1267/02 af Jaime Valdivielso de Cué til Kommissionen Om: Fiskeri	173
(2002/C 277 E/197)	E-1268/02 af Vitaliano Gemelli til Kommissionen Om: Kriterier for valg af generaldirektører og vicegeneraldirektører i Europa-Kommissionen	173
(2002/C 277 E/198)	E-1271/02 af Stavros Xarchakos til Kommissionen Om: Problemer i forbindelse med gennemførelse af direktivet om udrangerede køretøjer	174
(2002/C 277 E/199)	E-1277/02 af Monica Frassoni til Kommissionen Om: Papirfabrik i Tolmezzo og dekret af 14. februar 2002	176
(2002/C 277 E/200)	E-1278/02 af Toine Manders til Kommissionen Om: Evaluering af fugledirektivet/direktivet om levesteder	177
(2002/C 277 E/201)	E-1279/02 af Toine Manders til Kommissionen Om: Satellitmodtagelse	178
(2002/C 277 E/202)	E-1286/02 af Graham Watson til Kommissionen Om: Franske førerbeviser	179
(2002/C 277 E/203)	E-1292/02 af Patricia McKenna til Kommissionen Om: Havnen i Castellón	180
(2002/C 277 E/204)	E-1293/02 af Patricia McKenna til Kommissionen Om: Ufuldstændig gennemførelse af direktiv 97/11/EF i spansk lovgivning	181
(2002/C 277 E/205)	E-1299/02 af Christopher Heaton-Harris til Kommissionen Om: Svindel med landbrugsstøtte i Frankrig	183
(2002/C 277 E/206)	E-1311/02 af Erik Meijer, Alexander de Roo og Elisabeth Schroedter til Kommissionen Om: Ødelæggelsen af det potentielle Natura 2000-område i den bulgarske Kresna-slugt i forbindelse med uændret gennemførelse af planerne om anlæg af en motorvej	183

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2002/C 277 E/207)	E-1312/02 af Erik Meijer, Alexander de Roo og Elisabeth Schroedter til Kommissionen Om: Hastekarakteren og kapaciteten af den planlagte motorvej gennem den bulgarske Kresna-slugt og tidspunktet for optagelse i Natura 2000	185
(2002/C 277 E/208)	P-1317/02 af Elspeth Attwooll til Kommissionen Om: Fiskeimport til Polen	187
(2002/C 277 E/209)	E-1334/02 af María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Golfbaner og omledning af Ebro (den nationale plan for vandressourcerne — Spanien)	188
(2002/C 277 E/210)	E-1336/02 af Giovanni Pittella til Kommissionen Om: Skolegang for børn af migrantarbejdstagere	189
(2002/C 277 E/211)	E-1338/02 af Ilda Figueiredo til Kommissionen Om: Afskaffelse af den fælles landbrugspolitik og landbrugsforhandlingerne i WTO-regi	190
(2002/C 277 E/212)	E-1347/02 af Robert Evans til Kommissionen Om: Bestemmelser om social sikring	191
(2002/C 277 E/213)	P-1354/02 af Carlos Carnero González til Kommissionen Om: Europa-Kommissionens holdning til anvendelsen af kernekraft i EU	192
(2002/C 277 E/214)	E-1360/02 af Gerhard Schmid til Kommissionen Om: Lovgivning om fremstilling og markedsføring af narkotika i ansøgerlandene	193
(2002/C 277 E/215)	E-1376/02 af Michael Cashman til Kommissionen Om: Elektromagnetiske felter	194
(2002/C 277 E/216)	E-1380/02 af Paul Lannoye til Kommissionen Om: Indførsel af levnedsmidler og levnedsmiddelingredienser fra tredjelande	195
(2002/C 277 E/217)	E-1381/02 af Paul Lannoye til Kommissionen Om: Tilladelse fra Belgien til behandling af levnedsmidler og levnedsmiddelingredienser med ioniserende stråling	196
(2002/C 277 E/218)	E-1388/02 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Schæchtning uden bedøvelse	197
(2002/C 277 E/219)	E-1394/02 af Caroline Lucas til Kommissionen Om: Gennemførelse af hønsedirektivet	198
(2002/C 277 E/220)	E-1395/02 af John McCartin til Kommissionen Om: Import af kyllingekød til EU	199
(2002/C 277 E/221)	E-1398/02 af Ria Oomen-Ruijten til Kommissionen Om: Følgerne af prioner for folkesundheden	200
(2002/C 277 E/222)	E-1404/02 af Jean-Maurice Dehousse til Kommissionen Om: Forekomst af akrylamid i fødevarer	201
(2002/C 277 E/223)	P-1405/02 af Bart Staes til Kommissionen Om: Udskilning af ABX (afdeling under NMBS (De Belgiske Statsbaner), der tager sig af landevejstransport) som en selvstændig virksomhed	202
(2002/C 277 E/224)	E-1437/02 af Sérgio Marques til Kommissionen Om: Handicappedes adgang til offentlige websteder	203
(2002/C 277 E/225)	P-1439/02 af Sebastiano Musumeci til Kommissionen Om: Katastrofesituation på grund af ørkendannelse på Sicilien	205
(2002/C 277 E/226)	E-1445/02 af Charles Tannock til Kommissionen Om: Omfanget af Kommissionens forbud mod import af udvalgte kinesiske fødevarerprodukter	206
(2002/C 277 E/227)	E-1447/02 af Daniel Varela Suanzes-Carpegna til Kommissionen Om: Mælkekvoternes fremtid	207
(2002/C 277 E/228)	E-1452/02 af Ria Oomen-Ruijten til Kommissionen Om: Piskesmældsyndromet	208

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2002/C 277 E/229)	E-1455/02 af Wolfgang Ilgenfritz til Kommissionen Om: Særordning	208
(2002/C 277 E/230)	P-1459/02 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Forsinkelser og manglende perspektiver for liberalisering af elektricitetsmarkedet i Grækenland	209
(2002/C 277 E/231)	E-1463/02 af Alexandros Alavanos til Kommissionen Om: Finansieringen af et udvalg af lærebøger under det første operationelle program »almen uddannelse og elementær erhvervsuddannelse«	211
(2002/C 277 E/232)	E-1471/02 af Sebastiano Musumeci til Kommissionen Om: Tilfælde af sjælden sygdom i industriområdet Milazzo, Italien	212
(2002/C 277 E/233)	E-1478/02 af Herman Schmid til Kommissionen Om: Forbud mod børns arbejde	212
(2002/C 277 E/234)	P-1480/02 af Jonas Sjøstedt til Kommissionen Om: Indgreb mod faglig blokade	213
(2002/C 277 E/235)	E-1485/02 af María Sornosa Martínez til Kommissionen Om: Undersøgelserne vedrørende et bebyggelsesprojekt på øen Tabarca ved Alicante	214
(2002/C 277 E/236)	E-1488/02 af Riitta Myller til Kommissionen Om: Handel med emissioner	215
(2002/C 277 E/237)	E-1495/02 af Konstantinos Hatzidakis til Kommissionen Om: Gennemførelse af fællesskabsdirektiv 1999/70/EF	216
(2002/C 277 E/238)	E-1497/02 af Lord Inglewood til Kommissionen Om: Undertegnelse af Euratom-traktaten	216
(2002/C 277 E/239)	E-1498/02 af Alexander de Roo, Miquel Mayol i Raynal og José Mendiluce Pereiro til Kommissionen Om: Udelukkelse af Valle de Árreu fra forslaget til lokaliteter af fællesskabsbetydning og udbygning af skisportsstedet Baqueira-Beret (Cataluña — Spanien)	217
(2002/C 277 E/240)	E-1499/02 af Jean Lambert og Inger Schörling til Kommissionen Om: Anlæg af en landevej i naturparken Tamadaba (Gran Canaria — Spanien)	218
(2002/C 277 E/241)	E-1500/02 af Professor Sir Neil McCormick til Kommissionen Om: Omrejsende	220
(2002/C 277 E/242)	E-1505/02 af Stavros Xarchakos til Kommissionen Om: Selektiv gennemførelse af direktiv 1999/70/EF	220
(2002/C 277 E/243)	E-1508/02 af Mihail Papayannakis til Kommissionen Om: Veterinærmedicinske produkter i EU	221
(2002/C 277 E/244)	P-1519/02 af Anne Ferreira til Kommissionen Om: Regler for ejendomsmæglere i EU	223
(2002/C 277 E/245)	E-1522/02 af Ioannis Marínos til Kommissionen Om: Færdselsuheld i Grækenland	224
(2002/C 277 E/246)	E-1526/02 af Salvador Garriga Polledo til Kommissionen Om: Bestemmelser vedrørende kurser i fremmedsprog	225
(2002/C 277 E/247)	E-1538/02 af Karl-Heinz Florenz til Kommissionen Om: Gennemførelse i national ret af direktiv 1999/44/EF om visse aspekter af forbrugerkøb og garantier i forbindelse hermed	226
(2002/C 277 E/248)	P-1556/02 af Pernille Frahm til Kommissionen Om: Computerimplementerede opfinders patenterbarhed	226
(2002/C 277 E/249)	E-1572/02 af Reimer Böge til Kommissionen Om: Godkendelse af alternative lægemidler inden for veterinærmedicin	227
(2002/C 277 E/250)	E-1575/02 af Laura González Álvarez til Kommissionen Om: Nox-emissioner i Spanien fra eksisterende store fyringsanlæg	228

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2002/C 277 E/251)	E-1584/02 af Glyn Ford til Kommissionen Om: Ambulancetjeneste	229
(2002/C 277 E/252)	E-1604/02 af Chris Davies til Kommissionen Om: Akamas-halvøen, Cypern	229
(2002/C 277 E/253)	P-1628/02 af Minerva Malliori til Kommissionen Om: Et giftigt stof i fødevarer	230
(2002/C 277 E/254)	E-1634/02 af Hiltrud Breyer til Kommissionen Om: Rodeo i Europa	231
(2002/C 277 E/255)	E-1635/02 af Stavros Xarchakos til Kommissionen Om: Fødevarsikkerheden i Grækenland	232
(2002/C 277 E/256)	P-1644/02 af Gabriele Stauner til Kommissionen Om: Forkert beregning af medlemsstaternes bidragsbetalinger	233
(2002/C 277 E/257)	E-1655/02 af Ioannis Soulidakis til Kommissionen Om: Støtte til små lufthavne i Den Europæiske Union	234
(2002/C 277 E/258)	E-1658/02 af Emmanouil Bakopoulos til Kommissionen Om: Herreløse hunde i Athen	235
(2002/C 277 E/259)	P-1671/02 af Martin Schulz til Kommissionen Om: Våbenlovgivningen i EU	235
(2002/C 277 E/260)	E-1683/02 af Ursula Schleicher til Kommissionen Om: Direktiv 98/83/EF om kvaliteten af drikkevand (drikkevandsdirektivet)	236
(2002/C 277 E/261)	E-1684/02 af Hubert Pirker til Kommissionen Om: Fri handel med jagtvåben	237
(2002/C 277 E/262)	E-1689/02 af Stavros Xarchakos til Kommissionen Om: Lufttrafikkontrol og vejrprognoser	237
(2002/C 277 E/263)	E-1718/02 af Elisabeth Schroedter til Kommissionen Om: Truede europæiske naturreservater i den nedre del af Oderdalen (Brandenburg)	238
(2002/C 277 E/264)	E-1725/02 af Bart Staes til Kommissionen Om: Elektroniske identitetskort og procedurer for tildeling af kontrakter på offentlige tjenester	239
(2002/C 277 E/265)	P-1727/02 af Mario Borghezio til Kommissionen Om: Valg af det første »europæiske studenterråd«	241
(2002/C 277 E/266)	P-1728/02 af Carlos Carnero González til Kommissionen Om: Klage til Kommissionen indgivet af den socialistiske og progressive liste i Madrids byråd over overtrædelse af fællesskabsretten	241
(2002/C 277 E/267)	E-1754/02 af Jean Lambert og Inger Schörling til Kommissionen Om: Ukorrekt anvendelse af Den Europæiske Socialfond til uddannelseskurser for stuepiger og tjenere på Tenerife	242
(2002/C 277 E/268)	E-1765/02 af Roberta Angelilli til Kommissionen Om: Levnedsmiddeltilsætningsstoffer, der fremmer vægttab	243
(2002/C 277 E/269)	E-1774/02 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Pumpguns	244
(2002/C 277 E/270)	E-1777/02 af Laura González Álvarez til Kommissionen Om: Nyt angreb på miljøet ved Ria de Vigo (Galicien, Spanien)	245
(2002/C 277 E/271)	E-1783/02 af Giovanni Pittella til Kommissionen Om: Beskyttelse af biotopen Galaso-vandløbet — Torre Mattoni — Salinella-søen	245
(2002/C 277 E/272)	P-1785/02 af Jan Mulder til Kommissionen Om: Pesticidet nitrofen i dyrefoder	247

<u>Informationsnummer</u>	Indhold (<i>forsat</i>)	Side
(2002/C 277 E/273)	E-1793/02 af Gianfranco Dell'Alba til Kommissionen Om: Valg af delegationschefer i tredjelændene i tidsrummet 1999-2002	248
(2002/C 277 E/274)	E-1814/02 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Traktatbrud	248
(2002/C 277 E/275)	E-1815/02 af Christopher Huhne til Kommissionen Om: Økonomisk integration	249
(2002/C 277 E/276)	P-1885/02 af Eluned Morgan til Kommissionen Om: Statsstøtte til kulindustrien	249
(2002/C 277 E/277)	E-1895/02 af Marjo Matikainen-Kallström til Kommissionen Om: Vindkraft og forsvarssikkerhed	250
(2002/C 277 E/278)	P-1901/02 af Theodorus Bouwman til Kommissionen Om: Situationen med hensyn til gennemførelse af direktiv 2000/59/EF om modtagefaciliteter i havne	251
(2002/C 277 E/279)	P-1904/02 af Avril Doyle til Kommissionen Om: MOX-transport fra Japan til Det Forenede Kongerige	252
(2002/C 277 E/280)	E-1943/02 af Werner Langen til Kommissionen Om: EU-støtte til Rheinland-Pfalz i perioden 1999-2002	253
(2002/C 277 E/281)	P-1988/02 af Stavros Xarchakos til Kommissionen Om: GESAC-adfærdskodeksen	253
(2002/C 277 E/282)	E-1993/02 af Manuel Medina Ortega til Kommissionen Om: Postforsendelser til De Kanariske Øer	254
(2002/C 277 E/283)	E-1995/02 af Mario Mauro til Kommissionen Om: Bæredygtig og kulturel turisme i Europa	255
(2002/C 277 E/284)	E-2074/02 af Roger Helmer til Kommissionen Om: Britiske godsejeres rettigheder	256
(2002/C 277 E/285)	E-2171/02 af Paulo Casaca til Kommissionen Om: Skærpet konkurrencesituation for Azorerne landbrugsproduktion som følge af Poseima-forordningen	256
(2002/C 277 E/286)	E-2173/02 af Michl Ebner til Kommissionen Om: Europæisk kort for handicappede	257
(2002/C 277 E/287)	E-2354/02 af Michiel van Hulten til Kommissionen Om: EU-landbrugsstøtte til det nederlandske kongehus	258
(2002/C 277 E/288)	E-2391/02 af Kathleen Van Brempt til Kommissionen Om: Europæiske midler til Belgien og byen Antwerpen	258
(2002/C 277 E/289)	E-2413/02 af Michiel van Hulten til Kommissionen Om: Nærmere spørgsmål vedrørende den landbrugsstøtte, der er ydet dronning Beatrix	259

I

(Meddelelser)

EUROPA-PARLAMENTET

BESVAREDE SKRIFTLIGE FORESPØRGSLER

(2002/C 277 E/001)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3188/01**af Jan Mulder (ELDR) til Kommissionen**

(20. november 2001)

Om: Europæisk støtte til udviklingen af industriområder

I punkt 17 og 18 i sin beslutning af 16. januar 2001 om Revisionsrettens særberetning 7/99 om europæisk støtte til industriområder anmodes Kommissionen bl.a. om at fremme den regionale koordinering mellem forskellige aktører for at forhindre konkurrence blandt projektudviklere, at fremme forenklingen af nationale og lokale indkøbsprocedurer og at undersøge, hvorvidt og hvornår Kommissionen kan nedtrappe sine aktiviteter vedrørende industriområder i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet.

Har Kommissionen allerede efterkommet ovennævnte tre anmodninger?

I bekræftende fald, på hvilken måde og i hvilket omfang?

I benægtende fald, hvornår og på hvilken måde agter Kommissionen at reagere på anmodningerne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(7. januar 2002)

Kommissionen har allerede anført over for Parlamentet, at den ikke betragter konkurrencehæmmende foranstaltninger over for potentielle bygherrer af industriområder som hensigtsmæssige i sig selv. Konkurrence er en væsentlig del af det indre marked og spiller en vigtig rolle som drivkraft i den regionale og lokale erhvervsudvikling.

Referencerammen for finansiel støtte til foranstaltninger inden for dette område er Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1783/1999 af 12. juli 1999 om EFRU, (1) der skaber mulighed for tildeling af støtte til udbygning af infrastruktur i et omfang, der er tilpasset de lokale udviklings- og beskæftigelsesinitiativer (artikel 2, stk. 1, litra c)) inden for de økonomiske udviklingsprogrammer, som får støtte fra strukturfondene i perioden 2000-2006.

I overensstemmelse med den decentraliserede forvaltning af disse programmer er udvælgelsen af individuelle projekter, f.eks. vedrørende udvikling af industriområder, et anliggende for de ansvarlige myndigheder i medlemsstaterne.

I programmeringsperioden 2000-2006 viser data for mål 1, at omkring 1 % af hele strukturfondstøtten afsættes til foranstaltninger vedrørende erhvervscentre og iværksættercentre, mens yderligere 2,7 % øremærkes til istandsættelse og genopbygning af industri- og militærområder samt byområder. For mål 2

er tallene noget højere, nemlig 6,8 % til erhvervscentre og iværksættercentre og 7 % til istandsættelse og genopbygning af industri- og militærområder samt byområder. Tallene er kun vejledende, da de også dækker andre aktiviteter end udvikling af industriområder.

(¹) EFT L 213 af 13.8.1999.

(2002/C 277 E/002)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3357/01

af Rodi Kratsa-Tsagaropoulou (PPE-DE) til Kommissionen

(5. december 2001)

Om: Afghanistan og humanitær bistand fra Den Europæiske Union

I forlængelse af min forespørgsel til Rådet (der i sit svar (H-0856/01 (¹)) bl.a. henviste mig til Dem) angående begrænsning af de afghanske landmænds dyrkning og salg af opium ønsker jeg at få oplyst, hvilke prioriteter Kommissionen har opstillet (ECHO), først og fremmest for anvendelse af den direkte humanitære bistand til imødegåelse af akutte behov (25 mio. EUR), og i anden instans for den langsigtede udnyttelse af det samlede beløb på 320 mio. EUR, som det allerede er blevet besluttet skal stilles til rådighed for dette land.

Agter Kommissionen som led i denne humanitære bistand og planen for udvikling og genopbygning af Afghanistan at fremme strategien med at afholde landmændene fra at genoptage opiumsdyrkningen og producenterne fra at sælge de bestående lagre, og hvis ja, hvordan?

(¹) Skriftligt svar af 14.11.2001.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(5. marts 2002)

Kommissionen, som yder støtte via Kontoret for Humanitær Bistand (ECHO), er den største donor næst efter USA inden for humanitær bistand til Afghanistan, idet der er ydet 150 mio. EUR siden 1993. Hertil skal lægges den bistand der ydes via Kommissionens andre tjenestegrene, dvs. generaldirektoraterne for udvikling (DEV)/AIDCO dvs. kontoret for samarbejdsbistand, og generaldirektoratet for forbindelser med tredjelande (RELEX), som arbejder henholdsvis inden for fødevarebistand og bistand til afghanske flygtninge. Den Europæiske Union har således siden 1991 ydet den afghanske befolkning mere end 430 mio. EUR.

Kontoret for Humanitær Bistand (ECHO) rejste i 2001 54,7 mio. EUR. Sammen med fødevarerhjelpen (28 mio. EUR), bistanden til afghanske flygtninge i nabolandene (22,5 mio. EUR) og bistanden til minerydning (ca. 10 mio. EUR) forvaltede Kommissionen alt i alt 116 mio. EUR i støtte til den afghanske befolkning i 2001. Hvis man hertil føjer støtten fra medlemsstaterne, var EU's samlede bistand på over 320 mio. EUR i 2001.

Kommissionens humanitære bistand til Afghanistan (via Kontoret for Humanitær Bistand — ECHO) indtil den 11. september 2001 androg 23,4 mio. EUR; den tog i første række sigte på to udsatte befolkningsgrupper:

- befolkningsgrupper som var drevet på flugt på grund af tørke eller kampe; de blev hjulpet med drikkevand og sanitet, samt med uddeling af det allermest nødvendige udstyr og forskellige sundheds- og ernæringsprogrammer
- tilbageblevne befolkningsgrupper som var blevet ramt af tørke; her blev der uddelt fødevarer.

Projekterne blev forsinket på grund af begivenhederne den 11. september 2001 fordi en stor del af det udsendte personale vendte hjem, men dog ikke helt afbrudt (bortset fra minerydningen) takket være det lokale afghanske personales kompetence og selvpofrelse.

Budgetmyndigheden godkendte den 15. oktober 2001 et ekstra rammebeløb på 25 mio. EUR, som blev hentet fra Fællesskabets nødreserve på budgettet; dette beløb er blevet anvendt langs hen ad vejen ud fra udviklingen i situationen på stedet både med hensyn til behov og med hensyn til adgangsmuligheder og sikkerhed.

I første omgang fik Det Internationale Røde Kors efter koalitionen første militære angreb tildelt finansiell bistand på 1,5 mio. EUR til forstærkning af lægefaciliteterne overalt i landet.

Endnu et rammebeløb, på 15 mio. EUR, er blevet anvendt til at videreføre flygtningebistandsprogrammerne (der er nu mere end 1 million flygtninge) og til at forsyne den tilbageblevne befolkning med levnedsmidler.

Der er vedtaget en tredje finansbeslutning om et beløb på 8,5 mio. EUR, som har givet Kontoret for Humanitær Bistand (ECHO) mulighed for at imødegå den seneste militære udvikling (nu hvor talebanstyrkerne er slået på flugt i de fleste dele af landet) med minerydning og undervisning i hvordan man detekterer det seneste skyts (cluster bombs) som den militære koalition har gjort brug af, bistand til hjemvendende flygtninge, samt iværksættelse af bistand til den sydlige del af landet som er blevet hårdt ramt af bombardementerne.

For så vidt angår de øvrige ordninger, er Kommissionen bekendt med at landbrugerne har store vanskeligheder på grund af taleban-bevægelsens forbud mod valmue-dyrkning (det anslås at dette forbud er skyld i at omkring 400 000 mennesker er flygtet), og den har derfor i planlægningen af foranstaltningerne på konto B7-302⁽¹⁾ besluttet at finansiere dyrkning af alternative afgrøder og alternative indtægtskilder i de provinser som er hårdest ramt af dyrkningsforbudet.

Efter den 11. september 2001 har man ændret planerne med henblik på a) at imødegå en eventuel geoptagelse af valmuedyrkningen og b) at imødekomme det internationale samfunds respons på genopbygningsfasen. Spørgsmålet om hvordan man imødegår problemerne i forbindelse med ulovlig valmueproduktion og brug af narkotika er et af de vigtigste tværgående punkter, og det vil helt sikkert blive taget op både i forbindelse med det rammebeløb på 187 mio. EUR til genopbygning af landet (heri indgår ikke den humanitære bistand) som Kommissionen agter at rejse i 2002, og alt fremtidigt genopbygningsarbejde.

Der er en reel risiko for at valmuedyrkningen genoptages som følge af mangelen på en central kontrol og de usikre forhold i store dele af landet. Den Europæiske Unions bistand og støtten fra myndigheder skal anvendes til at finde alternative løsninger i form af programmer der i første række tager sigte på at finde andre afgrøder og give landbrugerne en højere indtjening fra andre produkter.

Man kunne eventuelt overveje at indsætte en betingelsesklausele i de internationale programmer for på denne måde at forpligte de regionale myndigheder og de lokalsamfund der drager fordel af udviklingsarbejdet, til skriftligt at indskrænke eller helt give afkald på valmuedyrkning i deres region.

Der må skelnes mellem lagre af såsæd og narkotikalagre.

For så vidt angår spørgsmålet om lagre af såsæd og valmuedyrkning overvejer Kommissionen at medfinansiere et program for overvågning af afgrøderne.

Det må ikke glemmes at det for det meste er heroin og ikke opium der er oplagret, og at man hidtil ikke har været i stand til at lokalisere eller ansætte værdien af disse lagre der sandsynligvis er i hænderne på kriminelle organisationer og bander. Der må sandsynligvis således træffes foranstaltninger af en helt anden art end de foranstaltninger der iværksættes overfor valmuedyrkning. Vanskeligheden består i at finde og destruere lagre som meget vel kan være blevet flyttet bort fra Afghanistan, og at skærpe kampen mod regionalt smugleri.

Med dette formål for øje har Kommissionen netop finansieret en foranstaltning til styrkelse af den centrale narkotikabekæmpelsesinstans i Tadsjikistan (400 000 EUR), ligesom den fortsætter med at iværksætte nye projekter langs heroinvejen igennem Centralasien, Iran og Kaukasus.

⁽¹⁾ B7-302, Støtte til flygtninge i udviklingslande i Asien og Latinamerika. Støtte til arbejdet i Afghanistan 2001-2002: ca. 90 mio. EUR.

(2002/C 277 E/003)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3367/01**af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen**

(5. december 2001)

Om: Sønderrivning af pas og røveri fra og mishandling af rejsende fra tredjelande ved EU's ydre grænser

1. Kan Kommissionen bekræfte, at udover albanske statsborgere nu også indbyggere i områder i ansøgerlandet Rumænien, hvor industrivirksomheder er lukket, nu i stigende omfang søger arbejde i EU-medlemsstaten Grækenland, hvor de arbejder legalt eller illegalt inden for landbrug, industri, hotel- og restaurationsvirksomhed og prostitution?
2. Kan Kommissionen desuden bekræfte, at de pågældende personer, hvis det opdages, at de har krydset grænsen ulovligt, eller hvis de afskediges af arbejdsgiveren, ikke alene udvises af Grækenland, men at de også bliver mishandlet, mens deres pas bliver revet i stykker, og de bliver frataget deres penge?
3. Er Kommissionen ikke enig i, at fratagelsen af penge og ødelæggelsen af pas gør det meget vanskeligt for rumænere, der mellem Grækenland og deres fædreland først må gennem Bulgarien eller Makedonien og Serbien, at fortsætte deres rejse, og at denne handlemåde derfor på ingen måde bidrager til at lette de pågældendes tilsigtede tilbagevenden til deres oprindelsesland?
4. Mener Kommissionen i øvrigt ikke, at pas tilhører de pågældende statsborgeres lande og ikke må ødelægges, og at alle borgere, der på et givet tidspunkt opholder sig på en EU-medlemsstats territorium, har ret til de kompetente myndigheders beskyttelse mod mishandling og tyveri?
5. Hvad gør Kommissionen for varigt at hindre en fortsættelse eller gentagelse af ødelæggelsen af pas og mishandling af og tyveri fra tredjelandsborgere ved EU's ydre grænser?

Kilde: Det nederlandske dagblad »de Volkskrant« den 19. november 2001.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(13. februar 2002)

Kommissionen har ikke kendskab til de forhold, det ærede medlem omtaler, og den plejer ikke at tage stilling til artikler i pressen. Da der ikke foreligger nærmere oplysninger, skal Kommissionen opfordre det ærede medlem til at fremsende alle de oplysninger, han måtte være i besiddelse af, og som kan bekræfte og belyse de omtalte forhold, således at den i påkommende tilfælde kan undersøge sagen i overensstemmelse med sine beføjelser.

Uden at udtale sig om, hvorvidt de omtalte forhold har hold i virkeligheden, skal Kommissionen anføre, at den kun kan fordømme handlinger, der måtte finde sted ved en medlemsstats ydre grænser, såsom »iturrivning af pas, mishandling, tyveri og fratagelse af penge, når der er tale om tredjelandsborgere«, uanset om disse tilstedeværelse på det nationale område anses for ulovligt eller ej. Med hensyn til pas skal det imidlertid anføres, at det er lovligt og nødvendigt at beslaglægge det, når det er ægte, men benyttes af en anden person end den lovlige indehaver, eller når passet er forfalsket eller eftergjort.

(2002/C 277 E/004)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3398/01**af Miquel Mayol i Raynal (Verts/ALE) til Kommissionen**

(12. december 2001)

Om: Gibraltar

Som led i den såkaldte Bruxelles-proces er den britiske og den spanske udenrigsminister enedes om inden sommeren 2002 at nå frem til en samlet aftale om Gibraltar. De valgte befolkningsrepræsentanter fra dette

territorium har imidlertid nægtet at deltage i denne debat, idet de kræver forudgående godkendelse af deres ret til selvbestemmelse. Ganske vist udtrykker det fælles kommuniké, der blev offentliggjort efter ministermødet, et klart ønske om, at Gibraltars stemme skal høres, men der nævnes intet om udøvelsen af denne ret.

Gibraltar er i dag anerkendt af FN som koloniområde. Spørgsmålet blev rejst på ny i FN den 10. oktober 2001 i den fjerde afkoloniserings-komité.

Kan Den Europæiske Union acceptere et koloniområde i sin midte uden hensyn til ønskerne hos borgerne, som er de eneste retmæssige indehavere af suveræniteten?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(7. februar 2002)

I artikel 299, stk. 4, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Økonomiske Fællesskab hedder det: »Denne traktats bestemmelser finder anvendelse på de europæiske områder, hvis udenrigsanliggender varetages af en medlemsstat«.

På grundlag af denne bestemmelse er Gibraltar, et af de selvstyrende områder under den britiske krone, der ikke er en del af Det Forenede Kongerige, men hvis udenrigsanliggender varetages af dette, er tilknyttet Unionen i øvrigt, med forbehold af en række undtagelsesbestemmelser bl.a. akten vedrørende Det Forenede Kongeriges tiltrædelse af Fællesskabet fra 1972.

Striden mellem Det Forenede Kongerige og Kongeriget Spanien har ikke kunnet undgå at få uheldige følger for iværksættelsen af visse fællesskabspolitikker. Under disse omstændigheder kan Kommissionen kun glæde sig over, at de to medlemsstater har genoptaget drøftelserne, og håbe på, at disse afsluttes til alle berørte parter tilfredshed.

Men med hensyn til spørgsmål om national overhøjhed har fællesskabsinstitutionerne ingen beføjelser til at blande sig i, hvorledes disse drøftelser mellem to medlemsstater, tilrettelægges og føres.

(2002/C 277 E/005)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3460/01

af Charles Tannock (PPE-DE) og Theresa Villiers (PPE-DE) til Kommissionen

(14. december 2001)

Om: Lovligheden af bestemmelserne i direktivet om insiderhandel og kursmanipulation

I artikel 1, stk. 2, litra b i Kommissionens forslag til direktiv om insiderhandel og kursmanipulation (markedsmisbrug) — KOM(2001) 281⁽¹⁾ — fastslås det, at det i dette direktiv ved »kursmanipulation« forstår følgende: »Udbredelse af oplysninger gennem medierne, herunder Internet, eller ved andre metoder, der giver eller kan give urigtige eller vildledende signaler om udbuddet af, efterspørgslen efter eller kursen på finansielle instrumenter, herunder spredning af rygter og urigtige eller vildledende nyheder«.

På trods af det vigtige i at beskytte offentligheden mod dårlig rådgivning, accepterer Kommissionen nu, at når der i direktivet ikke sondres mellem forsætlige forsøg på at manipulere kurserne til personlig vindings skyld og ikke at give oplysninger i god tro, vil dette ikke blot gøre gennemførelsen af direktivet i dets nuværende form restriktivt, men også i modstrid med bestemmelserne i den europæiske menneskerettighedskonvention og dens bestemmelser om ytringsfrihed samt medlemsstaternes forpligtelser til at overholde konventionen, som det fremgår af artikel 6 i den konsoliderede udgave af Traktat om Den Europæiske Union?

⁽¹⁾ EFT C 240 E af 28.8.2001, s. 265.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein*(11. februar 2002)*

I sin beskrivelse af professionelle journalisters adfærd («at give oplysninger i god tro») nævner det ærede medlem den artikel i forslaget til direktiv, der suppleres med betragtning 24, hvori der henvises til EU's charter om grundlæggende rettigheder. I denne sammenhæng har Kommissionen netop ikke til hensigt at begrænse ytringsfriheden eller at lægge unødvendigt pres på journalister, der udfører deres arbejde i god tro. Det tror Kommissionen heller ikke ville blive resultatet. Derfor mener Kommissionen ikke, at den nuværende tekst kompromitterer nogen person, som udøver sin journalistiske profession i overensstemmelse med reglerne.

Med hensyn til journalisterne private adfærd følger direktivet det princip om lige behandling, der ligger til grund for al lovgivning. De generelle forbud i forslaget finder anvendelse på alle, uanset hvilket erhverv de pågældende arbejder i. Hvis småinvestorer f.eks. skal overholde forbuddene fuldt ud, skønt de muligvis handler for første gang på finansmarkedet, så bliver det vanskeligt at forstå, hvorfor andre, som handler professionelt på samme marked, eller som rådgiver andre aktører på markedet, behandles anderledes.

Kommissionen er overbevist om, at bestemmelserne i forslaget til direktiv er i overensstemmelse med bestemmelserne om ytringsfrihed i den europæiske menneskerettighedskonvention og medlemsstaternes pligt til at respektere denne konvention i henhold til artikel 6 i traktaten om Den Europæiske Union.

Kommissionen agter i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet at overlade det til medlemsstaterne at vurdere, om der skal anvendes specifikke bestemmelser på journalister. Da direktivet er rettet til medlemsstaterne, og da alle medlemsstater har undertegnet Den Europæiske Konvention til Beskyttelse af Menneskerettigheder, skal direktivets gennemførelse i national lovgivning fuldt ud respektere menneskerettighedsforpligtelserne.

(2002/C 277 E/006)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3497/01**af Maurizio Turco (NI) til Kommissionen***(7. januar 2002)*

Om: EU's samarbejde med lande, der ikke samarbejder med FATF (Den Finansielle Aktionsgruppe vedrørende Hvidvaskning af Penge, oprettet under OECD)

Den 7. september 2001 offentliggjorde FATF (Den Finansielle Aktionsgruppe vedrørende Hvidvaskning af Penge, oprettet under OECD), som Kommissionen er medlem af, og hvori Europol har observatørstatus, en opdateret liste over ikke-samarbejdsvillige lande eller områder, hvoraf det fremgår, at der er særligt alvorlige problemer i følgende lande: Egypten, Guatemala, Ungarn, Indonesien, Burma og Nigeria. FATF har anmodet sine medlemmer om at opfordre deres finansielle institutioner til at være særlig opmærksomme på handelsforbindelser og samarbejde med personer samt finansielle selskaber og institutioner i disse lande eller områder.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse,

- om der på denne liste er lande, som EU samarbejder med, og i bekræftende fald hvilke lande og hvilken form for samarbejde det drejer sig om?
- om der på denne liste er lande, der af en eller anden grund direkte eller gennem tredjemand modtager støttebeløb fra EU's budget? Føres der i bekræftende fald særlig kontrol, af hvem og med hvilket resultat?
- hvilket initiativ, den har taget for at svare på FATF's anmodninger, og hvilke resultater den har opnået?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Fritz Bolkestein*(20. marts 2002)*

Der er for øjeblikket 19 lande opført på Den Finansielle Aktionsgruppes (FATF) liste over samarbejdsvillige lande og territorier (NCCT). De er: Cookøerne, Dominica, Egypten, Guatemala, Grenada, Ungarn, Indonesien, Israel, Libanon, Marshalløerne, Myanmar, Nauru, Nigeria, Ukraine, Niue, Filippinerne, Rusland, St. Kitts og Nevis samt Saint Vincent og Grenadinerne. Opførelse på listen betyder i almindelighed, at beskyttelsen mod hvidvaskning af penge anses for utilstrækkelig.

Samarbejdsformerne med ovennævnte lande er meget forskellige.

Cookøerne, Marshalløerne, Nauru og Niue er signatarer i partnerskabsaftalen mellem staterne i Afrika, Vestindien og Stillehavet (AVS) og EU undertegnet i Cotonou i juni 2000. De vil således i fremtiden drage nytte af det finansielle og faglige AVS/EU-samarbejde under Cotonou-aftalen. Kommissionen ser med tilfredshed på de resultater, som Cookøerne, Marshalløerne og Niue har opnået i udbedringen af utilstrækkelighederne.

Nauru vedtog en lov til bekæmpelse af hvidvaskning af penge i august 2001, som endnu ikke takler problemet hensigtsmæssigt. Kommissionen vil opfordre sine AVS-samarbejdspartnere i Stillehavsområdet til at fortsætte en konstruktiv udbedring af manglerne i deres systemer til bekæmpelse af hvidvaskning af penge og vil søge at sikre, at disse lande ikke længere er at finde på FATF-listen over NCCT, når AVS/EU-samarbejdsprogrammerne iværksættes.

Dominica, Grenada, St. Kitts og Nevis samt Saint Vincent og Grenadinerne har modtaget bistand under Lomé-konventionerne og er også signatarer i Cotonou-aftalen. Kommissionen samfinansierer et meget omfattende projekt til bekæmpelse af hvidvaskning af penge i Vestindien.

Nigeria er også omfattet af ovennævnte aftale. Samarbejdsaftalen blev genoptaget i 1999. Der er ingen initiativer med hensyn til hvidvaskning af penge.

Guatemala er omfattet af den regionale rammeaftale for Mellemamerika og modtager fællesskabsbistand. Det skal bemærkes, at budgetterne for de foranstaltninger, der finansieres af Fællesskabet i Guatemala, ikke direkte forvaltes af landets myndigheder. Projekterne gennemføres enten gennem NGO'er eller andre sammenslutninger eller gennem autonome projektforvaltningsenheder. Revisions- og tilsyns kontrol, ex-ante og ex-post, viser, at disse mekanismer generelt sikrer en god og sund finansiel gennemførelse.

Israel modtager ikke fællesskabsmidler. Associeringsaftalen mellem EU og Israel trådte i kraft i juni 2000 og henviser udtrykkeligt til FATF-normerne og åbner mulighed for samarbejde i bekæmpelsen af narkotikahandel og hvidvaskning af penge.

Der er ingen samarbejdsaktiviteter med Burma/Myanmar.

Fællesskabets bilaterale samarbejde med Indonesien og Filippinerne gennemføres udelukkende inden for rammerne af 1980-samarbejdsaftalen mellem Fællesskabet og Sammenslutningen af Stater i Sydøstasien (ASEAN). Samarbejdet er i vidt omfang koncentreret om fattigdomsbekæmpelse, miljø og støtte til de to landes integration i verdensøkonomien. Der ydes ikke direkte bistand til regeringsorganer, men snarere støtte til specifikke aktiviteter, der fastlægges i forbindelse med forberedelsen af landestrategipapirer og nationale vejledende programmer. Støtten er underlagt Kommissionens sædvanlige betingelser for indgåelse af kontrakter og procedurer for regnskabsmæssig og administrativ kontrol.

EU har betydelige samarbejdsforbindelser med Rusland og Ukraine inden for rammerne af Partnerskabs- og Samarbejdsaftalerne samt EU's fælles strategier. Begge lande har modtaget finansiering under TACIS-programmet. Samtlige projekter overvåges af TACIS-tilsynsenhederne i Kiev og Moskva.

Som kandidat til tiltrædelse pågår der tiltrædelsesforhandlinger med Ungarn siden april 1998. Indtil tiltrædelsen reguleres forbindelserne mellem EU og Ungarn af en associeringsaftale. Ungarn modtager betydelige midler fra Fællesskabets budget under programmerne Phare, ISPA og Sapard. Hovedårsagen til Ungarns tilstedeværelse på FATF-listen er forekomsten af anonyme bankbøger. Disse anonyme opsparings-

konti er også uforenelige med fællesskabsretten. Spørgsmålet blev drøftet under tiltrædelsesforhandlingerne under kapitlet kapitalbevægelser, og der blev nået til enighed om, at Ungarn inden tiltrædelsen vil bringe sit opsparringssystem i overensstemmelse med fællesskabsretten. FATF har imidlertid ikke behandlet spørgsmålet set fra et tiltrædelsessynspunkt, men har snarere set på de eksisterende forhold i Ungarn. I en ny lov om bekæmpelse af terrorisme og hvidvaskning af penge, som trådte i kraft den 19. december 2001, har Ungarn taget de elementer, der gav anledning til bekymring for EU og FATF, navnlig med hensyn til ihændehaberboeger. For så vidt som nye foranstaltninger iværksættes som planlagt, er det Kommissionens mening, at betingelserne nu er til stede for hurtigt at fjerne Ungarn fra FATF's liste.

EU har knyttet tætte økonomiske og politiske forbindelser til Egypten inden for rammerne af Barcelona-processen. Forbindelserne vil blive konsolideret og udvidet som følge af den nyligt undertegnede, men endnu ikke fuldstændigt ratificerede associeringsaftale. Der er i Egypten en lang række programmer med fællesskabsfinansiering, og samtlige overvåges nøje, ligesom der regelmæssigt foretages revision og evaluering. Der er absolut intet, der tyder på, at der skulle være nogen forbindelse mellem disse programmer og hvidvaskning af penge. På baggrund af optagelsen på FATF-listen og fælles tilkendegivelser fra flere medlemmer af det internationale samfund, herunder EU, har den egyptiske regering påtaget sig at behandle spørgsmål så hurtigt som muligt, og det egyptiske parlament har for øjeblikket et forslag til lovgivning på området til behandling. Artikel 57 i den nyligt undertegnede associeringsaftale mellem EU og Egypten omhandler specifikt samarbejdet om bekæmpelse af hvidvaskning af penge.

Fællesskabet har undertegnet en samarbejdsaftale med Libanon i 1977 og paraferet en Euro-Middelhavs-associeringsaftale med Libanon den 10. januar 2002. Hermed udvides de politiske, økonomiske, handelsmæssige og sociale forbindelser med Libanon. Der er under fire protokoller og under MEDA I-programmet (1995-2000) ydet økonomisk bistand. Finansieringen fortsætter under MEDA II (2001-2006). Projekterne revideres og evalueres regelmæssigt i overensstemmelse med Kommissionens regler om finanskontrol og evaluering. Kommissionen insisterede i overensstemmelse med sit forhandlingsmandat fra Rådet i 1995 på indføjeelse af en artikel om forebyggelse af hvidvaskning af penge i den nye associeringsaftale (artikel 60). Endvidere insisterede Kommissionen på en særskilt fælles erklæring, hvorved FATF fastlægges som reference med hensyn til forebyggelse af hvidvaskning af penge. Hertil kommer, at Kommissionen skal øremærke en betydelig andel af MEDA II-midlerne for Libanon som støtte til iværksættelse af associeringsaftalens bestemmelser. Dette omfatter forbedring af lovgivning inden for finans- og bankvæsen, fortrolighedsregler og rapporteringssystemer.

Alle programmer, der involverer fællesskabsfinansiering, overvåges omhyggeligt, udgifterne revideres rutinemæssigt og resultaterne evalueres. Dog bør det understreges, at opførelse på FATF's liste over samarbejdsu villige lande ikke indebærer større risiko for fællesskabsmidlerne. Det har ikke været skønnet nødvendigt at foretage yderligere kontrol i forhold til disse lande ud over det normalt høje kontrolniveau, som Kommissionen allerede udøver.

Kommissionen understreger regelmæssigt over for alle partnerlande behovet for at overholde internationale normer for bekæmpelse af hvidvaskning af penge som afspejlet i FATF's 40 rekommandationer og Rådets direktiv 91/308/EØF af 10. juni 1991 om forebyggende foranstaltninger mod anvendelse af det finansielle system til hvidvaskning af penge⁽¹⁾, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/97/EF af 4. december 2001⁽²⁾.

FATF ajourførte på ny sin liste over samarbejdsu villige lande og territorier på det nylige møde i Hong Kong i Kina. I pressemeddelelsen derefter (findes på <http://www.fatf-gafi.org>) hilste FATF de yderligere fremskridt i en række af de 19 jurisdiktioner velkommen.

Hidtil er der kun blevet iværksat modforanstaltninger vedrørende Nauru. På deres fælles møder i oktober 2000 og oktober 2001 vedtog EU's finans- og justitsministre en koordineret iværksættelse af de modforanstaltninger, som FATF havde besluttet. Samtlige medlemsstater har imødekommet FATF's beslutning om at iværksætte modforanstaltninger over for Nauru.

⁽¹⁾ EFT L 166 af 28.6.1991.

⁽²⁾ EFT L 344 af 28.12.2001.

(2002/C 277 E/007)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3549/01
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen**

(7. januar 2002)

Om: Den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og det sydlige Serbien

I slutningen af 2000 øgedes spændingerne mellem albanere og slaver i og omkring byerne Bujanovc, Medvegja og Presheva, hvilket resulterede i etniske udrensninger og en massiv flygtningevandring. Takket være det internationale samfunds indsats var det muligt at hindre en optrapning af konflikten gennem en forhandlet aftale.

I forbindelse med mit seneste arbejdsbesøg i Kosovo og Makedonien i slutningen af november førte jeg samtaler med en stor delegation albanere fra det sydlige Serbien, som klagede over, at den hjælp, der var blevet lovet til genopbygningen i denne region, var udeblevet.

Kommissionen bedes besvare følgende spørgsmål:

1. Hvor stor en humanitær bistand er der blevet tildelt Serbien via ECHO i de seneste år?
2. Hvor stor en del af denne bistand var bestemt til de tre albanske byer Bujanovc, Medvegja og Presheva?
3. Kan Kommissionen give en oversigt over, hvorledes ngo'erne, som Kommissionen medfinansierer, er repræsenteret i de ovennævnte byer, og hvilke aktiviteter de har gennemført?
4. Hvilke aktiviteter har Det Europæiske Genopbygningsagentur gennemført i regionen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(28. februar 2002)

Fællesskabet har bevilget humanitær bistand til hele Forbundsrepublikken Jugoslavien på i alt 428 685 000 EUR siden 1991. Indledningsvis var denne bistand ikke specifikt fordelt på Forbundsrepublikken Jugoslaviens forskellige dele, så det er ikke muligt at udskille, hvilke beløb Republikken Serbien specielt fik tildelt. Men i 2001 var bistandsbeløbet til Republikken Serbien 47,8 mio. EUR.

De aktioner, som ECHO (Kontoret for Humanitær Bistand) gennemfører i Presevo-dalen (Presevo, Bujanovac, Medvedja), indgår i et landsdækkende program, der er rettet mod flygtninge, interne fordrevne personer og andre udsatte befolkningsgrupper. I denne forbindelse skal det påpeges, at Bujanovac, Medvedja og Presevo ikke specielt er udvalgt med henblik på bistand. Støtteberettigelse baseres som i alle andre henseender på en behovsvurdering.

ECHO's landsdækkende program har en bredt anlagt tilgang til levering af bistand og benytter et net af partnerorganisationer. Basisbehovene dækkes på følgende områder: husly, sundhed, social og psykosocial hjælp, opvarmning, fødevarer, repatriering og retshjælp til flygtninge fra Kroatien og Bosnien-Hercegovina.

Det ærede medlem og Europa-Parlamentets sekretariat vil direkte få tilsendt en liste over ECHO's partnere og de projekter, der blev gennemført i 2001 i Presevo, Bujanovac and Medvedja.

Der er også leveret en omfattende ikke-humanitær bistand fra EF til det sydlige Serbien inden for rammerne af CARDS-programmet, som gennemføres af Det Europæiske Agentur for Genopbygning. En del af denne CARDS-bistand — der beskrives mere indgående i vedlagte bilag — er specifikt rettet mod de politiske aspekter. Men EF-bistanden til specielt denne region skal også ses i en bredere sammenhæng af EF-bistanden til hele Republikken Serbien og Forbundsrepublikken Jugoslavien som helhed. Siden de demokratiske forandringer i oktober 2000 er der til Forbundsrepublikken Jugoslavien som helhed blevet leveret 1,18 mia. EUR i EF-bistand til genopbygning og i form af økonomisk og teknisk bistand.

(2002/C 277 E/008)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3591/01
af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen

(8. januar 2002)

Om: Virksomheden Luís Elvas og tekstil- og beklædningssektoren i Portugal

Virksomheden Luís Elvas, LDA (Confecções Montebela), som er beliggende i Belmonte i et område i det indre Portugal, hvor der kun er få beskæftigelsesmuligheder, også i industrien, befinder sig i en vanskelig situation. Virksomheden har på nuværende tidspunkt 200 beskæftigede, men antallet var tidligere 300.

Efter omfattende investeringer for ca. fem år siden, gennemgik virksomheden en vanskelig periode på grund af en uinddrivelig gæld på 150 mio. escudos, som skyldtes, at nogle af virksomhedens kunder i Frankrig og Det Forenede kongerige var gået konkurs.

Den nuværende situation med konkurrence fra tredjelande inden for den problemfyldte tekstil- og beklædningssektor er med til at forværre situationen, hvad der sætter spørgsmålstegn ved, om virksomheden kan overleve med alle de konsekvenser, som det vil få for beskæftigelsessituationen — de fleste ansatte er kvinder — og for udviklingen af dette område i det indre af Portugal.

Kommissionen bedes derfor oplyse følgende:

- hvilken støtte er der fra EU blevet ydet til virksomheden?
- hvilken støtte påtænker kommissionen at yde til de virksomheder i tekstil- og beklædningssektoren, som er berørt af Unionens tosidede aftaler med tredjelande?
- hvordan forventer Kommissionen at støtte de små og mellemstore virksomheder, især inden for følsomme sektorer som tekstilbranchen, der har uinddrivelige fordringer i andre EU-lande?

Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(8. maj 2002)

EU støtter virksomheder ved hjælp af tilskud fra strukturfondene og Samhørighedsfonden til uddannelse, innovation og forskning. Kommissionen gør dog opmærksom på, at det er medlemsstaterne, der står for udvælgelsen af projekter. Ifølge de oplysninger, de portugisiske myndigheder har givet, har virksomheden Luis Elvas Lda ikke modtaget tilskud fra disse fonde.

Endvidere gør Kommissionen opmærksom på, at den, når den forhandler tekstilaftaler med tredjelande, forsøger at opnå ligevægt mellem adgang til nye afsætningsmuligheder i disse lande og de indrømmelser, den er rede til at give, således at ny adgang til EU's marked modsvarer af afsætningsmuligheder i de pågældende tredjelande. EU har i sine beslutninger om åbning af tekstil- og beklædningssektoren i perioden 1995-2004, som Verdenshandelsorganisationens (WTO) regler kræver, i øvrigt forsøgt gradvis at lette overgangen til en åben importordning. Derfor finder Kommissionen det ikke hensigtsmæssigt at yde individuel støtte til virksomheder eller en særlig sektor som følge af disse aftaler. Der kan dog anvendes EU-bevillinger til programmer, som medfinansieres af strukturfondene, for at øge konkurrenceevnen i regionerne og skabe beskæftigelse. Hele Portugals område er berettiget til støtte fra strukturfondene i den nuværende programmeringsperiode 2000-2006.

Der kan ikke ydes EU-støtte til virksomheder alene på grund af, at de har uerholdelige fordringer i andre EU-lande. Siden Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område⁽¹⁾ trådte i kraft den 1. marts 2002, findes der i medlemsstaterne til gengæld en hurtigere og næsten automatisk mekanisme til at fremskynde inddrivelsen af fordringer fra virksomheder, der er etableret i andre medlemsstater. Forordningen forenkler formaliteterne med henblik på en forenklet og hurtig fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område i medlemsstaterne, for at det indre marked kan fungere bedst muligt. Således bliver en retsafgørelse, der er truffet i en medlemsstat, automatisk anerkendt, uden at der stilles krav om en særlig procedure, medmindre anerkendelsen bestrides. Det betyder, at

proceduren for at erklære en retsafgørelse, der er truffet i én medlemsstat, for eksigibel i en anden medlemsstat bliver betydeligt lettere og dermed effektivere. Endelig er Kommissionen for øjeblikket ved at lægge sidste hånd på et forslag til indførelse af et europæisk tvangsfuldbyrdsdokument for ubestridte krav, der vil afskaffe eksekvaturproceduren for ubestridte krav.

(¹) EFT L 12 af 16.1.2001.

(2002/C 277 E/009)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3598/01

af Ilka Schröder (GUE/NGL) til Kommissionen

(8. januar 2002)

Om: Såkaldte »Gefährderanschreiben« fra politiet til personer, der formodes at ville deltage i protestaktioner i forbindelse med topmødet i Laeken

Ifølge oplysninger i pressen (bl.a. Berliner Zeitung af 10. december 2001) blev personer, som formodedes at ville deltage i protestaktioner mod topmødet i Laeken, i første halvdel af december i flere tyske delstater advaret mod eller endog hindret i udrejse. Således blev der i delstaten Baden-Württemberg udstedt udrejseforbud og polititilhold med meldepligt, i Berlin blev pas og identitetskort inddraget.

I Göttingen tilsendte politiet formodede EU-protestanter en såkaldt »Gefährderanschreiben« (skrivelse til potentielle uromagere). Heri blev adressaterne opfordret til ikke at deltage i demonstrationer i perioden 13.-15. december. Dette begrundedes med, at adressaterne kun på denne måde kunne undgå at »udsætte sig for risikoen for præventive politiforanstaltninger inden for rammerne af forebyggelse af uroligheder (herunder afvisning ved den tysk-belgiske grænse) og strafferetlige foranstaltninger som følge af begåede strafbare handlinger under demonstrationer«. Som grundlag anførte politiet i Göttingen en »databank over voldelige personer«, der var oprettet i november 2000.

I forbindelse med tidligere svar på parlamentariske forespørgsler kan det anføres, at protestaktionerne blev gennemført i forbindelse med et EU-topmøde. Da der ikke findes noget fælles politi, gennemføres politiaktionerne af nationale og regionale institutioner.

Skulle Kommissionen mene, at den ikke har kompetence i forbindelse med efterfølgende spørgsmål, bedes dette begrundet i hvert enkelt tilfælde.

- Er Kommissionen i besiddelse af viden om, på hvilket retsgrundlag myndighederne i Tyskland har oprettet denne databank, i hvilken der åbenbart også er opført personer, der må regnes for uskyldige?
- Hvorledes ser Kommissionen på denne begrænsning af de grundlæggende rettigheder, der bl.a. strider imod artikel 11 i den europæiske menneskerettighedskonvention og artikel 11 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder?
- Denne praksis begrænser personers grundlæggende rettigheder, idet disse personer hindres i at benytte deres rettigheder som borgere i Europa. Hvad har Kommissionen til hensigt at gøre for at stoppe denne praksis?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(12. februar 2002)

De spørgsmål, som stilles af det ærede parlamentsmedlem, vedrører især en vurdering af, hvorvidt en medlemsstat i overensstemmelse med EF-retten kan vedtage foranstaltninger, der begrænser den fri bevægelighed ud fra hensyn til den offentlige orden.

Retten til rejse og ophold på en medlemsstats territorium er en grundlæggende rettighed, som gives enhver EU-borger i henhold til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (EF-traktaten). Der kan dog af hensyn til den offentlige orden, sikkerhed eller sundhed forekomme begrænsninger af denne rettighed.

Medlemsstaternes foranstaltninger vedrørende den offentlige orden skal ses i lyset af direktiv 64/221/EØF⁽¹⁾ og af Domstolens retspraksis. Begrænsninger af EF-traktatens grundfæstede rettigheder af hensyn til den offentlige orden og sikkerhed bør kun gennemføres i det omfang, de er nødvendige for at sikre den offentlige orden og sikkerhed⁽²⁾.

Det er medlemsstaternes ansvar at vurdere den konkrete situation og dernæst træffe de relevante foranstaltninger i overensstemmelse med EF-retten. I særdeleshed skal foranstaltninger til beskyttelse af den offentlige orden og sikkerhed overholde proportionalitetsprincippet. I henhold til proportionalitetsprincippet skal de pågældende foranstaltninger være begrundede. Der skal være balance mellem foranstaltningen og målet herfor og mellem individets og den pågældende stats interesser.

Hvad angår oprettelse af databanker, har medlemsstaterne beføjelser til at behandle data med henblik på beskyttelse af den offentlige orden, sikkerhed og sundhed i forbindelse med foranstaltninger, der hører under anvendelsesområdet for direktiv 64/221/EØF, forudsat, at de overholder de gældende regler om databeskyttelse. Hermed menes i særdeleshed, at personoplysningerne skal være passende, relevante og rimelige, og de bør udelukkende anvendes til fastlagte, specifikke og lovlige formål.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 64/221/EØF af 25. februar 1964 om samordning af de særlige foranstaltninger, som gælder for udlændinge med hensyn til rejse og ophold, som er begrundet i hensynet til den offentlige orden, sikkerhed og sundhed (EFT B 056 af 4.4.1964).

⁽²⁾ Jf. sag 36/75 Rutili, Sml. 1975 II, s. 1219.

(2002/C 277 E/010)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3643/01

af Geoffrey Van Orden (PPE-DE) til Kommissionen

(11. januar 2002)

Om: Terrorisme

Under henvisning til Rådets forordning om specifikke restriktive foranstaltninger mod visse personer og enheder med henblik på at bekæmpe international terrorisme (KOM(2001) 569 – C5-0665/2001 – 2001/0228(CNS)) og henstillingen fra Europa-Parlamentet om, at bilaget med oversigten over de faktiske grupper eller personer udarbejdes på grundlag af et forslag fra Kommissionen eller en medlemsstat, hvilke skridt har Kommissionen da taget for at sikre, at terrorgrupper, som er aktivt involveret mod EU-medlemsstater og ansøgerlande til EU-medlemskab (som f.eks. IRA, UFF, PKK, DHKP-C, N17 og ETA), er opført på listen over forbudte organisationer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(7. marts 2002)

Listen over personer, grupper og enheder, mod hvem der træffes særlige foranstaltninger til bekæmpelse af terrorisme, er fastlagt i Rådets fælles holdning (FUSP). Beslutninger om at tilføje navne til denne liste træffes på grundlag af præcise oplysninger eller forhold, der viser, at der er truffet en afgørelse af en kompetent myndighed over for de omhandlede personer, grupper og enheder, hvad enten der er indledt en undersøgelse eller en retsforfølgelse for en terrorhandling eller forsøg på at begå, deltage i eller lette gennemførelsen af en sådan handling baseret på seriøse og troværdige beviser eller indicier, eller der er afsagt dom for sådanne handlinger (artikel 1, stk. 4, i den fælles holdning).

Den 27. december 2001 vedtog Rådet fælles holdning 2001/931/FUSP med en første udgave af en liste over personer, grupper og enheder, mod hvem der skal træffes foranstaltninger, og heriblandt figurerer Continuity Irish Republican Army, Real IRA, Ulster Freedom Fighters (UFF), den revolutionære organisation 17. November og ETA. Medlemsstaterne yder hinanden størst mulig bistand ved hjælp af politi- og retssamarbejde for at forhindre og bekæmpe terrorangreb.

Den fælles holdning gennemføres ved hjælp af Rådets forordning (EF) nr. 2580/2001⁽¹⁾, som indeholder de restriktive foranstaltninger af økonomisk karakter, der skal træffes over for sådanne personer, grupper og enheder med henblik på at bekæmpe terrorisme. Rådets afgørelse nr. 2001/927/EF⁽¹⁾ indeholder en liste over de personer, grupper og enheder, mod hvem der skal træffes foranstaltninger, men ovennævnte grupper og enheder er ikke indeholdt i denne liste.

⁽¹⁾ EFT L 344 af 28.12.2001.

(2002/C 277 E/011)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-3645/01

af Laura González Álvarez (GUE/NGL) til Kommissionen

(7. januar 2002)

Om: NO_x-emissioner i Spanien

For nylig har miljøorganisationen »Ecologistas en Acción« gjort opmærksom på, at i Spanien overskred nitrogenoxid-emissionerne i store fyringsanlæg (fra før 1988) i 2000 bestemmelserne i direktiv 88/609/EØF⁽¹⁾. Ifølge direktivet må emissionerne af sådanne oxider fra disse anlæg i Spanien fra 1988 ikke overskride 277 000 tons.

Har Kommissionen kendskab til de nævnte emissioner? Hvad vil Kommissionen foretage sig for at sikre, at fællesskabsbestemmelserne på dette område overholdes?

⁽¹⁾ EFT L 336 af 7.12.1988, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(6. februar 2002)

Spanien har indgivet følgende oplysninger om emissioner af nitrogenoxider fra bestående store fyringsanlæg:

(i tons)

År	Emissioner fra bestående anlæg
1990	238 292
1991	241 312
1992	253 232
1993	245 223
1994	240 616
1995	255 256
1996	216 444

I Spaniens tilfælde fastsætter bilag II til Rådets direktiv 88/609/EØF af 24. november 1988 om begrænsning af visse luftforurenende stoffer fra store fyringsanlæg emissionslofter for nitrogenoxider på 368 000 tons for 1993 og 277 000 tons for 1998. Emissioner af nitrogenoxider fra denne kategori af anlæg vil blive yderligere reduceret som følge af det nyligt vedtagne direktiv om store fyringsanlæg, d.v.s. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/80/EF af 23. oktober 2001 om begrænsning af visse

luftforurenende emissioner fra store fyringsanlæg⁽¹⁾. I henhold til det nye direktiv kræves der endnu strengere miljønormer for bestående anlæg fra den 1. januar 2008. Kommissionen er ved at forhøre sig hos de spanske myndigheder vedrørende nyere emissionsdata og vil underrette det ærede medlem om resultatet heraf⁽²⁾.

⁽¹⁾ EFT L 309 af 27.11.2001.

⁽²⁾ »Bestående« anlæg er defineret som anlæg, hvortil den oprindelige godkendelse til opførelse eller i mangel af en sådan procedure den oprindelige driftstilladelse er givet før den 1. juli 1987.

(2002/C 277 E/012)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3649/01
af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen

(14. januar 2002)

Om: Terrorisme, Somalia og information

Den seneste tids begivenheder med henblik på bekæmpelse af terrorisme har afsløret, at Somalia er et af hjemstederne for magtfulde grupper med tilknytning til den islamiske fundamentalistiske bevægelse, hvorfra de modtager finansiell støtte, våben og instruktører til at drive træningskampe for terrorister.

Der har i betragtning af ovenstående været formodninger fremme om et eventuelt militært indgreb for at blokere for eventuelle forsøg på at lade terroraktioner udgå fra Somalia.

Kan Kommissionen på denne baggrund og med henblik på at give befolkningen oplysninger, der kan bidrage til at styrke demokratiet og bekæmpe fundamentalisme, oplyse:

- om ikke den anser det for nyttigt og formålstjenligt at undersøge, hvorledes der kan etableres et net for uafhængig information på somalisk for at give befolkningen korrekte oplysninger?
- om ikke den mener, at korrekt information i den nuværende situation kunne bidrage til pacificering og indførelse af et ægte demokratisk system, som de forskellige etniske grupper og regionerne kan tilslutte sig?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(22. februar 2002)

Efter Kommissionens opfattelse er professionelle på informationsområdet bedst til at afgive præcis information. For nylig ydede Kommissionen et bidrag til finansieringen af særlige uddannelsesinitiativer for Somalia på dette område i tæt samarbejde med BBC World Service.

Projektets vigtigste element var et uddannelsesprogram for journalister omfattende teknik, redaktion, formulering og fremstilling. Ved udvikling og styrkelse af disse færdigheder blev det via uddannelsesprogrammet tilstræbt at gøre det muligt for somaliske journalister at fremstille materiale, der kan bidrage til opbygningen af et stærkt pluralistisk samfund. I alt 83 somaliske journalister fra den skrevne presse samt radio og fjernsyn deltog i BBC's kurser og workshops i forskellige dele af Somalia.

Hvis det bliver muligt at indføre en demokratisk informationspraksis i Somalia, kan Kommissionen overveje at indgå i et samarbejde med anerkendte organisationer med henblik på at fremme yderligere tiltag, der har til formål at styrke informationsformidlingen i Somalia.

Det skal understreges, at passende information ikke er nok til at sikre et velfungerende demokratisk politisk system. For Somalias vedkommende er størstedelen af befolkningen analfabeter, og opinionen i landet domineres af klan- og lokalinteresser. De traditionelle og religiøse ledere spiller derfor en vigtig rolle som opinionsledere. Desuden begrænses informationsformidlingen i hele Somalia fortsat af høje investeringsudgifter, logistiske problemer og kamphandlinger.

Dog nyder en del af befolkningen godt af en mere varieret information: som følge af statsmagtens sammenbrud er antallet af skrevne og audiovisuelle informationskilder mangedoblet, og der udsendes allerede nu dagligt udenlandske radio- og fjernsynsprogrammer på somalisk.

(2002/C 277 E/013)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3695/01

af Nelly Maes (Verts/ALE) til Kommissionen

(16. januar 2002)

Om: EU-delegationer

Tilstedeværelsen af en EU-delegation i et land genspejler den betydning, som EU tillægger dette område.

Kan Kommissionen give en oversigt over:

- Lande, som EU-delegationen er blevet afskaffet i?
- Lande, hvori der er blevet oprettet en ny EU-delegation?
- Lande, hvor der fortsat er en EU-delegation?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(11. marts 2002)

Kommissionen har ingen planer om at lukke nogen af sine delegationer. Ifølge meddelelsen til Rådet og Europa-Parlamentet af 3. juli 2001 om udvikling af delegationstjenesten⁽¹⁾ skal der foretages en strømlining af de tre delegationer i henholdsvis Costa Rica, Sri Lanka og Trinidad og Tobago. Som følge af denne beslutning foreslår Kommissionen hos hver af de tre regeringer at akkreditere en delegationschef, der er bosiddende i et naboland. Delegationerne forbliver på plads og er bemandet med en embedsmand som chargé d'affaires med sit eget lokale personale. De vil således — som nu — kunne følge de almindelige spørgsmål om udviklingssamarbejde, men også politiske og økonomiske anliggender og dermed handelen.

I samme meddelelse besluttede Kommissionen at lukke sine syv kontorer i henholdsvis Antigua og Barbuda, Sao Tome og Principe, Ækvatorialguinea, Belize, Comorerne, De Nederlandske Antiller og Tonga.

At disse kontorer lukkes, betyder imidlertid ikke, at Kommissionen har ændret sit engagement i sine forbindelser med de pågældende lande. Ansvar for dens aktiviteter bliver liggende hos de regionale delegationer, hvis delegationschefer fortsat akkrediteres i de pågældende lande. Kommissionen er overbevist om, at den med denne omstrukturering af delegationstjenesten vil kunne opretholde det i forvejen tætte samarbejde med dem. Kommissionens mål er naturligvis at styrke forbindelserne, forbedre bistandsforvaltningen og udnytte knappe ressourcer bedst muligt ved at samle ekspertisen i én delegation, der skal stå til rådighed for en hel region.

Ifølge meddelelsen af 3. juli 2001 skal der åbnes syv nye delegationer i henholdsvis Cambodja, Laos, Malaysia, Nepal, Saudi-Arabien, Paraguay og Singapore.

Desuden vil det blive overvejet at åbne et handelsrepræsentationskontor i Taiwan.

Regulær repræsentation i Cuba vil også blive overvejet i lyset af den interne udvikling og den forestående lukning af Kontoret for Humanitær Bistand (ECHO).

Det ærede medlem og Parlamentets sekretariat vil få tilsendt en oversigt over repræsentationer i tredjelande (ovennævnte ændringer forventes gennemført i slutningen af 2002).

⁽¹⁾ KOM(2001) 381 endelig udg.

(2002/C 277 E/014)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-3709/01**af Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) til Kommissionen**

(16. januar 2002)

Om: Frihandelsaftale med Mercosur

Anser Kommissionen det for muligt at nå frem til en afgørelse om en frihandelsaftale mellem Unionen og den sydamerikanske toldunion Mercosur i nærmeste fremtid, og er der i øjeblikket fremgang i forhandlingerne mellem Unionen og Mercosur?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Chris Patten

(18. marts 2002)

Den Europæiske Union har længe støttet en styrkelse af den regionale integrationsproces, som Mercosur⁽¹⁾-initiativet repræsenterer, som den har bakket op siden oprettelsen i 1991. Unionen fortsætter uanset det nuværende konjunkturedgang på begge sider af Atlanten med at arbejde for snævrere forbindelser med Mercosur og en uddybning af Mercosur-processen internt. Ifølge Kommissionens forhandlingsdirektiver skal associeringsaftalen bygge på tre søjler: politisk dialog, samarbejde og handel.

Der har allerede fundet seks forhandlingsrunder sted om en biregional associeringsaftale mellem Mercosur og Unionen. Den 7. forhandlingsrunde finder sted i Buenos Aires den 8.-12. april 2002.

Der er opnået betydelige fremskridt med de politiske og samarbejdsmaessige aspekter.

Hvad angår handelsforhandlingerne, er der en alsidig og ambitiøs dagsorden under forhandling, bl.a. om liberalisering af handelen med varer og tjenesteydelser, investeringer, offentlige indkøb, intellektuel ejendomsret, konkurrence og en tvistbilæggelsesordning. Der er noteret store fremskridt til dato, særlig i andet halvår 2001, med udveksling af toldtilbud og forhandling om teksterne til kapitlerne vedrørende varer, tjenesteydelser og offentlige indkøb. Disse forhandlinger tager deres tid på grund af forhandlingernes art og de mange involverede partnere. Fremskridt med disse forhandlinger er i det mindste til dels forbundet med udviklingen i den økonomiske integration inden for Mercosur.

Den nuværende situation i regionen, særlig krisen i Argentina, giver tydeligvis anledning til bekymring, men det er dog klart, at begge parter er besluttet på at gennemføre deres arbejdsprogram for forhandlingerne og sikre, at de gøres yderligere fremskridt. Rådet (almindelige anliggender) vedtog den 28. januar 2002 en politisk erklæring til fordel for Mercosur, idet Unionen skønner, at et styrket Mercosur vil være nøglen til udvikling i regionen. På samme samling gentog Unionen tillige sit tilsagn om at ville arbejde videre mod fremskridt i forhandlingerne.

⁽¹⁾ Brasilien, Argentina, Paraguay og Uruguay.

(2002/C 277 E/015)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0066/02**af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Rådet**

(23. januar 2002)

Om: Formandskabets holdning til reformen af den fælles landbrugspolitik

Blandt de prioriterede målsætninger, som det spanske formandskab har offentliggjort, optræder ikke reformen af den fælles landbrugspolitik, hvor der netop i 2002 skal gøres en væsentlig indsats i betragtning af den afgørende betydning, som udviklingen af landdistrikterne og fødevarer sikkerheden vil få. Der skal træffes foranstaltninger, som kan berøre EU's budget, der på nuværende tidspunkt i høj grad er afsat til landbrugspolitikken.

Reformen af den fælles landbrugspolitik kan specielt ramme en region som Galicien, som undertegnede repræsenterer i Europa-Parlamentet. Regionens landbrug har behov for, at tendensen til afvandring bremses og at kvægavlen, som er hårdt ramt af en ordning med mælkekvoter, som helt klart er utilstrækkelig i forhold til mulighederne i landbruget i Galicien, kan udvikle sig. Hvilke overordnede planer har Rådet med hensyn til reformen af den fælles landbrugspolitik og især med hensyn til landbrugsbudgettet og problemet med mælkekvoterne?

Svar

(22. juli 2002)

På landbrugsområdet har Rådet prioriteret konsolideringen af den europæiske landbrugsmodel i overensstemmelse med agenda 2000.

Med hensyn til midtvejsrevisionen af den fælles landbrugspolitik i medfør af de afgørelser, der er truffet som led i agenda 2000, forventer Rådet at få forelagt forslag fra Kommissionen i løbet af de første seks måneder af 2002. Der er på den baggrund berammet en første orienterende drøftelse af denne revision på rådssamlingen i juni 2002.

Formandskabet vil på det uformelle landbrugsministermøde i Murcia (den 27.-30. april 2002) tage en forudgående drøftelse om den fælles landbrugspolitikens fremtid og om udviklingen af landdistrikterne.

Hvad angår budgetspørgsmål fastlagde Det Europæiske Råd i Berlin en finansiell ramme indtil år 2006; Rådet bestemte, at landbrugsretningslinjerne eventuelt ville blive revideret på grundlag af en rapport fra Kommissionen til Rådet inden den kommende udvidelse med henblik på at foretage de tilpasninger, som skønnes nødvendige.

Vedrørende mælkekvoter gøres det ærede medlem opmærksom på, at kvoteordningen er blevet forlænget til udgangen af mejeriåret 2007/2008 for garantimængderne. Fem medlemsstater, nemlig Grækenland, Spanien, Irland, Italien og Det Forenede Kongerige (Nordirland) har for mejeriårene 2000/2001 og 2001/2002 fået indrømmet en specifik forhøjelse af kvoterne for disse mængder.

På baggrund af at interventionsprisen fra 2005 nedsættes med 15 % i tre rater, vil der for at beskytte landbrugernes indkomster i mejerisektoren blive indført en ordning med stigende støtte over tre år. Denne støtte forhøjes også i tre lige store rater, hvorved den når op på 17,24 EUR pr. ton i 2007, og den vil blive suppleret med et beløb, der også stiger over tre år fra 2005 til 2007, og som udbetales til medlemsstaterne over EU's finansieringsramme. Rådet har forpligtet sig til at foretage en evaluering på grundlag af en rapport fra Kommissionen med henblik på den nuværende kvoteordnings udløb efter 2006.

Som led i midtvejsrevisionen af den fælles landbrugspolitik tager Rådet behørigt hensyn til alle relevante forhold under behandlingen af de forslag, som Kommissionen agter at forelægge det, og indhenter udtalelse fra Europa-Parlamentet herom.

(2002/C 277 E/016)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0074/02 af Concepció Ferrer (PPE-DE) til Kommissionen

(24. januar 2002)

Om: Teknisk bistand til Kina med henblik på sundheds- og plantesundhedsforanstaltninger

I forbindelse med den bilaterale aftale fra maj 2000 om Kinas tiltrædelse af Verdenshandelsorganisationen (WTO) påtog EU sig til at hjælpe dette land til at opfylde de forpligtelser, det havde indgået gennem denne aftale, herunder også gennemførelsen af kravene vedrørende den offentlige sundhed.

Kan Kommissionen redegøre for, hvilke projekter for samarbejde og teknisk bistand på sundheds- og plantesundhedsområdet, den påtænker at iværksætte? Har den konkret planlagt et særligt program, der kan medvirke til at løse de sundhedsmæssige hindringer, der står i vejen for Fællesskabets import af toskallede bløddyr?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Chris Patten*(5. marts 2002)*

Kommissionen vedtog i 1998 et »rammeprogram for EU's støtte til Kinas optagelse i Verdenshandelsorganisationen (WTO)« til 3 mio. EUR. Beløbet blev forhøjet med 600 000 EUR i 2001 og programmet forlænget til den 31. december 2003. Programmet er nu under gennemførelse, og formålet er at styrke Kinas administrative kapacitet til at opfylde WTO-krav, herunder anerkendelse og gennemførelse af sundheds- og plantesundhedsnormer på landbrugsområdet.

I det nationale vejledende program for 2002-2004, som er en del af landestrategidokumentet for Kina, har fortsat støtte til Kinas medlemsskab af WTO fået høj prioritet, og der vil være et beløb på 15 mio. EUR til rådighed til forpligtelser i 2002. Med det nye program vil Kina få hjælp til at udbygge de lovmæssige og regulerende rammer og styrke den administrative kapacitet til at gennemføre og håndhæve disse. Det er planen, at en ekspertmission fra EU skal på besøg i Kina i april 2002, så det nye programforslag kan blive præciseret yderligere, og det forventes, at det også vil komme til at omfatte en betydelig komponent angående sundheds- og plantesundhedsnormer.

*(2002/C 277 E/017)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0079/02****af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Rådet***(24. januar 2002)*

Om: Manglende angivelse af grænselinjer på amerikanske kort

USA's beslutning om ikke længere at angive grænselinjerne på de amerikanske digitale kort over det østlige Ægæerhav samtidig med Tyrkiets udsendelse af NOTAM, der kræver, at der forelægges de tyrkiske myndigheder flyplaner for alle nationale fly, der passerer korridorerne G-18 til Rhodos og R-19 til Nikosia med fare for ellers at blive stoppet af tyrkiske militærfly, er et nyt forsøg på at ændre Ægæerhavets operationelle og juridiske status.

Sletning af grænselinjerne er et spørgsmål, som også vedrører EU, fordi grænsen i Ægæerhavet også er EU's ydre grænse.

1. Kan Rådet bekræfte, at grænserne er angivet på EU's digitale kort?
2. Agter Rådet at rette henvendelse til Tyrkiet i betragtning af, at det tyrkiske NOTAM fremkalder nye spændinger i Ægæerhavet, ikke fremmer godt naboskab til en EU-medlemsstat og er i strid med Tyrkiets forpligtelse i henhold til partnerskabsaftalen til at indtage en konstruktiv holdning i bestræbelserne på en løsning af Cypren-spørgsmålet?

Svar*(22. juli 2002)*

På Den Europæiske Unions kort, der er offentliggjort af Kommissionen, er grænselinjerne mellem medlemsstaterne og tredjelandene generelt angivet tydeligt, herunder grænselinjerne mellem Grækenland og Tyrkiet. Hvad det specifikke spørgsmål om digitale lufttrafikkort angår, opfordres det ærede medlem til at konsultere Eurocontrol, som er det kompetente organ for lufttrafikstyring i Europa.

I Det Europæiske Råds konklusioner fra mødet i Helsinki den 10.-11. december 1999 blev det klart tilkendegivet, at alle kandidatlandene inklusive Tyrkiet skal løse eventuelle udestående grænsekonflikter og andre problemer i forbindelse hermed. Dette blev også fastsat i tiltrædelsespartnerskabet. Nødvendigheden af at fremme godt naboskab i Ægæerhavet er med jævne mellemrum blevet understreget af Rådet inden for rammerne af den politiske dialog, senest da troikaen af politiske direktører mødtes i Madrid den 8. januar.

(2002/C 277 E/018)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0108/02**af Kathalijne Buitenweg (Verts/ALE) til Kommissionen**

(18. januar 2002)

Om: Tvivl om sikkerheden ved videregivelse af personoplysninger til tredjelande og instanser i disse

Den nyligt indgåede aftale om et vidtrækkende strategisk og teknisk samarbejde mellem Europol og De Forenede Stater (USA) samt bemyndigelsen til Europolis direktør til undtagelsesvis at udveksle personoplysninger med tredjelande og instanser i disse har bragt samarbejdet mellem Den Europæiske Union og USA ind i en rivende udvikling.

De mange forskellige amerikanske retsinstanser, som i den forbindelse kan komme på tale, samt de potentielle forskelle mellem det amerikanske og de europæiske retssystemer, giver anledning til foruroligelse. Europa-Parlamentet er dybt engageret i beskyttelsen af personoplysninger og har siden Europolis etablering kritiseret manglen på parlamentarisk og juridisk kontrol. Disse mangler kombineret med mangel på information om samarbejdsaftalerne med USA fjerner grundlaget for beskyttelse af personoplysninger som anført i bl.a. Europol-konventionens artikel 18.

Kommissionen bedes som deltager i Europolis Styrelsesråd med observatørstatus undersøge følgende og underrette forespørgeren herom:

- Hvilke instanser i USA henvender sig med anmodning om at benytte personoplysninger fra EU, og hvad er arten af disse oplysninger (drejer det sig nærmere bestemt også om oplysninger vedrørende enkeltpersoner, som er opført på forskellige »lister« i medlemsstaterne)?
- Hvilke operationelle aftaler er der indgået med de forskellige amerikanske instanser om forvaltning af personoplysninger og nærmere bestemt med hensyn til målsætning, eventuel videregivelse til tredjemand samt varigheden af den tilsigtede behandling, herunder lagring af følsomme data fra telekommunikationssektoren?
- Hvilke generelle eller særlige forskrifter er der fastsat, således at de amerikanske myndigheder eller en hvilken som helst anden af de pågældende instanser udelukkende anvender oplysningerne i det øjemed, de er givet, og hvilke garantier eller midler findes der til kontrol og beskyttelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Chris Patten

(22. februar 2002)

Kommissionen er bekendt med Europa-Parlamentets stærke interesse for beskyttelse af personoplysninger og dets synspunkter vedrørende niveauet for juridisk og parlamentarisk kontrol med Europol. Kommissionen vil i nærmeste fremtid forelægge en meddelelse om spørgsmålet om demokratisk kontrol med Europol. Kommissionen beklager, at det ærede medlem har indtryk af, at der skulle mangle oplysninger til Parlamentet om samarbejdsaftalerne med USA.

Europolis direktør og USA's ambassadør ved EU undertegnede en samarbejdsaftale mellem Europol og USA den 6. december 2001. Det er en aftale af strategisk art, og den hverken omfatter eller tillader udveksling af personoplysninger med USA. Kontaktpunktet til den ansvarlige i USA for koordinationen af aftalen er USA's justitsministerium. USA vil give Europol en liste over amerikanske retshåndhævende myndigheder, som Europol kan samarbejde med, og deres kompetenceområder.

Europol og USA kan ifølge artikel 18 i Europol-konventionen kun udveksle personoplysninger, hvis der foreligger et tilstrækkeligt højt databeskyttelsesniveau. For at sikre et sådant niveau og i overensstemmelse med Rådets retsakt af 12. marts 1999 om fastsættelse af regler for Europolis videregivelse af personoplysninger til tredjelande og eksterne organisationer⁽¹⁾ er det nødvendigt med en særlig aftale, som indeholder bestemmelser for videregivelsen af personoplysninger mellem Europol og USA.

Rådet gav også den 6. december 2001 Europol's direktør bemyndigelse til at indlede forhandlinger med de amerikanske myndigheder om en sådan aftale. Som krævet i Rådets afgørelse af 27. marts 2000 om bemyndigelse af Europol's direktør til at indlede forhandlinger om aftaler med tredjelande og organisationer, der ikke er tilknyttet EU⁽²⁾, afgav den fælles kontrolinstans først en udtalelse, hvori den allerede pegede på nogle særlige punkter, som ville kræve særlig opmærksomhed under forhandlingerne med USA. Forhandlingerne er imidlertid ikke startet endnu. De spørgsmål, som det ærede medlem rejser angående udveksling af personoplysninger mellem USA og Europol, vil blive emnet for forhandlingerne, og kan derfor ikke besvares i detaljer på nuværende stadium.

I henhold til artikel 2, stk. 1, litra b), i Rådets retsakt af 12. marts 1999 kan Europol's direktør i undtagelsestilfælde give tilladelse til videregivelse af personoplysninger til tredjelande eller eksterne organisationer under meget begrænsede omstændigheder og på de betingelser, der er fastlagt i artikel 18 i Europol-konventionen. Den 28. september 2001 traf Europol's direktør afgørelse om at tillade videregivelse af personoplysninger til USA med henblik på undersøgelserne af de terroristhandlinger, der blev begået den 11. september 2001.

⁽¹⁾ EFT C 88 af 30.3.1999.

⁽²⁾ EFT C 106 af 13.4.2000.

(2002/C 277 E/019)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0113/02
af Mogens Camre (UEN) til Kommissionen**

(28. januar 2002)

Om: Asylbevillinger i EU

Udviklingen i de enkelte EU-landes antal af asylbevillinger har ændret sig i forskellig retning i løbet af år 2000 og 2001.

Kan Kommissionen oplyse, hvilken udvikling der har været fra 2000 til 2001 i antallet af asylansøgere, henholdsvis asylbevillinger, i hver af de 15 medlemsstater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Antonio Vitorino

(3. april 2002)

Da Kommissionen endnu ikke har modtaget fyldestgørende oplysninger fra alle medlemsstater, kan den på nuværende tidspunkt kun drage foreløbige konklusioner.

Imidlertid vil Kommissionen på baggrund af Rådets konklusioner fra maj 2001 om fælles analyse og forbedret udveksling af statistikker om asyl og indvandring offentliggøre en rapport for 2001 om statistikker over asyl samt legal og illegal indvandring, herunder en statistisk analyse af tendenser og indikatorer. Rapporten forventes offentliggjort inden udgangen af 2002. Den skulle kunne give mere endelige svar på de spørgsmål, det ærede medlem stiller.

De foreliggende tal for antallet af asylansøgninger tyder på, at medlemsstaterne ikke har modtaget en jævn strøm af ansøgninger i de seneste to år. Foreløbig har ingen medlemsstat indberettet tal, der kan sammenlignes med tallene for 2000. De har enten oplevet en betydelig stigning eller et kraftigt fald.

Ikke blot vurderingen af det samlede antal ansøgninger, men også vurderingen af udviklingen i tildelingen af asyl, vanskeliggøres af manglende oplysninger for 2001. De foreliggende oplysninger viser, at 11,8 % fik tildelt status som flygtninge under Genève-konventionen, mens det samlede antal positive afgørelser (under Genève-konventionen og andre former for beskyttelse) udgjorde 19,8 % af afgørelserne. Også på dette punkt er der imidlertid tale om forskellig udvikling fra den ene medlemsstat til den anden.

(2002/C 277 E/020)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0119/02
af Michael Cashman (PSE) til Kommissionen**

(22. januar 2002)

Om: Associeringsaftaler med tredjelande

Kan Kommissionen oplyse, om der nogensinde er sket påberåbelse af menneskerettighedsklausulerne i EU's associeringsaftaler med tredjelande? Kan Kommissionen i bekræftende fald forelægge detaljerede oplysninger om hvert enkelt tilfælde? Kan Kommissionen i benægtende fald begrunde klausulernes manglende anvendelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(25. februar 2002)

Genstanden for det ærede medlems forespørgsel har været behandlet i adskillige meddelelser fra Kommissionen, herunder meddelelsen om menneskerettighedsklausuler i aftaler⁽¹⁾ og den senere meddelelse af 8. maj 2001 om, »hvordan den Europæiske Union kan medvirke til at fremme menneskerettigheder og demokratisering i tredjelande«⁽²⁾.

Der har siden 1995 systematisk været optaget en menneskerettighedsklausul i alle samarbejds- og associeringsaftaler, som Unionen har indgået med tredjelande. Som fremhævet i de ovennævnte meddelelser er sigtet med denne klausul først og fremmest at fremme et samarbejde og en dialog med partnerlandene om overholdelse og fremme af menneskerettighederne.

På denne baggrund er klausulen behørigt taget i anvendelse som led i de bilaterale forbindelser mellem Unionen/Kommissionen og de berørte lande efter egnede bestemmelser. Hvad enten der er tale om politisk dialog eller udarbejdelse af rapporter om de lande, der er i gang med tiltrædelsesprocessen, er og vedbliver menneskerettighedsspørgsmålet nemlig med at være en vigtig bestanddel af forbindelserne med de forskellige tredjelande.

Unionen har indgået associeringsaftaler med et stort antal europæiske lande og Middelhavslande. Som følge af de mange facetter ved disse forbindelser vil det være vanskeligt, for ikke at sige umuligt, at give en detaljeret beskrivelse af hver enkelt sag, således som det ærede medlem ønsker det. Der henvises i den sammenhæng til, at Unionens rapport om menneskerettighederne, der hvert år offentliggøres af Rådet i tæt samarbejde med Kommissionen, indeholder talrige henvisninger til menneskerettighedsklausulens anvendelse i disse forbindelser.

For nylig (13. december 2001) fastlagde Rådet retningslinjer for dialogen med de trejdelande, for hvis vedkommende de ovennævnte elementer er bragt på bane. Denne positive approach for klausulens iværksættelse indebærer ikke, at der derved sættes spørgsmålstegn ved muligheden af at træffe negative foranstaltninger og navnlig — hvis der er tale om alvorlige og vedholdende krænkelse af menneskerettighederne — i sidste ende at suspendere aftalen. Denne sidstnævnte foranstaltning har ikke hidtil været truffet over for nogen associeringsaftale.

⁽¹⁾ KOM(95) 216 endelig udg.

⁽²⁾ KOM(2001) 252 endelig udg.

(2002/C 277 E/021)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0127/02
af Rolf Berend (PPE-DE) til Kommissionen**

(31. januar 2002)

Om: Firmaet CREAM med sæde i Luxembourg

Firmaet CREAM (Community Research European Aid Management) med sæde i Luxembourg skal mod et honorar på 100 000 EUR plus 1,5 % provision i tilfælde af et positivt resultat stille virksomheder EU-støtte i udsigt. Aftaleformularer for denne virksomhed er undertegnet med CREAM EuropeAid. Undersøgelser ved Creditreform viste imidlertid, at firmaets forretningsformål er salg og teknisk rådgivning inden for emissionsteknik med infrarødmåleapparater.

Har Kommissionen kendskab til dette firmas aktiviteter? Er denne form for forretning legal?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michael Schreyer*(5. april 2002)*

I henhold til de undersøgelser, der er foretaget, har Kommissionen ikke kendskab til det firma, det ærede medlem omtaler.

*(2002/C 277 E/022)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0135/02****af Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) til Kommissionen***(31. januar 2002)*

Om: Kommissionens forslag vedrørende Haitis økonomiske fremtid

Haiti er det fattigste land i Latinamerika. Det har omkring syv millioner indbyggere, det er ødelagt af rovdriften på skovene, og det er præget af politisk korrupsion og analfabetisme. Da Jean-Bertrand Aristide kom til magten, blev der vakt nye forhåbninger i et samfund uden elektrisk lys, kloakering og et offentligt sundhedsvæsen, uden at man dog har opnået den velfærd, som denne befrielsesteolog stillede i udsigt.

Efter Duvalier-regimets fald og på baggrund af de forhåbninger, der blev næret til Aristide, og chokket over det nylige kupforsøg er det klart, at det internationale samfund må gøre noget for at lindre fattigdommen i landet og mindske dets tilbøjelighed til at underkaste sig totalitære regimer.

Kan Kommissionen derfor oplyse, hvad den vil foreslå for at mindske fattigdommen i Haiti og lede landet ind på demokratiets vej, hvilket så mange slår til lyd for på internationalt plan, samt gøre rede for sine planer til konsolidering af et mellem- og langsigtet udviklingsprogram for Haiti?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson*(14. marts 2002)*

Efter parlamentsvalget i 2000 konstaterede Organisationen af Amerikanske Stater (OAS), som det internationale samfund havde givet mandat til valgobservation, at der havde været flere uregelmæssigheder og svindel i forbindelse med valgprocessen. Trods forskellige erklæringer og henvendelser fra EU's side nægtede de haitiske myndigheder at sætte spørgsmålstegn ved valghesultatet. Rådet anmodede så den haitiske regering om, at der blev afholdt konsultationer i henhold til artikel 96 i Cotonou-aftalen, så situationen kunne blive undersøgt nærmere og Rådet få kendskab til, hvad Haiti ville gøre for at sikre, at de væsentlige elementer i artikel 9 i aftalen blev overholdt, navnlig vedrørende de demokratiske principper og retsstaten.

Efter disse konsultationer og da de haitiske myndigheder ikke har taget hensyn til de bekymringer, som EU gav udtryk for, besluttede Rådet at træffe en række foranstaltninger angående sin samarbejdspolitik med Haiti. Den direkte budgetstøtte til regeringen og de store infrastrukturprogrammer er således blevet suspenderet, men en omfattende del af samarbejdsprogrammet er ikke berørt af beslutningen (programmer på det sociale område, støtte til ikke-statslige organisationer (ngo'er) osv.).

Det er vigtigt at præcisere, at foranstaltningerne er truffet med sigte på ikke at straffe det haitiske folk. Derfor er det i Rådets afgørelse af 24. og 25. januar 2002 fastsat, at samtlige samarbejdsinstrumenter gradvis skal genoptages, så snart der er indgået en aftale mellem den koalition, der er ved magten, og oppositionen, og den pågældende aftale er blevet gennemført ved bl.a. afholdelse af parlamentsvalg og lokalvalg.

Bekæmpelse af fattigdom er i centrum i Kommissionens samarbejdsstrategi for Haiti. Ved hjælp af de samarbejdsinstrumenter, der er til rådighed, og dialogen mellem bidragsyderne og myndighederne har Kommissionen tilskyndet til, at der føres politikker for bæredygtig udvikling i landet. Når dette er sagt, er det dog kun rigtig muligt at bekæmpe fattigdommen på en effektiv måde, hvis der er skabt politisk stabilitet. Derfor bliver der lagt særlig vægt på genetablering af den demokratiske proces i Haiti.

(2002/C 277 E/023)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0156/02
af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen**

(31. januar 2002)

Om: Afrikanske børn, som er blevet forældreløse på grund af aids

Kan Kommissionen oplyse, hvor mange afrikanske børn der skønnes at være blevet forældreløse som følge af aids, og i hvilke lande de bor?

Kan den endvidere oplyse, hvor mange af disse forældreløse børn der tilbydes et sted at bo eller modtager anden form for hjælp, og hvor mange der modtager undervisning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(26. februar 2002)

Ifølge FN's AIDS-program (UNAIDS) anslås det, at ca. 10,4 millioner børn under 15 år er blevet forældreløse på grund af AIDS, dvs. at disse børn har mistet deres mor eller begge forældre på grund af sygdommen. Siden epidemien startede, er 13,2 millioner børn gjort forældreløse, og det forventes, at antallet vil være mere end fordoblet i 2010. I 2000 betød AIDS-relaterede dødsfald, at yderligere 2,3 millioner børn blev forældreløse, heraf en tredjedel under fem år.

Før AIDS kom til, var omkring 2 % af alle børn i udviklingslandene forældreløse, men i 1999 var mere end 10 % forældreløse i flere afrikanske lande. Problemet med forældreløse findes især i Afrika, men også i vestindiske og asiatiske lande er der sket store stigninger i antallet af forældreløse børn som følge af AIDS. Ved udgangen af 1999 var de hårdest ramte lande og anslåede antal forældreløse børn: Burkina Faso (211 000), Etiopien (900 000), Namibia (53 000), Nigeria (970 000), Sydafrika (371 000), Zambia (447 000) og Zimbabwe (623 000).

Det er meget vanskeligt at sætte tal på, hvor mange der har et sted at bo, og hvor mange der modtager undervisning eller nødhjælp. Epidemien har tvunget store antal børn ud i usikre situationer, hvor de er udsat for udnyttelse og misbrug og er i stor fare for at blive smittet med HIV. Undersøgelser viser, at forældreløse børn, som lever i stofamilier eller plejefamilier, er genstand for diskrimination, herunder også begrænset adgang til sundhedspleje, undervisning og sociale ydelser. Børn lider under det trauma, det er at skulle tage sig af syge familiemedlemmer og se forældre eller dem, der har taget sig af dem, dø. De lider også under den skam, der så ofte er forbundet med HIV/AIDS. Mange børn kæmper for at overleve i husholdninger, hvor det er børn, der er familiens overhoved, mens andre er tvunget til at klare sig, som de bedst kan på gaderne. Der er derfor et stigende antal unge, som står uden beskyttelse, er dårligt socialiserede og ikke har nogen uddannelse. Det er rimeligt at antage, at de fleste forældreløse børn er berettiget til større social støtte.

(2002/C 277 E/024)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0179/02
af Geoffrey Van Orden (PPE-DE) til Kommissionen**

(29. januar 2002)

Om: Cypern

Hvor megen finansiel støtte før tiltrædelsen er der blevet bevilget Cypern?

Hvilke dele af denne finansielle støtte er blevet udbetalt til forberedelse af det nordlige Cypern? Er der afsat nogen støttebeløb specielt til fremtidige projekter i det nordlige Cypern i tilfælde af en løsning af Cypern-spørgsmålet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(15. marts 2002)

Efter fjerde finansprotokols udløb ved udgangen af 1999 vedtog Rådet forordning (EF) nr. 555/2000 af 13. marts 2000 om iværksættelsen af foranstaltninger som led i førtiltrædelsesstrategien for Republikken

Cypern og Republikken Malta, der blev fulgt af det første tiltrædelsespartnerskab for Cypern i maj 2000. Det samlede førtiltrædelsesbudget for Cypern i perioden 2000-2004 udgør 57 mio. EUR. Disse førtiltrædelsesmidler skal finansiere samarbejdsprojekter og -aktiviteter, som er en prioritet i tiltrædelsesforberedelserne. En tredjedel af midlerne skal anvendes til finansiering af projekter for begge samfund (aktiviteter til støtte for foreningen af de to cypriotiske samfund).

Førtiltrædelsesbevillingen for år 2000 (9 mio. EUR) skal anvendes til aktiviteter på følgende områder: beskatning, told, Schengen-informationssystemet, administrativt samarbejde, projekter for de to samfund samt deltagelse i EF-programmer i uddannelsessektoren (Socrates, Leonardo, Ungdom).

De vigtigste projekter, der er planlagt i henhold til 2001-tildelingen (11,5 mio. EUR), omfatter følgende aktiviteter: projekter for de to samfund, moms- og toldharmonisering, modernisering af statslaboratorierne, spildevandsanlæg i byerne samt deltagelse i EU-programmer. Gennemførelsen af disse projekter forventes indledt i 2002.

Som nævnt ovenfor er der planlagt flere projekter for begge samfund i budgettet for 2000 og 2001. EU vil bidrage med 6,3 mio. EUR til byfornyelse og bevarelse af historisk kulturarv som led i den overordnede plan for Nicosia. Formålet med planen er at bevare den kulturelle og historiske arv i bykernen inden for murene og derved skabe nyt incitament for private investeringer og forbedre bymiljøet. Projektet vil blive gennemført gennem UNOPS (FN's kontor for projektgennemførelse under UNDP), der har været aktivt i forbindelse med Nicosia-planen siden 1998. EU yder også 0,3 mio. EUR til fagforeningerne til at forbedre forbindelserne mellem græsk-cypriotiske og tyrkisk-cypriotiske fagforeninger og for at udvikle fælles interesser på baggrund af tiltrædelsen af EU. En kommunikationsstrategi (0,2 mio. EUR) skal øge offentlighedens bevidsthed om og interesse i EU blandt både græsk-cyprioter og tyrkisk-cyprioter.

For så vidt angår deltagelse i EU-programmer tager Cypern i øjeblikket del i Media II, Life II, det femte program for forskning og teknologisk udvikling, Socrates, Leonardo, Ungdom og det tredje flerårige program for små og mellemstore virksomheder. For at strømline EU's retlige procedurer og derved lette Cyperns fremtidige deltagelse i EU-programmer er der ved at blive indgået en aftale mellem EU og Cypern om fastlæggelse af de generelle principper for sådan deltagelse.

Hvis Cypern-spørgsmålet finder en løsning, vil der blive behov for yderligere EU-bistand i 2003 som hjælp til den nordlige del af øen i forberedelserne til landets medlemskab gennem tilpasning og gennemførelse af gældende fællesskabsret. Bistanden vil også give mulighed for at sætte gang i de nødvendige genopbygningsbestræbelser. I tilfælde af en løsning af konflikten, vil Kommissionen foreslå, at man anvender de relevante budgetinstrumenter til at sikre, at de nødvendige midler stilles til rådighed.

Endelig vil en sådan fredspakke også give mulighed for en gnidningsløs forberedelse af de foranstaltninger til et beløb i størrelsesordenen 200 mio. EUR, som Kommissionen har peget på i de fælles finansielle rammer for tiltrædelsesforhandlingerne⁽¹⁾, for at bistå den nordlige del af øen med at indhente udviklingen efter tiltrædelsen.

⁽¹⁾ SEK(2002) 102.

(2002/C 277 E/025)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0234/02

af Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) til Kommissionen

(30. januar 2002)

Om: Omkostninger i forbindelse med lægemidler i fremtiden

Omkostninger i forbindelse med lægemidler er en betydelig udgiftspost for EU's medlemsstater. Meromkostningerne skyldes patenterede lægemidler. Den eneste konkurrence for mange patenterede lægemidler udgøres af parallelimport, og det er derfor vigtigt, at den frie bevægelighed på markedet for lægemidler ikke indskrænkes.

Det oplyses, at der er indført undtagelser fra dette princip for markedet for lægemidler i forbindelse med udvidelsesforhandlingerne. Resultatet af dette skulle blive, at lægemidler fra de nye medlemslande i mange tilfælde holdes ude i en overgangsperiode af op til elleve års varighed.

Hvad er årsagerne til denne undtagelse? Hvilke analyser er der blevet udarbejdet af, hvor meget lægemiddelomkostningerne vil stige i EU's medlemsstater på grund af undtagelserne i forhold til, at disse ikke var blevet indført?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günther Verheugen

(26. februar 2002)

Ansøgerlandene indførte patentbeskyttelse af lægemidler i tidsrummet mellem 1991 og 1995 (Cypern og Malta indførte dog patentbeskyttelse henholdsvis i 1920'erne og i første årti af 1900-tallet). De nye patentlove har generelt ikke tilbagevirkende kraft, og alle lægemidler, der blev markedsført i ansøgerlandene inden lovgivningsændringen, er derfor fortsat uden beskyttelse i disse lande, selvom de dækkes af patentlovgivningen i EU.

Denne situation kan resultere i problemer, og Kommissionen har derfor til minimering heraf foreslået en ordning som kun skal gælde for patenterede varer. Lovligt fremstillede generiske varer vil fortsat kunne omsættes frit i EU efter udvidelsen. Herved undgås parallel import og de deraf følgende skader på forsknings- og udviklingsvirksomheder.

(2002/C 277 E/026)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0242/02

af Glenys Kinnock (PSE) til Kommissionen

(6. februar 2002)

Om: AVS/EUhandelsforhandlinger

I hvilken grad vil de retningslinier, der er fastlagt i forhandlingsudkastet til AVS/EU-handelsforhandlingerne, som skal begynde i september 2002, sætte Kommissionen i stand til på udtømmende vis at behandle AVS regeringernes bekymringer i forbindelse med:

- indvirkningen på AVS-landenes skatteindtægter ved indførelsen af frihandel med EU,
- en reformeret fælles landbrugspolitik indvirkning på AVS-landenes landbrugseksport,
- hindringer på udbudssiden i AVS-landene, som hæmmer deres effektive udnyttelse af handelspræferencerne,
- en reel forbedring af AVS-landenes adgang til EU markedet,
- garanti for, at de mindst udviklede landes rettigheder til ensidige handelspræferencer respekteres i Kommissionens forslag til en økonomisk partnerskabsaftale?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(19. marts 2002)

Udkastet til retningslinjerne for forhandling af økonomiske partnerskabsaftaler er i øjeblikket ved at blive færdigbehandlet i Kommissionen. Det er derfor endnu for tidligt at give et detaljeret svar på de spørgsmål, der rejses af det ærede medlem.

Kommissionen er imidlertid enig i, at økonomiske partnerskabsaftaler primært skal fremme en bæredygtig udvikling af landene i Afrika, Vestindien og Stillehavsområdet (AVS-landene) og bidrage til at eliminere fattigdommen i disse lande. Økonomiske partnerskabsaftaler skal derfor tage hensyn til de specifikke økonomiske og sociale problemer, som AVS-landene står over for, samt deres evne til at tilpasse sig liberaliseringsprocessen.

For at sikre, at dette mål vil blive opnået, vil Kommissionen inden påbegyndelsen af forhandlingerne indlede en vurdering af virkningerne for bæredygtigheden. Denne analyse vil omfatte de potentielle konsekvenser af en handelsliberalisering for AVS-landenes skatteindtægter, virkningerne af markedsændringer i Fællesskabet for AVS-landenes eksportsektor samt mulighederne for at behandle de alvorlige begrænsninger med hensyn til forsyningssiden i AVS-landene. I forberedelsesperioden er der således en enestående mulighed for at kombinere analyser, forhandlinger og udviklingssamarbejde på den mest effektive måde for at fremme udviklingen af AVS-landene under fremtidige økonomiske partnerskabsaftaler.

For så vidt angår de mindst udviklede lande vil de ensidige præferencer, der er indrømmet i henhold til »alt andet end våben«-ordningen selvfølgelig fortsat finde anvendelse. Det skal imidlertid erindres, at en afskaffelse af hindringer for handelen mellem parterne er et afgørende middel til at nå målene for økonomiske partnerskabsaftaler, som er at øge AVS-landenes markeder for at gøre dem i stand til at øge deres konkurrenceevne og bistå dem med at tiltrække investeringer. De mindst udviklede lande, der ønsker at deltage i økonomiske partnerskabsaftaler, kan derfor ikke fritages for denne regel uden at fratage de økonomiske partnerskabsaftaler deres centrale element.

(2002/C 277 E/027)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0274/02

af Gian Gobbo (NI) til Kommissionen

(1. februar 2002)

Om: Undertrykkelse af den kurdiske bevægelse for tosprogethed i Tyrkiet

I Tyrkiet er der siden årsskiftet opstået en bevægelse af studerende og forældre, som kræver undervisning i kurdiske i undervisningsinstitutionerne under slagordet »Tosproget undervisning er mulig«.

Det tyrkiske politi har foretaget flere hundrede arrestationer af kurdiske studerende, som ved offentlige underskriftindsamlinger har forlangt at blive undervist på deres modersmål. Det oplyses, at de tilbageholdte ikke har haft mulighed for at have normal kontakt til forsvarsadvokater. Flere menneskeretsorganisationer har protesteret mod disse vilkårlige arrestationer.

Er denne adfærd fra de tyrkiske myndigheders side ikke i strid med de såkaldte Københavnskriterier, hvis overholdelse er en forudsætning for EU-medlemskab, især kravet om overholdelse af menneskerettighederne og de retstatslige principper?

Mener Kommissionen ikke, at den, hvis den ikke allerede har gjort det, må protestere over for regeringen i Ankara med krav om, at undertrykkelsen af det kurdiske mindretal og dets legitime krav om tosproget undervisning indstilles?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günther Verheugen

(26. februar 2002)

I henhold til Den Europæiske Unions tiltrædelsespartnerskabsaftale med Tyrkiet forventes det på mellemlang sigt at Tyrkiet sikrer beskyttelsen af den kulturelle mangfoldighed og garanterer alle borgere kulturelle rettigheder uanset deres oprindelse. Det forventes således at Tyrkiet afskaffer lovgivning der indskrænker disse rettigheder, bl.a. inden for undervisningen.

Kommissionen gjorde i november 2001 i en periodisk rapport⁽¹⁾ rede for Tyrkiets fremskridt med hensyn til kulturelle rettigheder. Ændringen af artikel 26 og 28 i Tyrkiets forfatning betragtes som et positivt fremskridt, idet man hermed afskaffede de bestemmelser der forbød brug af andre sprog end tyrkisk. Opfattelsen var den at dette kunne bane vej for brugen af andre sprog end tyrkisk, med de fornødne ændringer af den eksisterende restriktive lovgivning og praksis.

Kommissionen har nøje fulgt med i den seneste udvikling og er bekymret over rapporter om at mange studenter er blevet arresteret i forbindelse med underskriftsindsamlinger om sprogkurser i kurdisk.

Kommissionen og EU's formandskab rettede for nylig fælles henvendelse til de tyrkiske myndigheder i Ankara, idet man gav udtryk for bekymring over hvorvidt de tyrkiske myndigheder havde krænket den grundlovshjemlede ret til at foretage underskriftsindsamlinger.

Kommissionen agter at gå videre med denne sag over for de tyrkiske myndigheder.

(¹) KOM(2001) 700 endelig udg.

(2002/C 277 E/028)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0277/02

af Charles Tannock (PPE-DE) til Kommissionen

(8. februar 2002)

Om: Politisk undertrykkelse i Aserbajdsjan

Er Kommissionen af den opfattelse, at politisk undertrykkelse er ved blive mere udbredt i Aserbajdsjan, og hvilke skridt vil den tage for at forbedre situationen?

Råder Kommissionen over konkrete oplysninger om fængslingen af lederen af Aserbajdsjans Demokratiske Parti, Rasul Gouliev, og medlemmer af hans familie samt anholdelsen af grundlæggeren af avisen Ulus, Yagub Abbasov, og om, hvorvidt politiske fanger i Aserbajdsjan generelt bliver behandlet brutalt, mens de er i politiets varetægt?

Og et sidste spørgsmål: Hvilken form for bistand yder EU til Aserbajdsjan, og hvad har EU gjort for at få den aserbajdsjanske regering til at indse, at respekt for ytringsfriheden og retsstatsprincipperne i højere grad vil fremme politisk stabilitet og velstand på lang sigt end den rå politiske undertrykkelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(25. februar 2002)

Kommissionen følger Rasul Goulievs (Quliev) sag og ligger inde med oplysninger, der tyder på, at han ikke er i fængsel, men derimod i frihed i De Forenede Stater. Den aserbajdsjanske regering fastholder, at han gjorde sig skyldig i underslæb, da han havde statsvirksomheder under sig.

Kommissionen ligger ikke inde med særskilte oplysninger om behandlingen af Rasul Goulievs familie og råder heller ikke over særlige oplysninger om behandlingen af varetægtsfængslede.

Den Internationale Røde Kors Komité nåede til enighed med Aserbajdsjans regering om fængselsbesøg i 2001, og organisationens rapporter kan konsulteres på dens hjemmeside (¹). Sideløbende dermed aflægger Human Rights Watch og Amnesty International rapport om behandlingen af fængslede i Aserbajdsjan.

I perioden 1992-2002 har EU ydet gavebistand til Aserbajdsjan på 370 mio. EUR: faglig bistand via Tacis på 86,5 mio. EUR, fødevarehjælp på 65 mio. EUR, humanitær bistand (ECHO) på 92 mio. EUR, bistand til genopbygning efter konflikter på 19 mio. EUR, bistand til sikring af fødevarerikkerhed på 77 mio. EUR og ekstraordinær finansiel bistand på 30 mio. EUR.

I kraft af partnerskabs- og samarbejdsaftalens bestemmelser fører Unionen en altomfattende og regelmæssig politisk og økonomisk dialog med Aserbajdsjan. Spørgsmål vedrørende pressefrihed og domfældelse af fængslede blev drøftet i detaljer på Samarbejdsrådets møde i oktober 2001. Unionen har bestandig gjort gældende, at respekt for retsstatsprincipperne og ytringsfriheden er afgørende bestanddele af en skabelse af langsigtet politisk stabilitet i Aserbajdsjan og hele den sydlige Kaukasus-region.

I henhold til Unionens partnerskabs- og samarbejdsaftale med Aserbajdsjan er der også oprettet et parlamentarisk samarbejdsudvalg, hvor det vil være muligt at drøfte alle tænkelige politiske og økonomiske anliggender.

Revisioner af medieloven viser, at Aserbajdsjans regering for tiden tager skridt til at forbedre lovgivningsklimaet.

Det kan tilføjes, at spørgsmål vedrørende menneskerettigheder og demokrati også behandles af Europarådet, som Aserbajdsjan tiltrådte i 2001.

(¹) <http://www.icrc.org/eng>.

(2002/C 277 E/029)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0278/02

af Lukas Vander Taelen (Verts/ALE) til Kommissionen

(8. februar 2002)

Om: Angreb på journalisters ytringsfrihed i Malta

Nylige begivenheder i Malta er et ganske bekymrende tegn for journalisters ytringsfrihed i dette land. En tv-sportsjournalist blev suspenderet af det offentlige tv-selskab i Malta og taget af programmerne i en uge, fordi han havde produceret et program, hvori muligheden for korruption i maltesisk fodbold undersøgtes.

Endnu værre er imidlertid holdningen hos ledelsen af det maltesiske arbejderparti (Malta Labour Party), som efter en ondsindet kampagne mod selskabet »Where's Everybody«, der producerer tre af de mest populære programmer på nationalt tv, deriblandt et program om, hvordan EU-institutionerne fungerer, nu har besluttet at boykotte alle »Where's Everybody«-programmer og selskabets fremtrædende personligheder.

Eftersom det maltesiske arbejderparti repræsenterer 46 % af Maltas vælgerskare og er alternativet til det maltesiske regeringsparti, er en sådan boykot et sandt angreb på de grundlæggende normer for demokrati og ytringsfrihed.

Det maltesiske arbejderpartis boykot er, ud over at være et udtryk for alvorlig mangel på respekt for folks intelligens, reelt et udtryk for, at uafhængige journalister nu trues af det maltesiske arbejderparti for ikke at følge dets partilinje.

Det er meget uheldigt, at ledelsen af det maltesiske arbejderparti, potentielt det alternative regeringsparti i Malta, synes at ønske Malta tilbage til firserne, hvor politisk had hørte til dagens orden.

Vil Kommissionen på denne baggrund rejse dette spørgsmål i sine forhandlinger med Maltas regering? Hvilke spørgsmål vil Kommissionen under forhandlingerne tage op med de maltesiske myndigheder for at sikre maltesiske journalisters ytringsfrihed og frihed til selv at foretage undersøgelser uden nogen form for trussel fra det etablerede samfundssystem eller eventuelle fremtidige ministerpræsidenter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(1. marts 2002)

Såvel på Malta som i alle andre ansøgerlande overvåger Kommissionen ytringsfriheden, som den anser for at være et af de vigtigste politiske kriterier for medlemskab. I den periodiske rapport om Maltas fremskridt mod tiltrædelse (¹) nævnes det, at »ytringsfriheden er sikret i den maltesiske forfatning og fungerer i praksis«.

Når det drejer sig om tv- og radiojournalisters ytringsfrihed har Malta en uafhængig radiospredningsmyndighed, hvis medlemmer udvælges af republikkens præsident i forståelse med premierministeren og efter høring af oppositionens leder. Radio- og tv-loven af 1991, der blev ændret i 2000, fastsætter radiospredningsmyndighedens beføjelser, forpligtelser og finansielle ressourcer.

I henhold til den maltesiske forfatning og lovgivning er radiospredningsmyndigheden især ansvarlig for:

- sikring af den nødvendige upartiskhed i politiske anliggender eller i forbindelse med uoverensstemmelse på arbejdsmarkedet eller gældende offentlig orden
- god fordeling af sendeudstyr og -tid mellem personer fra forskellige politiske partier
- udvælgelse og udnævnelse af licenshavere og leverandører, som skal drive radio (på nationalt og lokalt plan) og fjernsyn på Malta
- overvågning af stationernes præstation i forhold til forfatningsmæssige bestemmelser, lovbestemmelser og relevante sendelicenser og -kontrakter
- overvågning i overensstemmelse med den maltesiske forfatning og lovgivning samt pålægning af sanktioner.

I betragtning af den maltesiske radiospredningsmyndigheds status, forpligtelser og uafhængighed er Kommissionen af den opfattelse, at myndigheden er kompetent til foretage undersøgelser og træffe de nødvendige forholdsregler i tilfælde, hvor journalisters ytringsfrihed begrænses. Kommissionen vil fortsat kontrollere, at den maltesiske radiospredningsmyndighed udfører sine opgaver i overensstemmelse med den maltesiske forfatning og lovgivning.

Maltas Arbejderpartis beslutning om at boykotte tv-programmet »Where's Everybody« er et internt maltesisk spørgsmål, som bør ses på baggrund af de to store partiers uenighed, når det drejer sig om optagelse i Den Europæiske Union. Ligeledes har Kommissionen i denne forbindelse noteret med interesse, at Maltas Arbejderparti har indvilget i at udvælge sin egen leder som sin repræsentant i EU-konventet om Europas fremtid.

Kommissionen er stadig af den overbevisning, at Malta har stabile institutioner, som garanterer demokrati og retsstat. Den vil fortsat nøje følge udviklingen på dette område i før-tiltrædelsesperioden og om nødvendigt foretage foranstaltninger for at sikre, at ytringsfriheden fortsat respekteres på Malta.

(¹) KOM(2001) 700 endelig udg.

(2002/C 277 E/030)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0284/02

af Eluned Morgan (PSE) til Kommissionen

(8. februar 2002)

Om: EU-støttede projekter i Israel

Vil Kommissionen lave en opgørelse over de skader, som den israelske hær har forvoldt på EU-støttede projekter? Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe som følge heraf?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(25. februar 2002)

Kommissionen har på anmodning af EU's formandskab opstillet en foreløbig liste over EU-støttede (Kommissionen og medlemsstaterne) projekter, der enten er blevet udslettet eller ødelagt af de israelske militærstyrker. Der er tale om et tentativt skøn, og en nærmere vurdering er i gang.

Arbejdet er foreløbig blevet begrænset til en opgørelse over omkostningerne til erstatning af fysisk infrastruktur (bygninger og udstyr) og omfatter ikke indirekte tab som forsinkelser på projekter eller suspensioner. Beløbet på vedlagte liste er et forsigtigt skøn, og det vil sandsynligvis stige. Desuden henvises der på listen ikke til mange EU-støttede projekter, som ikke kan fungere på grund af israelske militæroperationer, f.eks. adgang til det europæiske hospital i Gaza eller forsinkelser på infrastrukturprojekter (fordi der er forbud mod adgang til råmaterialer).

Sagen blev drøftet på Rådets møde (almindelige anliggender) den 28. og 29. januar 2002. I konklusionerne af mødet erklæres det kategorisk, at:

EU er alvorligt bekymret for ødelæggelsen af palæstinensisk infrastruktur og andre faciliteter, som er til hjælp for palæstinenserne i deres udvikling økonomisk, socialt og menneskeligt, og som finansieres af EU og andre bidragsydere. EU opfordrer indtrængende den israelske regering til at bringe sådan praksis til ophør og forbeholder sig ret til at kræve erstatning i de egnede fora.

Kommissionen fortsætter den igangværende vurdering i nært samarbejde med medlemsstaterne.

(2002/C 277 E/031)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0292/02

**af Charles Tannock (PPE-DE)
og Theresa Villiers (PPE-DE) til Kommissionen**

(11. februar 2002)

Om: Europæisk gruppefritagelse for detailhandel med biler

Mener Kommissionen, at der er grund til at opretholde gruppefritagelsen fra detailhandel med biler, når den udløber i september i år, eller at dens ophør på nogen måde vil forhindre bilproducenter i at tilbyde professionel eftersalgsservice?

Mener Kommissionen ikke, at bilproducenter har brugt det nuværende selektive og eksklusive distributionssystem til at manipulere med priserne på bekostning af forbrugerne i de enkelte medlemsstater, og vil Kommissionen i bekræftende fald løse dette problem ved at sikre, at forbrugere fra et land kan købe biler i et andet land uden utilbørlig forsinkelse eller diskrimination, og ved at gøre det lettere for detailhandlerne at påtage sig flere koncessioner og sælge oversøisk og således sikre, at forbrugere i alle medlemsstater kan drage fordel af virkelig konkurrence på det fælles marked?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(25. marts 2002)

Det ærede medlem vil på nuværende tidspunkt være bekendt med, at Kommissionen den 5. februar 2002 vedtog et udkast til en sektorspecifik gruppefritagelsesforordning for motorkøretøjsindustrien⁽¹⁾.

Udkastet blev for nylig sendt til Parlamentet, og den nye forordning skal efter planen erstatte Kommissionens forordning (EF) nr. 1475/95 af 28. juni 1995 om anvendelse af traktatens artikel 85, stk. 3, på kategorier af salgs- og serviceaftaler vedrørende motorkøretøjer⁽²⁾, når denne udløber i september 2002.

Den type salgsaftaler, der benyttes i bilsektoren, indgår i en mere overordnet kategori af såkaldte vertikale aftaler. I de fleste andre økonomiske sektorer, for hvilke der ikke er vedtaget nogen sektorspecifik gruppefritagelse, er disse aftaler omfattet af en generel gruppefritagelse, nemlig Kommissionens forordning (EF) nr. 2790/1999 af 22. december 1999 om anvendelse af EF-traktatens artikel 81, stk. 3, på kategorier af vertikale aftaler og samordnet praksis⁽³⁾, når blot aftalerne opfylder bestemte krav og ikke indeholder alvorlige begrænsninger.

Et af de første spørgsmål, der meldte sig i forbindelse med Kommissionens undersøgelse, var, hvorvidt man simpelthen burde lade forordning (EF) nr. 1475/95 udløbe, sådan at motorkøretøjsindustrien automatisk ville blive omfattet af den generelle forordning. Denne mulighed blev forkastet, fordi forordning (EF) nr. 2790/1999 ikke giver tilstrækkelig sikkerhed for, at man får løst de problemer af konkurrencemæssig art, som påpeges i Kommissionens evalueringsrapport fra 2000, og især fordi den ville gøre det muligt for bilproducenterne at fortsætte med at bruge stort set de samme selektive og eksklusive

distributionsnet, som tidligere har givet så store problemer. Dertil kommer, at den generelle gruppefritagelsesforordning i modsætning til forordning (EF) nr. 1475/95 ikke indeholder nogen »rådigheds-klausul«, der tvinger bilproducenterne til at levere køretøjer med højrestyring til forhandlere på fastlandet med henblik på salg til britiske og irske kunder. Det ærede medlem vil uden tvivl være enig med Kommissionen i, at en sådan klausul er af afgørende betydning for det indre marked.

Kommissionen konkluderede, at selvom forordning (EF) nr. 2790/1999 ikke ville forhindre bilproducenterne, eller snarere forhandlerne, i at yde eftersalgsservice af høj kvalitet, ville konkurrencen mellem forhandlere og uafhængige reparatører i mangel af strengere foranstaltninger blive undermineret på bekostning af forbrugerne. Først og fremmest indeholder den generelle forordning ingen bestemmelser, der sikrer uafhængige reparatører adgang til oplysninger af teknisk art, den sikrer ikke i tilstrækkelig grad konkurrencen inden for handelen med reservedele, og den ville gøre det muligt for producenter at forhindre forhandlerne i at udbyde service på biler i underleverance til andre autoriserede reparatører.

Kommissionen konkluderede i sin evalueringsrapport om forordning (EF) nr. 1475/95, at det indre marked ikke fungerer tilfredsstillende i motorkøretøjsindustrien. For at sikre et mere effektivt indre marked forbydes det i udkastet til ny forordning at kombinere et selektivt distributionssystem og et eneforhandlingssystem, og udkastet indeholder en række bestemmelser, som vil gøre det lettere for forbrugerne at købe bil i andre medlemsstater. Den nye forordning vil også gøre det lettere for detailforhandlerne at sælge køretøjer i udlandet og endda åbne salgssteder andre steder i EU. I det nye udkast forbydes producenterne desuden at pålægge forhandlere en lang række begrænsninger, som hidtil er blevet brugt til at forhindre forhandlerne i at sælge andre bilmærker. I forbindelse med den høringsprocedure, der skal munde ud i den endelige vedtagelse af den nye forordning, vil Kommissionen overveje, om det vil være hensigtsmæssigt at indføje en bestemmelse, som gør det lettere for en forhandler at overdrage sin forhandlerkontrakt til en anden autoriseret forhandler, der tilhører det samme distributionsnet. Kommissionen er af den opfattelse, at de foreslåede foranstaltninger alt i alt vil gøre det lettere for forhandlere at slå bro over grænserne og derigennem styrke det indre marked yderligere til gavn for alle europæiske forbrugere.

⁽¹⁾ En pressemeddelelse findes på Kommissionens hjemmeside på http://europa.eu.int/comm/competition/car_sector/distribution/#reform_proposal.

⁽²⁾ EFT L 145 af 29.6.1995.

⁽³⁾ EFT L 336 af 29.12.1999.

(2002/C 277 E/032)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0302/02

af Eluned Morgan (PSE) til Kommissionen

(11. februar 2002)

Om: Strukturfond

Hvor har Kommissionen ikke besøgt de pågældende steder i medlemsstaterne i 2000 med henblik på at revidere ordningen med rapportering af uregelmæssigheder i forbindelse med strukturfondene?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(7. maj 2002)

I løbet af år 2000 aflagde Kommissionen kontrolbesøg i medlemsstaterne vedrørende anvendelsen af kontrolbestemmelserne i Kommissionens forordning (EF) nr. 2064/97 af 15. oktober 1997 om gennemførelse af Rådets forordning (EØF) nr. 4253/88 om detaljerede ordninger for medlemsstaternes finanskontrol af aktioner, der medfinansieres af strukturfondene⁽¹⁾. Disse kontrolbesøg har bl.a. til formål at evaluere, om denne forordnings artikel 7 er overholdt, hvad angår behandlingen af uregelmæssigheder.

Med offentliggørelsen af Kommissionens forordning (EF) nr. 1681/94 af 11. juli 1994 om uregelmæssigheder og tilbagebetaling af beløb, der uberettiget er udbetalt inden for rammerne af finansieringen af strukturpolitikkerne, samt om oprettelse af et informationssystem på dette område⁽¹⁾, har Kommissionen givet medlemsstaterne præcise skriftlige instrukser om tidsplan og format for indberetningerne om uregelmæssigheder. Kommissionen påtænker at foretage en særlig undersøgelse i hver medlemsstat af det indberetningssystem, der er fastsat i forordningen, samt af landets informationssystem.

⁽¹⁾ EFT L 290 af 23.10.1997.

⁽²⁾ EFT L 178 af 12.7.1994.

(2002/C 277 E/033)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0304/02

**af Laura González Álvarez (GUE/NGL)
og Pedro Marset Campos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(11. februar 2002)

Om: Giftsky i Cartagena, Spanien

Byen Cartagena i Spanien og dens omegn har i årevis lidt under virkningerne af et højt luftforureningsniveau. Cartagena er rent faktisk en af de mest forurenede byer i Spanien.

Flere tons kemisk gødning bestående af nitrogen, fosfor og kalium oplagret i en silo tilhørende virksomheden Fertiberia, der ligger i et kemisk fabrikskompleks i byens udkant, fremkaldte lørdag den 27. januar 2002 en kæmpemæssig forurenende og formodentlig giftig sky. Skyen, som påvirkede 6 000 mennesker i lokalområdet, nåede også nogle kvarterer i Cartagena. To brandmænd, der deltog i brandslukningsarbejdet, måtte indlægges på hospital med udslet efter påvirkning af forureningen. De skadelidte klagede desuden over, at myndighederne var for længe om at iværksætte katastrofeplanen.

Har Kommissionen kendskab til disse forhold?

Er produktionen på virksomheden Fertiberia omfattet af direktiv 84/360/EØF⁽¹⁾ om bekæmpelse af luftforurening fra industrianlæg?

Hvilke foranstaltninger kan Kommissionen træffe over for de kompetente myndigheder for at få dem til at sikre overholdelse af såvel de grænseværdier for luftkvalitet, der er fastsat i direktiv 80/779/EØF⁽²⁾, som luftkvalitetsnormerne for så vidt angår nitrogenoxid i direktiv 85/203/EØF⁽³⁾.

Hvilke forholdsregler tilråder Kommissionen, at der træffes for at undgå gentagelse af denne type ulykker?

⁽¹⁾ EFT L 188 af 16.7.1984, s. 20.

⁽²⁾ EFT L 229 af 30.8.1980, s. 30.

⁽³⁾ EFT L 87 af 27.3.1985, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(3. april 2002)

Som følge af artikel 15, stk. 1, i Rådets Direktiv 96/82/EF af 9. december 1996 om kontrol med risikoen for større uheld med farlige stoffer⁽¹⁾, som også kaldes Seveso-direktivet, og som er indført i spansk ret ved kongelig anordning nr. 1254/1999, underrettede de spanske myndigheder, onsdag den 30. januar 2002, Kommissionen om uheldet, der er indtruffet i virksomheden Fertiberia, som fremstiller kunstgødning og ligger i Cartagena, Murcia.

Artiklen fastsætter, at »medlemsstaterne hurtigst muligt underretter Kommissionen om større uheld, som er indtruffet på deres område«, så snart de opfylder nogle af direktivets kriterier til bestemmelse af uhelds omfang.

Virksomheden Fertiberia er en del af et fabrikskompleks, som er omfattet af Seveso-direktivet, der sigter mod at forebygge større uheld, hvori der indgår farlige stoffer, og at begrænse følgerne for mennesker og miljø.

Fertiberia er omfattet af alle foranstaltningerne i direktiv 96/82/EF.

F.eks. skal virksomheder udarbejde en sikkerhedsrapport med henblik på at:

- godtgøre, at faren for større uheld er identificeret, og at der er truffet de nødvendige foranstaltninger til forebyggelse og begrænsning af følgerne af sådanne uheld for mennesker og miljø;
- godtgøre, at sikkerhed og pålidelighed er en integreret del af konstruktionen, bygningen, driften og vedligeholdelsen af anlæg, lagre, udstyr og kommunikations- og servicesystemer, der har indflydelse på faren for større uheld på virksomheden.

Det bør understreges, at direktiv 96/82/EF også indeholder andre krav; blandt andet bør offentligheden have adgang til sikkerhedsrapporterne, og der bør udarbejdes eksterne og interne beredskabsplaner. I artikel 18 kræves det, at de kompetente myndigheder gennemfører inspektioner eller andre kontrolforanstaltninger, som er passende for den pågældende virksomhedstype.

I artikel 14, stk. 1, litra c), kræves det, at virksomheden oplyser de kompetente myndigheder om, hvilke foranstaltninger der påtænkes for at afhjælpe følgerne af uheldet på mellemlang og lang sigt for at undgå en gentagelse af et sådant uheld.

Kommissionen mener således, at en effektiv håndhævelse af direktiv 96/82/EF over for virksomhederne og kontrol udført af de kompetente myndigheder vil begrænse risikoen for uheld og følgerne heraf.

Det pågældende industrianlæg har ifølge Kommissionens oplysninger været i drift siden 1969. I henhold til bilag I i Rådets direktiv 84/360/EØF af 28. juni 1984 om bekæmpelse af luftforurening fra industrianlæg kan det kategoriseres som »industrianlæg til fremstilling af uorganiske grundkemikalier«. Ifølge direktivet er anlæggets drift underlagt forhåndsgodkendelse.

Medlemslandene skal gennemføre politikker og strategier, der skal medvirke til at godkendte anlæg og anlæg, der har været i drift siden 1987, gradvis tilpasses til den bedste tilgængelige teknologi under hensyntagen til blandt andet anlæggets restlevetid, de forurenende emissioners art og omfang samt ønsket om ikke at medføre store udgifter for det pågældende anlæg.

Direktiv 84/360/EØF vil blive ophævet i slutningen af oktober 2007. Kemiske anlæg til fremstilling af uorganiske grundkemikalier er dog også omfattet af Rådets Direktiv 96/61/EF af 24. september 1996 om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening⁽²⁾ (jf. bilag I, punkt 4.2). Den kompetente myndighed skal sørge for, at Fertiberia-anlæggets drift senest i slutningen af oktober 2007 opfylder kravene i direktivet. Ifølge direktivet skal de kompetente myndigheder sikre sig, at Fertiberia-anlægget drives på en sådan måde, at der træffes alle de nødvendige forebyggende foranstaltninger mod forurening, at der ikke forårsages nogen væsentlig forurening, at affaldsfrembringelse kontrolleres, at der sikres en effektiv energiudnyttelse, at der træffes de nødvendige foranstaltninger til at forebygge uheld, og at der ved endeligt ophør af aktiviteterne træffes de nødvendige foranstaltninger for at bringe stedet tilbage i en tilfredsstillende stand. Der kræves en integreret godkendelse, hvor godkendelsesvilkårene er baseret på den bedste tilgængelige teknik under hensyntagen til anlæggets tekniske karakteristika, geografiske beliggenhed og de lokale miljøbetingelser.

Ifølge begge direktiver er det de kompetente myndigheder, der foreskriver de bindende emissionsgrænseværdier i den enkelte godkendelse.

I oktober 2001 indledtes en udveksling af oplysninger, som Kommissionen havde tilrettelagt med det formål at fastsætte den bedste tilgængelige teknik for gødningsindustrien. Der vil først om to år foreligge endeligt referencedokument.

I henhold til Rådets direktiver 80/779/EØF af 15. juli 1980 om grænseværdier for luftkvaliteten med hensyn til svovldioxid og svævestøv og 85/203/EØF af 7. marts 1985 om luftkvalitetsnormer, for så vidt angår nitrogendioxid, er medlemsstaterne ansvarlige for at træffe passende foranstaltninger til, at

grænseværdierne bliver overholdt, og for at udarbejde handlingsplaner for gradvis forbedring af luftkvaliteten i de områder, hvor der kan ventes overskridelser. De skal også oplyse Kommissionen om overskridelser af grænseværdierne. Det skal dog understreges, at disse direktiver hovedsageligt har til formål at reducere forureningen fra sædvanlige emissionskilder frem for at nedsætte risikoen for udslip.

(¹) EFT L 10 af 14.1.1997.

(²) EFT L 257 af 10.10.1996.

(2002/C 277 E/034)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0307/02

af Marie Isler Béguin (Verts/ALE) til Kommissionen

(11. februar 2002)

Om: Malta og miljødirektiverne

Republikken Malta søgte i juni 1990 officielt om optagelse i Den Europæiske Union og fornyede sin ansøgning i februar 1999.

I lighed med de øvrige kandidatlande skal Republikken Malta indarbejde samtlige dele af den gældende fællesskabsret i sin nationale lovgivning.

Denne lovtekstharmomisering mellem medlemsstater og kandidatstater gør det muligt at garantere beskyttelse af landenes borgeres rettigheder og pligter og skal desuden sikre bevarelse af naturarven.

Republikken Malta er som ø mellem det nordafrikanske og det europæiske kontinent geografisk placeret nøjagtigt på fuglebestandenes trækruter. På deres vej krydser fuglene således den yderste grænse i det udvidede EU og Unionens område, som er beskyttet af fællesskabslovgivningen.

Har Europa-Kommissionen under forhandlingerne med den maltesiske regering om medlemskab erkendt, hvor vigtig øen Maltas strategiske placering således er for disse fugleruter, og hvilken uerstattelig værdi øen har i kraft af de mange fuglearter, som den har ansvaret for over for alle medlemsstaterne?

Kan Europa-Kommissionen garantere, at ingen klausul eller særlig undtagelse, der måtte blive krævet ud fra en eller anden lokal jagttradition, kommer til at virke forstyrrende på gennemførelsen af fællesskabsdirektiverne om miljøbeskyttelse, især fugle- og levestedsdirektiverne, i Republikken Malta, når denne er blevet medlem af EU?

Er Europa-Kommissionen fuldt enig i, at det er nødvendigt med en ufravigelig beskyttelse af fugle-naturarven ved denne nye grænse i det udvidede EU?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(13. marts 2002)

Kommissionen har fastlagt de generelle principper for tiltrædelsesforhandlingerne. Disse bestemmer bl.a., at der ikke kan gøres undtagelser fra den gældende fællesskabsret, og at overgangsforanstaltningerne skal være begrænsede i tid og omfang. Enhver anmodning om overgangsordninger skal i øvrigt være ledsaget af en udførlig begrundelse og en plan for gennemførelsen af gældende fællesskabsret i overgangsperioden.

Disse generelle principper gælder for kapitlet om »miljø« og især for Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter (¹) (habitatdirektivet) og Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle (²). Kommissionen tilslutter sig således fuldt ud målsætningen om at beskytte naturlige levesteder og fuglelivet i det udvidede EU i overensstemmelse med fællesskabslovgivningen på dette område.

Kommissionen er bevidst om, at Maltas privilegerede geografiske beliggenhed gør landet til et vigtigt transitsted for trækfuglene mellem Europa og Nordafrika.

I forbindelse med tiltrædelsesforhandlingerne har Kommissionen anmodet Malta om yderligere oplysninger vedrørende gennemførelsen af habitatdirektivet og vil fortsat overvåge dets faktiske anvendelse. Kommissionen har ligeledes anmodet Malta om en detaljeret tidsplan for overgangen og gennemførelsen af direktivet om beskyttelse af vilde fugle og understreget den betydning, som EU tillægger gennemførelsen af dette direktiv. Kommissionen følger nøje udviklingen på dette område.

(¹) EFT L 206 af 22.7.1992.

(²) EFT L 103 af 25.4.1979,.

(2002/C 277 E/035)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0322/02

af John Purvis (PPE-DE) til Kommissionen

(12. februar 2002)

Om: Forberedelser til mødet i Det Europæiske Råd i Barcelona

Det Europæiske Råd opfordrede under sit møde i Lissabon i 2000 »Rådet og Kommissionen til inden udgangen af 2000 at aflægge rapport om den igangværende revision af EIB's og EIF's finansielle instrumenter med henblik på at omdirigere midlerne, så der ydes støtte til iværksættere, højteknologivirksomheder og mikrovirksomheder samt andre initiativer med risikovillig kapital, der foreslås af EIB«. Har Kommissionen aflagt rapport herom?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(25. marts 2002)

Ja, Kommissionen har sammen med Den Europæiske Investeringsbank (EIB) og Den Europæiske Investeringsfond (EIF) udarbejdet en meddelelse fra Kommissionen med titlen »Revisionen af EU's særlige finansielle instrumenter for SMV'er« (¹), som blev positivt modtaget af Ecofin-Rådet den 7. november 2000.

(¹) KOM(2000) 653 endelig udg.

(2002/C 277 E/036)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0348/02

af Nelly Maes (Verts/ALE) til Kommissionen

(12. februar 2002)

Om: Israels ødelæggelse af EU-investeringer i de palæstinensiske områder

Gennem israelske angreb på palæstinensiske områder er der allerede ødelagt europæiske investeringer for 17 mio. €. Toppunktet for kynisme er, at den israelske regering konstant bebrejder den palæstinensiske myndighed og Yasser Arafat, at de ikke optræder tilstrækkelig repressiv over for terrorister fra Hamas og Jihad. Det er netop israelerne, der bevidst ødelægger alle palæstinenserne repressive og præventive midler til inddæmning af vold og terrorisme.

Kan Kommissionen sige, om den støtter tilbagekrævning af pengene fra Israel?

Rådet bør gøre mere end blot at anmode Israel om at redegøre for, hvordan ødelæggelsen af civil infrastruktur bidrager til bekæmpelsen af terrorisme. Rådet bør gennem et krav om skadeserstatning give Sharon et klart politisk signal om, at han begår en »strategisk fejltagelse«.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten*(8. april 2002)*

Kommissionen henviser det ærede medlem til sit svar på skriftlig forespørgsel E-0284/02 fra Eluned Morgan ⁽¹⁾.

Kommissionen ser ødelæggelsen af basisinfrastruktur på Vestbredden og i Gaza-striben, som i vidt omfang er finansieret af EF og medlemsstaterne, som en underminering af fredsbestræbelserne. Arbejdet for at sikre bæredygtig social og økonomisk udvikling i regionen, som er af interesse for begge parter, sættes dermed tilbage, og det giver næring til ekstremister, som kun er alt for villige til at udnytte den voksende vrede hos visse palæstinensiske befolkningsgrupper.

Med hensyn til krav om erstatning må det understreges, at ejendom og udstyr, der er finansieret af EF, tilhører modtageren. Derfor er det rent juridisk op til modtageren (som i de fleste tilfælde er Den Palæstinensiske Myndighed) at gå rettens vej.

På det politiske plan har EU i overensstemmelse med de konklusioner, Rådet (almindelige anliggender) har truffet, forbeholdt sig ret til at søge erstatning i de rette fora.

⁽¹⁾ Se side 29.

(2002/C 277 E/037)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0364/02**af Eurig Wyn (Verts/ALE) til Kommissionen***(14. februar 2002)*

Om: Menneskerettighedsspørgsmål i Vietnam

Troende i Vietnam lider under de statslige myndigheders undertrykkelse. Pastor Nguyen Hong Quang, som er formand for den administrative komité for det vietnamesiske evangeliske mennonit-samfund og leder mange projekter med henblik på at hjælpe de fattige og nødlidende, er ofte blevet udsat for intimidering og forfølgelse. Dette er et forsøg fra myndighedernes side på at forhindre pastoren og hans grupper i at udøve såvel religiøse som sociale aktiviteter.

I oktober 2001 fik pastor Quang et ultimatum om at ophøre med sine kirkeaktiviteter fra sit hjem/center i Binh Khanh ward i Ho Chi Minh City.

Er Kommissionen enig i, at artikel 18 i Menneskerettighedserklæringen og Den Internationale Konvention om Borgerlige og Politiske Rettigheder, som giver borgerne ret til at nyde de grundlæggende rettigheder om religionsfrihed, ytrings- og forsamlingsfrihed på denne baggrund ikke overholdes?

Er Kommissionen da enig i, at der bør tages skridt til at sikre, at enhver vietnamesisk borger kan forvente at nyde godt af disse grundlæggende menneskerettigheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten*(12. marts 2002)*

Kommissionens delegation i Hanoi følger, sammen med medlemsstaternes diplomatiske repræsentanter, menneskerettighedssituationen i Vietnam meget nøje.

I de seneste år har Kommissionen konstateret betydelige fremskridt for hovedparten af den religiøst aktive del af den vietnamesiske befolkning, herunder en stor del af den befolkning, der frit praktiserer den kristne eller buddhistiske tro. Der findes dog stadig områder, hvor yderligere fremgang er nødvendig, og også et antal individuelle tilfælde giver anledning til bekymring.

I tilfældet med pastor Nguyen Hong Quang har Kommissionen kendskab til de meddelte oplysninger, men har endnu ikke modtaget nogen uafhængig bekræftelse af de nævnte begivenheder. Kommissionens delegation i Hanoi er derfor blevet anmodet om at indhente yderligere oplysninger og derefter sammen med medlemsstaternes repræsentationer at træffe de nødvendige foranstaltninger.

Kommissionens holdning over for Vietnam vedrørende menneskerettigheder er ligesom over for andre lande at fremme og støtte fremgang for menneskerettighederne og demokratisering og inden for rammerne af de internationale instrumenter vedrørende menneskerettigheder at give udtryk for bekymring i tilfælde af misbrug.

Kommissionens delegation i Hanoi og medlemsstaternes diplomatiske repræsentationer drøfter fortsat problemerne vedrørende menneskerettighederne i Vietnam. F.eks. kan Kommissionen meddele det ærede medlem, at menneskerettighedssituationen i Vietnam blev drøftet i Den Fælles Kommission Fællesskabet-Vietnam i Hanoi den 6. november 2001 og igen på mødet i donorlandenes rådgivende gruppe i Hanoi den 7. og 8. december 2001.

(2002/C 277 E/038)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0369/02

af Mary Honeyball (PSE) til Kommissionen

(14. februar 2002)

Om: Menneskehandel

Kan Kommissionen på baggrund af vedtagelsen af Sørensen-betænkningen om fremtidige initiativer i kampen mod handel med kvinder (A5-0127/2000) og det løfte, den afgav som svar på spørgsmål af Brian Crowley af 11. december 2001 (H-0924/01), fremlægge enkeltheder om sine planer med henblik på at forhindre menneskehandel?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(26. marts 2002)

Kommissionen er af den opfattelse, at menneskehandel, og navnlig handel med kvinder og børn, er et afskyeligt og i stigende grad foruroligende fænomen. Kommissionen og EU har derfor gennem de seneste år udviklet en omfattende politik til bekæmpelse af menneskehandel generelt og særligt handel med kvinder og børn. Denne politik er kendetegnet ved, at der primært fokuseres på følgende tre hovedområder: ofrene for menneskehandel, retshåndhævelse og retligt samarbejde samt forebyggelse. Hvad angår ofrene, fremsatte Kommissionen den 11. februar et forslag til direktiv om tidsbegrænset opholdstilladelse for ofre, der samarbejder med myndighederne mod menneskehandlerne. Dette forslag vil bidrage til at bekæmpe og optrevle netværkene. På området for retligt samarbejde i kriminalsager er der opnået politisk enighed om en rammeafgørelse, hvori der primært fokuseres på fælles definitioner og fælles sanktioner.

Særligt med hensyn til forebyggelse oprettede Kommissionen i maj 2001 det europæiske forum for forebyggelse af organiseret kriminalitet. Dette forum blev oprettet på grundlag af Kommissionens meddelelse fra november 2000 om forebyggelse af kriminalitet generelt. Under dette forum er der oprettet en særlig workshop om forebyggelse af menneskehandel. I de to første workshopper i 2001 gik bestræbelserne navnlig ud på at kortlægge specifikke, konkrete områder, hvor samarbejde og udveksling kan udbygges, f.eks. hvad angår samarbejdet mellem retshåndhævende myndigheder og NGO'er samt den lokale administrations og inspektionernes rolle, med det formål at sikre en korrekt anvendelse af love og bestemmelser på arbejdsområdet og andre beslægtede områder. Workshoppen forsætter sit arbejde i 2002. Referater og konklusioner offentliggøres på Kommissionens websted under Generaldirektoratet for Retlige og Indre Anliggender.

Hvad angår finansiel støtte, åbner vedtagelsen af STOP II-programmet den 28. juni 2001 mulighed for forsat støtte til projekter vedrørende forebyggelse af menneskehandel, også efter den første femårsperiode, i hvilken der er ydet støtte til 85 projekter. Den 5. november 2001 blev STOP II-Udvalget enige om en serie af 18 nye projekter, hvoraf flere indeholder elementer om forebyggelse. Under STOP II-programmet ydes der sammen med medlemsstaterne ligeledes støtte til Den Internationale Organisation for Migration med henblik på forberedelsen og gennemførelsen af en vigtig konference i Bruxelles om menneskehandel i september 2002. På konferencen vil der navnlig blive sat fokus på menneskehandel og udvidelsen, og forebyggelse vil være et af hovedemnerne herunder.

Under Hippokrates-programmet om forebyggelse af kriminalitet ydes der også støtte til projekter om forebyggelse af menneskehandel og andre beslægtede emner.

Endvidere mindes der om, at ministrene for retlige og indre anliggender sammen med deres kolleger fra kandidatlandene den 28. september nåede til enighed om 12 foranstaltninger til bekæmpelse af menneskehandel, herunder bl.a. et aktivt operationelt samarbejde og tilrettelæggelse af oplysningskampagner, dvs. forebyggende kampagner.

Set i et større geografisk perspektiv er bl.a. Belarus, Moldova, Rusland og Ukraine blevet identificeret som værende oprindelses- og transitlande for handel med kvinder, og særligt i Moldovas tilfælde er der tale om eksport af kvinder til sexindustrien.

Kommissionen er sig bevidst om de store udfordringer og har taget fat på problemerne i forhold til de ovennævnte såkaldte Tacis-lande ved hjælp af en regional tilgang. Der er udviklet en første strategi til at bekæmpe overtrædelsen af disse menneskerettigheder. Blandt de fastlagte emner er forebyggende foranstaltninger som f.eks. oplysningskampagner, der er rettet mod potentielle ofre, personale på retshåndhævelsesområdet, NGO'er og embedsmænd i regeringerne.

Herudover er Kommissionen i gang med at forberede et projekt i Den Russiske Føderation. Dette projekt bliver et fælles foretagende mellem EU, Rusland og USA inden for rammerne af den transatlantiske dagsorden, hvorunder der tidligere er gennemført oplysningskampagner (Polen i 1998, Ukraine i 1998, Ungarn og Bulgarien i 1999-2000).

(2002/C 277 E/039)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0374/02

af Armando Cossutta (GUE/NGL) til Rådet

(14. februar 2002)

Om: Fængsling i Guantánamo af krigsfanger fra Afghanistan

Der er enighed om, at forholdene for de personer, der blev taget til fange af den amerikanske hær under krigen i Afghanistan og for øjeblikket sidder i Guantánamo-fængslet, er umenneskelige.

Mener Rådet ikke — forudsat at fangerne i Guantánamo er skyldige i terrorhandlinger styret af al-Qaeda eller andre —

1. at det for at bekæmpe terrorens grusomhed er væsentligt at bruge civilisationens kræfter og ikke synke ned på samme uciviliserede plan som dem, man angiveligt vil bekæmpe?
2. at det i dette tilfælde er modbydeligt, at et civiliseret land som USA bruger metoder, der fornædrer den enkelte persons rettigheder, således som det for øjeblikket er tilfældet i Guantánamo med de personer, der blev taget til fange under krigen i Afghanistan, til skade for noget så grundlæggende i vore civiliserede samfund som habeas corpus-princippet og retten til forsvar?

(2002/C 277 E/040)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0391/02**af Charles Tannock (PPE-DE) til Rådet**

(20. februar 2002)

Om: Anvendelsen af Genève-konventionen vedrørende krigsfanger

Mener Rådet, at medlemmer af terroristorganisationer så som al-Qaeda falder inden for kategorien »krigsfange« i henhold til Genève-konventionen af 1949 om behandling af krigsfanger, ud fra den betragtning, at det i del 1, artikel 4 kræves, at krigsfanger skal være medlemmer af en af de stridende parter væbnede styrker, såvel som medlemmer af hjemmeværn eller frivillige korps, der udgør en del af de nævnte væbnede styrker herunder organiserede modstandsbevægelser, der tilhører en af de stridende parter, hvad enten de opererer på eller uden for deres eget territorium, og selv om dette territorium er besat, forudsat at disse hjemmeværn eller frivillige korps, herunder organiserede modstandsbevægelser opfylder følgende betingelser:

- at de er i besiddelse af et fast kendetegn, der er synligt på afstand
- at det udfører deres operationer i overensstemmelse med krigens love og sædvaner.

eller mener Rådet, at den amerikanske regering har ret, når den hævder, at de krigsfanger, der i øjeblikket holdes fanget på den amerikanske flådebase i Guantánamo, falder uden for definitionen af »krigsfanger«, og således kan afhøres, om end de skal behandles humanitært i henhold til almindelig folkeret?

(2002/C 277 E/041)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0471/02**af Carmen Cerdeira Morterero (PSE) til Rådet**

(22. februar 2002)

Om: Behandlingen af fængslede EU-borgere i Guantánamo

Det er bekræftet, at der befinder sig EU-borgere blandt USA's fanger på militærbasen Guantánamo. Hvilke foranstaltninger agter det spanske formandskab at træffe for at kontrollere, at de forhold, som disse EU-borgere tilbageholdes under, er i overensstemmelse med Genève-konventionens bestemmelser om krigsfanger? Hvilken holdning har det spanske formandskab til den behandling, som disse fanger udsættes for? Har det spanske formandskab planer om at anmode USA's regering om oplysninger om disse fangers situation?

Samlet svar**på skriftlige forespørgsler E-0374/02, E-0391/02 og E-0471/02**

(22. juli 2002)

Rådet henviser de ærede parlamentsmedlemmer til det svar, der blev givet på skriftlig forespørgsel E-0168/02, E-0236/02, E-0239/02 og E-0263/02.

Rådet understreger atter betydningen af, at tilbageholdte behandles humanitært i overensstemmelse med folkerettens almindelige normer. Rådet kan ikke ud fra mediereportager alene vurdere, om interneringsforholdene i Guantánamo lever op til disse normer. Rådet har ikke de oplysninger, der er nødvendige for at afgøre, om de tilbageholdte i Guantánamo skal betragtes som krigsfanger. Rådet erindrer om, at tilbageholdte i tvivlstilfælde i henhold til tredje Genève-konvention om behandling af krigsfanger skal være omfattet af konventionens beskyttelse, indtil deres status er blevet afgjort af en kompetent domstol. Indtil da skal tilbageholdte behandles humanitært, modtage passende lægebehandling og forsynes med beklædning og levnedsmidler. Tilbageholdelsesmagten har imidlertid ret til at træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre lejrens og de tilbageholdtes sikkerhed i overensstemmelse med folkeretten. Rådet glæder sig over, at Den Internationale Røde Kors Komité har fået fuld adgang til de tilbageholdte og vil kunne udøve sit

mandat, og at USA's myndigheder har forsikret, at de vil behandle samtlige tilbageholdte humant og i passende udstrækning og i henhold til militære behov på en sådan måde, at Genève-konventionens principper overholdes. Præsident Bush afgav en offentlig erklæring herom den 31. januar 2002.

I de konklusioner om menneskerettigheder i forbindelse med CHR's møde i Genève, som Rådet (almindelige anliggender) vedtog den 11.-12. marts 2002, mindede Rådet om, »at EU lægger stor vægt på, at alle stater til stadighed har pligt til at beskytte og fremme menneskerettigheder, grundlæggende frihedsrettigheder og humanitær folkeret samt at overholde de internationale forpligtelser, som de har indgået vedrørende disse spørgsmål«. Rådet støtter, at formodede terrorister bringes for en domstol, og bekræfter, at terrorisme udgør en trussel for Europa ligesom for andre, men ønsker alligevel på ny at understrege, at det, ikke mindst på baggrund af de tragiske begivenheder i september 2001, er fuldstændig overbevist om, at bekæmpelse af terrorisme skal foregå inden for rammerne af menneskerettighederne og retsstatsprincipperne.

(2002/C 277 E/042)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0381/02

af Isidoro Sánchez García (ELDR) til Rådet

(20. februar 2002)

Om: Kontrol med indførsel af marokkanske tomater

Formanden for sammenslutningen af landmænd og kvægavlere på Tenerife (Asaga), Fernando Jiménez, opfordrede for nylig den spanske landbrugs- og fiskeriminister, Miguel Arias Cañete, til en bedre kontrol fra EU's side med indførslen af tomater fra Marokko, idet bestemmelserne herom efter hans opfattelse systematisk blev overtrådt, hvad der for producenterne på De Kanariske Øer gav anledning til store problemer med hensyn til afsætning og pris.

Hvordan stiller Rådet sig til dette krav?

Svar

(22. juli 2002)

Den 24. januar 2000 vedtog Rådet afgørelsen om indgåelse på Det Europæiske Fællesskabs og EKSF's vegne af Euro-Middelhavsaftalen om oprettelse af en associering mellem De Europæiske Fællesskaber og Kongeriget Marokko⁽¹⁾. Denne aftale trådte i kraft den 1. marts 2000. Artikel 1, stk. 5, i protokol nr. 1 til aftalen, om ordningen for import i Fællesskabet af landbrugsprodukter med oprindelse i Marokko, indeholder bestemmelser om toldkontingenter for en række produkter, bl.a. tomater.

Med hensyn til dette produkt har Fællesskabet efter konsultationer i henhold til artikel 2, stk. 6, i nævnte protokol endvidere truffet beslutning om en autonom forhøjelse af Marokkos kontingent, der fastsættes til 168 757 tons for perioden fra den 1. oktober 2001 til den 31. maj 2002 (dvs. 150 676 tons i henhold til protokollen og 18 081 tons på et autonomt grundlag)⁽²⁾.

For at undgå eventuelle forstyrrelser af Fællesskabets tomatmarked har Marokko i forbindelse med denne aftale forpligtet sig til, at dets samlede eksport ikke må overstige ovennævnte samlede mængde.

I øvrigt er det aftalt, at en del (12 081 tons) af det autonome kontingent kun skal åbnes, hvis Marokkos samlede eksport mellem den 1. oktober 2001 og den 31. marts 2002 ikke overstiger 156 676 tons. Disse mængder er hidtil blevet overholdt af Marokko.

Medlemsstaterne meddeler hver uge Kommissionen, hvor store mængder der er importeret til Fællesskabets markeder i den forløbne uge. De marokkanske myndigheder fremsender ligeledes hver uge tallene for eksporten af tomater til Fællesskabet. Ud over TAXUD-overvågningsforanstaltningerne råder Kommissionen således over instrumenter til dagligt at følge, hvor store mængder tomater der importeres fra Marokko.

Det skal tages i betragtning, at de gennemsnitlige priser på tomater i Fællesskabet siden december har ligget over tærsklen for præferenceindgangspriserne, hvilket tyder på, at importen af tomater fra Marokko ikke har nogen negativ indvirkning på priserne; prisudsvingene kan i øvrigt skyldes interne udsving i fællesskabsproduktionen.

Rådet mener derfor, at der er fundet en rimelig løsning, men det vil nøje følge udviklingen, især med hensyn til de problemer, som det ærede parlamentsmedlem gør opmærksom på.

(¹) EFT L 70 af 18.3.2000, s. 1.

(²) Jf. forordning (EF) nr. 2264/2001 (EFT L 305 af 22.11.2001, s. 20).

(2002/C 277 E/043)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0394/02

af Hanja Majj-Weggen (PPE-DE) til Kommissionen

(8. februar 2002)

Om: Europæisk støtte til udviklingsprojekter i den sydlige del af Monagas, Venezuela

Hvorledes deltager Kommissionen i udviklingsprogrammet for den sydlige del af delstaten Monagas, som Barrancas henhører under, i Venezuela, som skulle koste omkring 10 mio. €? Hvad er indholdet af dette program helt præcist, og hvilket bidrag yder Kommissionen hertil?

Har Kommissionen kendskab til, at de lokale organisationer efter sigende ikke inddrages tilstrækkeligt i dette projekt, og at projektet i Barrancas modarbejdes af politiske kræfter?

Hvorfor ligger dette projekt i øjeblikket stille, og hvad gør Kommissionen for på ny at sætte gang i det?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Chris Patten

(14. marts 2002)

Kommissionen og Venezuela undertegnede finansieringsaftalen for projektet »Støtte til den socioøkonomiske udviklingsplan for den sydlige del af Monagas« ved udgangen af 2000. De samlede omkostninger til projektet er på 10 000 000 EUR, og heraf bidrager EU med 5 000 000 EUR. Direkte modtagere er tre kommuner: Libertador, Sotillo (med hovedstaden Barrancas) og Uracoa. Projektet har fire komponenter: modernisering af institutioner og kapacitetsopbygning, fysisk planlægning, styrkelse af uddannelsesstilbud og social udvikling.

Lokale repræsentanter blev konsulteret og inddraget i processen i forbindelse med udformningen af projektet; der blev afholdt møder med localsammenslutninger og organisationer, der repræsenterer den indfødte befolkning, den katolske kirke og kommunale myndigheder. Lokale organisationer vil også være inddraget i alle projektfaser som fastlagt i finansieringsaftalen. Den lokale myndighed er i færd med at forberede en socioøkonomisk analyse af regionen, som skal være færdig, inden gennemførelsesarbejdet starter. Kommissionen er ikke bekendt med, at politiske kræfter skulle forsøge at forhindre, at græsrodsbevægelser deltager i projektet, og den vil være glad for at modtage alle oplysninger, som det ærede medlem måtte være i besiddelse af angående dette.

Det forventes, at projektgennemførelsen starter om nogle få måneder. Kommissionen er i færd med en sidste evaluering af de tilbud, der er blevet fremsat som svar på dens udbud.

(2002/C 277 E/044)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0405/02**af Toine Manders (ELDR) til Kommissionen***(20. februar 2002)*

Om: Beskatningsaftalen mellem Belgien og Nederlandene

I medfør af artikel 27 i den nye beskatningsaftale mellem Nederlandene og Belgien, som blev undertegnet den 5. juni 2001, men endnu ikke er trådt i kraft, gælder der en kompensationsordning for nederlandske grænsearbejdere. I korthed indebærer det, at de pågældende får en skattenedsættelse i Nederlandene, hvis de skal betale flere bidrag og skatter, end hvis de kun havde været omfattet af de nederlandske bestemmelser. For de personer, som allerede var grænsearbejdere, inden de nye bestemmelser trådte i kraft (eksisterende grænsearbejdere), bliver der endog i medfør af den nye aftale ydet kompensation for ethvert nettoindtægtstab. På den anden side gælder der i henhold til aftalen en mindre gunstig kompensationsordning for personer, der først er blevet grænsearbejdere efter den nye aftales ikrafttræden. Med aftalen indføres der således to slags kompensationsordninger for to kategorier af grænsearbejdere.

De nederlandske myndigheder har til hensigt fortsat at betragte en eksisterende grænsearbejder, som uden egen skyld bliver ledig, og som i løbet af seks måneder finder ny beskæftigelse som grænsearbejder, som en eksisterende grænsearbejder. Den pågældende kommer således i betragtning ved den gunstige ordning.

Hvis derimod en grænsearbejder på eget initiativ skifter arbejdsplads i Belgien, er den pågældende imidlertid ikke omfattet af den gunstige ordning. Den eksisterende grænsearbejder betragtes i så fald som en ny grænsearbejder og er derfor omfattet af den mindre gunstige ordning.

1. Er det efter Kommissionens opfattelse i overensstemmelse med fællesskabsretten, at der i den nævnte beskatningsaftale skelnes mellem to forskellige kategorier af grænsearbejdere, »eksisterende« og nye? Er det ikke en uretmæssig forskelsbehandling af nye grænsearbejdere i forhold til eksisterende grænsearbejdere?

2. Er det efter Kommissionens opfattelse i overensstemmelse med fællesskabsretten, at en eksisterende grænsearbejder, som frivilligt skifter arbejdsplads, stilles ringere end en eksisterende grænsearbejder, som uden egen skyld bliver ledig og inden for seks måneder finder en ny arbejdsplads som grænsearbejder? Er det ikke udtryk for forskelsbehandling af bestående grænsearbejdere, som på eget initiativ skifter arbejdsplads?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein*(15. april 2002)*

I henhold til den nuværende fællesskabsret henhører direkte beskatning stadig i alt væsentligt under medlemsstaternes kompetenceområde. Indgåelsen af aftaler med henblik på at undgå dobbeltbeskatning og dermed fordele den skattemæssige kompetence henhører herunder. Domstolen har godkendt legitimiteten⁽¹⁾ af denne praksis.

Ved udøvelsen af denne kompetence skal medlemsstaterne imidlertid overholde deres forpligtelser i henhold til EF-traktaten. Medlemsstaterne må ikke forskelsbehandle på grundlag af nationalitet eller indføre eller opretholde forskelsbehandling af andre medlemsstats statsborgere, der udøver deres ret til fri bevægelighed, eller anvende uberettigede begrænsninger på deres bevægelsesfrihed. Medlemsstaterne skal også afstå fra at begrænse deres egne borgers frie bevægelighed.

Bestemmelserne i aftalen mellem Belgien og Nederlandene forskelsbehandler ikke på grundlag af nationalitet, og de indfører heller ikke begrænsninger på arbejdstagernes frie bevægelighed. Alle nederlandske grænsearbejdere henhører under samme skattemyndighed. Kun for de grænsearbejdere, der kan anses for at være »eksisterende« grænsearbejdere, indeholder aftalen en overgangsbestemmelse for at kompensere for tabet af nettoindtægter. Sådanne overgangsbestemmelser er berettigede for at beskytte »eksisterende« grænsearbejders legitime forventninger.

⁽¹⁾ Sag C-336/96 Gilly, Samling af Afgørelser 1998, side I-02793; se navnlig præmis nr. 30.

(2002/C 277 E/045)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0421/02**af Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) til Kommissionen**

(21. februar 2002)

Om: Fortsættelsen af disciplinærsagen mod Linda Steneberg

Den 21. januar 2002 besluttede anklagemyndigheden ved van der Kwast, at der ikke skulle rejses tiltale mod den tidligere chef for Kommissionens informationskontor i Stockholm, L.S. Der er dog rejst tiltale mod to af hendes medarbejdere.

Hvordan skrider den disciplinære undersøgelse i Kommissionen mod L.S. og hendes tidligere medarbejdere frem? Hvornår forventes undersøgelsen at være afsluttet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(14. maj 2002)

Der blev indledt tre disciplinærsager som resultat af OLAF's rapport om Kommissionens informationskontor i Stockholm. Disciplinærrådet har nu afgivet udtalelse i alle tre sager. Den sidste blev afleveret til ansættelsesmyndigheden den 10. april 2002.

Da disciplinærrådet nu er færdig med de tre sager, vil ansættelsesmyndigheden træffe endelig beslutning i den nærmeste fremtid.

Som det vil være de ærede medlem bekendt, ville denne procedure ikke finde anvendelse, hvis de svenske myndigheder skriftligt bekræftede, at de havde til hensigt af indlede en straffesag mod en af de ansatte, fordi vedtægtens artikel 88, stk. 5 så ville gælde, og ansættelsesmyndigheden først ville være i stand til at træffe endelig afgørelse, når den nationale domstol havde afsagt endelig dom.

(2002/C 277 E/046)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0422/02**af Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) til Kommissionen**

(21. februar 2002)

Om: En toldepisode sat i relation til spørgsmålet om samordning mellem EU's toldmyndigheder

Med udgangspunkt i en virkelig begivenhed, som indtraf i weekenden efter nytår 2002, vil jeg gerne stille Kommissionen nogle spørgsmål. Flere svenske familier blev da udsat for følgende under en busrejse fra Jugoslavien til Sverige. De rejste i bus med det danske busselskab Espergærde Busfart AS. Bussen påbegyndte rejsen ved 8-tiden fredag i det sydlige Serbien, hentede passagerer i bl.a. Beograd, og siden gik turen fra Jugoslavien gennem Ungarn, Østrig, Tyskland og Danmark til Sverige. Der var ingen større toldkontroller på hele rejsen, som varede både nat og dag, før ved udrejsen fra Tyskland i Rostock, hvortil bussen ankom ved 11-tiden søndag formiddag og som en af fire busser blev udtaget til kontrol. Kontrollen varede seks timer, og alle rejsende, hvoraf de fleste var familier og familier med småbørn, blev med al deres bagage kommanderet ud i kulden, hvor de skulle stille sig i en lang kø foran toldembedsmændene (udrustet som kommandosoldater). Her blev der foretaget en minutøs gennemsøgning af al bagagen og bussen. Seks timer senere fik bussen lov at køre, efter at der i de ikke specielt rige passagerers bagage (man kører med bus som et lavbudgetalternativ) var fundet seks eller syv flaske alkohol for meget og cirka lige så mange kartoner cigaretter, som de pågældende måtte betale en bøde på 44 EUR stykket for. Ved ankomsten til Gedser med færgen kl. 18.00 ventede det danske toldvæsen og indledte en lige så minutøs undersøgelse, som tyskerne havde gjort, med ny ventetid og udvidet kontrol med såvel kropsvisitering som gennemsøgning med hunde. Passagererne sad således i forvaring i 12 timer i EU-lande.

Hvor længe kan man holdes i forvaring af toldvæsenet, jf. politianholdelse, hvor man kan påberåbe sig juridisk bistand og ikke må være anholdt uden grund i længere tid? Er en nidkær kontrol i et land ikke nok, eller skal den samme bus, de samme mennesker, kunne kontrolleres i land efter land, time efter time, dag efter dag, uden mad og hvile?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein*(16. april 2002)*

Kommissionen har forståelse for den situation, det ærede medlem har været i. Alligevel vil den gerne gøre opmærksom på to ting.

For det første er det ikke muligt på grundlag af forespørgslen at afgøre, hvilket formål toldkontrollen havde i de pågældende lande.

Kontrollen kan være foretaget med henblik på at afsløre svindel i forbindelse med importtold. I så fald har toldmyndighederne lov til at foretage kontrol i henhold til artikel 4, stk. 14, og artikel 13 og 78 i EF-toldkodeksen. Så længe medlemsstaterne ikke udveksler oplysninger om den form for kontrol, der blev foretaget af bussen, er det hverken usandsynligt eller ulovligt, at et transportmiddel, personer eller bagage kontrolleres i en medlemsstat, selv om der allerede tidligere er foretaget kontrol i en anden medlemsstat.

Det er også muligt, at toldmyndighederne har søgt efter ulovlige varer (stoffer, våben osv.), og bestemmelserne vedrørende denne form for kontrol er ikke altid harmoniserede i EU (dette gælder f.eks. varer omhandlet i artikel 28 og 30 i EF-traktaten).

Endelig er det også muligt, at der har været tale om personkontrol (identitetspapirer, opholdstilladelse mv.).

I EU-retten er der således intet til hinder for at foretage kontrol flere gange af samme transportmiddel inden for EU. Det er da også sandsynligt, at den første kontrol i EU havde til formål at afsløre manglende betaling af told, mens den efterfølgende kontrol i den næste medlemsstat skulle afsløre, om der fandtes ulovlige varer.

For det andet gør Kommissionen det ærede medlem opmærksom på fordelingen af kompetencer, jf. EF-traktaten og afsnit VI om politisamarbejde og retligt samarbejde i kriminalsager i traktaten om Den Europæiske Union.

Selv om toldunionen mellem medlemsstaterne er oprettet i henhold til EF-traktaten, beskrives det ikke fyldestgørende heri, hvilke midler de nationale toldmyndigheder har til rådighed, når de skal anvende EF-bestemmelserne. De strafferetlige procedureregler, der gælder for kontrol af varer og personer, hører således under traktaten om Den Europæiske Union. Det er derfor kun i forbindelse med de mellemstatslige procedurer, som traktaten om Den Europæiske Union danner grundlag for, at der kan udarbejdes fælles bestemmelser, som danner ramme om de nationale strafferetlige procedure. Man kunne forestille sig — som det ærede medlem også anfører — at der på europæisk niveau blev udarbejdet fælles bestemmelser for visse administrative beføjelser.

Til sidst skal det nævnes, at Kommissionen gør sit for at undgå, at situationer, som den det ærede medlem omtaler, gentager sig. Den er ophavsmand til nogle tværnationale programmer om risikoanalyse, som de nationale myndigheder i fællesskab kan anvende til at stramme toldkontrollen, så der kun sættes ind på de områder, som reelt udgør en risiko.

(2002/C 277 E/047)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0423/02

af Jonas Sjøstedt (GUE/NGL) til Kommissionen

(21. februar 2002)

Om: Krav på mistet rente som følge af langsommelig ratificering

Så længe ikke alle medlemslande har godkendt en ny ordning for »medlemsafgiften«, er Sverige tvunget til at betale ca. 100 mio. SKR for meget om måneden. Det nye afgiftssystem skulle være trådt i kraft fra årsskiftet, men to lande har endnu ikke ratificeret afgørelsen, som giver Sverige rabat, og som allerede blev vedtaget på topmødet i Berlin.

Sverige har i Økofin-Rådet fremført, at de penge, Sverige indbetaler for meget, inden alt for længe skal betales tilbage. Udgifterne bliver derfor renterne på pengene. Sveriges finansminister Ringholm har sagt, at Sverige vil kræve kompensation for rentetabet.

Mener Kommissionen, at Sverige bør have kompensation for rentetabet? Ja eller nej?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michael Schreyer

(3. april 2002)

Det ærede medlem gøres opmærksom på, at alle medlemsstater nu har givet Rådet meddelelse om, at de har ratificeret Rådets afgørelse af 29. september 2000 om ordningen for De Europæiske Fællesskabers egne indtægter (2000/597/EF, Euratom⁽¹⁾).

Ifølge artikel 10, stk. 1, tredje afsnit, i Rådets afgørelse træder afgørelsen i kraft på den første dag i den måned, der følger efter modtagelsen af den sidste af ovennævnte meddelelser. Eftersom den sidste medlemsstat indsendte sin meddelelse den 5. februar 2002, trådte den nye afgørelse derfor i kraft pr. 1. marts 2002 (med tilbagevirkende kraft hovedsagelig fra 1. januar 2002, men for visse bestemmelsers vedkommende fra 1. januar 2001).

Afgørelsen indeholder imidlertid ingen bestemmelser om kompensation for rentetab i tilfælde af ikrafttræden efter en bestemt dato.

Kommissionen er derfor af den opfattelse, at der ikke er noget retsgrundlag, hvorefter der kan ydes eller kræves kompensation for de renter, som medlemsstaterne eventuelt mister eller taber som følge af, at de midlertidigt har betalt mere eller mindre, end de skulle, fordi den nye afgørelse ikke var i kraft på det tidspunkt, hvor 2002-budgettet blev vedtaget.

⁽¹⁾ EFT L 253 af 7.10.2000.

(2002/C 277 E/048)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0425/02
af Carmen Cerdeira Morterero (PSE) til Rådet**

(11. februar 2002)

Om: Racistisk inspireret drab i Spanien

Den 27. januar blev liget af den unge ecuadorianer, Wilson Pacheco, fundet i Barcelonas havn. Tilsyneladende var den unge mand blevet gennempryglet af udsmidere i en bar, hvorefter de havde smidt ham i vandet, hvor han druknede, uden at de hjalp ham. Mange mennesker var vidne til episoden, men de forholdt sig passivt over for dette brutale overgreb.

Vil Rådet analysere årsagerne og motiverne til den tiltagende vold i EU, som er inspireret af racisme og fremmedhad? Påtænker Rådet at gennemføre foranstaltninger eller tage initiativer i overensstemmelse med de konklusioner, der vedtoges på det Det Europæiske Råds møde i Tampere? Vil Rådet gennemføre en særlig oplysningskampagne henvendt til offentligheden i medlemsstaterne?

Svar

(22. juli 2002)

Rådet kender ikke noget til de forhold, det ærede parlamentsmedlem nævner i sin forespørgsel. Rådet har imidlertid i de seneste måneder været i færd med at gennemgå en række initiativer, som tager sigte på at undgå, at der forekommer sådanne ulykkelige hændelser som dem, det ærede parlamentsmedlem omtaler.

Således vedtog Rådet (retlige og indre anliggender) på samlingen den 25. og 26. april 2002 konklusioner om bekæmpelse af racisme, antisemitisme og fremmedhad, hvori det især understreger betydningen af Det Europæiske Observatorium for Racisme og Fremmedhad.

I øvrigt er Rådet for øjeblikket i gang med at gennemgå et initiativ fra Kongeriget Spanien med henblik på at kontrollere uddannelsesniveaet og andre aspekter i forbindelse med private vagtselskaber i EU.

(2002/C 277 E/049)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0435/02
af Daniel Hannan (PPE-DE) til Kommissionen

(12. februar 2002)

Om: Brochure og tv-kampagne om euroen i Storbritannien

I Den Europæiske Centralbanks navn er der i Storbritannien offentliggjort en brochure med titlen »The Euro. Our Money — Getting ready for the Euro«, og i tv sendes der tilsvarende kampagner.

Kan Kommissionen på baggrund heraf besvare følgende spørgsmål:

- På hvilket grundlag påtager ECB, en angivelig uafhængig centralbank, sig uopfordret at udsende informationsmateriale om euroen til den britiske befolkning,
- hvilken institution har betalt for tv-kampagnen og brochuren,
- hvilket budget er midlerne hertil taget fra, og
- kan EU-institutionerne retmæssigt blande sig i afgørelsen om at tilslutte sig euroen, eller er dette et rent nationalt anliggende?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(20. marts 2002)

Det ærede medlem refererer til et dokument og et tv-indslag, som er produceret på vegne af Den Europæiske Centralbank (ECB) som led i dens informationskampagne om euroen.

De betingelser, en medlemsstat skal opfylde for at kunne tilslutte sig euroen, fremgår af afsnit VII i EF-traktaten.

(2002/C 277 E/050)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0437/02
af Ozan Ceyhun (PSE) til Kommissionen

(12. februar 2002)

Om: Transit for Forbundsrepublikken Tysklands borgere gennem Republikken Bulgarien

På grundlag af mit spørgsmål H-0793/01 og Kommissionens svar af 13. november har Kommissionen bedt mig om at forelægge yderligere oplysninger og enkeltheder for at kunne foretage en bedre vurdering af situationen.

Med særskilt post tilsender jeg nu Kommissionen specifikke oplysninger og vidneudsagn. Hertil knytter jeg følgende spørgsmål: Hvorledes agter Kommissionen at reagere på denne nye situation med hensyn til overholdelse af Københavnskriterierne over for Republikken Bulgarien?

**Supplerende svar
afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen**

(15. maj 2002)

Efter oversættelse og vurdering af de af det ærede medlem fremlagte detaljerede oplysninger og vidneudsagn har Kommissionen i forbindelse med sin vurdering af udviklingen på området effektiv og ikke-diskriminerende lovindhævelse i Bulgarien taget hensyn til de oplysninger, som disse dokumenter indeholder. Kommissionen vil opfordre Bulgarien til at fremsætte specifikke bemærkninger til de af vidnerne beskrevne problemer. Det ærede medlem vil blive underrettet om svaret, når det er Kommissionen i hænde.

(2002/C 277 E/051)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0456/02

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(22. februar 2002)

Om: Midlertidig driftsindstilling af højfluxreaktoren i Petten (NL) på grund af sikkerhedsproblemer og beskædigelser af reaktorvæggen

1. Var det inden den 4. februar 2002 Kommissionen bekendt, at nedenstående problemer gør sig gældende for den 45 megawatt store højfluxreaktor på Det Europæiske Fællesskabs Fælles Forskningscenter tæt på den nederlandske landsby Petten:

- a) en revne i reaktorvæggen opstået i 1984 på grund af en fejl i en svejsning er blevet større og større;
- b) reaktorkappen har ganske vist ikke været udsat for voldsomme eksplosioner, men efter en eksplosion i 1987 efterfulgt af en trykbølge blev reaktoren ikke desto mindre sat i gang igen umiddelbart derefter uden grundig inspektion;
- c) i april 2001 bevirkede uopmærksomhed stråling fra højt beriget materiale, da fremstillingen af isotoper blev påbegyndt uden kølevand;
- d) skriftligt fastlagte driftsforskrifter er underordnet de ansvarlige bestyreres tilsyn;
- e) efter natarbejde er ansatte blevet tvunget til at underskrive en »loyalitetserklæring«, som pålægger dem tavshedspligt;
- f) instrukser fra den atomfysiske tjenestegren er ikke blev udført;
- g) planlagte inspektioner, som den atomfysiske tjenestegren skulle foretage frem til den 4. februar, ville risikere at blive udsat indtil en planlagt indstilling af driften i sommeren 2002;
- h) generelt er der betydelig kritik af »sikkerhedskulturen«?

2. Hvorfor har Kommissionen først i denne uge bestemt sig for at tilslutte sig det også af den nederlandske regering tilkendegivne ønske om at indstille driften af reaktoren i Petten, skønt der allerede i længere tid har været problemer som anført i pkt. 1?

3. Hvad vil der blive undersøgt i løbet af driftsindstillingsperioden? Hvilke mulige løsningsmodeller er denne undersøgelse lagt an på? Er resultaterne af undersøgelsen offentligt tilgængelige, og vil de i det mindste blive gjort tilgængelige for Europa-Parlamentets medlemmer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin

(30. april 2002)

- 1. a) Fejlen i svejsningen blev opdaget i 1984 under en inspektion forud for igangsætningen. Den nederlandske godkendelsesmyndighed (Kernfysische Dienst, (KFD)) gik med til at sætte reaktoren i

gang, forudsat den blev inspiceret hvert tredje år. Under de regelmæssige inspektioner, som blev foretaget før 2001, blev der ikke konstateret ændringer af svejsefejlen. Den sidste inspektion fandt sted i sommeren 2001. Denne inspektion, som blev foretaget med andet (ultrasonisk) udstyr, gav andre resultater end de tidligere, hvad der kunne tyde på, at fejlen havde udvidet sig. Det blev aftalt med KFD og Det Fælles Forskningscenter (FFC), at der under standsningen af reaktoren den 18. februar 2002 skulle foretages en ny inspektion af svejsefejlen. Denne inspektion viste, at svejsefejlen ikke var blevet større siden sommeren 2001. SERCO Assurance, et firma med strukturvurdering som speciale, påviste i rapporten om sin vurdering af inspektionsresultaterne, at inspektionsdataene fra hele anlæggets levetid kun viste få eller ingen variationer af den målte størrelse, selv om de blev underkastet mere konventionelle målemetoder.

- b) Der er aldrig sket nogen eksplosion i selve reaktoren. Spørgsmålet hentyder formentlig til en kapsel med telluroxid (som bruges til fremstilling af jod-131, en isotop, som benyttes til medicinske formål), der eksploderede den 28. november 1987 som følge af en uventet reaktion. HFR-reaktorbeholderen er konstrueret, så den er nedsunket i et vandbassin. Vandbassinet, der befinder sig inden i indeslutningsbygningen, har åben overflade foroven. I dette bassin er der ved siden af reaktorbeholderen anbragt et såkaldt bassinkantanlæg, der benyttes som hjælpeudstyr i forbindelse med forsøg. Bestrålingen af den omtalte kapsel fandt sted i bassinkantanlægget, ikke i selve reaktorbeholderen. Efter eksplosionen i bassinkantanlægget, blev reaktoren øjeblikkeligt lukket ned. Der blev foretaget en inspektion, men den eneste skade, som blev påvist, var sket på telluroxidkapselen og dens holdere i bassinkantanlægget, hvorimod selve reaktoren var uskadt. Den efterfølgende beslutning om at sætte reaktoren i gang igen skyldtes, at alle reaktorens nedlukningssystemer havde fungeret perfekt, og at eksplosionen helt klart var forårsaget af telluroxidkapselen i bassinkantanlægget og ikke af et forsøg i reaktorkernen. I de to uger, som fulgte efter uheldet, blev det gennemdrøftet i reaktorsikkerhedsudvalget. I 1988 blev der foretaget en inspektion af reaktorbeholderen, og der blev ikke påvist problemer. Det blev desuden besluttet ikke at bestråle telluroxid for fremtiden og at indføre godkendelsesprocedurer for bestråling af isotoper. Resultatet blev, at kriterierne for rapportering til KFD blev strammet.
- c) Isotoper fremstilles ikke af højt berigede uran (HBU)-brændselselementer, men ved bestråling af targets, som fremstilles ved hjælp af HBU og anbringes i kapsler. Den 30. marts 2001 blev en kapsel med højt berigede uranpastiller til isotopfremstilling under håndteringen fejlagtigt anset for at være tom (og derfor afkølet mindre, end en fyldt kapsel normalt skal), og en tom kapsel blev fejlagtigt anset for at være fuld (og derfor afkølet mere end en tom kapsel normalt skal). Under kontrolprocedurerne før bestrålingen fandt sted, blev dette forhold opdaget og rettet. Der blev derfor ikke foretaget bestråling uden korrekt afkøling. Det blev derpå undersøgt, hvad der ville være sket, hvis kontrollen havde svigtet. Undersøgelsen viste, at i værste fald ville sikkerhedssystemerne være blevet aktiveret, det gælder også den eventuelt nødvendige nedlukning af reaktoren og isolering af reaktorindeslutningsbygningen.
- d) En KFD-inspektion har bekræftet, at den ansvarlige for reaktorens drift, Nuclear Research and Consultancy Group (NRG), har fulgt driftsinstruktionerne. Disse driftsinstruktioner gav i nogle tilfælde mulighed for, at driftslederen kunne afvige fra dem efter nøje beskrevne procedurer. For at fjerne enhver tvivl blev KFD og FFC i februar 2002 enige om at ophæve denne mulighed for, at reaktorens driftsleder kan afvige fra driftsinstruktionerne.
- e) Den 25. oktober 2001 var der i den lokale presse forlydender om, at NRG havde overtrådt sikkerhedsreglerne på HFR. FFC Petten kontaktede i sin egenskab af autorisationshaver øjeblikkelig den ansvarlige for reaktorens drift, dvs. NRG's ledelse, og bad om en forklaring. Ledelsen svarede ved at forelægge en erklæring, som var underskrevet af ni ud af ti skifteholdsledere og deres stedfortrædere. Ifølge denne erklæring havde de overholdt de gældende regler og procedurer og indberettet alle afvigelser og uregelmæssigheder i overensstemmelse med disse regler og ville fortsat gøre det i fremtiden. Lederen og den stedfortrædende leder på det vagthavende aften- og natthold underskrev denne erklæring natten mellem den 24. og 25. oktober 2001. De øvrige ledere og stedfortrædere (undtagen en enkelt, som var på ferie) underskrev erklæringen om morgenen den 25. oktober 2001.

Den driftsansvarlige, NRG, hævder, at det pågældende personale ikke blev tvunget til at underskrive denne erklæring, men FFC og KFD mener begge, at det kan være udtryk for pres på driftslederne, at nogle af dem blev bedt om at underskrive erklæringen i løbet af natten.

Derfor kontaktede FFC Petten også straks KFD, som foretog inspektioner i sagen den 31. oktober 2001, den 6. november 2001 og den 12. november 2001. De nederlandske myndigheder kom til den konklusion, at der ikke var tegn på, at NRG's ledelse havde tvunget HFR's driftsledere til ikke at omtale uregelmæssigheder i HFR-journalen.

Endelig bad Kommissionen sammen med KFD den internationale atomenergiorganisation (IAEA) om at gennemgå den driftsansvarliges sikkerhedskultur (se spørgsmål h)).

- f) FFC har i sin egenskab af autorisationshaver ikke kendskab til tilfælde, hvor KFD's instrukser ikke er blevet fulgt.
- g) Straks efter driftsinspektionen i sommeren 2001 aftalte KFD og FFC, at den næste inspektion af svejsefejlen skulle finde sted i sommeren 2002 og ikke tre år senere, således som det normalt er tilfældet. I begyndelsen af februar 2002 blev KFD og FFC enige om at fremskynde inspektionen til den 21. og 22. februar 2002.
- h) Det er rigtigt, at der har været kritik af sikkerhedskulturen i forbindelse med HFR's drift. FFC bad derfor IAEA om at gennemgå den, hvad der skete mellem den 3. og 8. marts 2002 (et forberedende møde forud for denne gennemgang fandt sted den 13. og 14. februar 2002).

Fredag den 8. marts 2002 forelagde IAEA autorisationshaveren (FFC) og KFD de vigtigste resultater og henstillinger. En række led i sikkerhedsforvaltningssystemet blev belyst med henblik på forbedringer. Blandt disse forbedringer er hyppigere personaleuddannelse, bedre kommunikationskanaler, strengere overvågnings- og tilsynsprocedurer og en grundig gennemgang af autorisationen. De skal foretages af den driftsansvarlige (NRG), i nogle tilfælde sammen med FFC. Et forslag om udførelse af disse henstillinger er nu blevet godkendt af KFD. FFC vil nøje overvåge NRG's udførelse af dem for at sikre, at reaktorens drift fortsat er sikker.

- 2. Da Kommissionen modtog et brev fra NRG's moderselskab, hvori det gav udtryk for en vis frygt, reagerede den øjeblikkeligt ved at bede KFD om en inspektion af HFR. Kommissionen meddelte derpå, at den ville nedlukke reaktoren den 8. februar 2002. Efter kontakter med de nederlandske myndigheder blev alle parter enige om, at nedlukningen skulle udsættes til den 18. februar 2002.

De problemer, der omtales i spørgsmål 1, blev rapporteret til KFD i overensstemmelse med de gældende indberetningsprocedurer, og KFD har foretaget flere inspektioner af dem. I anden halvdel af 2001 foretog FFC Petten desuden i to tilfælde en gennemgang af den driftsansvarliges kvalitetsstyringssystem og af bestemte dele af sikkerhedskulturen. Alligevel besluttede Kommissionen at benytte lejligheden til en rutinemæssig nedlukning af reaktoren og til at foretage et sikkerhedseftersyn og en ny måling af svejsefejlen.

- 3. I nedlukningsperioden skete der følgende:

- der blev foretaget endnu en inspektion af svejsefejlen (jf. spørgsmål 1a)
- IAEA fortog en gennemgang af HFR-driftens sikkerhed og sikkerhedskultur
- Serco Assurance foretog en uafhængig vurdering af den påviste svejsefejls følger for HFR-reaktorbeholderens levetid.

Som nærmere beskrevet under spørgsmål 1 har KFD og FFC omhyggeligt gennemgået IAEA's konklusioner og henstillinger med hensyn til sikkerhedskulturen og Serco Assurances vurdering af levetidsvurderingen. Alt, hvad der kræves forud for en igangsætning, blev af KFD erklæret for tilfredsstillende udført. FFC har med KFD's bifald givet tilladelse til at sætte HFR i gang igen den 22. marts 2002 i overensstemmelse med den normale tidsplan. FFC vil nøje overvåge, at alle foranstaltninger, som er nødvendige for at sikre, at reaktordriften fortsat er sikker, bliver udført. Både Serco Assurances og IAEA's rapporter findes på FFC's netside med følgende adresse: http://www.jrc.org/download/press/releases/Serco_reports.pdf og <http://www.jrc.org/download/press/releases/iaea.pdf>.

(2002/C 277 E/052)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0457/02**af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen**

(22. februar 2002)

Om: Alternativer til den fornyede igangsætning af højfluxreaktoren i Petten (NL) og fremstillingen af kræftbekæmpende midler

1. Er det Kommissionen bekendt, at arbejdsområdet for højfluxreaktoren i Det Europæiske Fællesskabs Fælles Forskningscenter, som ligger tæt på den nederlandske landsby Petten, i tidens løb er blevet radikalt ændret fra forskningsanlæg (forskning i sikkerheden på atomværker, oplagring og reducere af radioaktivt affald samt materialeundersøgelse) til kommerciel fremstilling af radioisotoper, som TVCO Healthcare/Mallinckrodt benytter til medicinsk behandling af kræftpatienter, og at netop denne kommercielle indfaldsvinkel har bevirket, at sikkerhedshensynet nu er kommet under pres?
2. Udgør kritikken af dette forhold en anledning for Kommissionen til at gøre sit til, at den kommercielle fremstilling af isotoper i Petten bringes til ophør?
3. Hvilke betingelser bør der efter Kommissionens opfattelse stilles, hvis reaktoren eventuelt straks skal sættes i gang igen? Bør Det Fælles Forskningscenters tilladelse efter Kommissionens opfattelse skærpes, og hvilke punkter bør denne skærpelse i bekræftende fald gælde for?
4. Vil det være et alternativ at benytte lavt beriget uran i stedet for højt beriget uran i behandlingen af kræftpatienter? Vil en sådan generel omstilling i driftsøkonomisk forstand være en overlevelsesmulighed for anlægget?
5. Udgør de siden ibrugtagningen af forskningscenteret i Petten stærkt ændrede udsigter for kerneenergians fremtidige rolle og anvendelighed en anledning for Kommissionen til at tage den fortsatte eksistens af dette center op til fornyet overvejelse og bl.a. i betragtning af risikoen for indbyggerne i nabolaget og Nordsøens beskyttede kystmiljø?
6. Hvad er Kommissionen visioner for dette anlægs fremtid på baggrund af ønskerne hos bl.a. Greenpeace om at få lukket dette atomanlæg ikke kun midlertidigt men definitivt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Philippe Busquin

(7. maj 2002)

1. Kommissionen er fuldstændig klar over, at højfluxreaktorens (HFR's) rolle har ændret sig betydeligt i årenes løb. Det er imidlertid med fuldt overlæg og fuld støtte fra de tre medlemsstater, der deltager i finansieringen af det supplerende HFR-program, og med Rådets bifald, at virksomheden er blevet lagt om fra ren atomforskning til fremstilling af radioisotoper. Denne aktivitet dækker omkring 30-40 % af HFR's budget og udgør mere eller mindre to tredjedele af de europæiske hospitalers og medicinske forskningscentres behov. Denne produktion er helt afgjort vigtig, men Kommissionen har altid ment, at sikkerheden skulle have førsteprioritet og derfor aldrig måtte undelægges kommercielle interesser eller trues af dem.
2. Det er rigtigt, at det sikkerhedsmønster, som følges af den ansvarlige for HFR's drift, har været udsat for kritik. Kommissionen, som er autorisationshaver, har derfor i fuld overensstemmelse med de nederlandske sikkerhedsmyndigheder (Kernfysische Dienst (KFD)), bedt den internationale atomenergiorganisation (IAEA) om at undersøge dette problem. Det skete fra den 3. til den 8. marts 2002. Fredag den 8. marts forelagde IAEA sine vigtigste resultater og henstillinger for autorisationshaveren, Det Fælles Forskningscenter (FFC) og for KFD. En række led i sikkerhedsforvaltningssystemet blev belyst med henblik på forbedringer. Blandt disse forbedringer er bedre og hyppigere personaleuddannelse, bedre kommunikationskanaler, strengere overvågnings- og tilsynsprocedurer og en grundig gennemgang af autorisationen. De skal foretages af den driftsansvarlige (NRG), i nogle tilfælde sammen med FFC. Et forslag om udførelse af disse henstillinger er nu blevet godkendt af KFD. FFC vil nøje overvåge Nuclear Research and Consultancy Group's (NRG's) udførelse af dem for at sikre, at reaktorens drift fortsat er sikker.

3. Foruden IAEA's undersøgelse af sikkerheden har Serco Assurance foretaget en uafhængig vurdering af HFR-beholderens levetid på baggrund af forekomsten af en svejsefejl i HFR-beholderen. Tirsdag den 19. marts 2002 fremlagde Serco sin rapport. Heri bemærkes følgende: »Serco føler sig af tekniske grunde overbevist om, at HFR kan sættes i gang igen med en driftsperiode frem til sommeren 2003« (hvor den næste driftsinspektion efter planerne skal finde sted). Der blev imidlertid fremsat flere henstillinger, heriblandt udarbejdelse af et valideret driftsinspektionsprogram, nærmere analyse af spændingsforholdene i fejlen og yderligere kontrol af materialeegenskaberne ved hjælp af arkivmateriale. Der vil blive udarbejdet en detaljeret handlingsplan, som skal vise, hvordan disse henstillinger skal udføres.

4. Kommissionen har allerede sammen med de nederlandske myndigheder besluttet, at HFR skal omlægges fra højt beriget brændsel til lavt beriget, da en grundig undersøgelse har vist, at en sådan omlægning kun i mindre grad vil påvirke reaktorens bestrålingskapacitet. Omlægningen får ikke negative følger for fremstillingen af radioisotoper.

5. De aktiviteter, som udføres af Det Fælles Forskningscenters institut for energi i Petten, kan inddeles i tre hovedområder:

- forskning i nuklear sikkerhed, tildels uafhængigt af HFR, som finansieres over det femte ramme-program for forskning og teknologisk udvikling (FTU) og omfatter ca. 40 % af aktiviteterne
- forskning uden for det nukleare område, som finansieres over det femte ramme-program for FTU og dækker ca. 30 % af aktiviteterne
- drift af højfluxreaktoren, der finansieres over et supplerende program med Tyskland, Frankrig og Nederlandene som deltagere og dækker ca. 30 % af aktiviteterne.

Det vigtigste formål med de nukleare forskningsaktiviteter er at undersøge, hvordan nuværende kernekraftværker (det gælder også kernekraftværker i de østeuropæiske lande, som tilslutter sig EU i de kommende år) kan drives sikkert og deres affald begrænses. På dette område yder instituttet for energi også teknisk og videnskabelige bistand til Tacis- og Phare-programmerne.

Det vigtigste formål med forskningsaktiviteterne uden for det nukleare område er at vurdere og afprøve nye og renere energiteknologier som bygger på energi fra affald og biomasse, samt brændselscellers ydedygtighed, brint som energikilde og oplagring og distribution af alternative brændstoffer.

Endelig bør det understreges, at højfluxreaktorens drift er under de nederlandske sikkerhedsmyndigheders fulde kontrol.

6. På baggrund af den uafhængige vurdering og gennemgang, som blev foretaget af IAEA og Serco Assurance, konkluderede de nederlandske sikkerhedsmyndigheder, at reaktoren fortsat kunne drives sikkert. Der blev derfor efter aftale med KFD truffet beslutning om at sætte reaktoren i gang igen den 22. marts 2002.

(2002/C 277 E/053)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0472/02

af Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) til Kommissionen

(22. februar 2002)

Om: Ny international finansiel arkitektur

Den nuværende krise i Argentina med en økonomi, der er løbet løbsk, og hvis endelige løsning ligger hen i det uvisse, har sammen med den asiatiske krise i 1997 og 1998 gjort det klart, at det er nødvendigt at etablere et sæt institutionelle normer og praksis, som kan indgå i en ny finansiel verdensorden.

Det er baggrunden for, at USA's finansministerium i oktober 2001 forelagde et forslag for Kongressen om en reform af IMF, hvis indsats såvel under den asiatiske krise som under den argentinske har vist behovet for en ny international finansiel arkitektur.

Kan Kommissionen oplyse, hvilken holdning den har anlagt med hensyn til behovet for at fremme en ny international finansiell arkitektur, og hvilken indsats den har ydet på vegne af Den Europæiske Union for at forbedre de mekanismer, der kan bistå IMF med finde mere positive løsninger end dem, den hidtil har præsteret i forbindelse med den asiatiske og argentinske krise?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(5. april 2002)

I en nylig offentliggjort rapport »Svar på globaliseringens udfordringer: en undersøgelse af det internationale monetære og finansielle system og af udviklingsfinansiering« analyserer Kommissionen en række forslag til reformer af det internationale finansielle system.

Det fastslås i rapporten, at systemet har fungeret godt i de sidste 50 år. Det har bidraget til den globale økonomiske vækst og har gjort det muligt for lande med en sund politik at øge deres befolknings levestandard. Systemet har også været i stand til at klare perioder med uligevægt på betalingsbalancerne og har sikret monetær stabilitet i krisetider, som det sidst blev bevist efter angrebet den 11. september 2002.

Det erkendes dog i rapporten, at de ændrede forhold stiller de politiske beslutningstagerne over for nye udfordringer. De internationale finansielle kriser i 1990'erne har afstedkommet en diskussion om, hvorledes det internationale samfund, især Den Internationale Valutafond (IMF), kan forhindre sådanne kriser og sandsynligheden for, at problemer, der opstår i et land, kan spredes til andre og endog bringe hele systemet i uligevægt. Kommissionens rapport analyserer disse problemer og redegør for de vigtigste foreslåede løsninger, der spænder fra meget beskedne forslag, som f.eks. at øge og forbedre oplysningerne til markedsdeltagerne, til meget ambitiøse forslag, som f.eks. at oprette en fælles verdensomspændende valuta. Rapporten fokuserer også på, hvorledes den private sektor kan indrages i forebyggelse og løsning af finansielle kriser.

Rådet har hilst Kommissionens rapporten velkommen og vil basere sine fremtidige diskussioner herpå.

(2002/C 277 E/054)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0479/02

af Ari Vatanen (PPE-DE) til Kommissionen

(13. februar 2002)

Om: Partnerskabs- og samarbejdsaftalen og interimsaftalen mellem EU og Den Russiske Føderation — princippet om ikke-forskelsbehandling

Ovennævnte interimsaftale blev indgået 17.7.1995 og trådte i kraft 1.2.1996.

I lighed med Amsterdam-traktaten (artikel 90) indeholder aftalerne mellem EU og Den Russiske Føderation også princippet om gensidig ikke-forskelsbehandling.

Er disse artikler i sidstnævnte aftaler også direkte bindende for EU-medlemsstaternes domstole og andre myndigheder?

Eksempel: En domstol i en EU-medlemsstat finder, at den nationale importafgiftslovgivning på visse områder krænker princippet om ikke-forskelsbehandling med hensyn til import af bestemte varer.

Er det under disse omstændigheder muligt for domstolen at acceptere en indsigelse fra virksomhed A, da den importerer disse bestemte varer fra andre EU-medlemsstater under henvisning til Amsterdam-traktatens artikel 90, men ikke acceptere en indsigelse fra virksomhed B, som importerer de samme varer fra Rusland med den begrundelse, at bestemmelserne om ikke-forskelsbehandling i partnerskabs- og samarbejdsaftalen og interimsaftalerne ikke er bindende for skattemyndighederne på samme måde som Amsterdam-traktatens bestemmelser om ikke-forskelsbehandling?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy

(19. marts 2002)

Ifølge artikel 300, stk. 7, i EF-traktaten er aftaler med tredjelande, som er indgået af Rådet i henhold til bestemmelserne i EF-traktaten, bindende for Fællesskabets institutioner og medlemsstaterne. Individuelle erhvervsdrivende kan påkalde sig aftaler med tredjelande, hvis aftalerne anses for at være direkte bindende. En aftale kan anses for at være direkte bindende, hvis dens bestemmelser pålægger en tilstrækkelig klar og præcis forpligtelse, som ikke kræver vedtagelse af nogen efterfølgende foranstaltning for at blive gennemført (se f.eks. sag 12/86, Demirel, og, for så vidt angår overenskomsten om Verdenshandelsorganisationen, sag C-149/96, Portugal mod Rådet).

Det er op til Fællesskabets domstole at afgøre, hvorvidt disse aftaler er direkte bindende, og om enkeltpersoner derfor kan fæste lid til dem. Så vidt Kommissionen ved, er hverken Domstolen eller Retten i Første Instans blevet anmodet om at afgøre, om bestemmelserne i partnerskabs- og samarbejdsaftalen og interimsaftalen mellem Fællesskabet og Den Russiske Føderation er direkte bindende.

(2002/C 277 E/055)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0481/02

**af Marie Isler Béguin (Verts/ALE), Nicole Fontaine (PPE-DE),
Catherine Guy-Quint (PSE), Lucio Manisco (GUE/NGL), Catherine Lalumière (PSE),
Ari Vatanen (PPE-DE) og Elisabeth Schroedter (Verts/ALE) til Rådet**

(22. februar 2002)

Om: Østeuropæiske republikkers deltagelse i Fællesskabets uddannelsesprogrammer

Et stadig stigende antal unge i EU føler sig motiveret til at deltage i Fællesskabets uddannelsesprogrammer som f.eks. Socrates, Ungdom for Europa og Leonardo da Vinci. Disse programmer, som ved at fremme kulturelle udvekslinger og opbygningen af et fælles uddannelsesområde og dermed skaber et grundlag for udvikling af en fælles europæisk bevidsthed og identitet, fremmer samtidig den indbyrdes forståelse og kendskabet til hinandens sædvaner.

I udsigten til Den Europæiske Unions udvidelse er disse tre fællesskabsprogrammer blevet udvidet til også at omfatte kandidatlandene i Central- og Østeuropa, de associerede lande (EFTA-EØS) og Tyrkiet.

Med denne planlagte og allerede påbegyndte udvidelse får Unionen en ny østlig grænse med som direkte naboer republikkerne Ukraine, Belarus og Moldova, som — uden dog at være officielle kandidater — ubestrideligt er en del af det europæiske område og den europæiske identitet, og hvis ledere og regeringer har udtrykt ønske om en tilnærmelse til Unionen.

Er det ikke en både nødvendig og strategisk følge af den forestående udvidelse af Unionen og nabolandenes tilnærmelse at udvide disse programmer i alle deres aspekter (det drejer sig om Socrates, Ungdom for Europa, Leonardo da Vinci og andre som Kultur 2000 eller Jean Monnet-lærestole) til også at gælde for borgere fra Ukraine, Belarus og Moldova, som på indeværende tidspunkt kun er omfattet af Tempus, der i øvrigt er et begrænset program?

Mener Rådet ikke, at en sådan udvidelse af det europæiske uddannelsesområde ville fremme den europæiske integrations- og harmoniseringsproces, og at den ville udgøre et middel til nå frem til de pågældende landes unge generation, som om nogle år vil danne kernen i disse landes civilsamfund og styrende organer?

Er Rådet rede til at bevilge hvert af disse programmer et specifikt budget for de tre nævnte republikker, som tager højde for og kompenserer for den økonomiske skævhed mellem deres befolkninger og befolkningen i medlemsstaterne og de associerede lande, især da denne ekstraomkostning ville være marginal for disse programmer, som allerede henvender sig til over tredive lande?

Svar*(22. juli 2002)*

Rådet er enigt med de ærede medlemmer i, at der er ved at opstå et europæisk uddannelsesområde, både gennem fællesskabsprogrammer og -processer og gennem den mere generelle udvikling som f.eks., Bologna/Prag-processen. Som de ærede medlemmer vil vide, deltager de tre lande, der nævnes i forespørgslen — Ukraine, Belarus og Moldova — allerede i Tempus-programmet, der tager sigte på at støtte reformprocessen inden for videregående uddannelser og fremme et afbalanceret samarbejde med medlemsstaterne. De øvrige fællesskabsprogrammer, der nævnes (Socrates, Ungdom for Europa og Leonardo da Vinci) er blevet udvidet til at omfatte kandidatlandene som følge af disses status som ansøgerlande.

Rådet drøftede på sin samling den 15. april 2002 forbindelserne mellem den fremtidige, udvidede Europæiske Union og dens østlige naboer. Det udtrykte tilfredshed med, at Kommissionen og den højtstående repræsentant Javier Solana har til hensigt i løbet af andet halvår 2002 at forberede indlæg om mulighederne for at styrke disse forbindelser under hensyn til tilstanden af forbindelserne mellem Den Europæiske Union og de berørte lande og til niveauet for deres politiske og økonomiske udvikling.

Rådet erindrer de ærede medlemmer om, at enhver europæisk stat, som overholder principperne om frihed, demokrati og respekt for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder samt retsstatsprincippet ifølge TEU's artikel 49, stk. 1, kan ansøge om at blive medlem af Unionen. Den retter sin ansøgning til Rådet, som træffer afgørelse med enstemmighed efter høring af Kommissionen og efter samstemmende udtalelse fra Europa-Parlamentet. Der er ikke for øjeblikket planer om også at give andre europæiske lande status som kandidatlande.

*(2002/C 277 E/056)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0494/02
af Chris Davies (ELDR) til Kommissionen***(22. februar 2002)*

Om: Euroen og Cyperns EU-medlemskab

I betragtning af Cyperns nært forestående tiltrædelse af Den Europæiske Union hvad har Kommissionen da gjort eller agter at gøre ved det forhold, at øen ikke figurerer på det Europakort, der er afbildet på eurosedler og -mønter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira*(18. april 2002)*

Fællessiden af euromønterne viser et symbol for Europa og ikke et kort over Europa. Der er derfor ikke planer om at ændre udformningen af den fælles side af euromønterne efter Unionens udvidelse.

De oprindelige beslutninger om udformningen af eurosedlerne blev truffet af Det Europæiske Monetære Institut. Spørgsmålet hører under Den Europæiske Centralbanks kompetence.

*(2002/C 277 E/057)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0497/02
af Rosa Miguélez Ramos (PSE) til Rådet***(22. februar 2002)*

Om: Plan for genoprettelse af kulmulebestanden

Den plan for genoprettelse af bestanden af torsk og kulmule i farvandene i Fællesskabet, som Kommissionen har foreslået, kritiseres kraftigt, især når det gælder kulmule, af fiskerierhvervet, af de berørte medlemsstater og af Europa-Parlamentet. Grunden er de afvigende konklusioner i de forskellige videnskabelige udtalelser og de drastiske foranstaltninger, som er foreslået af Kommissionen.

For det første er der ikke overensstemmelse mellem konklusionerne fra Det Internationale Havundersøgelsesråd (ICES), som Kommissionen tager udgangspunkt i, og udtalelsen fra Den Videnskabelige, Tekniske og Økonomiske Komité for Fiskeri (STECF). Sidstnævnte foreslår TAC på 35 000 tons i 2002 mod de 16.500-22.000 tons, som Kommissionen foreslår. Komiteens skøn støttes af de videnskabelige undersøgelser, der har fundet sted i området, og af det spanske havforskningsfartøj, Conde de Eza.

For det andet går Europa-Parlamentet, medlemsstaterne og fiskerisektoren ind for en plan for genopretning af kulmule, som skal gennemføres i flere faser, hvormed dens socioøkonomiske virkninger mildnes, ligesom man undgår uigenkaldelige foranstaltninger som ophugning af fartøjer og nedlæggelse af arbejdspladser. Europa-Parlamentet går således helt konkret ind for, at planen skal gennemføres over mindst syv år i stedet for de fem, som Kommissionen foreslår. Tilsyneladende har Kommissionen ikke erkendt, at problemerne for hhv. torsk og kulmule er forskellige, og at der derfor skal træffes forskellige foranstaltninger.

Hvordan stiller Rådet sig til Europa-Parlamentets, de berørte medlemsstaters og erhvervets modstand mod Kommissionens forslag med hensyn til kulmule? Vil det tage hensyn til de videnskabelige rapporter om kulmulebestandene, ifølge hvilke situationen ikke er så kritisk som det, Kommissionen baserer sit forslag på? Vil det opfordre Kommissionen til som krævet af Europa-Parlamentet at udarbejde en overordnet analyse af de socioøkonomiske følgevirkninger af denne plan på kort og mellemlang sigt? Har Rådet kendskab til de videnskabelige undersøgelser, som er blevet gennemført i området, og som bekræfter, at kulmulebestandens situation er blevet betydeligt forværret i zone III (Biscayen og den franske kyst), men at situationen er i bedring i zone VI og VII (den irske kasse)? Har Rådet overvejet at opfordre Kommissionen til at forelægge et nyt specifikt forslag for kulmule?

Svar

(22. juli 2002)

1. ICES gjorde i sin rapport fra oktober 2001 opmærksom på den fortsatte formindskelse af gydebiomassen og den yderst ringe rekruttering af nordlig kulmule siden 1997 og anbefalede en genoprettelsesplan, der skal sikre en sikker og hurtig genoprettelse af gydebiomassen til et niveau på over 165 000 tons. Dette blev betragtet som det sikkerhedsniveau (Bpa), der er nødvendigt for at genoprette bestanden. Den laveste observerede biogydemasse i de seneste år var på 120 000 tons, hvilket ICES anser for den grænse, under hvilken der er fare for at bestanden forsvinder (Blim). I november 2001 behandlede STECF denne rapport og anbefalede, at man undersøgte de forskellige udveje og valgmuligheder, hvilket man nu er i gang med.

2. Rådet fastsatte den samlede TAC for nordlig kulmule til 26 960 tons i 2002 mod Kommissionens oprindelige forslag på 26 623 tons.

3. Ifølge Kommissionens forslag er formålet med genoprettelsesplanen for nordlig kulmule at nå Bpa-målet ved at fastsætte TAC'erne på et niveau, der resulterer i en årlig forøgelse af biogydemassen på 15 %. Der er ingen tidsgrænse for denne genoprettelse; den forventes dog at tage 7-8 år. Bestanden vil blive taget af listen over genoprettelsesbestande, hvis målniveauet er nået i to på hinanden følgende år. For torsk, som behandles på en anden måde, er forøgelsen 30 % om året med en forventet genoprettelse inden for fem år. Formålet med genoprettelsesplanerne for torsk og kulmule er først og fremmest at opnå en biologisk genoprettelse af bestandene. De ledsages af en ordning for reduktion af fiskeriindsatsen, overvågnings- og kontrolforanstaltninger, forskellige struktur- og markedsrelaterede bestemmelser, der navnlig fremmer fællesskabsstøtte til ophugning af fartøjer, samt oprettelse af midlertidigt lukkede fangstpladser.

Rådet har imidlertid endnu ikke truffet beslutning om disse forslag og vil ikke gøre det, før der foreligger nye videnskabelige rapporter i maj-juni 2002.

4. Rådet er stadig i færd med at undersøge de sociale og økonomiske bivirkninger af genoprettelsesplanerne med henblik på at undgå uoprettelige tab af arbejdspladser; dette forudsætter først og fremmest, at man får fastlagt en balance mellem fiskeressourcerne og fiskeriindsatsen.

(2002/C 277 E/058)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0502/02
af Armin Laschet (PPE-DE) til Kommissionen

(22. februar 2002)

Om: Kommuners gensidige orientering om projekter

1. Er kommuner ved planlægning og gennemførelse af projekter, der berører kommuner og disses borgere i en EU-nabostat, forpligtet til i forvejen at give meddelelse om disse projekter eller afstemme dem med nabokommunens forvaltning?
2. I hvilke tilfælde er kommuner forpligtet til allerede i forvejen at orientere en nabokommune i udlandet (EU) om deres projekter? I hvilke tilfælde kræves projekterne samordnet på tværs af grænserne?
3. Mener Kommissionen ikke, at det, såfremt der ikke er tale om en sådan pligt til forudgående orientering og samordning, ville være ønskeligt at nå frem til en europæisk ordning på dette område?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(26. april 2002)

Kommissionen vil gerne understrege overfor det ærede parlamentsmedlem, at alle spørgsmål om fysisk planlægning hører ind under medlemsstaternes kompetence.

På miljøområdet gælder det, at den medlemsstat, hvor projektet tænkes gennemført, hvis dette er omtalt i bilag I og II til Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997 om ændring af direktiv 85/337/EØF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet ⁽¹⁾, skal høre nabostaterne, hvis der er sandsynlighed for, at det pågældende projekt kan få en betydelig indvirkning på disse.

Hvis en sådan indvirkning konstateres, skal medlemsstaterne samt hele den berørte befolkning informeres tilstrækkeligt om projektet og dets miljømæssige indvirkning med henblik på at give dem mulighed for at fremsætte bemærkninger inden for en rimelig frist. Normalt finder der så høringer om den grænseoverskridende indvirkning samt om foranstaltninger til reduktion af eventuelle gener sted.

Herudover findes der ingen bestemmelser om, at en kommune eller et amt skal forhåndsinformere en kommune eller et amt i en nabostat om sådanne projekter.

⁽¹⁾ EFT L 73 af 14.3.1997.

(2002/C 277 E/059)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0503/02
af Anna Karamanou (PSE) til Rådet

(22. februar 2002)

Om: Uheld forårsaget af chokoladeæg

Centret for undersøgelse og forebyggelse af uheld ved Athens universitet gør, idet det har anvendt EHLASS-systemet (det europæiske overvågningssystem for ulykker i hjemmet) til registrering af uheld, der skyldes ikke-spiselige genstande i chokoladeæg, opmærksom på, at disse produkter er farlige og forsat vil forårsage uheld, der især rammer børn. Samtidig har andre undersøgelser foretaget i Tyskland og USA bekræftet resultaterne af de undersøgelser, der er foretaget ved Athens universitet.

Hvilke foranstaltninger agter Rådet nu, da vi nærmer os påsken, at træffe for at sørge for, at de fødevarer, der indeholder ikke-spiselige genstande, er i overensstemmelse med retsforskrifter og standarder (hvad angår f.eks. størrelse), der garanterer for deres sikkerhed og forbyder lignende praksis med at blande spiselige og ikke-spiselige genstande? Hvordan vil Rådet kunne bidrage til at indgå en aftale med producenterne om en mere sikker udformning af disse produkter med henblik på at undgå dødsulykker i fremtiden?

Svar

(22. juli 2002)

Rådet deler det ærede parlamentsmedlems ønske om at forebygge den slags uheld, som kan have meget alvorlige følger især hos børn.

Da Kommissionen har initiativret på dette område, vil Rådet være opmærksom på ethvert forslag fra Kommissionen i denne forbindelse, for at sikre at der hurtigst muligt indføres relevante foranstaltninger. Indtil videre opfordrer Rådet det ærede parlamentsmedlem til at henvende sig direkte til Kommissionen for at få nærmere oplysninger om dette spørgsmål.

(2002/C 277 E/060)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0526/02

af Charles Tannock (PPE-DE) til Rådet

(19. februar 2002)

Om: Immunitet og den europæiske arrestordre

Med henblik på at forhindre den form for langtrukken retstvist, som opstod i Det Forenede Kongerige efter anholdelsen af den tidligere præsident Pinochet til trods for en international traktatforpligtelse indgået af den britiske regering om ikke at anholde nuværende eller tidligere regeringschefer (som et flertal af juridisk kyndige medlemmer af Overhuset tilsidesatte med en senere international forpligtelse) vil Rådet da fremlægge listen over personer, som vil være immune for anholdelse i henhold til den europæiske arrestordre samt i lovgivningen gøre det fuldstændig klart, om denne liste indbefatter EU-diplomater, nuværende og tidligere statsoverhoveder, ministre, medlemmer af nationale parlamenter, medlemmer af Europa-Parlamentet samt medlemmer af Kommissionen?

Svar

(22. juli 2002)

Svaret på spørgsmålet om, hvilke personer der kan nyde godt af strafferetlig immunitet og under hvilke omstændigheder, skal findes i internationale konventioner, bilaterale mellemstatslige aftaler, folkeretlig sædvaneret, Den Internationale Domstols retspraksis og nationale forfatningsbestemmelser. Anvendelsen af disse retskilder er et område, som henhører under medlemsstaternes kompetence.

Forslaget til rammeafgørelse om indførelse af den europæiske arrestordre fastsætter i artikel 17 C, at når den person, mod hvem arrestorden udstedes, nyder en immunitet, suspenderes fristerne for den pågældendes overgivelse til de judicielle myndigheder, så længe der ikke er truffet afgørelse om opretholdelsen eller ophævelsen af denne immunitet. I det omfang medlemsstaterne har beføjelse til at ophæve den pågældendes immunitet, bør de anmode den kompetente myndighed eller institution om at udtale sig om opretholdelsen eller ophævelsen af immuniteten. Det er kun i tilfælde af opretholdelse af immuniteten, at arrestorden ikke fuldbyrdes.

Rådet har, når det handler på grundlag af afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union, ingen kompetence til at fastlægge generelle regler for, hvilke kategorier af personer der kan nyde godt af strafferetlig immunitet. Dets beføjelser er begrænset til at fastlægge immunitetsregler for personer, der arbejder for organer, der er oprettet ved en rådsakt (f.eks. Europol).

(2002/C 277 E/061)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0529/02**af Charles Tannock (PPE-DE) til Kommissionen***(25. februar 2002)*

Om: Betingelser i forbindelse med EU-støtte

Kommissær Patten har udtrykt bekymring over konsekvenserne for modtagere af EU-støtte af betingelser for, hvordan disse penge bør bruges.

Hvilke omkostninger medfører det for udviklingslandene, når det kræves, at støtten skal bruges inden for EU? Er det også korrekt, at visse medlemsstater kræver, at indkøb udelukkende skal foretages i de pågældende stater, og i bekræftende fald, hvordan stemmer dette overens med EU's egne konkurrencepolitiske bestemmelser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson*(18. april 2002)*

Ifølge Verdensbankens skøn kunne bistandens effektivitet øges med op til 25 %, hvis den bilaterale bistand blev gjort ubunden. Fællesskabsstøtten ville blive påvirket mindre, da Kommissionen allerede iværksætter bud i de 15 medlemsstater, og i rammeaftalerne, som Kommissionen har oprettet med udviklingslandene, er der allerede taget højde for denne mulighed ved at åbne offentlige indkøb foretaget i forbindelse med Fællesskabets udviklingssamarbejde for enheder i modtagerlandene.

Til trods for at Komitéen for Udviklingsbistands anbefalinger desværre kun dækker 2 % af den samlede offentlige udviklingsbistand, har Kommissionen forpligtet sig til at gennemføre disse anbefalinger. Kommissionens strategi går i virkeligheden ud over disse anbefalinger, idet den omfatter alle udviklingslande samt inkluderer fødevarerhjælp og teknisk bistand.

Kommissionen har udarbejdet en strategi til gradvis gennemførelse af dette, som er baseret på partnerskab og regional integration. Første skridt i denne proces sigter mod at åbne EU-samarbejdet for alle udviklingslande på regionalt niveau; andet skridt for samtlige udviklingslande og tredje skridt for alle lande, inklusive andre donorlande baseret på gensidighed. Horisontale budgetposter åbnes i øjeblikket for alle udviklingslande. Der vil blive foreslået ændringer i den relevante rammelovgivning for at opnå dette.

Hvad angår den fremgangsmåde, som nogle af medlemsstaterne benytter i forbindelse med deres egen bilaterale bistand, gælder Fællesskabets regler om det indre marked for de vilkår, der knytter sig til al bistanden, undtagen når en medlemsstat har iværksat bud på vegne af modtagerlandet. Ifølge direktiverne om offentlige indkøb⁽¹⁾ skal Fællesskabets borgere have lige adgang til og lige behandling ved offentlige indkøb inden for Unionen.

Rådets konklusioner med henblik på den internationale konference om udviklingsfinansiering foreskriver, at medlemsstaterne skal fortsætte diskussionen med henblik på yderligere afbinding af den bilaterale bistand.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 93/36/EØF af 14. juni 1993 om samordning af fremgangsmåderne ved offentlige indkøb, EFT L 199 af 9.8.1993. Rådets direktiv 93/37/EØF af 14. juni 1993 om samordning af fremgangsmåderne med hensyn til indgåelse af offentlige bygge- og anlægskontrakter, EFT L 199 af 9.8.1993. Rådets direktiv 93/38/EØF af 14. juni 1993 om samordning af fremgangsmåderne ved tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation, EFT L 199 af 9.8.1993. Rådets direktiv 92/50/EØF af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelser, EFT L 209 af 24.7.1992.

(2002/C 277 E/062)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0531/02**af Charles Tannock (PPE-DE) til Rådet**

(25. februar 2002)

Om: Reformen af Kommissionen

Er Rådet tilfreds med de fremskridt, der er gjort med hensyn til reformen af Kommissionen, og hvilke foranstaltninger mener Rådet er nødvendige for denne proces, hvis den skal være effektiv og vinde offentlig støtte?

Svar

(22. juli 2002)

Det tilkommer ikke Rådet at tage stilling til en intern reform af en anden institution. Rådet er derfor ikke i stand til at besvare det ærede parlamentsmedlems forespørgsel.

Mere generelt erindrede Det Europæiske Råd på mødet den 15.-16. juni 2002 i Göteborg om, at EU skal råde over moderne, åbne og borgerorienterede institutioner og vurdere, at de igangværende reformer i EU's institutioner vidner om, at de arbejder hen imod dette mål.

(2002/C 277 E/063)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0533/02**af Ilka Schröder (GUE/NGL) til Rådet**

(19. februar 2002)

Om: Arrestation af Rodríguez Fervández Fernández med Eurojust's medvirken

Den 16. januar 2002 blev Juan Ramón Rodríguez Fernández arresteret i Amsterdam anklaget for at have støttet ETA-kommandoen Gorbea ved at videregive den formodede højreekstremist Pedro Varelas adresser til en anden person, der havde kontakt med ETA; dette var at betragte som »videregivelse af attentatmål« (Jungle World, nr. 7 af 11.02.2002). Disse oplysninger er imidlertid frit tilgængelige for alle i den officielle telefonbog for Barcelona.

Ifølge presseforlydender var arrestationen »et første resultat af det nye system Eurojust, det retlige samarbejde inden for EU« (La Vanguardia) og var kommet hurtigt i stand, efter at det spanske statsadvokatur havde rettet henvendelse til sine nederlandske kolleger inden for rammerne af Eurojust (NRC Handelsblad af 20.01.2002). Ifølge oplysninger fra NGO Statewatch blev sagen behandlet af Pro-Eurojust (www.statewatch.org/news/2002/feb/02eurojust.htm).

Har Rådet kendskab til arrestationen og retsgrundlaget herfor? I bekræftende fald, hvad er da retsgrundlaget? I benægtende fald, hvilket organ i EU eller medlemsstaterne er da ansvarlig for oplysninger til EP-medlemmer og offentligheden?

Hvorfor var Pro-Eurojust eller Eurojust involveret i arrestationen, og hvad var retsgrundlaget herfor?

Falder den foreliggende bevisstilling (videregivelse af en offentlig tilgængelig adresse) efter Rådets mening ind under terrorismedefinitionen i henhold til bestemmelserne i Rådets rammeafgørelse om bekæmpelse af terrorisme (14845/1/01 — C50680/2001 — 2001/0217 CNS)?

Svar

(22. juli 2002)

Arrestationer, der foretages af nationale retshåndhavende myndigheder, er helt igennem de pågældende myndigheders anliggende og vedkommer ikke Rådet. Rådet kan derfor ikke give nogen oplysninger om hverken omstændighederne omkring den pågældende arrestation eller retsgrundlaget herfor.

Rådet kan heller ikke give nogen oplysninger om Pro-Eurojusts eller Eurojusts eventuelle deltagelse i sådanne arrestationer.

Der erindres mere generelt om, at Pro-Eurojust har fungeret som en midlertidig enhed bestående af femten offentlige anklagere og dommere, som har arbejdet helt efter deres respektive nationale lovgivninger, men på grundlag af en rådsafgørelse. Denne afgørelse, som er erstattet af Rådets afgørelse af 28. februar 2002 om oprettelse af Eurojust, giver ikke medlemmerne af den midlertidige enhed beføjelser til at anvende tvangsmidler. En af de opgaver, som de har fået tildelt, er imidlertid at forbedre samarbejdet mellem de nationale myndigheder, der er kompetente med hensyn til efterforskning og retsforfølgning i forbindelse med grov kriminalitet, især når den er organiseret, der berører to eller flere medlemsstater.

Afgørelsen af 28. februar 2002 giver ikke Eurojust nogen beføjelser til at anvende tvangsmidler, der kan udøves direkte over for borgerne, herunder beføjelser til at foretage arrestationer. Den fastsætter dog udtrykkeligt blandt Eurojusts opgaver, uanset om den udfører dem som et kollegium eller ved hjælp af sine nationale medlemmer, at den »bistår ... efter anmodning medlemsstaternes kompetente myndigheder med at sikre den bedst mulige koordinering af efterforskningen og retsforfølgningen«.

Alt dette skal desuden ses i lyset af, at medlemsstaterne tillægger deres nationale medlem retslige beføjelser på deres område.

Med hensyn til det sidste spørgsmål ønsker Rådet ikke at kommentere sager, der er forelagt de kompetente nationale myndigheder.

(2002/C 277 E/064)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0558/02
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(27. februar 2002)

Om: Fejlagtig identifikation af navne på grund af måden de registreres på i officielle dokumenter

Når navne, der er stavet med græske bogstaver, af de græske offentlige kontorer skal omskrives til det latinske alfabet (ved udstedelse af nye identifikationsbeviser, pas, eksamensbeviser m.m.), opstår der store problemer, især for de græske borgere, som har navne af udenlandsk oprindelse. Den græske standardiseringsorganisations særlige omskrivningsstandard »ELOT 743«, der anvendes, synes ikke i alle tilfælde at dække de bogstaver, der udtales forskelligt fra land til land. En kvindelig græsk statsborger, der var gift med en tysker ved navn Weber, var med græsk udtale og tilsvarende stavemåde kommet til at hedde »Vemper« på græsk, og ved omskrivningen efter den nye standard fremkom stavemåden »Vemper« med latinske bogstaver.

Denne situation medfører, at borgere med græske identifikationsbeviser figurerer under dobbelt navn i de andre EU-lande og udsættes for betydelige komplikationer og besværligheder i forskellige sammenhænge såsom i forbindelse med forsikrings spørgsmål, pension, indbetalinger osv.

Eftersom denne situation udgør en hindring af retten til fri bevægelighed og etableringsret for græske borgere i de øvrige 14 EU-lande, som bruger latinske bogstaver, bedes Kommissionen besvare følgende: Hvilke skridt vil den tage over for de græske myndigheder for at sikre, at navne af udenlandsk oprindelse, der overføres fra græsk, omskrives efter en fuldstændig ensartet standart og i overensstemmelse med den udenlandske prototype?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(3. april 2002)

I sin dom af 30. marts 1993 i sag C-168/91 (!) konstaterede Domstolen (præmis 14), at det tilkommer den pågældende medlemsstat at fastsætte de nærmere bestemmelser for omskrivningen af et græsk navn til latinske skrifttegn ved lov eller administrativt og i henhold til de regler, som er fastsat i internationale konventioner om civilstandsspørgsmål, som staten har tiltrådt. Følgelig tilkommer det Grækenland at fastsætte de nærmere bestemmelser for omskrivningen af et græsk navn til latinske skrifttegn eller omvendt i overensstemmelse med de internationale konventioner om civilstandsspørgsmål, som Grækenland har tiltrådt.

Dog fastslog Domstolen ved samme dom (præmis 15-17), at sådanne bestemmelser kan anses for at være uforenelige med traktaten, såfremt anvendelsen af dem medfører sådanne ulemper for en græsk statsborger, at det faktisk indskrænker den frie udøvelse af etableringsretten. Ifølge Domstolen er dette tilfældet, hvis en græsk statsborger pålægges at anvende en skrivemåde for sit navn, som følger af translitterationen i civilstandsregistrene, såfremt denne skrivemåde bevirker, at udtalen forvanskkes, og at denne forvanskning udsætter vedkommende for fare for, at hans potentielle kunder forveksles ham med en anden person.

Det følger heraf, at enhver unionsborger har ret til at kræve af de græske myndigheder, at et efternavn skrevet med latinske bogstaver omskrives til det græske alfabet på en sådan måde, at udtalen ikke forvanskkes, og at denne omskrivning ikke udsætter vedkommende for fare for at blive forvekslet med en anden person. Vedkommende vil eventuelt kunne kræve, at hans/hendes navn ikke omskrives til græske skrifttegn, eller at navnet står opført to gange ved siden af hinanden, med græske og latinske skrifttegn, i det mindste i de dokumenter, som skal anvendes i en anden medlemsstat, for at undgå forvekslingsproblemer.

(¹) Samling af Afgørelser 1993, s. I-01191.

(2002/C 277 E/065)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0562/02
af Eija-Riitta Korhola (PPE-DE) til Kommissionen

(27. februar 2002)

Om: Norsk momslovgivnings forenelighed med EU's direktiver

Fra den 1. juli 2001 ændredes momslovgivningen i Norge (¹), og i stil med sjette momsdirektiv (²) indførtes reverse charge-mekanismen for ydelser, der er egnede til fjernlevering, f.eks. reklamevirksomhed. Før denne ændring blev virksomheder med hjemsted i EU opkrævet norsk moms afhængig af, om disse virksomheder var momsregistrerede i Norge eller ej (³).

Den nye lovgivning synes at være i modstrid med den tidligere lovgivning, der faktisk stadig er i kraft. Derfor tolker norske virksomheder lovgivningen forskelligt, og praksis omkring opkrævning af norsk moms er derfor ikke ens for alle aktører på det indre marked. Ligeledes synes formuleringen »egne til fjernlevering« mere restriktiv end anvendelsesområdet for EU's direktiv.

1. Har Kommissionen kendskab til Norges nugældende momslovgivning?
2. Er den norske momslovgivning forenelig med EU's direktiver og Domstolens retspraksis?
3. Er den restriktion, der ligger i »egne til fjernlevering«, forenelig EU's direktiver og Domstolens retspraksis?
4. Hvilke skridt vil Kommissionen tage, i fald den har indvendinger mod den norske momslovgivning, og inden for hvilken tidsramme?
5. Vil en sådan aktion have tilbagevirkende kraft og gælde for den allerede opkrævede moms?

(¹) Norsk forordning nr. 121 af 15. juni 2001.

(²) Artikel 9, stk. 2, litra e), i sjette momsdirektiv.

(³) Norsk forordning nr. 50, artikel 4.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(12. april 2002)

Kommissionen har ikke kendskab til Norges momslovgivning, da Norge, der ikke er medlem af EU, ikke har pligt til at oplyse Kommissionen om sin momslovgivning.

Som hovedregel er Norge ikke forpligtet til at bringe sin lovgivning i overensstemmelse med EF's direktiver på momsområdet, da EF's direktiver kun finder anvendelse på medlemsstaterne og ikke på tredjelande. Dette gælder også bestemmelserne om »reverse charge«-proceduren.

Dog står der i artikel 14 i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS-aftalen), som Norge har undertegnet, at kontraherende parter ikke direkte eller indirekte må pålægge varer fra andre kontraherende parter interne afgifter af nogen art, som er højere end de afgifter, der direkte eller indirekte pålægges lignende indenlandske varer. Endvidere må kontraherende parter ikke pålægge varer fra andre kontraherende parter interne afgifter, som indirekte vil kunne beskytte andre produkter.

Det er EFTA-Tilsynsmyndigheden, der er beføjet til at undersøge, om et EØS-EFTA-lands lovgivning stemmer overens med EØS-aftalen. Den har beføjelse til at indlede en overtrædelsesprocedure ved at bringe sagen for EFTA-Domstolen, hvis den finder, at en kontraherende parts lovgivning er uforenelig med aftalens bestemmelser. Kommissionen har ikke en sådan beføjelse, når det drejer sig om Norge, da overtrædelsesprocedurer ifølge EF-traktaten kun finder anvendelse på medlemsstater, ikke på tredjelande.

(2002/C 277 E/066)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0569/02

af Karin Riis-Jørgensen (ELDR) til Kommissionen

(22. februar 2002)

Om: Opfølgende spørgsmål vedrørende E-2783/00

Med henvisning til både mit skriftlige spørgsmål E-2783/00⁽¹⁾ om hvorvidt de danske regler om sikkerhedsstillelse ved anparts- og aktieselskabsetablering er i strid med EU-retten, og ligeledes mit opfølgende brev af 27. marts 2001 til Kommissionen, hvortil Kommissionen på begge spørgsmål har svaret, at den vil vende tilbage, så snart der er yderligere oplysninger vedrørende spørgsmålet, tillader jeg mig at stille følgende spørgsmål til Kommissionen: Er der på nuværende tidspunkt kommet nye oplysninger til besvarelse af det oprindelige spørgsmål?

⁽¹⁾ EFT C 136 E af 8.5.2001, s. 95.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(3. april 2002)

På grundlag af sine oplysninger fra de danske myndigheder har Kommissionen foretaget en indgående undersøgelse af de bestemmelser, som det ærede medlem henviser til. Den vil derfor snart være i stand til at besvare spørgsmålet om, hvorvidt disse bestemmelser er i overensstemmelse med principperne i EF-traktaten som stadfæstet af Domstolen i Centros-dommen.

Det drejer sig om kapitalkravet ved oprettelse af en virksomhed. Som del i Det Europæiske Råd (23. og 24. marts 2000) i Lissabon blev der foretaget en »benchmarking« af tid og udgifter til at oprette en virksomhed. Resultaterne heraf blev offentliggjort for nylig og kan findes på webstedet: europa.eu.int/comm/enterprise/entrepreneurship/support_measures/start-ups/benchmarking.htm.

Brugen af mindstekapital for kapitalvirksomheder står også på dagsordenen for ekspertgruppen på højt niveau for selskabsret, som blev oprettet i september 2001 med mandat til at forelægge Kommissionen sine forslag til opdatering af selskabsretten. Denne gruppe aflægger sin beretning i juli 2002. Dens anbefalinger på dette område kan få væsentlig indflydelse på oprettelsen af virksomheder i Europa og især på begrebet mindstekapital.

(2002/C 277 E/067)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0570/02**af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen***(22. februar 2002)*

Om: Import af tunfiskekonserver fra Thailand og Filippinerne

Under forhandlingerne på den 4. ministerkonference i Verdenshandelsorganisationen (WTO) i november 2001 i Doha om den dispensation, som er nødvendig, for at Den Europæiske Union kan opretholde toldpræferenceordningen i forhold til AVS-landene, gjorde Thailand og Filippinerne deres accept betinget af, at deres tunfiskekonserver fik bedre adgang til EU's marked. Den ansvarlige EU-kommissær Pascal Lamy gav tilsagn om at undersøge mulighederne herfor.

Kan Kommissionen oplyse om, hvor langt man er nået med den pågældende undersøgelse, og om EU er parat til at forbedre adgangen til EU for tunfiskekonserver fra Thailand og Filippinerne?

Kan Kommissionen oplyse om udviklingen i de seneste fem år med hensyn til afsætningen i EU af tunfiskekonserver fra AVS-landene, landene under GSP-narkotikaordningen, Thailand og Filippinerne?

Har Kommissionen gjort sig klart, at enhver nedsættelse af tolden på tunfiskekonserver fra Thailand og Filippinerne vil være til alvorlig skade for såvel den europæiske tunfiskesektor, som skaber adskillige job i EU, som for både offentlige og private investeringer i AVS-landene og i landene under GSP-narkotikaordningen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pascal Lamy*(19. marts 2002)*

Kommissionen er i gang med at afholde de lovede konsultationer. Det afgivne tilsagn gik ud på at undersøge Thailands og Filippinernes påstande om, at deres legitime interesser uberettiget blev skadet som følge af opretholdelsen af præferencetoldbehandlingen af tunfiskekonserver med oprindelse i AVS-landene.

Kommissionen har undersøgt tunfiskeindustriens situation generelt og har siden 1987 indhentet relevante oplysninger om importen til Fællesskabet af tunfiskekonserver fra alle kilder, særlig AVS-staterne og Thailand og Filippinerne. Kommissionen har også undersøgt oplysninger fra Thailand og Filippinerne om deres eksport til Fællesskabet og har to gange holdt møder med disse landes myndigheder for at drøfte de afgivne oplysninger og få dem uddybet.

Kommissionen er i øjeblikket ved at analysere situationen, sådan som den er beskrevet af Thailand og Filippinerne, og den tager hensyn til andre parter oplysninger og synspunkter. En tredje konsultationsrunde forventes at finde sted i de kommende uger, hvorefter Kommissionen vil udarbejde en rapport om resultaterne af dens undersøgelse.

Der bliver sendt en tabel over importen af tunfiskekonserver (undtagen tunfileter og bonit) til Fællesskabet i de seneste fem år direkte til det ærede medlem og til Parlamentets sekretariat.

Kommissionen er klar over, at Fællesskabets tunfiskesektor er vigtig, og at dens levedygtighed sikres af en fin balance mellem producenter, importører og eksportører, og den er også opmærksom på europæiske og lokale investeringsinteresser i AVS-landene og andre tredjelande.

(2002/C 277 E/068)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0597/02
af Feleknas Uca (GUE/NGL) til Kommissionen**

(5. marts 2002)

Om: Børnesoldater

For kort tid siden trådte tillægsprotokollen om børnesoldater i kraft. Dermed forbydes det at anvende børnesoldater i kamphandlinger. Ifølge beregninger foretaget af FN er over 300 000 børnesoldater for øjeblikket involveret i kamphandlinger, hovedsageligt i kriseområder i Afrika og Asien.

Indtil nu har 96 stater undertegnet aftalen, men kun 14 har ratificeret den. Det viser, at der stadigvæk skal gøres meget for at stoppe brugen af børnesoldater.

1. Hvad vil Kommissionen foretage sig for at stoppe brugen af børnesoldater?
2. Har Kommissionen inden for det sidste år finansieret projekter, der skal forhindre, at børn involveres i krigshandlinger? Hvis ja, hvilke?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Poul Nielson

(2. maj 2002)

Kommissionen deler det ærede medlems bekymringer og er gået ind på at bekæmpe den udstrakte brug af børnesoldater, der betragtes som helt uacceptabel. Der er ydet stor støtte til protokollen til konventionen om børns rettigheder om inddragelse af børn i væbnede konflikter, som FN's generalforsamling vedtog den 25. maj 2000.

Bistand og beskyttelse for børn, som er involveret i væbnede konflikter, kanaliseres via en række af Kommissionens programmer, herunder også det europæiske initiativ for demokrati og beskyttelse af menneskerettighederne. Fremme af børns rettigheder var en af prioriteterne for finansiering i 2001 og vil blive anvendt i endnu højere grad i forbindelse med finansieringen for perioden 2002-2004.

Kommissionen finder, at bistand og beskyttelse for sårbare børn skal ses i en bredere sammenhæng med fattigdomsbekæmpelse og således inden for rammerne af Fællesskabets udviklingssamarbejde. Børn er en vigtig målgruppe for Fællesskabets eksterne bistand, navnlig i forbindelse med sektorstrategier om uddannelse og sundhed.

Kommissionen har også gjort børn til en tværgående prioritet for humanitær bistand. Det er en forpligtelse, som er afspejlet i konkrete projekter, kampagnearbejde i EU og forskning i, hvordan man kan forbedre det internationale samfunds reaktioner på det humanitære område.

Kommissionen støtter kraftigt en aktionsorienteret plan og vil være særlig opmærksom på problemet børnesoldater, idet den især forsøger at fastlægge og gennemføre de bedste aktioner med fokus på social og økonomisk reintegrering.

På dette område lægger ECHO (kontoret for humanitær bistand) særlig vægt på at beskytte og støtte børnene. Specifikke projekter om humanitær bistand til konfliktramte børn, som bygger på normer, forpligtelser og principper i konventionen om børns rettigheder, modtog støtte gennem hele 2001. I 2000 og 2001 anvendte ECHO over 40 mio. EUR på projekter om beskyttelse og støtte for børn over hele verden, bl.a. følgende: psykisk støtte til børnesoldater (Sierra Leone, Sudan, Kosovo, Makedonien, Vestbredden, Gazastriben og Libanon), finansiering af skoler i nødlejre for fordrevne (Vesttimor, Den Demokratiske Republik Congo, Sudan, Sierra Leone, Kosovo, Makedonien og Montenegro) og sundhedsplejeprogrammer for krigspåvirkede børn (Sudan).

På strateginiveau finansierede ECHO forskningsaktiviteter (som Red Barnet-projektet om udarbejdelse af en håndbog for folk, der arbejder med børnesoldater, ud fra donorsamfundets erfaringer og et projekt iværksat af det belgiske Røde Kors om udarbejdelse af varige, stabile, institutionelle og operationelle interventions-

strategier). I 2002 har ECHO til hensigt i samarbejde med Unicef (FN's Børnefond) at forbedre, hvad der foreligger af oplysninger om børn, som er berørt af væbnede konflikter (systematiseret database). Med hensyn til støtte fremstillede ECHO brochurer, finansierede fotoudstillinger og organiserede sammen med VOICE og Red Barnet konferencen om børnesoldaters vanskelige situation, som blev afholdt i Bruxelles i oktober 2001.

Under det europæiske initiativ for demokrati og beskyttelse af menneskerettighederne (kapitel B7-7) for 2000 blev der ydet betydelig støtte til et toårigt projekt iværksat af Unicef i Sierra Leone for beskyttelse og reintegrering af børn, der er knyttet til kampstyrkerne, og andre børn, som er kommet bort fra deres familie som følge af konflikten. Endvidere blev der afsat yderligere 719 932 EUR i 2001 til social reintegrering af tidligere børnesoldater også i Sierra Leone.

Disse bestræbelser udgør en integreret del af arbejdet med at fremme og beskytte menneskerettighederne i forbindelse med humanitære aktioner såvel med at skabe forbindelse mellem nødhjælp, rehabilitering og udvikling.

(2002/C 277 E/069)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0611/02

af Geoffrey Van Orden (PPE-DE) til Kommissionen

(5. marts 2002)

Om: Beskatning af statspensioner i EU's 15 medlemsstater

Beskattes statspensioner i alle Den Europæiske Unions 15 medlemsstater?

Hvad er trækprocenten i de medlemsstater, hvor statspensioner beskattes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(11. april 2002)

Kommissionen har forstået det således, at statspensioner er alderspensioner omfattet af den såkaldte »første søjle«, der normalt finansieres efter »pay-as-you-go«-princippet. Sådanne statspensioner beskattes i princippet som personlig indkomst i den enkelte medlemsstat. For det meste behandles de som arbejdsindkomst. De fleste medlemsstater begunstiger imidlertid disse ydelser i forhold til anden indkomst, enten gennem større skattelempelser eller ekstra skattegodtgørelser, der er aldersbaserede, eller ved fradrag i den personlige skattepligtige indkomst. Desuden opkræver medlemsstaterne normalt ikke socialsikringsbidrag af pensioner, selv om nogle af dem opkræver sygesikringsbidrag eller anvender en lavere skatteprocent for pensionister end for erhvervsaktive. Tilsammen betyder disse forhold — og virkningen af den progressive indkomstbeskatning — at de, der modtager statspensioner, normalt har en mindre direkte skattebyrde end erhvervsaktive. Disse forhold bevirker, at der er betydelig mindre forskel på pensionisters og erhvervsaktives nettoindkomst end på deres bruttoindkomst.

Det skal imidlertid understreges, at den effektive skatteprocent for personer, der får statspension, normalt ikke alene afhænger af selve statspensionen, men også (ofte på afgørende vis) af andre skattepligtige indtægter (f.eks. tillægspension, lejeindtægter, andre indtægter fra opsparing). Desuden afspejler pensionisternes byrde på skatte- og socialsikringsbidragsområdet, at statspensioner er fordelagtige, og at pensionisterne derfor er betalingsdygtige. Bilag 1 giver en oversigt over skattebehandlingen af statspensionerne i medlemsstaterne. Dette bilag sendes direkte til det ærede medlem og Parlamentets Generalsekretariat.

(2002/C 277 E/070)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0616/02
af Concepción Ferrer (PPE-DE) til Kommissionen**

(5. marts 2002)

Om: Interreg III

I henhold til Inferegio/News fra januar 2002 har Kommissionen godkendt 36 Interreg III-programmer. Blandt disse nævnes et spansk/fransk program, hvortil der er afsat 84,3 mio. EUR.

Kan Kommissionen gøre nærmere rede for dette programs mål, samt hvilket område det omfatter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(3. april 2002)

Kommissionen godkendte den 13. december 2001 ⁽¹⁾ EF-initiativprogrammet Interreg III A »Spanien/Frankrig«, hvortil Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) bidrager med 84,3 mio. EUR.

Programmet vedrører de spanske grænseprovinser Girona, Guipúzcoa, Huesca, Lleida og Navarra og de franske departementer Ariège, Haute-Garonne, Hautes-Pyrénées, Pyrénées-Atlantiques og Pyrénées-Orientales. Endvidere kan følgende områder, der ikke er grænseområder, og hvori de foranstaltninger, der skal finansieres, ikke udgør over 20 % af den samlede udgift til programmet, også nyde godt af dette program: Barcelona, Tarragona, Zaragoza, Rioja, Vizcaya og Alava i Spanien og Aude, Tarn, Tarn-et-Garonne, Gers og Landes i Frankrig.

På grundlag af den territoriale diagnostik og områdets socioøkonomiske karakteristika er de to medlemsstater samt de berørte regioner i partnerskab med Kommissionen blevet enige om at fastlægge følgende tre prioriteter (ud over den faglige bistand) for programmet:

- Grænseområderne skal struktureres og styrkes (herunder samordnet forvaltning af naturområder, forebyggelse af naturrisici, udvikling af byområder og landdistrikter og forbedring af transport og infrastrukturer i grænseområderne).
- Aktiviteterne og beskæftigelsen skal øges (herunder udvikling af den grænseoverskridende turisme, valorisering af lokale produkter, forskning og teknologioverførsel og fremme af økonomiske aktiviteter i grænseområderne).
- Samfundene skal være åbne og solidariske (herunder fremme af fælles uddannelser, udvikling af fælles instrumenter vedrørende beskæftigelse, sundhed, lige muligheder for mænd og kvinder samt en fælles aktion på kulturområdet).

Kommissionen finder, at dette program vil kunne bidrage væsentligt til at styrke det grænseoverskridende samarbejde i Pyrenæerne på det økonomiske, kulturelle og institutionelle plan, og at det har potentiale til at kunne bidrage til løsningen af de vanskeligheder, der undertiden har bremset udviklingen i de pågældende områder.

⁽¹⁾ Kommissionens beslutning K(2001)3616.

(2002/C 277 E/071)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0630/02
af Alexander de Roo (Verts/ALE)
og Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE) til Kommissionen**

(6. marts 2002)

Om: Resultatforpligtelse — rammedirektivet om vand

Den 23. oktober 2000 blev rammedirektivet om vand vedtaget. Medlemsstaterne skal senest i 2003 gennemføre direktivet i national lovgivning. I Nederlandene har ministeriet for trafik og offentlige arbejder

i mellemtiden med henblik herpå udarbejdet et udkast til lovforslag, som kan konsulteres på Internettet (<http://waterland.net/eu-water>). Forslagets begrundelse indeholder følgende afsnit om rammedirektivets mål (artikel 4): Vandrammedirektivets artikel 4, stk. 1, indeholder en indsatsforpligtelse til senest 15 år efter direktivets ikrafttræden at opnå en god tilstand for alle overfladevandområder og alle grundvandsforekomster, og med hensyn til vand, der falder ind under kategorien beskyttede områder, desuden at opfylde alle specifikke normer og mål i EF-bestemmelserne for disse områder.

Nederlandene fortolker hermed artikel 4 således, at der med hensyn til overfladevand, grundvand og beskyttede områder kun eksisterer en indsatsforpligtelse. Rammedirektivets artikel 4, stk. 1, litra c, om beskyttede områder har imidlertid følgende ordlyd: »medlemsstaterne skal overholde alle krav og mål senest 15 år efter datoen for dette direktivs ikrafttræden, medmindre andet er fastsat i de fællesskabsretsakter, i henhold til hvilke de enkelte beskyttede områder er oprettet«.

Europa-Parlamentet mener, at rammedirektivets artikel 4 indeholder en resultatforpligtelse. I betragtning af den valgte formulering af artikel 4, stk. 1, litra c, gælder resultatforpligtelsen i endnu højere grad med hensyn til beskyttede områder.

Hvordan vurderer Kommissionen Nederlandenes fortolkning af artikel 4 (indsatsforpligtelse), som den fremgår af begrundelsen til udkastet til lovforslag? Deler Kommissionen Europa-Parlamentets opfattelse, nemlig at også vandrammedirektivets artikel 4, stk. 1, litra c, om beskyttede områder indeholder en resultatforpligtelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(26. april 2002)

I vandrammedirektivet ⁽¹⁾ er der fastsat en juridisk bindende forpligtelse til:

- som hovedregel for alt overflade- og grundvand at opnå »god tilstand« senest i 2015 ⁽²⁾ samt
- for beskyttede områder at opnå fuld overensstemmelse med alle standarder og mål senest i 2015, medmindre andet er fastsat i den fællesskabslovgivning, i henhold til hvilken de enkelte beskyttede områder er oprettet.

Målene er juridisk bindende og ikke blot ment som noget, der bør sigtes mod. Mulighederne for at fravige opfyldelsen af målene er begrænsede, idet en række betingelser, omhandlet i direktivets artikel 4, stk. 4-8, skal være opfyldt: (4): forlængelse af tidsfrister, (5): mindre strenge miljømål, (6): midlertidig forringelse, (7): fritagelse for opfyldelse af målene på grund af ændringer af områdets fysiske karakteristika samt fravigelse af princippet om ikke-forringelse (ændring af tilstanden fra »høj« til »god« for overfladevandområderne) som følge af nye bæredygtige menneskelige udviklingsaktiviteter.

En fravigelse for et bestemt vådområdes vedkommende må ikke sætte opfyldelsen af direktivets mål i andre vådområder i samme vandområdedistrikt over styr og skal være i overensstemmelse med andre EU-retsakter på miljøområdet (stk. 8).

Medlemsstaterne er forpligtet til at gennemføre direktivet i national lovgivning senest tre år efter direktivets ikrafttræden, d.v.s. senest i december 2003. Under hensyn til denne tidsfrist har Kommissionen hidtil ikke modtaget nogen meddelelse om gennemførelse fra medlemsstaternes side.

Kommissionen betragter den Internet-tekst, de ærede medlemmer henholder sig til, som et konsultationsdokument, og vil på indeværende tidspunkt ikke kommentere dette.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger, EFT L 327 af 22.12.2000.

⁽²⁾ 15 år efter direktivets ikrafttrædelsesdato, dvs. 22.12.2015.

(2002/C 277 E/072)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0631/02**af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen**

(6. marts 2002)

Om: Kommissionens holdning til den amerikanske præsidents syn på emissioner af drivhusgas i atmosfæren

Hvad er Kommissionens holdning til den amerikanske præsident, George Bush's udtalelser om en reduktion af emissionerne af drivhusgasser som led i Kyotoaftalerne, som EU går ind for?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(30. april 2002)

Den plan for en klimaændringspolitik, der er foreslået af præsident Bush, er af rent national karakter. Den kan være det første skridt i den rigtige retning, hvor de amerikanske virksomheder anmodes om at bidrage til emissionskontrollen. Den skal ikke ses som et alternativ til Kyoto-protokollen, som både EU og andre parter fortsat går fuldt ud ind for. Protokollen udgør de eneste effektive internationale rammer for bekæmpelsen af den globale opvarmning, og Kommissionen opfordrer kraftigt USA til at vende tilbage til Kyoto-forpligtelserne.

Kommissionen har nøje analyseret præsident Bush's forslag, herunder navnlig det unilaterale mål for omfanget af drivhusgasemissionerne. Den nærer bekymring for, at disse forslag ikke vil føre til nogen reduktion af drivhusgasemissionerne, men tværtimod tillade en betydelig forøgelse heraf på omkring 30 % over 1990-niveauet i 2012. Som følge heraf vil USA ikke kunne opfylde målsætningen i rammekonventionen om klimaændringer, som landet selv har været med til at ratificere, om at de medunderskrivende industrilande skal stabilisere deres drivhusgasemissioner på 1990-niveauerne. Virkeliggørelsen af dette mål ville kun være et første skridt i retning af en stabilisering af verdens drivhusgaskoncentrationer på et sådant niveau, at en yderligere global opvarmning kan forebygges. Dette er konventionens endelige mål, som også USA har tilsluttet sig.

At forebygge den globale opvarmning kræver nedbringning af emissionerne. Selv de mål, der er fastsat i Kyoto-protokollen, er kun et første skridt i retning af at forebygge de konsekvenser, som klimaændringer kan medføre. Udfordringen i forbindelse med en bæredygtig udvikling er at beskytte miljøet og samtidig sikre økonomisk vækst.

Den globale opvarmning er et verdensomspændende problem og bør derfor tackles på internationalt plan med udgangspunkt i det vigtige arbejde, der udføres af det internationale samfund. USA, som er verdens største producent af drivhusgasser, bør leve op til sit ansvar i medfør af konventionen og gøre en indsats for at nedbringe emissionerne på linje med den indsats, der gøres andre steder i verden inden for rammerne af Kyoto-protokollen. EU har allerede nedbragt sine emissioner til under 1990-niveauerne og er indstillet på at nå Kyoto-protokollens mål på 8 % reduktion i 2008-2012.

(2002/C 277 E/073)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0632/02**af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Rådet**

(6. marts 2002)

Om: USA's militære ambitioner

Vi er alle ubetinget solidariske med de amerikanske ofre og det amerikanske samfund efter de rystende attentater den 11. september. Vi kan dog kun tage afstand fra de militaristiske tendenser i den amerikanske regering, som fremfor at eliminere den internationale konkurrence kan gøre ondt værre og gennem ensidige initiativer kan indebære meget store risici, som modarbejder bestræbelserne på at sikre fred i verden. Herved kan EU og dens rolle i den internationale politik ligefrem blive destabiliseret.

Hvad gør Rådet for at imødegå USA's militære ambitioner?

Svar

(22. juli 2002)

EU har udtrykt den dybeste medfølelse navnlig med familierne til ofrene efter angrebene den 11. september, men også med hele den amerikanske befolkning.

Også for EU er bekæmpelse af terrorisme en prioritet, og derfor er EU i regelmæssig forbindelse med USA for at drøfte, hvordan man bedst kan gå til værks. Rådet mener ikke, at en militær indsats i sig selv løser konflikter; hvis der skal skabes fred, stabilitet og sikkerhed, skal en militær indsats indgå i en større sammenhæng og ledsages af politiske, økonomiske og udviklingsorienterede foranstaltninger.

(2002/C 277 E/074)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0634/02
af Maurizio Turco (NI) til Kommissionen**

(27. februar 2002)

Om: Syrien

EU har gennem længere tid kørt en aktion, der tenderer i retning af at tillægge Damaskus reformvilje og demokratisk vilje. Dette sås ved Hafiz Assads død i forbindelse med den hurtige anerkendelse af hans efterfølger på præsidentposten, Bashar Assad, og i forbindelse med støtten af Syriens kandidatur til FN's Sikkerhedsråd, og det bekræftes ved Bashar Assads officielle besøg i medlemsstaten Italien.

Dette til trods kan det ikke ignoreres, at Syrien er et af de mest skræmmende eksempler på et diktatorisk regime. Det syriske folk er underkastet en brutal og blodig magt, der er kendetegnet ved en fuldstændig fornægtelse af grundlæggende rettigheder, af borgerlige og politiske frihedsrettigheder og af de mest grundlæggende menneskerettigheder. Dette bevidnes bl.a. af udsagn fra de få systemkritikere, der har overlevet regimets forfølgelser, og af arrestationen sidst på sommeren i 2001 af en række uafhængige parlamentsmedlemmer, forretningsmænd og demokratiske militanter, som havde haft mod til at anmode om indførelse af demokrati og retsstatsprincipper.

I øvrigt har Syrien, lige siden Bashar Assads far tog magten, udgjort en alvorlig trussel mod sikkerhed og stabilitet for så vel regionen som hele det internationale samfund på grund af sin fortsatte, systematiske og massive støtte til internationale terrornetværk. I udenrigspolitik henseende er Damaskus kendetegnet ved den optændte antisemitisme i erklæringer fra allerøverste sted. F.eks. udtalte Bashar Assad i anledning af pavens besøg den 5. maj 2001, at jøderne med den samme mentalitet som den, hvormed de forræde Jesus Kristus, og på samme måde som den, hvorpå de forsøgte at forråde og dræbe profeten Muhamed, søger at gøre det af med samtlige religioners overhoveder. Endvidere udtalte præsident Assads personlige rådgiver, Mustafa' Tlas, i et interview til den italienske avis Corriere della Sera den 11. maj 2001, at der kun er nogle få millioner jøder, og at der, hvis hver eneste araber slog en jøde ihjel, ikke ville være flere tilbage. Endelig skrev redaktøren for regeringsdagbladet Al-Akhbar den 20. april 2001 og igen den 27. april, at Hitler skal takkes for at have hævnnet palæstinenserne på forhånd, selv om det må beklages, at hans hævnakt ikke gik tilstrækkelig langt.

Mener Kommissionen på denne baggrund, at det tjener noget nyttigt formål at fortsætte forhandlingerne om indgåelse af en associeringsaftale med Syrien, og mener den ikke, at det ville være mere hensigtsmæssigt og mere produktivt at gøre deres fortsættelse afhængig af Damaskus' tilkendegivelse af en ægte og konkret vilje til at udvise åbenhed over for demokrati og reform?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Chris Patten

(20. marts 2002)

Kommissionen er klar over menneskerettighedssituationen i Syrien. Der er noteret en vis positiv udvikling i de seneste år, men ikke i 2001.

Kommissionen vil fortsætte med at følge menneskerettighedssituationen sammen med medlemsstaterne og anspore til reform på dette område såvel som at gøre de syriske regering opmærksom på sine bekymringer både i enkelttilfælde og i forbindelse med situationen i almindelighed, når det er nødvendigt.

Kommissionen beklager arten af de bemærkninger, som det ærede medlem citerer.

Dog vil Kommissionen fortsætte med en politik for et positivt engagement over for Syrien gennem forhandlinger om associeringsaftalen og gennemførelsen af samarbejdsprogrammer under udviklingsprogrammet for Middelhavsområdet (MEDA), som er udformet til at tilskynde til de økonomiske og politiske reformer, der er nødvendige for associeringsprocessen.

Det er Kommissionens faste overbevisning, at en dialog om menneskerettighederne vil være mere effektiv, hvis den forløber inden for rammerne af en bindende associeringsaftale.

I en fremtidig associeringsaftale mellem Den Europæiske Union og Syrien vil der blive henvist til menneskerettighederne som et væsentligt element i forbindelserne mellem Den Europæiske Union og Syrien, og den vil blive udformet til at fremme de fælles mål, der kommer til udtryk i Barcelona-erklæringen ⁽¹⁾, såsom udvikling af retsstaten og demokratiet, respekt for menneskerettighederne, frihandel og bæredygtig udvikling. Kommissionen vil fremhæve spørgsmålene om reform i MEDA-samarbejdsprogrammet.

⁽¹⁾ Vedtaget på Euro-Middelhavskonferencen den 27. og 28. november 1995.

(2002/C 277 E/075)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0638/02

af Miquel Mayol i Raynal (Verts/ALE) til Kommissionen

(6. marts 2002)

Om: Den nationale vandforsyningsplan

For nylig fremsendte de spanske myndigheder til Kommissionens Generaldirektorat for Miljø en strategisk miljøvurdering af den nationale vandforsyningsplan, som det spanske Senat havde godkendt den 20. juni 2001.

Hvordan vurderer Kommissionen indholdet af denne plan?

Hvilken fremgangsmåde gælder der for vurderingen af denne undersøgelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(7. maj 2002)

Kommissionen modtog en genpart af den strategiske miljøvurdering af den spanske vandplan i januar 2002. Denne er ligeledes tilgængelig på det spanske miljøministeriums netside (www.mma.es). I dette dokument analyserer de spanske myndigheder situationen og forventningerne med hensyn til vandressourcerne i Spanien, idet de specificerer de miljømæssige virkninger og knaphedsproblemerne. De redegør ligeledes for de væsentligste miljømæssige konsekvenser af vandmangelen samt beskriver, hvilke mulige forbedringer der kan opnås, hvis den foreslåede vandoverførsel bliver realiseret.

Dokumentet er på over 150 sider og yderst detaljeret. Kommissionen er stadig i gang med at granske disse informationer og forventer at afslutte sin vurdering inden for de nærmeste uger. Den tekniske vurdering af dokumentet vil blive foretaget internt i Kommissionen.

Kommissionen agter at fortsætte sin dialog med de spanske myndigheder for at sikre, at den relevante fællesskabslovgivning overholdes fuldt ud.

(2002/C 277 E/076)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0651/02
af Juan Naranjo Escobar (PPE-DE) til Kommissionen**

(8. marts 2002)

Om: Short message service (SMS) i EU

SMS-tjenesten, som benyttes til at sende korte beskeder fra mobiltelefoner, har bidraget til at popularisere en aktivitet, der indtil for nylig var ganske ukendt, men som sidste år frembragte milliarder af meddelelser.

Selv om der allerede fandtes instant messaging services (IMS) på Internettet, hvor et betragteligt antal internetsurfere kommunikerer i realtid, har skiftet fra monitorskærmen til mobiltelefonens lille skærm skabt nye forretningsmuligheder på dette felt.

For nogle mobiltelefonoperatører udgør SMS en væsentlig del af indtægterne. Herudover tilbyder andre virksomheder end operatørerne merværditjenester som f.eks. vejrmeldinger, oplysninger om finanstransaktioner, lokaliseringstjenester, konkurrencer osv., som brugeren betaler udover gebyret til mobiltelefonoperatøren.

Kunder, der har behov for bestemte tjenester, tvinges ofte til at betale takster for meddelelser til udlandet, som i forhold til Internettet indebærer en klar forskelsbehandling til skade for brugerne.

Når en SMS sendes til et andet medlemsland, kan den internationale roaming, såfremt der overhovedet er mulighed herfor, bevirke en mangedobling af prisen. Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at undgå, at teleoperatørerne lægger økonomiske hindringer i vejen for udbredelsen af denne type meddelelser i EU? Mener den ikke, at teleoperatørerne i betragtning SMS' rolle i informationssamfundet bør fremme indførelse af moderate takster, som det er tilfældet for Internettet, og dermed give SMS ligebehandling?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(26. april 2002)

Det nye regelsæt for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester⁽¹⁾, der blev vedtaget den 14.2.2002, har til formål at skabe større konkurrence i sektoren, så forbrugerne kan nyde godt af lavere priser, højere kvalitet og et bedre pris/kvalitetsforhold. Med det nye regelsæt indføres bl.a. en fleksibel ordning, der betyder at lovgivningen kan udvikle sig i takt med den fremtidige teknologiske og markedsmæssige udvikling. Målet er at skabe lige konkurrencevilkår i hele EU ved — gennem en koordineringsordning på EU-plan — at sikre, at reglerne anvendes ensartet.

I henhold til dette regelsæt, der skal være gennemført i national ret inden midten af 2003, kan et hvilket som helst marked analyseres og vurderes. Hvis det konstateres, at der ikke er konkurrence på et givet marked, kan de nationale tilsynsmyndigheder indføre passende regulering eller korrigerende foranstaltninger.

Bilag I til rammedirektivet indeholder en liste over de produkt- og tjenestemarkeder inden for sektoren for elektronisk kommunikation, hvor forholdene kan være af en sådan art, at det vil være berettiget at indføre regulerende forpligtelser som omhandlet i særdirektiverne. Afgrænsningen af markederne skal være i overensstemmelse med principperne i konkurrencelovgivningen. Denne liste over relevante markeder omfatter ikke i øjeblikket SMS-markedet som et særskilt marked, men det nationale marked for international roaming er opført på listen som et marked, hvor de nationale tilsynsmyndigheder kan foretage en vurdering af konkurrenceforholdene.

Kommissionen har iværksat en række tiltag i forbindelse med gennemførelsen af det nye regelsæt, bl.a.:

- a) Offentliggørelse af retningslinjer på EU-plan i overensstemmelse med konkurrencelovgivningen, som de nationale tilsynsmyndigheder skal følge, når de vurderer, om der er reel konkurrence på et givet marked.
- b) Vedtagelse af en henstilling om relevante produkt- og tjenestemarkeder, baseret på bilag I til rammedirektivet, efter en offentlig høring og høring af de nationale tilsynsmyndigheder.

⁽¹⁾ KOM(2000) 393.

(2002/C 277 E/077)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0655/02**af Daniela Raschhofer (NI) til Rådet**

(1. marts 2002)

Om: Ens europæiske sikkerhedskrav

I min skriftlige forespørgsel (P-3449/01⁽¹⁾) fra december 2001 konfronterede jeg, idet jeg henviste til Revisionsrettens årsberetning 2000, Kommissionen med problemerne i forbindelse med evalueringen af Phare- og Tacis-programmernes effektivitet og manglen på fælles europæiske sikkerhedskrav.

I sit svar henviste Kommissær Christopher Patten til den omstændighed, at manglen på regler eller generelle standarder for den nukleare sikkerhed vanskeliggør definitionen af indikatorer for specifikke forbedringer af den nukleare sikkerhed i et modtagerland, og til, at opfordringen af Kommissionen til at indføre nukleare sikkerhedskrav skulle ses på baggrund af Rådets åbenlyse vanskeligheder med at godkende sådanne krav og medvirke til forberedelsen af disse krav.

Rådet bedes derfor besvare følgende spørgsmål:

- I hvor stor udstrækning er Rådet parat til at medvirke ved udarbejdelsen og forberedelsen af fælles nukleare sikkerhedskrav?
- Hvornår agter Rådet at tage konkrete skridt til at skabe ens sikkerhedskrav i Europa?
- Hvis Rådet ikke påtænker at tage skridt i denne retning, hvordan vil Rådet så begrunde dette, eftersom den atomare status quo gør ens nukleare sikkerhedskrav mere nødvendige end nogensinde, og Revisionsretten i sin årsberetning 2000 fastslår følgende: »Ved udgangen af 2000 var der stadig ikke defineret europæiske sikkerhedskrav (...)«?

⁽¹⁾ EFT C 160 E af 4.7.2002, s. 114.

Svar

(22. juli 2002)

Rådet gør indledningsvis opmærksom på, at der bør skelnes klart mellem sikkerhedsbeskyttelsen af nukleare anlæg, herunder kernekraftværker, og de for dem gældende sikkerhedskontrolbestemmelser, som bl. a. er fastsat i kapitel VII i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Atomenergifællesskab.

I punkt 59 i konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Laeken hedder det, at »Det Europæiske Råd forpligter sig til at opretholde et højt niveau for nuklear sikkerhed i EU. Det fastholder nødvendigheden af at overvåge sikkerheden på atomkraftværker. Det anmoder om med jævne mellemrum at få forelagt rapporter fra atomenergieksperter i medlemsstaterne, som skal holde tæt kontakt med Kommissionen«.

Rådet ønsker at påpege, at spørgsmål om kernekraftværkernes sikkerhedsbeskyttelse ikke henhører under Fællesskabets kompetence, men under national kompetence, da Euratom-traktaten ikke indeholder nogen specifikke bestemmelser, som giver Fællesskabet kompetence på dette område.

Der er derfor ikke udformet nogen specifik EU-lovgivning, som fastlægger fælles standarder for nukleare anlægs sikkerhedsbeskyttelse. Kompetencen og ansvaret med hensyn til nukleare anlægs sikkerhed ligger hos den stat, under hvis jurisdiktion det pågældende anlæg hører. Inden for disse nationale ansvarsrammer er der i EU i vid udstrækning opnået konvergens mht. indholdet af tekniske og organisatoriske krav og god praksis.

Ydermere bliver der for tiden foretaget en grundig peer review af sikkerhedsordningerne i medlemsstaterne inden for rammerne af IAEA, der udsteder henstillinger med hensyn til sikkerhedsbeskyttelse, og konventionen om nuklear sikkerhed, som alle medlemsstater og Euratom er parter i.

Desuden har Rådet ved flere lejligheder understreget, at det er vigtigt, at kandidatlandene når op på et højt nukleart sikkerhedsniveau. Med henblik herpå har det vedtaget en rapport med en række detaljerede henstillinger. Kandidatlandene er heri blevet opfordret til at acceptere dem og oplyse tidsplaner for gennemførelsen af disse handlinger.

Endelig ønsker Rådet at gøre opmærksom på, at det ikke kommenterer kommissionsmedlemmernes udtalelser.

(2002/C 277 E/078)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0673/02

af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen

(8. marts 2002)

Om: Dobbeltbeskatning af arbejdsindkomst

Selv om EF-traktatens artikel 49 forbyder restriktioner, der hindrer fri udveksling af tjenesteydelser gennem dobbeltbeskatning, har jeg for nylig konstateret, at portugisiske arbejdstagere i nogle tilfælde udsættes for sådanne restriktioner.

Der findes som bekendt en stor portugisisk befolkningsgruppe i Tyskland, og i flere tilfælde er det kun den ene ægtefælle, der arbejder i Tyskland, mens den anden ægtefælle bor og arbejder i Portugal.

Den ægtefælle, der arbejder i Tyskland betaler, som naturligt er, skat af sin arbejdsindkomst dér. Men den ægtefælle, der bor og arbejder i Portugal, skal ved indgivelse af sin egen selvangivelse til skattevæsenet også vedlægge sin ægtefælles selvangivelse, som ligeledes indgår i beskatningsgrundlaget.

Denne situation er dobbelt uretfærdig. Ikke alene beskattes den ene ægtefælle dobbelt af sin indkomst, men da lønningerne i Tyskland samtidig er væsentligt højere end i Portugal, indplaceres de samlede indtægter automatisk på et højere skalatrin, hvorved der anvendes en højere procentsats ved beregningen af den skat, der skal betales.

Vil Kommissionen oplyse, hvilke foranstaltninger der bør træffes for at undgå situationer af denne art?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(23. april 2002)

Det problem, som det ærede medlem henviser til — som Parlamentet har modtaget mange andragender om — vedrører skattesituationen for portugisere, der arbejder i Tyskland. Disse personer betragtes som værende bosiddende i Portugal, hvis deres bopæl og familie stadig befinder sig i Portugal. De personer, som med deres familie er flyttet til Tyskland, er kun omfattet af den tyske skattelovgivning.

I den dobbeltbeskatningsaftale, som blev indgået mellem Tyskland og Portugal den 15. juli 1980, forhindres dobbeltbeskatning af skatteydere, som er bosiddende i Portugal og har indkomst fra Tyskland, ved, at disse personer bevilges en skatterabat. Skatterabatten indebærer, at de kan fratrække den skat, som allerede betales i Tyskland, i den skat, som de skal betale i Portugal (den såkaldte kreditmetode). Denne metode er en af de to muligheder, som stater har for at undgå dobbeltbeskatning i henhold til OECD's modelkonvention (Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling): den anden er den såkaldte fritagelsesmetode, som indebærer, at en stat har eneret til at beskatte indkomsten, og at indkomsten er fritaget for beskatning i den anden stat.

Da der ikke foreligger nogen harmonisering af indkomstskatter på fællesskabsplan, kan medlemsstaterne selv bestemme, hvilken metode der skal anvendes. Når medlemsstaterne træffer denne beslutning, skal de respektere EF-traktaten, og navnlig princippet om det indre marked, men deres valg vil være gyldigt, så længe det sammenlagte skattebeløb ikke overstiger det beløb, som skulle være betalt, hvis indkomsten var blevet beskattet i den medlemsstat, som har det højeste skattetryk. Eftersom Portugal giver fuld kredit for den skat, som allerede betales i Tyskland, er der ikke sket nogen overtrædelse af fællesskabslovgivningen.

Eftersom den nationale beskatning i Portugal er progressiv, forhøjes det portugisiske beskatningsgrundlag, når der tages hensyn til den tyske indkomst (der ikke i sig selv er skattepligtig i Portugal). Dette er tilladt gennem en såkaldt progressionsklausul i artikel 24, stk. 1, litra b), i dobbeltbeskatningsaftalen, der er baseret på artikel 23 B, stk. 2, i OECD's modelkonvention. Som en anvendelse af princippet om beskatning i forhold til den skattepligtiges evne til at betale skat er denne klausul forenelig med fællesskabslovgivningen.

Den situation, som det ærede medlem omtaler, kan kun ændres ved en tilpasning af den bilaterale skatteaftale, for hvilken kun de kontraherende stater, Tyskland og Portugal, er kompetente. Kommissionen har dog uformelt gjort myndighederne i begge medlemsstater opmærksom på, at de berørte portugisiske arbejdstagere opfatter den nuværende situation som uretfærdig, og at det ville være ønskeligt at tage den op til overvejelse.

(2002/C 277 E/079)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0682/02

**af Christopher Heaton-Harris (PPE-DE), Roger Helmer (PPE-DE)
og Neil Parish (PPE-DE) til Kommissionen**

(11. marts 2002)

Om: Mejeriselskaber

Kan Kommissionen forklare, hvorfor et mejeriselskab i Det Forenede Kongerige, der kun kontrollerede 37 % af markedet skulle opløses, når et mejeriselskab i Danmark har lov til at fungere, selv om det kontrollerer 85 % af det danske og svenske marked?

Blev beslutningen om at opløse mejeriselskabet i Det Forenede Kongerige truffet under indflydelse af Generaldirektoratet for Konkurrence?

Hvem har fastsat den nuværende grænse for markedskontrol af mælkeprodukter på 24,9 % i Det Forenede Kongerige?

Tror Kommissionen, at mælkeproducenterne i Det Forenede Kongerige deltager i konkurrencen på lige fod med deres europæiske konkurrenter?

Hvornår afsluttes kvotaordningen for mælk, og hvad — om noget — vil afløse den?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(12. april 2002)

Begge spørgsmål i forespørgslen vedrører beslutninger, der er truffet af de nationale konkurrencemyndigheder, som anvender konkurrencelovgivningen i de pågældende medlemsstater.

De to beslutninger vedrører forskellige spørgsmål:

- Den britiske beslutning blev ikke truffet på baggrund af selskabets struktur. Den vedrørte selskabets adfærd, der blev anset for at være til skade for offentlighedens interesse og medførte, at der blev truffet foranstaltninger for at afhjælpe denne situation.
- Den danske beslutning omhandlede derimod en undersøgelse af en fusion og medførte, at der blev pålagt den fusionerende enhed forpligtelser med hensyn til sin fremtidige adfærd.

Rapporten fra British Monopolies and Mergers Commission (»MMC«) fra juli 1999 konkluderede, at Milk Marque Limited »Milk Marque« overtrådte Fair Trading Act fra 1973 ved at udnytte en monopolagtig stilling på en måde, der er i strid med den offentlige interesse. MMC's undersøgelse viste, at Milk Marque i 1997/1998 tegnede sig for en markedsandel på 49,6 % af mælkeforsyningen i Storbritannien. På baggrund af undersøgelsen anbefalede MMC, at Milk Marque skulle opløses. Denne henstilling blev afvist af den daværende handelsminister, der i stedet forsøgte at gennemføre en reform af Milk Marques salgsprocedurer og iværksatte en bredere debat omkring Milk Marques fremtid⁽¹⁾. Milk Marque besluttede imidlertid at gennemføre en frivillig opsplitting i den efterfølgende periode, hvor der var iværksat midlertidige foranstaltninger på grund af selskabets adfærd.

I april 1999 godkendte de danske konkurrencemyndigheder fusionen mellem MD Foods og Kløver Mælk med forbehold af en række afhjælpningsforanstaltninger med hensyn til struktur og adfærd (vedrørende kunder og konkurrenter). Den danske konkurrencemyndighed besluttede, at disse foranstaltninger imødekom alle de konkurrencemæssige betænkeligheder, der opstod på grund af fusionen.

Repræsentanter for MMC mødtes og korresponderede med Generaldirektoratet (GD) for Konkurrence under undersøgelsen. Disse kontakter omhandlede diskussion af tekniske spørgsmål omkring det indbyrdes forhold mellem Fair Trading Act af 1973 og EU-lovgivningen, som beskrevet i pkt. 2.333-2.336 i MMC's rapport⁽²⁾. Embedsmænd fra GD for Konkurrence og MMC drøftede også mulige konkurrencemæssige problemer på grund af Milk Marques adfærd.

I henhold til Fair Trading Act fra 1973 gennemføres der en undersøgelse, hvis en markedsandel i Det Forenede Kongerige overstiger 25 %. Denne tærskel gælder for analyser af fusioner og monopoler inden for alle sektorer (ikke blot mejerisektoren) — kombinerede andele under denne tærskel giver normalt ikke anledning til undersøgelse i henhold til denne lovgivning (der er nogle undtagelser). I den britiske Competition Act fra 1998 anvendes forskellige tærskler for markedsandele ved undersøgelse af konkurrencebegrænsende aftaler og adfærd.

Kommissionen er ikke i den seneste tid blevet anmodet om at undersøge spørgsmål vedrørende konkurrence, f.eks. mellem malkekvægsbrugere i de forskellige medlemsstater. De to beslutninger, der hver især er truffet af nationale konkurrencemyndigheder, som anvender deres egen nationale lovgivning på konkurrenceområdet, og som er beskrevet i første halvdel af dette svar, blev truffet med hensyn til de specifikke konkurrencevilkår på det relevante hjemmemarked og de særlige problemer, der opstod på konkurrenceområdet.

Mælkekvoteerne, der er offentliggjort i bilaget til Rådets forordning (EØF) nr. 3950/92 af 28. december 1992 om en tillægsafgift på mælk og mejeriprodukter⁽³⁾, senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 603/2001 af 28. marts 2001 om tilpasning af de samlede mængder, der er fastsat i artikel 3 i Rådets forordning (EØF) nr. 3950/92 om en tillægsafgift på mælk og mejeriprodukter⁽⁴⁾, er fastsat indtil 2007/2008. I artikel 3 i Rådets forordning (EF) nr. 1256/1999 af 17. maj 1999 om ændring af forordning (EØF) nr. 3950/92⁽⁵⁾ hedder det: »På grundlag af en rapport fra Kommissionen foretager Rådet i 2003 en midtvejsrevision med henblik på at lade de nuværende kvotaordninger udløbe efter 2006«.

Kommissionen har endnu ikke taget stilling til, hvorledes denne tekst skal fortolkes (afskaffelse af kvoterne eller afskaffelse af den nuværende ordning) eller til rapportens indhold, herunder især hvad der skal træde i stedet for kvoterne, hvis de bliver afskaffet. De øjeblikkelige planer går ud på at forelægge denne rapport i slutningen af juni 2002.

⁽¹⁾ Se pressemeddelelse P/99/587 af 6. juli 1999 fra Department of Trade and Industry.

⁽²⁾ Monopolies and Mergers Commission report of July 1999 — »Milk — a report on the supply in Great Britain of raw cows' milk«.

⁽³⁾ EFT L 405 af 31.12.1992.

⁽⁴⁾ EFT L 89 af 29.3.2001.

⁽⁵⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

(2002/C 277 E/080)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0688/02

af Marianne Eriksson (GUE/NGL) til Rådet

(5. marts 2002)

Om: Udenlandsk tilstedeværelse i Colombia

Det liberale partis præsidentkandidat har netop taget afstand fra amerikanske soldaters tilstedeværelse under offensiven mod SanVicente de Chucurri, hovedbyen i Caguan provinsen.

Hvad agter Rådet at foretage sig for at hindre en internationalisering af den væbnede konflikt i Colombia og tredjelandes militære tilstedeværelse?

Svar

(22. juli 2002)

1. I øjeblikket er fredsprocessen i Colombia præget af usikkerhed. Den colombianske præsident følte sig nødsaget til den 20. februar 2002 at afbryde den i 1998 indledte proces, der bestod af dialog og forhandling med henblik på indgåelse af aftaler med De Revolutionære Væbnede Styrker i Colombia — Folkehæren (FARC-EP), og at ophæve den demilitariserede zone. Rådet har altid støttet præsident Andrés Pastrana og de bestræbelser, han har gjort igennem årene for at bringe fred til Colombia; desværre har FARC-EP ikke overholdt spillets regler.
2. Det er nu op til de colombianske myndigheder at finde frem til de konkrete midler, som den colombianske regering kan bruge til at bane nye veje hen imod en løsning på konflikten. Henstillingerne fra de regionale organisationer, som Colombia er medlem af, samt nabolandenes erfaringer kan uden tvivl bidrage hertil.
3. Rådet har givet udtryk for sin solidaritet med det colombianske folk, præsident Andrés Pastrana og hans regering samt for håb om, at det colombianske demokrati på grundlag af fuld overholdelse af menneskerettighederne, de grundlæggende frihedsrettigheder og retsstatsprincipperne må få opfyldt hele befolkningens ønsker om fred og velstand.
4. Rådet har ved flere lejligheder givet udtryk for den opfattelse, at der ikke er noget relevant alternativ til en forhandlingsløsning på den interne konflikt, og på ny bekræftet sin støtte til alle initiativer til etablering af en reel dialog med henblik på afslutning af den konflikt, der sønderslider Colombia. Rådet har også gentaget, at det er rede til sammen med det internationale samfund at fremme en forhandlingsproces, der kan føre til en fred, der bygger på menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder.
5. Den Europæiske Union vil bestræbe sig på at efterleve de autonome forpligtelser, EU har påtaget sig inden for rammerne af EU-programmet til støtte for fredsprocessen i Colombia, for så vidt dette ikke hindres af sikkerhedsproblemer. Programmet tager sigte på at fremme og sikre respekten for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder samt humanitær folkeret, at forbedre lokalbefolkningernes levevilkår, tilskynde til substitutionsafgrøder og beskytte biodiversiteten og at støtte gennemførelsen af reformer af de strukturer, der giver næring til konflikten.
6. Endelig har Rådet inden for rammerne af dialogen med Andesfællesskabet og med USA haft lejlighed til flere gange at udveksle oplysninger om alle aspekter ved situationen i Colombia og at fremlægge Den Europæiske Unions holdning hertil.

(2002/C 277 E/081)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0699/02

**af Sergio Berlato (UEN), Cristiana Muscardini (UEN), Roberta Angelilli (UEN),
Roberto Bigliardo (UEN), Mauro Nobilia (UEN), Antonio Mussa (UEN),
Sebastiano Musumeci (UEN), Adriana Poli Bortone (UEN)
og Franz Turchi (UEN) til Kommissionen**

(13. marts 2002)

Om: Bjergområder

Det skal understreges, at de europæiske bjergområder har almen interesse på det miljømæssige, økonomiske, sociale og kulturelle plan, og at de desuden udgør en usædvanlig værdi, som bør udnyttes og beskyttes.

På grund af bjergområdernes særlige beskaffenhed som grænsedannende og interregionale områder samt vanskelighederne ved at gennemføre konsekvente politikker som følge af områdernes opdeling, kræves der en fælles politik for bjergområder.

Kommissionen anmodes om at fastlægge en konsekvent europæisk politik for bjergområder og eventuelt med støtte fra sagkyndige undersøge betingelserne for, at retningslinjerne i det europæiske charter for bjergområder kan omsættes til europæisk ret.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(17. maj 2002)

Kommissionen følger opmærksomt udviklingen i den planlagte europæiske pagt for bjergområder. Den kan imidlertid konstatere, at denne pagt endnu ikke er vedtaget af kongressen for lokale og regionale myndigheder i Europa.

De særlige forhold, der gør sig gældende i bjergområder, anerkendes i forskellige EF-politikker navnlig regionalpolitikken og den fælles landbrugspolitik.

Hvad regionalpolitikken angår, er 95 % af EU's bjergområder berettiget til EU-støtte for perioden 2000-2006, dels under mål 1 (Cantabriens højland og Sierra Nevada i Spanien, Highlands i Skotland, højlandet i det centrale og nordlige Sverige, bjergene i Grækenland, de sydlige Apenniner i Italien, det korsikanske højland), dels under mål 2 (en del af Auvergues højland i Frankrig, af Alperne og af Pyrenæerne og en del af de nordlige Apenniner). Inden for rammerne af denne programmering er der fastsat særlige foranstaltninger med henblik på at drage fordel af bjergpotentialet, nedsætte ulemperne og sørge for en bæredygtig udvikling i disse områder.

Endvidere tager visse EF-initiativer såsom Interreg III og Leader + hensyn til »bjergdimensionen«. Således indgår der et Alpeområde i del B af »tværnationalt samarbejde« i Interreg III. Dette »Alpeområde-program« omfatter hele Alpeområdet og Alpekonventionen, dvs. Frankrig, Italien, Schweiz (med landets egne føderale bevillinger), Østrig, Tyskland, Slovenien og Liechtenstein. Det er hensigten med programmet at fortsætte det tværnationale samarbejde, der blev indledt i den foregående programmeringsperiode, og at supplere de normale programmer vedrørende tværnationalt samarbejde, som fremmer mere lokale foranstaltninger. Leader+ er i øvrigt et tilbud til bjergområdernes landdistrikter, som kan muliggøre forbedrede forbindelser mellem byer og landområder, tilvejebringe nye tjenesteydelser til befolkningen, valorisere natur- og kulturarven, osv.

Kommissionen minder de ærede medlemmer om, at inden for rammerne af den anden rapport om økonomisk og social samhørighed, der blev vedtaget den 30. januar 2001, er bjergområderne som områder med permanente geografiske og/eller naturbetingede ulemper blevet anerkendt som én af de seks territoriale prioriteter for den fremtidige samhørighedspolitik.

Endelig minder Kommissionen om, at den i nær fremtid vil indlede en undersøgelse af EU's og ansøgerlandenes bjergområder efter principperne i den omtalte pagt, dvs. med en definition af bjergbegrebet på grundlag af objektive videnskabelige kriterier (herunder højder og stigninger), en territorial afgrænsning af bjergområderne, en objektiv redegørelse for situationen (med dels en evaluering af problemerne i tilknytning til bjergkarakteren, dels en beskrivelse af de specifikke behov i bjergområderne) samt en analyse af de foranstaltninger og politikker, som medlemsstaterne og Den Europæiske Union har udformet for bedre at udnytte de potentielle muligheder i disse bjergområder. Resultaterne af denne undersøgelse skal indgå i debatten om den fremtidige regionalpolitik efter 2006.

På europæisk plan vil Kommissionen den 17. og 18. oktober 2002 afholde et særligt seminar, der helt er helliget bjergområderne. I dette seminar deltager alle aktører og beslutningstagere på regionalt, nationalt og europæisk plan, og der vil naturligvis også være deltagere fra ansøgerlandene. På dette seminar vil de lokale aktører på regionaludviklingsområdet blive orienteret om EF-politikkerne vedrørende bjergområderne, således at de bedre vil kunne udnytte de allerede disponible instrumenter.

(2002/C 277 E/082)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0702/02

**af Charles Tannock (PPE-DE)
og Robert Goodwill (PPE-DE) til Kommissionen**

(13. marts 2002)

Om: Den nye 500 euroseddels konsekvenser for hvidvaskning af penge og skatteunddragelser

I sit svar på skriftlig forespørgsel E-3213/01 ⁽¹⁾ opregner Kommissionen en række EU-medlemsstater, som indtil for nylig anvendte pengesedler med en værdi svarende til mellem 200 og 600 EUR, selv om det forbliver et faktum, at kun Tyskland og Holland anvendte pengesedler med en værdi svarende til den nye 500 euroseddel.

Kommissionen anfører, at det er vanskeligt at vurdere, i hvilket omfang euroen vil blive anvendt til ulovlige transaktioner, og at den vil bestræbe sig på at afdække ethvert bevis på uforholdsmæssig anvendelse af pengesedler i ulovlige transaktioner efter 2001. Kommissionen svarer dog ikke på, om politiet blev hørt, inden der blev truffet afgørelse om at udstede 500 eurosedlen, og om Kommissionen er rede til at henstille til tilbagetrækning af denne seddel, hvis Europol eller Interpol efter nogen tid konkluderer, at den letter organiseret kriminalitet. Kan kommissionen nu redegøre for, hvorvidt dette er tilfældet?

Kan Kommissionen endvidere bekræfte, at denne pengeseddel hovedsagelig blev indført, fordi den tyske regering krævede det, selv om det gør det lettere for tyske statsborgere, der ønsker at unddrage sig beskatning, udetekteret at føre penge ud af landet, og i bekræftende fald oplyse, hvorvidt den mener dette er i overensstemmelse med de krav, den tyske regering de senere år har fremsat om en fælles europæisk »kildeskat« og udveksling af oplysninger for at reducere skatteunddragelser?

⁽¹⁾ EFT C 147 E af 20.6.2002, s. 133.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(2. maj 2002)

Ifølge EF-traktaten og statuten for Det Europæiske System af Centralbanker (ESCB) ligger pengesedler inden for Den Europæiske Centralbanks kompetence. Eventuelle beslutninger om at indføre eller trække pengesedler tilbage kan derfor ikke træffes af Kommissionen.

Hvad angår 500 eurosedlerne, som først blev indført for nogle måneder siden, mener Kommissionen, at det vil være uhensigtsmæssigt at overveje eller planlægge hypotetiske politiske henstillinger på grundlag af forudfattede holdninger eller spekulationer vedrørende den specifikke brug, der muligvis kan gøres af denne specifikke seddelenhed.

(2002/C 277 E/083)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0706/02

af Gabriele Stauner (PPE-DE) til Kommissionen

(13. marts 2002)

Om: Uregelmæssigheder i Sydkaukasus

Mod den tidligere leder af Kommissionen delegation i Tbilis, Georgien, er der rejst anklager om uregelmæssigheder og dårlig ledelse.

Har Kommissionen kendskab til uregelmæssigheder og dårlig ledelse i forbindelse med denne delegation?

Kan Kommissionen oplyse, om den tidligere leder af delegationen i sin tid udtrådte af Kommissionens tjeneste på grund af alder? Kan Kommissionen i benægtende fald oplyse årsagen til hans pensionering?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Chris Patten

(14. maj 2002)

Kommissionen foretog en fuldstændig undersøgelse af delegationen i Tbilisi i Georgien mellem 25. september og 3. oktober 2000, og kan bekræfte, at der ikke blev fundet beviser for uregelmæssigheder eller dårlig ledelse. Den foretog tidligere en undersøgelse af delegationen mellem 28. og 31. oktober 1997.

Den tidligere leder af Kommissionens delegation i Tbilisi i Georgien gik på pension den 1. september 2001 efter selv at have anmodet om det flere måneder forinden.

(2002/C 277 E/084)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0709/02**af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen**

(14. marts 2002)

Om: Vandforurening i Grækenland

Ved en drikkevandsundersøgelse foretaget af Thessalonikis universitet, Aristotelesuniversitetet, i 54 landsbyer i Thessalonikis amt er der fundet høje koncentrationer af forurenende stoffer, heriblandt nitrater, som forårsager spædbarnscyanose. Kommissionen påpegede i sit svar på min tidligere forespørgsel (E-0183/00 ⁽¹⁾), at der var problemer med forurening af grundvandet, ikke alene i det ovennævnte område men også i Thessalien, Ilia og Messinia.

1. Har Kommissionen nye oplysninger om forurening af grundvandet i Grækenland?
2. Er Kommissionen tilfreds med gennemførelsen af Fællesskabets direktiv 91/676/EØF ⁽²⁾?

⁽¹⁾ EFT C 46 E af 13.2.2001, s. 4.

⁽²⁾ EFT L 375 af 31.12.1991, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(2. maj 2002)

1. I Kommissionens rapport for år 2000 om gennemførelsen af Rådets direktiv 91/676/EØF har de græske myndigheder givet Kommissionen meddelelse om resultaterne af deres overvågning af nitratkoncentrationen. Disse oplysninger vedrører kun de udpegede sårbare områder og ikke alle vandområder i denne medlemsstat i overensstemmelse med direktivets krav. Således er oplysningerne om nitratforureningen af de græske grundvandsforekomster ikke ført ajour.

De syv udpegede sårbare områder repræsenterer cirka 70 % af samtlige potentielle områder, som Kommissionen underkaster en vurdering på grundlag af de foreliggende informationer vedrørende nitratkoncentrationen i grundvandsforekomsterne i områderne med intensivt landbrug. Af disse syv sårbare områder er fire nu omfattet af handlingsprogrammer.

2. Grækenland har først meget sent vedtaget nationale gennemførelsesbestemmelser til Rådets direktiv 91/676/EØF af 12. december 1991 om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget ⁽¹⁾. Som følge af den betydelige forsinkelse i gennemførelsen af direktivet har de græske myndigheder ikke kunnet overholde de tidsplaner, der er foreskrevet i direktivet.

Eftersom Grækenland ikke har efterkommet de forpligtelser, der følger af Rådets direktiv 91/676/EØF, har Kommissionen indledt en overtrædelsesprocedure efter EF-traktatens artikel 226.

I løbet af de forskellige faser af den administrative procedure har de græske myndigheder meddelt Kommissionen oplysninger om trufne kontrolforanstaltninger, en ny kodeks med hensyn til god praksis inden for landbruget, en beslutning om udpegning af fire sårbare områder samt handlingsprogrammer for disse fire områder (Kopaida, Argolida, Thessalien og Ilia). Desuden har myndighederne i 2001 udpeget yderligere tre sårbare områder, nemlig sletterne ved Thessaloniki, Strymonas og Arta-Preveza. Derfor har Kommissionen ved beslutning af 20. december 2001 stillet denne overtrædelsessag i bero.

Kommissionen vil fortsat tilse, at Rådets direktiv 91/676/EØF anvendes korrekt i Grækenland og vil om nødvendigt træffe passende foranstaltninger med henblik på at sikre opfyldelsen af de forpligtelser, der følger heraf.

⁽¹⁾ EFT L 375 af 31.12.1991.

(2002/C 277 E/085)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0711/02**af Inger Schörling (Verts/ALE) og Jean Lambert (Verts/ALE) til Kommissionen**

(14. marts 2002)

Om: Turistudviklingsprojekter på Fuerteventura

I den nordlige del af Fuerteventura (på De Kanariske Øer) har man i området Los Llanos del Tostón og Lagos del Cotillo (La Oliva kommune) påbegyndt byggemodningsprojektet »Plan parcial Costa del Faro«. I henhold hertil skal der opføres hotelfaciliteter med 6 000 sengepladser og en golfbane. Disse anlægsarbejder er i strid med to EU-direktiver, nemlig fugledirektivet, fordi en lang række fugle opført i direktivets bilag I både yngler og lever her (dette gælder bl.a. kravetrappe, ørkenløber, triel, kanarisk bynkefugl, ørkendompap, sortbuget sandhøne, berberhøne, berberfalk, skestork og hvidbrystet præstekrave), og habitatdirektivet, fordi området omfatter seks af de naturtyper, der er opført i dette direktivs bilag I⁽¹⁾. Ligeledes kan nævnes arter som den kanariske spidsmus og kanarisk valeskink, som også er omfattet af beskyttelsen i henhold til landsfortegnelsen over truede arter. Byggemodningsprojektet i Los Llanos del Tostón og Lagos del Cotillo rammer det vigtige fugleområde IBA nr. 350 Costa de Corralejo-Tostón meget hårdt og er udtryk for et pres fra menneskets side, som er uforeneligt med bevarelsen af de nævnte arter. Dette har afstedkommet, at der ved Kommissionens generalsekretariat er indledt en sag mod Spanien (SG(2000)D/203613) på grund af manglende overholdelse af ovennævnte direktiver.

Anlægsarbejderne, der foretages med store maskiner, og som er udtryk for en fait accompli-politik, fortsætter til trods for, at:

- afdelingen for forvaltningssager ved den kanariske højesteret har annulleret den kommunale tilladelse til hotellerne, fordi der ikke forelå forudgående tilladelse fra ørådet
- erklæringen om golfbanens indvirkninger på miljøet ikke er vedtaget (undersøgelsen af de miljømæssige virkninger har ikke været tilstrækkelig nøjagtig fra konsulentfirmaets side — Hydra Consultores S.L.⁽²⁾).

I samme kommune er der ligeledes påbegyndt anlægsarbejder i forbindelse med projektet »Plan Parcial Casas de Majanicho« beliggende ved Llanos de Majanicho, som efter planen indebærer hotelfaciliteter med andre 4 500 sengepladser i et område, som også er beskyttet i henhold til fugle- og habitatdirektiverne⁽³⁾.

Mener Kommissionen ikke, at disse to byggemodningsprojekter er i strid med direktivet om vilde fugle (79/409/EØF⁽⁴⁾) og habitatdirektivet (92/43/EØF⁽⁵⁾)?

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen truffet for at beskytte de to områder mod omlægninger som følge af byggemodningen?

Kan Kommissionen undersøge, hvorvidt de to projekter overholder direktivet om vurdering af projekters indvirkning på miljøet (97/11/EF⁽⁶⁾)?

Er der tale om EU-samfinansiering af anlægsarbejderne i de to områder?

⁽¹⁾ De seks naturtyper opført i direktivets bilag I er klassificeret med koderne 1210, 1250, 1420, 2110, 2130 og 5330. Endvidere forekommer der to plantearter, der betragtes som prioriterede arter, *Caralluma burchardii* og *Androcymbium gramineum psammophilum*, som er opført i direktivets bilag II.

⁽²⁾ Især kan det nævnes, at der ikke forelå en beskrivelse af den aktuelle situation baseret på optælling og kortlægning af de vilde fugle og de naturtyper, der her er tale om, der manglede mængdemæssige data, der var ikke foretaget en evaluering af de forskellige arter, der forelå ingen oplysninger om den fremtidige situation, dvs. hvor bygningerne skulle placeres, hvilken infrastruktur der var tale om, hvor turisterne og hotellernes ansatte skulle færdes til fods og i bil (og hvor mange biler det drejede sig om), hvilke konsekvenser dette ville få, om de vilde fugle ville blive fordrevet og i givet fald hvorhen?.

⁽³⁾ Undersøgelsen af indvirkningerne på miljøet er foretaget af samme konsulentfirma, Hydra Consultores S.L. Universitetet på De Kanariske Øer har protesteret mod de to projekter (www.forouniversitario.org).

⁽⁴⁾ EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

⁽⁵⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

⁽⁶⁾ EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(2. maj 2002)

Det skal understreges, at Kommissionen udmærket kender til de forhold, de ærede medlemmer omtaler, via en klage over en række turist- og byplanlægningsprojekter på nordkysten af den spanske ø Fuerteventura og disses følgevirkninger for miljøet.

Kommissionen har som led i behandlingen af denne klage henvendt sig til de spanske myndigheder og anmodet dem om deres kommentarer til anvendelsen af den fællesskabslovgivning på miljøområdet, som måtte gælde i det foreliggende tilfælde.

Der er endnu ikke indkommet noget svar fra de spanske myndigheder. Klageren har nu indgivet yderligere oplysninger, som er genstand for en nærmere analyse i Kommissionen og vil blive sammenholdt med de spanske myndigheders svar, når dette er modtaget.

Hvorom alting er, vil Kommissionen i sin egenskab af traktaternes vogter og inden for rammerne af de beføjelser, den har fået overdraget, træffe alle nødvendige forholdsregler med henblik på at sikre, at fællesskabslovgivningen overholdes i det foreliggende tilfælde.

For så vidt angår en eventuel EU-samfinansiering af de bygge- og anlægsarbejder, der efter planerne skal gennemføres i de to lokaliteter, har Kommissionen anmodet de spanske myndigheder om yderligere oplysninger og vil efter modtagelse af disse underrette de ærede medlemmer.

(2002/C 277 E/086)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0713/02

af Fernando Fernández Martín (PPE-DE) til Kommissionen

(14. marts 2002)

Om: Overholdelse af menneskerettighederne

Ifølge ånden i Barcelona-erklæringen fra 1995 bør respekten for menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder spille en afgørende rolle i Euro-Middelhavsforbindelserne.

Desværre er mord (hver måned mister ca. 200 mennesker livet som følge af konflikten), tilfælde af forsvundne personer, der formodes at være bortført af sikkerhedsstyrker eller væbnede grupper, straffrihed i forbindelse med krænkelser af menneskerettighederne og begrænsninger i de borgerlige frihedsrettigheder som f.eks. møde- og ytringsfriheden helt almindelige punkter på dagsordenen i Algeriet.

Hvad mener Kommissionen om den aktuelle situation i den sydlige del af Middelhavsområdet generelt og i Algeriet specielt?

Agter Kommissionen at inkorporere en ordning med henblik på at føre kontrol med og følge menneskerettighedssituationen i associeringsaftalen med Algeriet og med andre lande i Middelhavsområdet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Patten

(3. april 2002)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-0602/02 fra Ferrer ⁽¹⁾.

⁽¹⁾ EFT C 229 E af 26.9.2002.

(2002/C 277 E/087)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0721/02

af Jules Maaten (ELDR) til Kommissionen

(14. marts 2002)

Om: Tobaksafgifter på medicinske urtecigaretter

Under henvisning til Kommissionens svar af 1997 på spørgsmålene af Doeke Eisma (E-0480/97 ⁽¹⁾ og E-2484/97 ⁽²⁾) oplyses herved, at domstolen i Leeuwarden nu har afsagt en dom.

1. Har Kommissionen kendskab til denne dom?
2. Har Kommissionen i bekræftende fald bl.a. på baggrund af den undersøgelse, som den har gennemført i de forskellige medlemsstater, dannet sig en mening i denne sag?

(¹) EFT C 319 af 18.10.1997, s. 88.

(²) EFT C 82 af 17.3.1998, s. 90.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(23. april 2002)

1. Kommissionen har bemærket sig den dom, der blev afsagt af retten i Leeuwarden den 16. april 1999 (nr. 1059/96, 1994-1995).
2. Anvendelsen af artikel 7, stk. 2, i Rådets direktiv 95/59/EF af 27. november 1995 om forbrugsbeskatning af forarbejdet tobak bortset fra omsætningsafgift (¹) på medicinske urtecigaretter er blevet drøftet i Punktafgiftsudvalget. Det konkluderedes, at sådanne varer skulle være genstand for punktafgift, medmindre en national sundhedsmyndighed eller et tilsvarende officielt organ i en medlemsstat med henvisning til en liste over lægemidler beslutter, at en bestemt vare udelukkende benyttes til medicinske formål. Ifølge de oplysninger, som Kommissionen råder over, er Danmark den eneste medlemsstat, der undtager sådanne varer fra punktafgifter.

(¹) EFT L 291 af 6.12.1995, senest ændret ved Rådets direktiv 2002/10/EF af 12. februar 2002, EFT L 46 af 16.2.2002.

(2002/C 277 E/088)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0762/02

af Stavros Xarchakos (PPE-DE) til Kommissionen

(18. marts 2002)

Om: Internettet og mobiltelefoner som »knudepunkter« for narkohandel

Ifølge årsrapporten for 2001 fra FN's Internationale Kontroludvalg for Narkotiske Midler har Interpol i 2000 lokaliseret over 1000 sider på internettet, hvor der tilbydes salg af narkotika. Ifølge en meddelelse fra de britiske myndigheder er der fundet hundredvis af netsider, hvor der sælges lige fra hamp til heroin og kokain i Det Forenede Kongerige, mens opskrifter på fremstilling af narkotika fra kemiske laboratorier i Amerika er frit tilgængelige på internettet. Endvidere betegner den ovennævnte rapport fra Det Internationale Kontroludvalg for Narkotiske Midler såvel internettet som mobiltelefoner som de centrale knudepunkter for handel med narkotika. Navnlig på internettet findes der særlige, utilgængelige »chat rooms«, hvor narkosælgere kommer i kontakt med og organiserer salg af stoffer til narkomaner.

Har Kommissionen kendskab til de ovennævnte forhold? Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe med henblik på at bremse denne narkohandelsvirksomhed via internettet? Råder Europol over oplysninger om en sådan narkohandelsvirksomhed i Grækenland?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(27. maj 2002)

Kommissionen er bekendt med konklusionerne i årsrapporten for 2001 fra Det Internationale Kontroludvalg for Narkotiske Midler og dermed også de udfordringer, som misbrug af ny teknologi udgør i bekæmpelsen af narkotika.

Kommissionen minder om, at de nuværende rammer for EU's indsats på narkotikaområdet er fastlagt i Den Europæiske Unions narkotikastrategi (2000-2004) (¹) og EU's narkotikahandlingsplan 2000-2004 (²).

Det fremgår af punkt 4.1.1.2 i EU's narkotikahandlingsplan, at Rådet og Kommissionen, med bistand fra Europol, skal udarbejde EU-retningslinjer for bekæmpelsen af ulovlig narkotikavirksomhed ved brug af ny teknologi, navnlig Internettet.

Kommissionens forslag til Rådets rammeafgørelse om fastsættelse af mindsteregler for, hvad der udgør kriminelle handlinger, og for straffene for ulovlig narkotikahandel ⁽¹⁾ retter sig mod ulovlig narkotikahandel generelt og omfatter dermed også ulovlig handel med narkotika ved brug af informations- og kommunikationsteknologi, navnlig Internettet.

Narkotika og Internettet er blevet behandlet og behandles stadig som et specifikt område i de relevante arbejdsstrukturer i Rådet. Dertil kommer, at emnet behandles over en bredere front i den flerårige EF-handlingsplan til fremme af en mere sikker anvendelse af Internettet ved bekæmpelse af ulovligt og skadeligt indhold på globale net, som Parlamentet og Rådet vedtog ⁽²⁾. Kommissionen beskæftiger sig desuden med spørgsmålet i sin meddelelse fra januar 2001 om »Et sikrere informationssamfund: Højnelse af sikkerheden i informationsinfrastrukturene og bekæmpelse af computerrelateret kriminalitet« ⁽³⁾.

Med hensyn til Europol er Kommissionen ikke klar over, hvorvidt man dér råder over specifikke oplysninger om eventuel virksomhed af denne art i Grækenland, men Kommissionen vil orientere Europol om det ærede medlems forespørgsel.

⁽¹⁾ Rådsdokument 12555/3/99 (<http://ue.eu.int/newsroom/newmain.asp?lang=1>).

⁽²⁾ Rådsdokument 9283/00 og 9283/00 COR1 (<http://ue.eu.int/newsroom/newmain.asp?lang=1>).

⁽³⁾ KOM(2001) 259 endelig udg.

⁽⁴⁾ EFT L 33 af 6.2.1999.

⁽⁵⁾ KOM(2000) 890/2.

(2002/C 277 E/089)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0763/02

af Vincenzo Lavarra (PSE) til Kommissionen

(18. marts 2002)

Om: Argumenter imod indførelse af harmoniseringsbestemmelser for forbrugsafgifter på vin

- Vin udgør en vigtig bestanddel af den gastronomiske kultur og middelhavsdiæten, og den kan derfor med fuld ret betragtes som et nødvendigt gode.
- Der er tale om et produkt, som indgår i de europæiske folks historie og kultur, særlig i Middelhavsområdet, hvor den udgør en del af folkenes identitet.
- Det er uoverlagt og uretfærdigt at sammenligne vin med produkter, der rent faktisk er skadelige, såsom stærk spiritus eller tobak, da de sundhedsfremmende virkninger af vin i mindre mængder derimod er fastslået entydigt.
- Hvad angår kvalitetsvin og/eller vin med oprindelsesbetegnelse, kan indførelsen af en afgift (i de lande, hvor den endnu ikke findes) begrænse produktets konkurrencedygtighed på markedet.
- Hvad angår bordvin, der ofte ikke kan afsættes trods de meget lave markedspriser (jf. ekstraordinære destillationer i Italien og Frankrig), ville en prisstigning som følge af forbrugsafgifter forværre situationen og yderligere øge overskuddet af bordvin på markedet.
- På grund af vinsektorens særlige beskaffenhed er størstedelen af vinproducenterne særlig i Middelhavsområdet rent faktisk landbrugere, og forbrugsafgifterne ville således direkte begrænse vinproducenternes indkomst og konkurrencedygtighed, således at de ville blive ramt på et tidspunkt, der i forvejen er vanskeligt for landbruget i Fællesskabet.
- I forskellige EU-lande, heriblandt Italien, findes der ingen forbrugsafgift på vin, og det ville således ikke være rimeligt at vedtage en bestemmelse om harmonisering, da der i disse lande ville være tale om en reel indførelse af en ny afgift, netop på et tidspunkt, hvor der er enighed om, at der allerede findes for mange afgifter og skatter inden for fødevarer- og vinsektoren.

Kan Kommissionen på denne baggrund oplyse, om den rent faktisk agter at foreslå en harmonisering, eller om det ikke snarere på grund af produktets særpræg (et nødvendigt gode med stor kulturel værdi) og på grund af manglen på afgifter på nuværende tidspunkt i visse EU-lande er bedre at opretholde status quo eller foreslå afskaffelse af forbrugsafgifter på vin inden for hele Fællesskabet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(25. april 2002)

Rådets direktiv 92/84/EØF af 19. oktober 1992 vedrører indbyrdes tilnærmelse af punktafgiftssatserne for alkohol og alkoholholdige drikkevarer⁽¹⁾. I henhold til disse bestemmelser skal Rådet regelmæssigt tage de i dette direktiv fastsatte satser op til revision. Denne revision foretages på grundlag af en rapport fra Kommissionen, hvori der tages hensyn til alle relevante faktorer, særligt det indre markeds rette funktion, konkurrencen mellem de forskellige former for alkoholholdige drikkevarer, punktafgiftssatsernes realværdi og EF-traktatens bredere målsætning.

For øjeblikket kan det alene bekræftes, at Kommissionen er ved at forberede en rapport, som sandsynligvis bliver ledsaget af et forslag til Rådets direktiv.

Kommissionen har endnu ikke truffet afgørelse om rapporten og det pågældende forslag og er endnu ikke i stand til at udtale sig om det eventuelle indhold. I Kommissionens rapport vil der dog blive taget hensyn til alle relevante faktorer.

⁽¹⁾ EFT L 316 af 31.10.1992.

(2002/C 277 E/090)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0767/02

af Margrietus van den Berg (PSE) og Jan Wiersma (PSE) til Kommissionen

(18. marts 2002)

Om: Den nederlandske finansiering af deltagelsen i Joint Strike Fighter

Den 8. februar 2002 besluttede den nederlandske regering at sætte de nederlandske virksomheder i stand til at deltage i den videre udvikling og konstruktion (systemudviklings- og demonstrationsfasen) af Joint Strike Fighter (JSF). I en skrivelse af 11. februar 2002 til Andet Kammeret gør den nederlandske regering nærmere rede for denne beslutning.

Finansiering af det samlede beløb for deltagelse (857,5 mio. EUR) sker for en del ved et bidrag fra regeringen (over forsvarsbudgettet: 400,7 mio. EUR; budgettet for økonomiske anliggender: 60,1 + 42 mio. EUR) og fra industrien (55,0 mio. EUR).

Resten af finansieringen dækkes ved midlertidigt at bebyrde ØMU-saldoen i årene 2003, 2004 og 2005 med ca. 100 mio. EUR, hvad der betegnes som værende irrelevant for reglerne for budgetdisciplin.

I den nederlandske avis NRC af 28. februar 2002 betegnes denne finansieringsform, som den nederlandske regering går ind for, som muligvis i strid med EU-forskrifterne.

1. Tilslutter Kommissionen sig den nederlandske regerings opfattelse, at en midlertidig bebyrdelse af ØMU-saldoen i perioden 2003, 2004 og 2005 med et lån på i alt ca. 300 mio. EUR ikke vedkommer EU-reglerne for budgetdisciplin, eller afviser Kommissionen dette standpunkt?

2. Anser Kommissionen den nederlandske regerings forslag om deltagelse i JSF-programmet, som den nederlandske regering har formuleret det i skrивelsen af 11. februar 2002 til Andet Kammeret, for acceptabelt inden for rammerne af EU-reglerne for statsstøtte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(22. maj 2002)

1. Rådets forordning (EF) nr. 2223/96 af 25. juni 1996 om det europæiske national- og regionalregnskabssystem i Det Europæiske Fællesskab⁽¹⁾ indeholder de nærmere regler for, hvordan størrelser som de omtalte lån skal klassificeres i nationalregnskabet, nemlig som finansielle transaktioner. Eurostat kan anmode en medlemsstat om at gøre nærmere rede for den måde, hvorpå specifikke poster er blevet klassificeret i det foregående års budget. Indtil nu har Eurostat ikke foretaget en sådan vurdering vedrørende det nederlandske JSF-projekt.

2. Kommissionen har ikke foretaget en vurdering af, hvorvidt de nævnte foranstaltninger er i overensstemmelse med statsstøttereglerne. Det skal påpeges, at EF-traktatens artikel 296 giver medlemsstaterne mulighed for på visse betingelser at træffe foranstaltninger, som de anser for nødvendige til beskyttelse af deres væsentlige sikkerhedsinteresser, og som vedrører fabrikation af våben, ammunition og krigsmateriel.

⁽¹⁾ EFT L 310 af 30.11.1996.

(2002/C 277 E/091)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0769/02**af Ioannis Averoff (PPE-DE) til Kommissionen**

(8. marts 2002)

Om: Nationalparken ved Pindos

Det nordlige Pindos er et af de områder, der af de græske myndigheder er blevet foreslået til optagelse i det økologiske net Natura 2000. Gennem det operationelle program for miljø under den anden fællesskabsstøtteramme er der til dette område stillet bevillinger til rådighed til udarbejdelse af en forvaltningsplan med henblik på at udnævne området til nationalpark. De procedurer, der er foreskrevet i den græske lovgivning, såsom udstedelse af et præsidentielt dekret og oprettelse af et forvaltningsorgan, er dog ikke blevet indledt.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at sikre effektiv udnyttelse af de fællesskabsbevillinger, der er stillet til rådighed til disse undersøgelser?

Kan der stilles bevillinger til rådighed til at få skabt de infrastrukturer, der er nødvendige for den senere forvaltning af nationalparkerne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(29. april 2002)

Projektet »Nationalparken ved Pindos« er blevet medfinansieret i henhold til det operationelle program (OP) for miljø under EF-støtterammen for Grækenland i programmeringsperioden 1994-1999. I henhold til oplysningerne fra de græske myndigheder er de bevillinger på ca. 813 000 EUR, der er stillet til rådighed til projektet, blevet helt opbrugt ved ophørsdatoen for udgifternes støtteberettigelse den 31. december 2001 for den pågældende periode.

I henhold til artikel 21, stk. 4, i Rådets forordning (EØF) nr. 4253/88 af 19. december 1988⁽¹⁾, senest ændret ved forordning 2082/93⁽²⁾, afventer Kommissionen de endelige udgiftserklæringer og de endelige rapporter om gennemførelsen af programmet fra medlemsstaterne inden den 30. juni 2002.

Med hensyn til de forvaltningsplaner, der medfinansieres af strukturfondene eller LIFE-programmet for de områder, der indgår i Natura 2000-nettet, har Kommissionen allerede henledt de græske myndigheders opmærksomhed på, at der er behov for at fremskynde de nødvendige procedurer for at sikre, at planerne gennemføres, og at der er en effektiv beskyttelse af de pågældende områder. Ifølge oplysningerne fra de pågældende myndigheder skal forvaltningsplanen for forvaltningen af Pindos godkendes i slutningen af første kvartal af 2002, og det præsidentielle dekret om fastlæggelsen af området er fastsat til fjerde kvartal af 2002.

Da det drejer sig om medfinansiering af infrastrukturer til beskyttelse af biotoper, kan de medfinansieres i henhold til OP for miljø i den nuværende programmeringsperiode 2000-2006, som indeholder en oversigt over, hvilke former for foranstaltninger der er støtteberettigede.

(¹) EFT L 374 af 31.12.1988.

(²) Rådets forordning (EØF) nr. 2082/93 af 20. juli 1993 om ændring af forordning (EØF) nr. 4253/88 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 2052/88 for så vidt angår samordningen af de forskellige strukturfondenes interventioner indbyrdes såvel som med interventionerne fra Den Europæiske Investeringsbank og de øvrige eksisterende finansielle instrumenter. EFT L 193 af 31.7.1993.

(2002/C 277 E/092)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0786/02
af Jens-Peter Bonde (EDD) til Kommissionen

(19. marts 2002)

Om: Liste over atomkraftværkernes sikkerhedsforanstaltninger

Vil Kommissionen fremlægge en liste over atomkraftværkernes sikkerhedsforanstaltninger efter 11. september og vurdere den aktuelle risiko ved en selvmordsaktion som den, vi så med World Trade Center? Vil et betonskjold på 2,5 m kunne fjerne risikoen, som det antydes i Politiken den 6.11.2001 af Hans Bjerregård fra Forum for Energi og Udvikling?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(26. april 2002)

Det ærede medlems spørgsmål drejer sig om, hvilke sikkerhedsforanstaltninger kernekraftværkerne har truffet som følge af begivenhederne den 11. september 2001. Det er i den forbindelse vigtigt at erindre om, at den nukleare sektor, bl.a. af ikke-sprednings- og strålingsbeskyttelseshensyn, er en af de sektorer, hvor sikkerhedskravene er strengest.

Efter den 11. september 2001 har medlemsstaterne skærpet de eksisterende beskyttelsesforanstaltninger ved de mest risikofyldte anlæg, især nukleare anlæg. Pressen har i øvrigt givet de mest iøjnefaldende forholdsregler megen omtale, f.eks. at man i Frankrig har opstillet et jord-til-luft missilbatteri nær anlægget til oparbejdning af brugt brændsel i La Hague. Imidlertid er oplysningerne om foranstaltninger til fysisk beskyttelse i sagens natur fortrolige. Man risikerer at formindske deres forebyggende virkning og dermed deres effektivitet ved at give mere detaljerede oplysninger om dem.

(2002/C 277 E/093)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0787/02
af Ursula Schleicher (PPE-DE) til Kommissionen

(19. marts 2002)

Om: Reform af Europaskolerne

Har Kommissionen kendskab til overvejelserne i Europaskolernes Øverste Råd om at udvide anvendelsen af arbejdssprog (1. fremmedsprog) til yderligere fag, hvilket kan begrænse undervisningen på modersmålet yderligere? Hvorledes vurderer Kommissionen de reformforslag, man har drøftet i Øverste Råd, og hvilke forholdsregler vil den træffe for at forhindre negative virkninger for de andre sprogsektioner?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock*(3. juni 2002)*

Ifølge præamblen til den konvention, som alle medlemsstater og Fællesskaberne undertegnede den 17. juni 1994, anerkender Europaskolerne »fuldt ud medlemsstaternes ansvar for undervisningens indhold og tilrettelæggelsen af deres undervisningssystem og for deres kulturelle og sproglige alsidighed.«

Det Øverste Råd, som er medlemsstaternes ansvarlige organ for skolerne, har hverken fremsat eller behandlet noget forslag om at ændre gældende regler om størrelsen af de forskellige grupper eller at udvide undervisningen på det første fremmedsprog.

Det har nedsat en arbejdsgruppe, der skal foretage en statistisk undersøgelse af de finansielle følger af en sådan ændring. Kommissionen vil ikke tage stilling til spørgsmålet, før end resultaterne af undersøgelsen foreligger, og den vil så søge at tilvejebringe, at der tages hensyn til alle relevante synspunkter.

Kommissionen gør sit yderste for at sikre, at den kulturelle og sproglige alsidighed bevares både i princippet og i praksis, og med én repræsentant af de i alt 16 medlemmer af Det Øverste Råd vil den fortsat indtage denne holdning med de muligheder og beføjelser, den råder over.

*(2002/C 277 E/094)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0788/02****af Ursula Schleicher (PPE-DE) til Kommissionen***(19. marts 2002)*

Om: Virkningerne af udvidelsen for Europaskolerne

Hvad gør Kommissionen for at integrere kandidatlandenes sprog i Europaskolernes skolesystem for at sikre, at alle sprog behandles ens?

Kan Kommissionen bekræfte, at børn af de fremtidige EU-ansatte, der kommer fra de nuværende kandidatlande, vil blive tilbudt undervisning på modersmålet i Europaskolerne på samme måde, som det er tilfældet med de nuværende undervisningssprog?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock*(14. maj 2002)*

Kommissionen henleder det ærede medlems opmærksomhed på præamblen til den konvention, som blev undertegnet af alle medlemsstaterne og Det Europæiske Fællesskab den 17. juni 1994, hvori det tydeligt er anført, at de kontraherende parter »fuldt ud anerkender medlemsstaternes ansvar for undervisningens indhold og tilrettelæggelsen af deres undervisningssystem og for den kulturelle og sproglige mangfoldighed« i Europaskolernes system.

Ligesom det er tilfældet med alle tidligere udvidelser af Den Europæiske Union, vil Kommissionen gøre sit yderste for at sikre, at ansøgerlandenes sprog indarbejdes i Europaskolernes system efter de samme principper som dem, der gælder for de allerede benyttede sprog.

Kommissionen vil også gøre sit yderste for at sikre, at børn af personale fra de fremtidige medlemsstater uddannes på deres modersmål på en ikke-diskriminerende måde.

(2002/C 277 E/095)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0789/02
af Ursula Schleicher (PPE-DE) til Kommissionen**

(19. marts 2002)

Om: Reform af Europaskolerne

Har Kommissionen kendskab til overvejelserne i Europaskolernes Øverste Råd om at forhøje det elevtal, der mindst kræves for at oprette et fag, og at udvide antallet af fag, hvor der ikke undervises på modersmålet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(28. maj 2002)

Ifølge præamblen til den konvention, som alle medlemsstater og Fællesskaberne undertegnede den 17. juni 1994, anerkender Europaskolerne »fuldt ud medlemsstaternes ansvar for undervisningens indhold og tilrettelæggelsen af deres undervisningssystem og for deres kulturelle og sproglige alsidighed.«

Det Øverste Råd, som er medlemsstaternes ansvarlige organ for skolerne, har hverken fremsat eller behandlet noget forslag om at ændre gældende regler om størrelsen af de forskellige grupper eller at udvide undervisningen på det første fremmedsprog.

(2002/C 277 E/096)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0795/02
af Feleknas Uca (GUE/NGL) til Kommissionen**

(20. marts 2002)

Om: Forbud mod sammenslutningen af Alevi- og Bektashi-institutioner i Tyrkiet

Den 13. februar 2002 forbød 2. distriktsdomtol sammenslutningen af Alevi- og Bektashi-institutioner på grund af påståede overtrædelser af Tyrkiets foreningslovgivning. Omkring 20 mio. mennesker i Tyrkiet tilhører den alevitiske trosretning.

I forbindelse med forbudet refererer domstolen til foreningslov nr. 2098, ifølge hvis paragraf 5 krænkelse af enheden mellem det tyrkiske folk og dets land, som gennemføres for et sprog, en race, en religion eller en befolkningsgruppe, er strafbare.

Disse bestemmelser er uforenelige med et pluralistisk og demokratisk samfund og strider mod retten til tros- og meningsfrihed.

1. Er Kommissionen bekendt med forbudet mod denne trosretning?
2. Hvorledes ser kommissionen på Tyrkiets foreningsret?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Günter Verheugen

(29. april 2002)

Kommissionen er bekendt med, at civilretten i Ankara den 13. februar 2002 har forbudt kultursammenslutningen af Alevi og Bektashi-institutionerne.

Kommissionen har noteret sig bemærkningerne fra anklageren, hvorefter det i henhold til artikel 14 og 24 i den tyrkiske forfatning og artikel 5 (1) i foreningsloven ikke er muligt at oprette en sammenslutning med navnet Alevi eller Bektashi i Tyrkiet.

Sammenslutningen har for nylig indgivet appel til kassationsdomstolen. Kommissionen var allerede på dette tidspunkt blevet informeret om, at appellen ville blive afvist og sagen forelagt Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol.

Kommissionen har i sin periodiske rapport allerede gjort opmærksom på lovens restriktive karakter og ligeledes dens restriktive anvendelse. Dette spørgsmål behandles regelmæssigt i den politiske dialog mellem Den Europæiske Union og Tyrkiet.

Den sidste række lovændringer, der blev vedtaget af den tyrkiske nationalforsamling den 26. marts 2002, indeholder visse ændringer af foreningsloven, men dog ikke af artikel 5, stk. 5, der dannede grundlag for det nylige forbud mod kultursammenslutningen af Alevi og Bektash-institutionerne. Kommissionen er derfor fortsat kritisk med hensyn til, hvorledes foreningsfriheden bliver overholdt i Tyrkiet.

(¹) I artikel 5, stk. 5, i foreningslovgivningen bestemmes det, »at det er forbudt at oprette en forening, der har til formål at iværksætte aktiviteter til gunst for eller i navn af en region, race, social klasse, religion eller sekt.«.

(2002/C 277 E/097)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0801/02

af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen

(20. marts 2002)

Om: Prisrabat på rejser i medlemsstaterne

Hvad gør Kommissionen for at opmuntre jernbaneselskaber til at anerkende prisrabatter på billetter, der udstedes i eller af andre medlemsstater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(6. maj 2002)

Dette spørgsmål vedrører et vigtigt punkt i udviklingen af Fællesskabets regelramme for jernbaner. Det er rigtigt, at kvaliteten af international jernbanepassagerservice hindres af de nationale indfaldsvinkler hos jernbanevirksomheder og de offentlige myndigheder.

På urentable ruter giver jernbanevirksomhederne nedsættelser til bestemte passagerkategorier på grundlag af (retlige) bestemmelser, som er meget forskellige fra den ene medlemsstat til den anden. Disse forskelle har store konsekvenser for definitionen af de kategorier, der har ret til nedsatte billetpriser samt nedsættelsens størrelse, som er geografisk begrænset til det net, der drives af jernbanevirksomheden.

Disse nedsættelser gives i forbindelse med ruter i henhold til levering af offentlig service og kontrakter om offentlig service i henhold til Rådets ændrede forordning (EØF) nr. 1191/69 af 26. juni 1969 om medlemsstaternes håndtering af krav om offentlig service og indgåelse af kontrakter om offentlig service inden for personbefordring med jernbane, vej og indre vandveje (¹). Jernbanevirksomheder modtager økonomisk kompensation fra de offentlige myndigheder for at udføre service, som ellers ville have været urentable.

Det er navnlig for urentable grænseoverskridende ruter ønskeligt, at de offentlige myndigheder på begge sider af grænsen samarbejder om indgåelse af kontrakt om offentlig service med en jernbanevirksomhed. Hvis den offentlige myndighed ønsker en særlig billetpris, er det ønskeligt, at denne billetpris gælder på begge sider af grænsen. Kommissionen har fremsat forslag om at lette en sådan fremgangsmåde, men disse forslag er endnu ikke blevet godkendt af Rådet og Parlamentet (²).

For at skabe rentable ruter kan jernbanevirksomheder indgå en ordning for passagerservice (inden for rammerne af Fællesskabets konkurrenceret) som f.eks. for Interrail, der tilbyder billetnedsættelser tværs over Europa for unge. I den dyre del af markedet for internationale højhastighedstog forbedres markedsføring af

jernbaner gradvis, f.eks. ved hjælp af udbytteforvaltningsteknikker. Kommissionen har, som meddelt i den nye jernbanepakke⁽³⁾, iværksat et initiativ til at forbedre internationale jernbanepassagerers rettigheder og forpligtelser og agter også at behandle spørgsmålet om internationale billetpriser. Parlamentet bliver involveret heri i fuldt omfang.

⁽¹⁾ EFT L 156 af 28.6.1969.

⁽²⁾ Ændret forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om medlemsstaternes håndtering af krav om offentlig service og indgåelse af kontrakter om offentlig service inden for personbefordring med jernbane, vej og indre vandveje, 21/2/2002, KOM(2002) 107 endelig udg.

⁽³⁾ KOM(2002) 18 endelig udg.

(2002/C 277 E/098)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0804/02

af Catherine Stihler (PSE) til Kommissionen

(20. marts 2002)

Om: Den maksimalt tilladte alkoholkoncentration i blodet

I januar 2001 vedtog Kommissionen en henstilling om den maksimalt tilladte alkoholkoncentration i blodet for førere af motorkøretøjer (2001/115/EF)⁽¹⁾. Hvordan har denne henstilling indvirket på EU-medlemsstaternes og EØS-landenes politikker? Har henstillingen haft nogen betydning i tiltrædelseslandene?

Kan Kommissionen oplyse de nærmere bestemmelser om den maksimalt tilladte alkoholkoncentration i blodet for førere af motorkøretøjer, der i øjeblikket er i kraft i de enkelte

1. EU-medlemsstater,
2. EØS-lande,
3. tiltrædelseslande?

⁽¹⁾ EFT L 43 af 14.2.2001, s. 43.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(6. maj 2002)

I overensstemmelse med Kommissionens henstilling af 17. januar 2001 om den maksimalt tilladte alkoholkoncentration i blodet på førere af motorkøretøjer⁽¹⁾ planlægger en række medlemsstater i nær fremtid at nedsætte den tilladte grænse for alkohol i blodet hos bestemte grupper af førere, bl.a. nybagte indehavere af kørekort. Det er derfor endnu for tidligt at gøre status over virkningerne af henstillingen. Kommissionen har til hensigt at udarbejde en rapport om de trufne foranstaltninger på et senere tidspunkt. Rapporten kommer også til at omfatte landene i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, EØS, og de lande, der har søgt om optagelse i EU.

Man må huske, at henstillingen ikke alene gælder den i loven tilladte grænse for alkohol i blodet hos førere af motorkøretøjer, men også alle andre aspekter af bekæmpelse af spirituskørsel, bl.a. hvordan politiet gennemfører kontrollen, og hvilket udstyr de benytter, oplysnings- og bevidstgørelseskampagner, indsamling af statistiske oplysninger om, hvilken rolle alkohol spiller i færdselsulykker, samt støtte til forskning og udbredelse af kendskabet til den bedste praksis.

På baggrund af denne henstilling og i overensstemmelse med hvidbogen »Den europæiske transportpolitik frem til år 2010 – De svære valg«⁽²⁾ har Kommissionen været aktiv inden for bevidstgørelse, uddannelse og forskning, idet beskyttelse af unge førere af motorkøretøjer har fået højeste prioritet.

For så vidt angår medlemsstaternes generelle regler for spirituspromillen i blodet, henvises det ærede medlem til oversigtstabellen i kapitlet om »trafikulykkerne på vore veje« i hvidbogen.

⁽¹⁾ EFT L 43 af 14.2.2001.

⁽²⁾ KOM(2001) 370 endelig udg.

(2002/C 277 E/099)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0814/02**af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Kommissionen**

(25. marts 2002)

Om: Samhørighedsstrategier og fiskeripolitik: tilfældet Galicia

I den første interimsrapport om samhørighed fra januar 2002 gives der udtryk for den opfattelse, at samhørighedsstrategierne ikke skal være begrænset til strukturpolitikken, men også skal omfatte andre fællesskabspolitikker, der i højere grad skal tilsigte konkretisering af samhørighedsmålene, herunder landbrugspolitikken og politikken for udvikling af landdistrikter samt miljø- og transportpolitikken.

Hvorfor har man i den forbindelse ikke tænkt på fiskeripolitikken, som stærkt berører kystområderne, navnlig ved Atlanterhavet, hvoraf nogle som f.eks. Galicia henhører under mål nr. 1 og tilhører samhørighedslande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(11. juni 2002)

Den første situationsrapport om økonomisk og social samhørighed, som Kommissionen vedtog den 30. januar 2002 ⁽¹⁾, udgør ikke en fuldstændig ajourføring af den anden rapport om den økonomiske og sociale samhørighed ⁽²⁾. Den er et svar på medlemsstaternes ønske om at blive holdt underrettet om forberedelsen af Kommissionens forslag til den fremtidige samhørighedspolitik.

Den første situationsrapport har ajourført dataene vedrørende de regionale forskelle på økonomisk og socialt plan samt forskellene vedrørende visse faktorer for regionernes konkurrenceevne under hensyn til de seneste statistikker, der er til rådighed. Rapporten har også gjort status over den debat om den fremtidige samhørighedspolitik, som Kommissionen lancerede ved offentliggørelsen af førnævnte anden samhørighedsrapport.

Der har til gengæld ikke på nuværende stadium været tale om at justere de analyser af EU-politikkerne, der findes i den anden rapport om økonomisk og social samhørighed. Henvisningerne i situationsrapporten til den fælles landbrugspolitik, udviklingen af landdistrikterne og miljø- og transportsektorerne bygger på de dokumenter, der er blevet fremsendt til Kommissionen som led i den debat, der nu har været et år.

⁽¹⁾ KOM(2002) 46 endelig udg.

⁽²⁾ KOM(2001) 24 endelig udg.

(2002/C 277 E/100)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0816/02**af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Rådet**

(25. marts 2002)

Om: Galicias udvikling og eksemplet Irland

Af den første interimsrapport om samhørighed fra januar 2002 fremgår det, at Irlands BNP pr. indbygger steg fra 64 % til 119 % af fællesskabsgennemsnittet mellem 1988 og 2000. Irland hører dermed til de rigeste lande i EU efter i en periode at have været et af de fattigste, hvor det henhørte under mål nr. 1 og var støtteberettiget under Samhørighedsfonden. Denne udvikling er naturligvis ikke sket ved et tilfælde, men er et resultat af konkrete aktioner og årsager, som der bør tages hensyn til i andre EU-lande.

Hvilken lære drager Rådet af det irlandske eksempel, som kan anvendes i regioner som f.eks. Galicia, der i 1988 havde et BNP pr. indbygger på næsten samme niveau som Irland, og som også henhører under mål nr. 1 og tilhører et samhørighedsland (Spanien), men fortsat har et BNP pr. indbygger på 65 % af fællesskabsgennemsnittet?

Svar

(22. juli 2002)

Rådet opfordrer det ærede medlem til at henholde sig til det svar, det allerede har givet på en tidligere forespørgsel (E-0062/02), og hvori det redegjorde for, hvordan det under ét vil fortsætte sine overvejelser vedrørende det omtalte spørgsmål.

Rådet er enig med det ærede medlem i den positive vurdering af de gunstige virkninger af Fællesskabets strukturforanstaltninger i Irland, som er blevet gennemført i forbindelse med vellykkede nationale økonomiske makro- og mikropolitikker. Dette viser, at struktur- og samhørighedsfondene kan blive så effektive som muligt, skal midlerne fra disse fonde være velkoordinerede med relevante nationale politikker.

(2002/C 277 E/101)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0824/02**af Karl von Wogau (PPE-DE) til Kommissionen**

(25. marts 2002)

Om: Ombytning af et fransk kørekort i Tyskland

Er det Kommissionen bekendt, at et kørekort erhvervet i Frankrig i overensstemmelse med de gældende bestemmelser kun kan ombyttes til et tysk kørekort uden køreprøve, hvis indehaveren kan dokumentere, at han på det tidspunkt, hvor han erhvervede kørekortet, havde lovlig bopæl i Frankrig, og mener Kommissionen, at dette er foreneligt med princippet om fri bevægelighed for tjenesteydelser i det europæiske indre marked?

Kan Kommissionen forestille sig at ændre artikel 7 i direktiv 91/439/EØF⁽¹⁾ på en sådan måde, at det bliver muligt også at erhverve kørekort i en anden medlemsstat uafhængigt af, hvor man har lovlig bopæl?

Begrundelse:

- Indehaveren af kørekortet er både tysk og fransk statsborger. Det meste af tiden bor han i Tyskland, men han besøger regelmæssigt (i weekenden) og ofte også i længere tid (skoleferier) sine bedsteforældre i Frankrig. Der havde han spurgt i en køreskole, om han kunne tage kategori B-kørekort der og få det ombyttet i Tyskland. Det bekræftede man.
- De ansvarlige tyske myndigheder nægter at foretage ombytningen under henvisning til, at indehaveren af kørekortet ikke kan dokumentere, at han på tidspunktet for erhvervelsen havde bopæl i Frankrig, eller at kørekortet er erhvervet under et seks måneders udlandsophold som studerende (§ 4, stk. 3, og § 28, stk. 4, FeV (forordning om kørekort).
- De relevante tyske bestemmelser ville ikke hindre indehaveren af kørekortet i at tage kørekort i en hvilken som helst anden tysk by. I så fald ville han heller ikke være tvunget til at have lovlig bopæl der. Derimod er det ikke muligt at tage kørekort i en anden medlemsstat uden at have lovlig bopæl i den pågældende medlemsstat.

⁽¹⁾ EFT L 237 af 24.8.1991, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(8. maj 2002)

Rådets direktiv 91/439/EØF af 29. juli 1991 om kørekort⁽¹⁾, som trådte i kraft den 1. juli 1996, indførte princippet om gensidig anerkendelse af kørekort. Det er klart, at alle kørekort, der udstedes af medlemsstaterne, og som er gyldige i udstedelsesstaten, skal anerkendes gensidigt.

Artikel 7 i direktiv 91/439/EØF fastsætter dog flere betingelser for udstedelse af kørekort, bl.a. at »ansøgeren består en prøve til kontrol af færdigheder og adfærd samt en kundskabsprøve og opfylder de lægelige minimumskrav ...« og »den pågældende har sædvanlig bopæl ...«. Artikel 9 definerer i enkeltheder, hvad der forstås ved sædvanlig bopæl. Et kørekort kan således kun udstedes til personer, der har sædvanlig bopæl i medlemsstaten. Der er dog fastsat en undtagelse for studerende, som kan vælge mellem at tage kørekort i den medlemsstat, hvor vedkommende har sædvanlig bopæl, eller i den medlemsstat, hvor vedkommende studerer.

Kommissionen har ikke til hensigt at ændre artikel 7 i det nævnte direktiv på nuværende tidspunkt.

(¹) EFT L 237 af 24.8.1991.

(2002/C 277 E/102)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0837/02
af Caroline Jackson (PPE-DE) til Kommissionen

(26. marts 2002)

Om: EF-traktatens artikel 151 og kulturarven — samordnet indsats uden for EU

I henhold til artikel 151, stk. 2, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab er en indsats mulig på EU-plan med henblik på bevarelse og beskyttelse af den kulturarv, der er af europæisk betydning.

Adskillige medlemsstater har institutter af kulturel karakter uden for EU, som tager sigte på at fremme forskning i kulturarvspørgsmål, f.eks. arkæologi.

I hvilket omfang ville det være muligt for Kommissionen at bidrage til sådanne institutters arbejde, f.eks. ved at tilvejebringe stipendier til studerende fra værtslandet, udvikle forbindelser mellem institutterne, for så vidt angår fælles faciliteter eller fremme af forbindelser med andre europæiske universiteter og forskningsorganer fra medlemsstater, som mangler sådan lokal repræsentation?

(2002/C 277 E/103)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0839/02
af Caroline Jackson (PPE-DE) til Kommissionen

(26. marts 2002)

Om: EF-traktatens artikel 151 og kulturarven — forbindelser med andre europæiske organer

I henhold til artikel 151, stk. 2, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab er en indsats mulig på EU-plan med henblik på bevarelse og beskyttelse af den kulturarv, der er af europæisk betydning.

Skønt dette politikområde på internationalt plan i Europa traditionelt har været et ansvar, som henhørte under Europarådet, er der et åbenlyst spillerum for EU til at udvide dens aktiviteter på dette område og til at udvikle dens forbindelser med andre internationale organer.

Hvilke kontakter er der oprettet mellem Kommissionen og Europarådet, Unesco, Icomos og andre eksisterende organer med henblik på at fremme bevarelsen af kulturarven? Kan der udvikles forbindelser med Den Europæiske Videnskabssammenslutning til fremme af forskningsprogrammer i relation til kulturarvspørgsmål?

Ser Kommissionen noget spillerum for udvidet samarbejde med organisationer på nationalt og internationalt plan, især for så vidt angår:

- fremme af samarbejde mellem nationale organer for bevarelse af monumenter og lokaliteter,
- fremme af forbindelser mellem universiteter og forskningsinstitutter, samt
- fremme af kontakter mellem enkelte forskere og specialister?

(2002/C 277 E/104)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0840/02**af Caroline Jackson (PPE-DE) til Kommissionen**

(26. marts 2002)

Om: EF-traktatens artikel 151 og kulturarven — forbindelser med tredjelande

I henhold til artikel 151, stk. 2, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab er en indsats mulig på EU-plan med henblik på bevarelse og beskyttelse af den kulturarv, der er af europæisk betydning.

Et meget stort antal arkæologiske lokaliteter og gamle monumenter, som udgør en vigtig del af Europas kulturarv, er beliggende i lande, som er forbundet med EU via associeringsaftaler og andre aftaler.

Har Kommissionen en politik for bevarelse af betydelige ruiner, f.eks. de græske og romerske byer omkring Middelhavet?

Der har været mange eksempler på, at betydelige oldtidslevn ødelægges på grund af øget anvendelse af moderne landbrug og den økonomiske udviklingsproces. F.eks. blev en stor del af byen Zeugma — som blev grundlagt i år 300 før Kristi fødsel af en af Alexander Den Stores arvtagere — for nylig ødelagt under bygningen af Birecik-dæmningen ved Eufrat i Tyrkiet. Man opdagede nogle bemærkelsesværdige romerske mosaikker kort før oversvømmelsen, men kun en del af dem kunne reddes.

Mener Kommissionen, at det er EU's ansvar at intervenere i sådanne tilfælde og at tilvejebringe midler som bidrag til, hvad der kan reddes? Findes der bestemmelser i EU's aftaler med dens middelhavspartnere og andre nære partnere, som kunne udgøre grundlaget for bistand til de offentlige myndigheder i form af ekspertise og midler til kortlægning af kulturarven og til at udarbejde planer for økonomisk og social udvikling, som kunne bidrage til dens beskyttelse? Hvad kan Kommissionen gøre for at fremme anmodninger fra EU's partnere på dette område?

(2002/C 277 E/105)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0841/02**af Caroline Jackson (PPE-DE) til Kommissionen**

(26. marts 2002)

Om: EF-traktatens artikel 151 og kulturarven — EU-institutionernes reaktion

I henhold til artikel 151, stk. 2, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab er en indsats mulig på EU-plan med henblik på bevarelse og beskyttelse af den kulturarv, der er af europæisk betydning.

Mener Kommissionen, at Kultur 2000-programmet og andre relaterede programmer på områderne miljø og uddannelse er en hensigtsmæssigt reaktion på den i EF-traktaten anførte målsætning?

Kan der forventes yderligere initiativer fra Kommissionen på dette område?

Samlet svar**afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding
på skriftlige forespørgsler E-0837/02, E-0839/02, E-0840/02 og E-0841/02**

(18. juni 2002)

Artikel 151 i EF-traktaten giver Fællesskabet kompetence til at fremme det kulturelle samarbejde mellem medlemsstaterne og om nødvendigt støtte og udbygge medlemsstaternes indsats på en række områder, herunder bevarelse og beskyttelse af den kulturarv, der er af europæisk betydning. Denne målsætning søges opnået gennem rammeprogrammet »Kultur 2000«, der skal fremme det kulturelle samarbejde i Europa.

I den forbindelse støtter Kommissionen initiativer inden for den kulturelle sektor, herunder beskyttelse, bevarelse og udnyttelse af kulturarven inden for rammen af og i henhold til udvælgelseskriterierne for rammeprogrammet »Kultur 2000«, der udgør det eneste middel til finansiering og planlægning af Den Europæiske Unions kultursamarbejde for perioden 2000-2004. Fællesskabet har ikke kompetence til at intervenere med hensyn til bevare medlemsstaternes eller de støtteberettigede tredjelandes kulturarv (tre lande inden for Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde/Den Europæiske Frihandelssammenslutning (EØS/EFTA) og landene i Central- og Østeuropa, hvis associeringsråd har truffet konkrete afgørelser, der gør det muligt for disse lande at deltage i programmet) ud over de eksisterende programmer og initiativer. Det er desuden vigtigt at bemærke, at i henhold til subsidiaritetsprincippet hører beskyttelsesordningerne udelukkende ind under medlemsstaternes kompetenceområde. Det ærede medlem henvises til det følgende websted for yderligere oplysninger: http://europa.eu.int/comm/culture/eac/index_en.html.

Programmet »Kultur 2000« åbner også mulighed for en aktion i samarbejde med internationale organisationer, der er kompetente på kulturområdet, såsom Unesco og Europarådet, på baggrund af fælles økonomiske bidrag og under hensyntagen til den enkelte institutions eller organisations egne bestemmelser, for så vidt angår gennemførelsen af programmets aktioner og kulturelle arrangementer. Disse fælles aktioner (f.eks. de europæiske kulturdage) bygger på en brevveksling mellem Kommissionen, Europarådet og Unesco.⁽¹⁾

Hvad angår Den Europæiske Videnskabssammenslutning, Det Internationale Råd for Historiske Bygninger og Områder (Icomos), og de øvrige institutioner og organisationer, som det ærede medlem omtaler, støtter Kommissionen samarbejdsinitiativer inden for den kulturelle sektor, herunder beskyttelse, bevarelse og udnyttelse af kulturarven inden for rammen af og i henhold til udvælgelseskriterierne for programmet »Kultur 2000«. I den forbindelse henleder Kommissionen det ærede medlems opmærksomhed på den omstændighed, at der vil blive offentliggjort en indkaldelse af forslag til projekter, der skal finde sted i 2003, i De Europæiske Fællesskabers Tidende i løbet af andet kvartal 2002.

Endvidere henleder Kommissionen det ærede medlems opmærksomhed på den omstændighed, at hovedvægten i indkaldelsen af forslag for 2004, der vil blive lanceret under programmet »Kultur 2000«, vil blive lagt på kulturarven. Sektoren omfatter kulturarv i form af løsøre, immateriel kulturarv, historiske arkiver og biblioteker, arkæologisk kulturarv, undersøisk kulturarv, kultursteder og kulturlandskaber.

Inden for det femte rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling (1998-2002), har nøgleaktionen »Fremtidens by og Kulturarven« ydet støtte til forskningsprojekter, der handler om bevarelse, beskyttelse og forbedring af den europæiske kulturarv. Oplysninger om de projekter, Kommissionen yder støtte til, findes på webstedet <http://www.cordis.lu/eesd/ka4/library.htm>

Med hensyn til forbindelserne mellem det europæiske plan og de aktiviteter, der udføres på nationalt plan, såvel som med de internationale organisationer, indeholder udkastet til det sjette rammeprogram (2002-2006), og især det særprogram, der hedder »Integration og Styrkelse af Det Europæiske Forskningsrum«, bestemmelser om støtte til samarbejde og koordinering af forskningsaktiviteter på nationalt eller regionalt plan: i den forbindelse kan deltagerne både omfatte nationale enheder, såsom forskellige offentlige eller private forskningsorganer, og andre institutioner, der opererer på europæisk niveau, såsom Den Europæiske Videnskabssammenslutning.

⁽¹⁾ Samarbejdet mellem Unesco og EF bygger på en første brevveksling fra september 1964, efterfulgt af en ny brevveksling i december 1972 og på underskriften i februar 1996 af en aftale om betingelser for samarbejde mellem Europa-Kommissionen og Unesco.

(2002/C 277 E/106)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0847/02
af Mary Banotti (PPE-DE) til Kommissionen

(27. marts 2002)

Om: Lufthavnsafgifter

Hvilke foranstaltninger er Kommissionen villig til at træffe på et tidspunkt, hvor luftfartsindustrien er på en kraftig slankekur, for at sikre, at der gennemføres et mere retfærdigt afgiftssystem, og at dobbelt/tredobbelt beskatning af rejser gennem en enkelt lufthavn hurtigt bliver standset?

En passager, der f.eks. køber en flybillet og rejser fra Dublin til London Heathrow og fra London Heathrow til Beograd og derpå rejser tilbage fra Beograd til London Heathrow og flyver fra London Heathrow til Amsterdam må konstatere, at hver enkelt billet som følge af den nuværende lufthavnsafgiftsordning inkluderer et yderligere tillæg på 27,50 GBP. Med andre ord betales afgiften tre gange af den samme passager for, hvad der hovedsagelig er en rundrejse.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(3. maj 2002)

Man må skelne mellem lufthavnsskatter og lufthavnsafgifter. Lufthavnsafgifter vedrører f.eks. passagerafgifter og landingsafgifter, er en indtægtskilde for lufthavnen, og det er hensigten, at de skal dække omkostningerne ved lufthavnsoperationer.

Lufthavnsskat eller miljøskat er derimod pålagt af de nationale myndigheder og udgør ikke indtægter for lufthavnen, men opkræves normalt af lufthavnen på skatteministeriets vegne. Derfor er størrelsesordenen af disse skatter og betingelserne for det grundlag, hvorpå disse skatter betales, en del af den enkelte stats skattepolitik. Sådanne skattebestemmelser skal dog være i overensstemmelse med EF-traktatens almindelige principper om frihed til at levere tjenester, navnlig princippet om ikke-diskriminering og proportionalitet.

Kommissionen vil gerne her generelt tilføje, at når en flybillet består af flere kuponer (f.eks. en tur som Dublin — London — Beograd — London — Amsterdam) nævner hver enkelt kupon det samme beløb for lufthavnsskatter og lufthavnsafgifter, hvilket repræsenterer de skatter og afgifter, der betales for hele rejsen og ikke for hver enkelt del af rejsen. Det er derfor sandsynligt, at de af det ærede medlem nævnte skatter og afgifter, dvs. 27,50 GBP, er for hele rejsen og ikke for flyvning mellem de enkelte byer.

(2002/C 277 E/107)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0852/02

af Jan Wiersma (PSE) til Kommissionen

(27. marts 2002)

Om: Spejle, som dækker den blinde vinkel

1. Har Kommissionen kendskab til den nederlandske regerings planer om allerede i år at gøre det lovpligtigt, at alle lastbiler på grund af de mange ulykker skal være udstyret med et førerspejl, der dækker den blinde vinkel?
2. Er Kommissionen rede til at acceptere, at Nederlandene dermed går et skridt videre end fællesskabsbestemmelserne, ifølge hvilke kun nye lastbiler skal have et sådant spejl?
3. Vil Kommissionen på grundlag af de nederlandske erfaringer overveje at lade EU's bestemmelser gælde for alle lastbiler?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(7. maj 2002)

1. Kommissionen har konstateret, at den nederlandske regering agter at gøre førerspejle, som dækker den blinde vinkel, lovpligtige på vare- og lastbiler inden udgangen af 2002.
2. Kommissionen har for ganske nylig fremsat et forslag til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv⁽¹⁾ om indførelse af obligatorisk harmoniserede krav til typegodkendelse af spejle og supplerende systemer til indirekte udsyn i forbindelse med motorkøretøjer i klasse M (køretøjer til personbefordring) og N (køretøjer til godsbehandling). Forslaget er allerede nu under førstebehandling i Europa-Parlamentet og til drøftelse i Rådets arbejdsgruppe vedrørende motorkøretøjer. Vedtages det, betyder det en ændring af Rådets direktiv 70/156/EØF af 6. februar 1970 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om

godkendelse af motordrevne køretøjer og påhængskøretøjer dertil⁽²⁾, således at det bliver obligatorisk for alle køretøjsklasser og ikke som nu frivilligt under typegodkendelsessystemet for små og store erhvervs-køretøjer. Kommissionen byder det velkommen, at Nederlandene har taget initiativ til at gå endnu videre og indføre disse obligatorisk harmoniserede krav også for eksisterende vare- og lastbiler.

3. Kommissionen har til hensigt at undersøge omkostninger og fordele ved, at eksisterende vare- og lastbiler udstyres med sådanne spejle og udsynsforbedrende systemer, og at fremsætte forslag til en tilsvarende europæisk lovgivning, hvis det er berettiget.

⁽¹⁾ KOM(2001) 811 endelig udg.

⁽²⁾ EFT L 42 af 23.2.1970 som senest ændret ved EFT L 232 af 23.8.1997.

(2002/C 277 E/108)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0856/02

af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Rådet

(27. marts 2002)

Om: Drab begået af Ariel Sharons tropper i de palæstinensiske flygtningelejre

Som bekendt kan konflikten mellem Israel og Palæstina kun bringes til ophør, efter at alle voldshandlinger er indstillet, og de to stater har anerkendt hinanden. Der findes imidlertid en særdeles grusom form for vold, som i straffemæssig henseende kan sammenlignes med den, der overgik jøderne i Europa for 60 år siden. Den praktiseres af Ariel Sharons tropper, som i går endnu en gang dræbte 22 personer i en flygtningelejr i Palæstina og herudover tilbageholdt tusindvis af palæstinensere på infam vis.

Hvilke foranstaltninger vil Rådet træffe i forhold til disse handlinger, som indgyder alle retsindige mennesker en følelse af rædsel og skam?

(2002/C 277 E/109)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0859/02

af Camilo Nogueira Román (Verts/ALE) til Rådet

(27. marts 2002)

Om: Drab begået af Ariel Sharon i Ramallah

Efter drabene i Betlehem dræbte Ariel Sharons tropper den 12. marts 25 palæstinensere i Ramallah.

Hvor længe vil EU vente, inden det på en fast og definitiv måde tager afstand fra denne leder som et nødvendigt skridt til at skabe fred mellem den israelske stat og et Palæstina, der anerkendes som stat?

Samlet svar

på skriftlige forespørgsler E-0856/02 og E-0859/02

(22. juli 2002)

Rådet vil ikke kommentere den specifikke påstand, som det ærede parlamentsmedlem henviser til, da det ikke har alle de nødvendige oplysninger. Formandskabet understregede i sin erklæring på Den Europæiske Unions vegne af 20. april 2002 vigtigheden af det initiativ, FN's generalsekretær har taget til at indhente præcise oplysninger om begivenhederne i flygtningelejren i Jenin. Den Europæiske Union har desuden indtrængende henstillet, at organisationer, der yder medicinsk og humanitær bistand, øjeblikkeligt får adgang til de palæstinensiske befolkningsgrupper, som fastsat i FN's Sikkerheds resolution 1405 af 19. april 2002. Sikkerhedsrådet giver udtryk for sin bekymring over den »frygtelige situation«, disse befolkningsgrupper befinder sig i.

EU har flere gange opfordret begge parter til at bryde voldscyklussen. Formandskabet og den højtstående repræsentant opfordrede den 10. april 2002 i en fælles erklæring med FN's Generalsekretær, USA og Rusland bl.a. Israel til at afstå fra overdreven magtanvendelse og til at gøre sit yderste for at sikre civilbefolkningens beskyttelse.

(2002/C 277 E/110)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0877/02

af Jonas Sjöstedt (GUE/NGL) til Kommissionen

(2. april 2002)

Om: Tildeling af UMTS-licenser i Sverige

I henhold til oplysninger i de svenske medier indledte Kommissionen i september 2000 en undersøgelse af, hvorvidt tildelingen af licenser til tredje generations mobiltelenet (UMTS, også kaldet 3 G) i Sverige strider mod EU's regler om statsstøtte. Flere virksomheder inden for telekommunikation i Frankrig og Nederlandene har angiveligt klaget til Kommissionen over, at de virksomheder, som fik de attraktive licenser i Sverige, ikke betalte markedsprisen.

Sverige var et af de medlemslande, som valgte en »skønhedskonkurrence« til udvælgelse af de fire operatører, der fik deres UMTS-licens gratis. Flere andre medlemsstater valgte auktionsformen, så de højestbydende fik licenserne.

Hvordan er det gået med Kommissionens undersøgelse af tildelingen i Sverige af UMTS-licenserne, og hvilken model ville Kommissionen foretrække for tildeling af disse licenser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(22. maj 2002)

Kommissionen har ikke indledt nogen undersøgelse af, hvorvidt der i Sverige er ydet statsstøtte i forbindelse med tildeling af licenser til 3G-mobiloperatører. Den har heller ikke modtaget nogen klager med påstand om, at der skulle være ydet statsstøtte i forbindelse med tildelingen af licenser til under markedsprisen.

Hvad angår den valgte model for tildeling af licenser, har Kommissionen ved flere lejligheder præciseret, at for så vidt medlemsstaterne opfylder de gældende bestemmelser i fællesskabsretten, er det op til dem at beslutte, hvilken model de ønsker at benytte ved tildelingen af 3G-licenser. (Se bl.a. svar på skriftlig forespørgsel P-1839/00 af W. G. Van Velzen⁽¹⁾, E-1640/00 af Agag Longo⁽²⁾, E-1227/00 af Jaime Valdivielso de Cué⁽³⁾ og E-3119/00 af Brigitte Langenhagen⁽⁴⁾).

⁽¹⁾ EFT C 89 E af 20.3.2001.

⁽²⁾ EFT C 136 E af 8.5.2001.

⁽³⁾ EFT C 89 E af 20.3.2001, s. 16.

⁽⁴⁾ EFT C 151 E af 22.5.2001.

(2002/C 277 E/111)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0884/02

af Laura González Álvarez (GUE/NGL) til Kommissionen

(2. april 2002)

Om: Omfartsvejen ved Arbón (Asturien, Spanien)

Det asturianske provinsstyre har projekteret en omfartsvej for hovedvej AS-25, som, hvis den realiseres, vil få alvorlige følger for miljøet, idet landsbyen Arbón (Villayón kommune) skæres over i to halvdele, hvad der vil bringe landbrug og husdyravl i området i fare, så affolkningsproblemerne i egnen vil blive yderligere forværret.

Det ville være langt mere hensigtsmæssigt at forbedre den eksisterende landevej, især hvis der tages hensyn til, at der med den nye vejføring højst ville blive opnået en tidsbesparelse på ti minutter. Desuden er det de lokale beboeres opfattelse, at gennemførelsen af et projekt, som går ud over de naturlige og etnografiske værdier i et område af stor miljømæssig værdi, vil indebære en fare for de kulturelle og landskabelige kendetegn.

Kan Kommissionen indhente oplysninger om projektet hos de ansvarlige myndigheder?

Er Kommissionen ikke af den opfattelse, at direktiv 85/337/EØF⁽¹⁾ om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet bør finde anvendelse i denne sag?

Hvilke foranstaltninger vil Kommissionen træffe for at sikre overholdelsen af dette direktiv?

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(14. maj 2002)

For så vidt angår Rådets direktiv 85/337/CEE af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet⁽¹⁾, skal det erindres, at det i artikel 2 i dette direktiv er fastsat, at projekter, der bl.a. på grund af deres art, dimensioner eller placering kan få væsentlig indvirkning på miljøet, skal undergives en vurdering af denne indvirkning, inden der gives tilladelse hertil.

Denne bestemmelse gælder for projekter, der er anført i bilag I og II til direktivet. I bilag II, punkt 10, litra e), er nævnt anlæg af veje. For projekter henhørende under bilag II — som det anførte projekt vedrørende anlæggelse af en alternativ vejforbindelse til hovedvej AS-25 i Arbón (Asturien), som er emnet for nærværende skriftlige forespørgsel — fastsætter direktivets artikel 4, stk. 2, at den pågældende medlemsstat a) ved hjælp af en undersøgelse i hvert enkelt tilfælde, eller b) på grundlag af grænseværdier eller kriterier fastsat af medlemsstaten, skal afgøre, om projektet skal gøres til genstand for en vurdering i overensstemmelse med artikel 5 til 10. Medlemsstaterne kan beslutte at anvende begge procedurer som omhandlet under punkt a) og b).

Det skal hertil bemærkes, at direktiv 85/337/EØF er blevet ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997⁽²⁾. Dog gælder det i henhold til artikel 3, stk. 2, i direktiv 97/11/EF, at hvis en ansøgning om tilladelse er indgivet inden 14. marts 1999, gælder bestemmelserne i direktiv 85/337/EØF som affattet inden ændringen.

Kommissionen har henvendt sig til de spanske myndigheder og anmodet dem om nærmere oplysninger om en eventuel anvendelse af direktiv 85/337/EØF i det i forespørgslen nævnte tilfælde.

Hvorom alting er, vil Kommissionen i sin egenskab af traktaternes vogter træffe alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at fællesskabsretten overholdes i det foreliggende tilfælde.

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985.

⁽²⁾ EFT L 73 af 14.3.1997.

(2002/C 277 E/112)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0886/02

af Marjo Matikainen-Kallström (PPE-DE) til Kommissionen

(2. april 2002)

Om: Frankrig og det indre marked for energi

Liberaliseringen af energimarkedene udgør en væsentlig del af Lissabon-strategien, der har til formål at gøre EU til den mest konkurrencedygtige økonomi i verden inden 2010. Blandt medlemsstaterne har Den Franske Republik systematisk modsat sig og vanskeliggjort en liberalisering af energimarkedene. Frankrigs handlemåde kan på ingen måde accepteres, navnlig når der er tale om et så stort anliggende som det indre markeds funktion på energiområdet.

Allerede ifølge de gældende direktiver burde medlemsstaterne have liberaliseret en tredjedel af deres el- og gasmarked. Hvorfor har Kommissionen ikke gjort alvor af sine trusler om at bringe Frankrig for EF-Domstolen, selv om landet ikke har gennemført direktiverne?

Kommissionen fører tilsyn med konkurrencen i EU. Hvorfor har Kommissionen ikke forhindret det franske energimonopol EDF ved hjælp af sine monopolgevinster i at købe energiselskaber i nabolandene?

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at få Frankrig til at deltage i det fælles arbejde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(3. juni 2002)

Kommissionen følger inden for rammerne af sine beføjelser udviklingen på energimarkedet i Unionen.

Frankrig har omsat Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 96/92/EF af 19. december 1996 om fælles regler for det indre marked for elektricitet⁽¹⁾ til national lovgivning.

Frankrig har derimod ikke omsat Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/30/EF af 22. juni 1998 om fælles regler for det indre marked for naturgas⁽²⁾ til national lovgivning, hvorfor Kommissionen har indbragt sagen for Domstolen.

Opkøb af virksomheder overvåges meget nøje af Kommissionen i medfør af Rådets forordning (EØF) nr. 4064/89 af 21. december 1989 om kontrol med virksomhedssammenslutninger⁽³⁾. Ved EDFs forskellige opkøb af selskaber i udlandet er der blevet pålagt denne virksomhed omfattende forpligtelser med henblik på at bibeholde og videreudvikle konkurrencen.

Desuden vil den beslutning, der blev truffet af Det Europæiske Råd i Barcelona (15. og 16. marts 2002) om med virkning fra 2004 at give alle forbrugere, bortset fra husstande, mulighed for selv at vælge leverandør, hurtigt sikre, at der skabes bedre konkurrencevilkår.

⁽¹⁾ EFT L 27 af 30.1.1997.

⁽²⁾ EFT L 204 af 21.7.1998.

⁽³⁾ EFT L 395 af 30.12.1989, på ny offentliggjort i EFT L 257 af 21.9.1990.

(2002/C 277 E/113)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0888/02

af Cristiana Muscardini (UEN) til Kommissionen

(2. april 2002)

Om: »Il Forteto«

»Il Forteto« er et landbrugskooperativ i Toscana, der modtager offentlige midler af en størrelsesorden på mellem 65 000 og 300 000 lire om dagen for pleje af mindreårige børn.

Blandt de hovedansvarlige for »Il Forteto« findes to personer, som allerede i 1985 blev dømt for seksuel misbrug og mishandling af mindreårige.

Trods dommen fra appelretten i Firenze i 1985 gør retsinstansen for sager om børn fortsat brug af »Il Forteto«, selv om Italien i en dom fra Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol blev idømt en bøde på 200 mio. lire samt skadeserstatning, efter at to børn af italienske forældre, der var emigreret til Belgien, var blevet anbragt i »Il Forteto«.

- Kan Kommissionen kontrollere de italienske myndigheders handling og efterkommelse af dommen om øjeblikkelig fjernelse af alle børn, der befinder sig i »Il Forteto«, og om udelukkelse af dette som valgmulighed for det udvalg, der behandler sager om børn?
- Kan Kommissionen nedsætte et undersøgelsesudvalg, som finder frem til de reelle grunde til modstanden mod efterkommelse af dommen?
- Kan Kommissionen iværksætte en EU-undersøgelse i forbindelse med de 14 000 italienske børn, som er anbragt i centre, der finansieres med offentlige midler, som i Italien kan udgøre over 600 EUR om dagen?
- Kan Kommissionen gennemføre hensigtsmæssige foranstaltninger for at gøre den juridiske anerkendelse af plejehjem for børn afhængig af uafviselige krav om hæderlighed og moral?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(3. juni 2002)

Kommissionen takker det ærede medlem for hans spørgsmål, men skal henlede hans opmærksomhed på, at Kommissionen ikke har beføjelser til at intervenere i forbindelse med hans to første spørgsmål vedrørende Italiens fuldbyrdelse af Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols dom af 13. juli 2000 (Sag Scozzari et Giunta mod Italien). I henhold til artikel 46 i Konventionen om Beskyttelse af Menneskerettighederne og De Grundlæggende Frihedsrettigheder er det nemlig Europarådets ministerudvalg, der har fører tilsyn med Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols domme.

Kommissionen mener heller ikke at have nogen beføjelser i henhold til traktaterne til at gennemføre en undersøgelse som ønsket af det ærede medlem.

(2002/C 277 E/114)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0895/02

af Herbert Bösch (PSE) til Kommissionen

(4. april 2002)

Om: Antal ansatte i toldvæsenene i EU

Toldvæsenet er af særlig interesse for EU, fordi størstedelen af toldindtægterne går til EU-budgettet. Alligevel klager toldembedsmændene i visse medlemsstater med jævne mellemrum over manglen på toldpersonale.

Findes der EU-normer for, hvor mange kontrolorganer der kræves til at kontrollere et bestemt grænseafsnit?

Hvor mange toldere er der for tiden beskæftiget i Østrig, og hvor mange ville der kræves for at sikre en optimal kontrol med EU's ydre grænser i Østrig?

Hvordan er personalesituationen i toldvæsenet i andre EU-medlemsstater? I hvilke medlemsstater er toldvæsenet underbemandet, og hvor stort er personalebehovet i forhold til det faktiske antal ansatte i toldvæsenene i de enkelte medlemsstater?

Hvor højt anslår Kommissionen de toldindtægter, EU har mistet som følge af manglen på toldpersonale?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(12. juni 2002)

Medlemsstaterne skal i henhold til artikel 280 i EF-traktaten træffe foranstaltninger med henblik på at beskytte Fællesskabets finansielle interesser. Det henhører således under den enkelte medlemsstats beføjelser at organisere sit eget toldvæsen og ansætte tilstrækkeligt personale til, at de egne indtægter kan opkræves effektivt. Der findes således ingen regler på fællesskabsniveau, der fastsætter, hvor mange toldembedsmænd eller kontrolorganer, der anses for at være nødvendige til kontrol af grænserne.

Ifølge oplysningerne fra det østrigske toldvæsen, udgjorde antallet af toldtjenestemænd, der i 2001 var beskæftiget med varekontrol og opkrævning af toldafgifter i denne medlemsstat 4 200 personer.

I de øvrige medlemsstater udgør dette antal ca. 91 000, hvortil kommer personalet fra andre organer eller institutioner, som også udfører toldopgaver. Antallet af ansatte varierer i forhold til de lokale forhold og de arbejdsopgaver, der er beskrevet i 3 del, afsnit I, i EF-traktaten og i afsnit VI i traktaten om Den Europæiske Union. Medlemsstaternes indsats, som støttes af Kommissionen gennem handlingsprogrammet »Told 2002«, bør først og fremmest bestå i at sikre, at personalet råder over den relevante edb-infrastruktur, bedre uddannelse og moderne kontrolsystemer, bl.a. baseret på risikoanalyse.

I sin egenskab af anvisningsberettiget for budgetindtægterne foretager Kommissionen ligeledes kontrol, herunder kontrol på stedet. Kommissionen aflægger regelmæssigt rapport til budgetmyndigheden om, hvorledes kontrolordningen for egne indtægter fungerer, jf. artikel 18, stk. 3, i Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 1150/2000 af 22. maj 2000, om gennemførelse af afgørelse 94/728/EF, Euratom om ordningen for Fællesskabernes egne indtægter⁽¹⁾.

Kommissionen er ikke i stand til at vurdere det eventuelle tab, som EU har lidt som følge af manglen på toldpersonale.

⁽¹⁾ EFT L 130 af 31.5.2000.

(2002/C 277 E/115)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0898/02**af Baroness Sarah Ludford (ELDR) til Kommissionen**

(4. april 2002)

Om: Eksport af levende kvæg til tredjelande

Tre hundrede tusinde stykker levende kvæg eksporteres hvert år fra EU-landene til Mellemøsten og Nordafrika. EU støtter denne grusomme handel med eksportrestitutioner til forhandlerne. Disse restitutioner koster de europæiske skatteydere fra 60 til 100 EUR årligt.

Europa-Parlamentet har to gange (oktober og november 2001) stemt for at standse disse restitutioner. Kan Kommissionen på den baggrund oplyse, hvad den har gjort for at afvikle dette system?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(21. maj 2002)

EU eksporterer traditionelt avlskvæg til et betydeligt antal tredjelande. Disse dyr har navnlig til formål at forbedre eller opretholde mælkeproduktionen i de pågældende lande.

Langt de fleste af de klager, Kommissionen modtager, vedrører eksporten af slagtekvæg. I de fleste af de rapporterede tilfælde fremhæves håndteringen af dyr, navnlig på steder, hvor de omlades, eller ved ankomsten til bestemmelseslandet og ved slagtning.

Hvad transportforholdene angår, bør Kommissionen nå op på den højest mulige standard for at sikre, at velfærdsbetingelserne gennemføres fuldt ud og kontrolleres. Med hensyn til dette spørgsmål er Kommissionen i færd med at stramme betingelserne for ydelse af eksportrestitution. Stramningen af disse betingelser tager specifikt sigte på at eliminere de uacceptable forhold, der gør sig gældende i de rapporterede tilfælde.

Kommissionen vil også tage nye initiativer på baggrund af den udtalelse, der blev vedtaget den 11. marts 2002 af Den Videnskabelige Komité for Dyrs Sundhed og Trivsel. Denne udtalelse behandler en række væsentlige spørgsmål såsom transporttider og lastetæthed. Kommissionens fremtidige forslag på dette område vil tage sigte på at forbedre alle transporterede dyrs velfærd, men med særlig vægt på dem, der transporteres over lange afstande.

Kommissionen har dog ikke beføjelse til at indføre EU-standarderne for transport, opdræt og slagtning i køberlandene. Kulturelle, religiøse og økonomiske forhold fører til fundamentale forskelle i den måde, disse lande producerer kød på.

Endvidere har konkurrenter i den internationale handel som fx Australien i dag fartøjer, som kan transportere 25 000 kreaturer på en enkelt rejse til enhver destination. Siden forekomsten af bovin spongiform encephalopati (BSE) i 1996 er Egypten gået over til at indkøbe slagtekvæg i Australien. Der importeres over 200 000 kreaturer om året til Egypten fra dette eksportland.

Til trods for sit begrænsede spillerum har Kommissionen til stadighed inden for Verdenshandelsorganisationen (WTO) udfoldet bestræbelser på at opnå anerkendelse af velfærdsprincipperne i international sammenhæng. Kommissionen vil videreføre dette arbejde under den næste forhandlingsrunde.

Kommissionen lægger stor vægt på at træffe afgørelse om dette spørgsmål under hensyntagen til alle aspekter, herunder landbrugernes holdning, hvoraf mange er afhængige af handel og navnlig af eksport.

Derfor må der ved enhver afgørelse findes den rette balance mellem alle disse forskellige aspekter. En af følgerne af den førte politik er, at eksportrestitutionerne for levende slagtekvæg allerede er blevet væsentligt reduceret i de senere år (i 1995 var satsen 78,5 EUR/100 kg; i dag er satsen 41 EUR/100 kg, dvs. en reduktion på 48 %).

Kommissionens strategi, når det gælder eksport af kvæg, er at begrænse støtte til det strengt nødvendige under hensyntagen til Parlamentets krav om, at betaling af eksportrestitutioner for slagtekvæg snarest muligt afskaffes, og at søge at få fastlagt bindende internationale retningslinjer for behandlingen af levende dyr under transport over store afstande.

(2002/C 277 E/116)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0901/02

af Alexander de Roo (Verts/ALE) til Kommissionen

(4. april 2002)

Om: Miljømæssige indvirkninger af bygningen af landevej N-430, Extremadura, Spanien

I Extremadura har gennemførelsen af projektet »Landevej N-430 fra Badajoz til Valencia, strækningen Puerto Peña-Puerto de los Carneros« meget alvorlige miljømæssige indvirkninger. Projektet overtræder fugledirektivet (Rådets direktiv 79/409/EØF⁽¹⁾), da det berører fuglebeskyttelsesområdet den kunstige sø Orellana og Sierra de Pela og følgende naturtypearter: gåsegribben, den sorte stork, ådselgribben, høgørnen, vandrefalken, den store hornugle m.v. Projektet overtræder også direktivet om naturtyper, berører især LAF-stedet Sierra de El Escorial og mange naturtyper, der er katalogiseret som værende af fællesskabsinteresse i bilag I til direktiv 92/43/EØF⁽²⁾. Lynx pardina (enkelte arter forefindes i Sierra de El Escorial) og lutra lutra (stabil bestand ved Puerto Peña-klippen), som er arter anført i bilag II til direktivet, vil også blive berørt af projektet.

Desuden er der sket overtrædelse af direktivet om evaluering af visse offentlige og private projekters indvirkninger på miljøet, eftersom der er alvorlige mangler i undersøgelsen af projektets miljømæssige indvirkninger. Undersøgelsen af den miljømæssige indvirkning indeholder en meget summarisk økologisk beskrivelse, uden at der er nogen definition af områdets geomorfologi, omtale af områdernes potentielle eller aktive erosion eller af indvirkningerne for vandmiljøet og vandkvaliteten. Der mangler en grundlæggende kortlægning. I den typologiske beskrivelse af jordbunden omtales knap nok den potentielle anvendelse heraf. Vegetationen analyseres meget summarisk, idet der opregnes nogle vejledende eller fremherskende arter, uden at der gives kvalitative eller kvantitative evalueringer. Undersøgelsen nævner heller ikke eksistensen af et særligt fuglebeskyttelsesområde eller anfører betydningen af de arter, der lever i området, hvoraf mange er katalogiseret som værende af særlig interesse eller er truet af udryddelse. Ud af de ni forelagte alternativer er identifikation, beskrivelse og kvantificering af indvirkningerne desuden forvirrende, og der hverken hierarkiseres eller skelnes mellem vigtige og ikke-vigtige indvirkninger.

Hvad gør Kommissionen for, at der sker overholdelse af fællesskabsretten i dette konkrete tilfælde, især for så vidt angår fugledirektivet, direktivet om naturtyper og direktivet om indvirkningerne på miljøet?

Er der afsat fællesskabsmidler til forvaltning af fuglebeskyttelsesområdet og/eller af det LAF-sted, der er berørt af dette projekt?

Er der afsat strukturfondsmidler til bygning af den pågældende landevej?

Kan Kommissionen spærre disse midler, så længe denne miljøkonflikt ikke er løst?

(¹) EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

(²) EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(24. maj 2002)

Det ærede medlem anmoder først og fremmest om at få oplyst, hvilke forholdsregler Kommissionen agter at træffe for at sikre, at man ved iværksættelsen af projektet vedrørende anlæggelse af strækningen mellem Puerto Peña og Puerto de los Carneros på hovedvej N-430 (Badajoz — Spanien) overholder Fællesskabets bestemmelser på miljøområdet, navnlig Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet (¹), Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter og Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle.

De nævnte direktiver vil faktisk meget vel kunne finde anvendelse i det pågældende tilfælde. Derfor vil Kommissionen henvende sig til de spanske myndigheder snarest muligt for at sikre sig, at fællesskabsretten anvendes korrekt i det foreliggende tilfælde.

Hvad angår spørgsmålet om tildeling af fællesskabsmidler til forvaltning af fuglebeskyttelsesområdet og lokaliteten af fællesskabsbetydning som omtalt, skal det understreges, at de tre følgende »LIFE«-projekter er blevet godkendt i forbindelse med de nævnte områder:

- 96/507: »Bevarelse af dværgtrappe, kravetrappe og tårnfalk i Extremaduras fuglebeskyttelsesområder og lokaliteter af fællesskabsbetydning«
- 97/250: »Forvaltning af fuglebeskyttelsesområder i Extremadura — genetablering og bevarelse af munkegrib og høgeørn«
- 98/463: »Bevarelse af spansk los i Extremaduras lokaliteter af fællesskabsbetydning«.

Indtil nu har projektet vedrørende anlæggelse af hovedvej N-430 Badajoz -Valencia (delstrækningen Puerto Peña — Puerto de los Carneros) ikke modtaget nogen finansiering under strukturfondene. I henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om generelle bestemmelser for disse fonde (²) skal det pågældende projekt, dersom det skal kunne gøres til genstand for en samfinansiering, være i overensstemmelse med fællesskabsretten, herunder bestemmelserne om miljøbeskyttelse.

(¹) EFT L 175 af 5.7.1985 som ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997, EFT L 73 af 14.3.1997.

(²) EFT L 161 af 26.6.1999.

(2002/C 277 E/117)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0904/02
af Bill Newton Dunn (ELDR) til Kommissionen**

(25. marts 2002)

Om: Momssatser for synshandicappedes køb

I Det Forenede Kongerige er computersoftware og CCTV-udstyr momsfrit for synshandicappede. Ergonomiske elsenge er enten momsfrie eller belagt med moms alt afhængig af køberens helbredstilstand. Imidlertid skal alle brugergrupper betale moms på computerhardware, uanset om de har et perfekt syn eller ej.

Hvordan ser den hermed sammenlignelige situation ud i andre medlemsstater?

Er Kommissionen enig i, at synshandicappede mennesker i hele Den Europæiske Union bør nyde godt af både momsfrit hardware og software?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(23. april 2002)

Ifølge Fællesskabets nuværende momslovgivning er computersoftware og -hardware omfattet af standard-momssatsen. Medlemsstaterne kan imidlertid anvende en reduceret sats på varer, der er omfattet af kategori 4 i bilag H til sjette momsdirektiv 77/388/EØF⁽¹⁾ om »Medicinsk udstyr, hjælpemidler og andre apparater, der normalt anvendes til at mindske eller behandle handicaps, udelukkende til handicappedes personlige brug, herunder også reparation af sådanne goder, samt børnesæder til biler«. Medlemsstaterne kan således anvende en reduceret momssats, som ikke må være mindre end 5 %, på disse varer og tjenesteydelser. Det er tvivlsomt, om computersoftware og -hardware generelt set vil falde ind under denne kategori, men specifikke varer, som f.eks. Braille-tastaturer og dermed forbundet software, vil kunne anses for at være dækket. Lukkede tv-kredsløb (CCTV) vil imidlertid ikke være omfattet heraf.

Ifølge artikel 28, stk. 2, i sjette momsdirektiv er det desuden kun medlemsstater, der den 1. januar 1991 anvendte »nulsatser«, dvs. fritagelser med tilbagebetaling af indgående afgifter, eller reducerede satser på varer og tjenesteydelser, der ikke er nævnt i bilag H, som kan fortsætte med at anvende disse satser i en overgangsperiode.

Årsagen til dette er, at nulsatsen er en undtagelse fra de almindelige regler, ifølge hvilke standardmoms-satsen skal finde anvendelse på alle afgiftspligtige transaktioner, uanset hvilken slags køber der er tale om, på samme måde som en almindelig forbrugsafgift, med henblik på at undgå konkurrencefordrejning.

Ifølge gældende EU-lovgivning er det ikke muligt at udvide nulsatsens anvendelsesområde.

Kommissionen er ved at indhente de ønskede oplysninger om situationen i andre medlemsstater. Den vil underrette det ærede medlem direkte om resultaterne så hurtigt som muligt.

⁽¹⁾ Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag (EFT L 145 af 13.6.1977). Direktivet er senest ændret ved Rådets direktiv 2001/115/EF af 20. december 2001 (EFT L 15 af 17.1.2002). Bilag H indeholder en liste over leveringer af goder og tjenesteydelser, som kan belægges med reducerede momssatser.

(2002/C 277 E/118)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0915/02
af Stavros Xarchakos (PPE-DE) til Kommissionen**

(5. april 2002)

Om: Opførelse af Akropolis-museet

Ifølge beretninger i den græske presse er der betydelig modstand i Grækenland mod opførelsen af Akropolis-museet ved Makrijannis, som det græske kulturministerium har besluttet det. Det skal bemærkes, at det nu har været planlagt at opføre dette museum i 25 år (SIC!), at der siden 1976 har været afholdt fire konkurrencer (de to første i 1976 og i 1979 var nationale, hvorimod de efterfølgende to

var internationale) og sagen er stadig ikke afgjort. Der findes foreninger, som »Borgerbevægelsen«, som protesterer mod projektet, idet de hævder, at det drejer sig om et arkæologisk område, og at udgravningen af det endnu ikke er afsluttet, hvilket de fund, som blev fundet i området under det seneste arbejde med opførelsen af Athens metro, i øvrigt viser.

Der opstår et yderligere problem som følge af, at et af kravene i den seneste konkurrence var »at den besøgende skal have mulighed for samtidig at se Parthenon-skulpturerne på det nye museum og Parthenon selv på Akropolis«. Den eneste måde, dette kan opnås på, er at hæve museet fem meter over den fredede Weiler-bygning, som befinder sig i området og at omgå alle de begrænsninger, der gælder for området med henblik på at beskytte Akropolis. Med disse fravigelser, som er fastsat i udbudet, ville museets facade mod syd være 40 m høj, dvs. mellem 15 og 20 m højere end etageejendommene i området, hvilket ville skæmme dette historisk betydningsfulde sted.

Der har imidlertid også været problemer med konkurrence nr. 4. Efter det mislykkede forsøg på at afholde den tredje konkurrence (en international, åben konkurrence, som blev en fiasko på grund af modstand fra videnskabelige kredse og naboer), afholdt kulturministeriet en fjerde konkurrence, som imidlertid, som omtalt i pressen, var så uigennemsigtig, at mange finder, at der i virkeligheden var tale om, at vinderne var udpeget på forhånd. Det skal bemærkes, at vinderen af konkurrencen var en af de 20 arkitekter og akademikere fra hele verden, som fem år før havde underskrevet en protestskrivelse, hvori de anmodede den græske regering om at tage sin afgørelse op til fornyet overvejelse og ikke gå videre med bygningen af et stort museum ved Makrijannis.

Har Kommissionen kendskab til ovennævnte sag, og hvorledes stiller den sig hertil? Finansierer den direkte eller indirekte (gennem fællesskabsstøtterammen eller fællesskabsinitiativer og -programmer) opførelsen af det omtalte museum? Er de græske myndigheder forpligtet til at oplyse den om alle projektets faser samt om deres valg? Har den til hensigt at undersøge hele sagen, og hvilke foranstaltninger har den til hensigt at træffe for at kaste fuld lys over hele denne situation?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(14. maj 2002)

Den Europæiske Fond for Regionaludvikling medfinansierer strukturinterventioner på det kulturelle område inden for EF-støtterammen for Grækenland i programmeringsperioden 2000-2006, herunder det operationelle program (OP) for kulturelle anliggender for at forbedre konstruktionen af og den teknologiske infrastruktur i eksisterende museer og oprette nye, heriblandt Akropolis-museet.

Kommissionen ved, at et udbud vedrørende en undersøgelse blev offentliggjort i august 2000 (begrænset udbudsprocedure efter Rådets direktiv 92/50/EØF af 18. juni 1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler⁽¹⁾). Kontrakten, som gik til et konsortium, blev underskrevet i december 2001. I marts 2002 godkendte det centrale arkæologiske råd enstemmigt de foreløbige planer og modeller, som konsortiet havde forelagt det. Undersøgelsen som sådan er ved at være afsluttet.

Ifølge oplysningerne fra de græske myndigheder har OP-forvaltningsmyndigheden endnu ikke godkendt projektet for Akropolis-museet. Ifølge subsidiaritetsprincippet har medlemsstaten dog eneansvaret for de foranstaltninger, der skal gennemføres. Det er klart, at projektet skal gennemføres i overensstemmelse med gældende lovgivning, og forvaltningsmyndigheden er ansvarlig for tilsynet med og opfølgningen af projektet.

⁽¹⁾ EFT L 209 af 24.7.1992.

(2002/C 277 E/119)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0918/02 af Struan Stevenson (PPE-DE) til Kommissionen

(5. april 2002)

Om: Eksport af oksekød og levende kvæg til Mellemøsten og Nordafrika

Kan Kommissionen oplyse, hvilken del af Fællesskabets kvægeksport til Mellemøsten og Nordafrika sker i form af kød, og hvilken del der eksporteres som levende dyr?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(6. maj 2002)

I nedenstående tabel er anført de mængder (udtrykt i slagtekropsækvivalent) af levende kvæg og oksekød, der er eksporteret af Fællesskabet til Mellemøsten og Nordafrika i de sidste tre kalenderår.

Fællesskabseksport i slagtekropsækvivalent

(i tons)

	1999	2000	2001
<i>Mellemøsten</i>			
Levende kvæg	56 912	51 387	40 794
Kød	89 347	67 240	3 625
I alt	146 259	118 627	44 419
<i>Nordafrika</i>			
Levende kvæg	22 066	21 918	334
Kød	220 050	182 805	9 268
I alt	242 116	204 723	9 602

Kilde: Eurostat-Comext, 9.4.2002.

(2002/C 277 E/120)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-0921/02
af Nuala Ahern (Verts/ALE) til Kommissionen

(26. marts 2002)

Om: Udnævnelse af den tidligere generaldirektør i Kommissionens GD for miljø til bestyrelsesmedlem i BNFL

Jim Currie, tidligere generaldirektør i Europa-Kommissionens GD for miljø, som er i besiddelse af yderst fortrolige informationer om Kommissionens kernekraftpolitik, er for nylig blevet udnævnt til bestyrelsesmedlem i British Nuclear Fuels plc (BNFL) i Det Forenede Kongerige.

Det fastsættes i tjenstemandsvedtægtens artikel 16 og 17, at tjenstemanden efter tjenstestperiodens ophør har pligt til at udvise hæderlighed og tilbageholdenhed med hensyn til hans overtagelse af visse hverv. Hvilke foranstaltninger kan Kommissionen træffe for at sikre, at privilegeret information og fortrolige interne oplysninger, som tidligere tjenstemænd i Kommissionen ligger inde med, ikke uberettiget videregives til andre organer, når tjenstemanden accepterer eksterne hverv, der har direkte tilknytning til hans arbejde i Kommissionen?

Hvilke finansielle beløb skal Jim Currie offentliggøre, efter at han i oktober 2001 lod sig førtidspensionere, ud over det skønsmæssigt anslåede beløb på 20 000 £, han årligt modtager fra BNFL?

Kan Kommissionen oplyse, om andre tidligere tjenstemænd i generaldirektoratet for miljø har fået ansættelse i BNFL?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(6. maj 2002)

Tidligere tjenstemænd og andre, som ikke længere er beskæftiget ved institutionerne, skal overholde tjenstemandsvedtægtens artikel 16 og 17.

Det hedder i artikel 16, at en tjenstemand efter tjenstestperiodens ophør skal overholde visse pligter såsom hæderlighed og tilbageholdenhed i forbindelse med overtagelse af visse hverv eller funktioner.

Artikel 17 vedrører den nødvendige tilbageholdenhed med hensyn til oplysninger, den pågældende bliver bekendt med i forbindelse med udøvelsen af sine (tidligere) pligter.

Før tjenestemænds og andre ansattes arbejdsforhold ophører, minder Kommissionen dem om deres forpligtelse til at overholde bestemmelserne i artikel 16 og 17. Kommissionen forventer, at dens tjenestemænd afholder sig fra at tiltræde en stilling, hvis dette kan føre til en interessekonflikt i forhold til den tidligere ansættelse i Kommissionen. En sådan konflikt kan opstå, hvis den nye aktivitet er relateret til en sag, som den tidligere ansatte havde ansvaret for i Kommissionen, og hvis aktiviteten indebærer, at han/hun handler imod Kommissionens holdning i denne sag. Samme situation opstår i tilfælde, hvor den pågældende kan udnytte fortrolige oplysninger, som den pågældende er kommet i besiddelse af under udøvelsen af sine tidligere funktioner. Hvis Kommissionen har mistanke om, at disse bestemmelser er overtrådt, undersøger den med det samme sagen, minder den tidligere tjenestemand om hans/hendes forpligtelser og tager om nødvendigt skridt til at straffe overtrædelsen.

Kommissionen foreslår i sit ændringsforslag til vedtægten for tjenestemænd i forbindelse med den administrative reform en yderligere styrkelse af artikel 16, således at en tidligere tjenestemand pålægges pligt til at underrette institutionen, hvis den pågældende overvejer at påtage sig en faglig aktivitet inden for to år efter tjenesteperiodens ophør. På samme måde foreslår Kommissionen, at artikel 17 styrkes i henseende til videregivelse af oplysninger, som endnu ikke er offentligt tilgængelige.

James Currie har ikke pligt til at offentliggøre indtægter fra faglige aktiviteter, der udføres efter tjenesteperiodens ophør. Som alle andre tidligere tjenestemænd er han dog pligtig at opgive sin indkomst til Kommissionen, således at der kan foretages den nødvendige reduktion, hvis de samlede indtægter fra de nye aktiviteter sammenlagt med Kommissionens betalinger overstiger den seneste løn, som han fik for sit arbejde i Kommissionen.

Så vidt Kommissionen ved, har ingen andre tidligere ansat i generaldirektoratet for miljø fået ansættelse hos BNFL.

Undersøgelsen af, om James Curries tilfælde (hvis han bliver bestyrelsesmedlem i BNFL United Kingdom efter tjenesteperiodens ophør hos Kommissionen) er foreneligt med bestemmelserne i tjenestemandsvedtægten, er undervejs og forventes snart afsluttet.

(2002/C 277 E/121)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0924/02

af Gabriele Stauner (PPE-DE) til Kommissionen

(5. april 2002)

Om: Udsendelse af en vicegeneraldirektør for Kommissionen til Miami

Oktobernummeret fra 2001 af University of Miami's tidsskrift »Euroforum« indeholder følgende artikel om en vicegeneraldirektør for Kommissionen:

North-South Center er et organ, der anerkendes bredt og støttes af Den Europæiske Union. Der er tale om et officielt program, som sponsoreres og helt finansieres af Europa-Kommissionen. Inden for rammerne af dette program formidles højtstående EU-tjenestemænds ophold ved amerikanske universiteter. Den oprindelige fortegnelse over universiteterne (begrænset til højst otte forskningscentre) er undtagelsesvis blevet udvidet, idet der er blevet fremsat en anmodning om et toårigt ophold for Santiago Gómez-Reino, vicedirektør for eksterne forbindelser (en udvidelse af det etårige grundprogram). Santiago Gómez-Reino skal opholde sig på North-South-Center og stå til rådighed for EU-Centeret og Jean Monnet-fakultetet ved læreanstalten for internationale studier. Santiago Gómez-Reino har blandt andet erfaringer som grundlægger af og første direktør for EU's Kontor for Humanitær Bistand (ECHO) og som direktør for al virksomhed i Sydamerika og Vestindien.

1. Kan Kommissionen bekræfte, at der i dette tilfælde er tale om en særlig foranstaltning til fordel for en vicegeneraldirektør, som afviger fra de bestemmelser, der ellers gælder for programmet (begrænset til otte universiteter og maksimalt et års kontinuerligt ophold)?
2. I bekræftende fald bedes oplyst, hvad der berettiger til disse undtagelsesbestemmelser?

3. Er de blevet godkendt af Kommissionens næstformand med ansvar for personale?
4. Kan Kommissionen fremsende en kopi af de relevante bestemmelser for udsendelser inden for rammerne af dette program?
5. Kan Kommissionen sætte tal på de yderligere omkostninger, som er opstået for Fællesskabets budget på grund af denne udsendelse fra Bruxelles til Miami?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(26. juni 2002)

1. Kommissionen kan bekræfte, at efter optagelsen af North-South Center under Miami Universitet i Kommissionens stipendieprogram blev der bevilget Gomez Reino et stipendium for en etårig periode, der kan fornys på hans anmodning.
2. Denne individuelle beslutning blev truffet efter skøn fra den bevilgende myndighed, der tog hensyn til Gomez Reino's erhvervsmæssige situation og profil og Institutionens interesser.
3. Kommissionen kan bekræfte, at denne beslutning blev taget på passende niveau i overensstemmelse med de beføjelser, som Kollegiet vedtog i marts 2001.
4. En kopi af brochuren om stipendier sendes direkte til det ærede medlem og EU-parlamentets sekretariat.
5. Kommissionens udgifter til et etårigt stipendium i USA anslås til ca. 50 000 EUR.

De samlede udgifter til Gomez Reino's stipendium fra den 8. august 2001 til den 28. februar 2002 andrager 37 428 EUR. Udgifterne fra den 1. marts 2002 til den 1. august 2002 anslås til 21 500 EUR. Beløbet for et år vil derfor andrage ca. 59 000 EUR.

(2002/C 277 E/122)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0925/02

af Emmanouil Bakopoulos (GUE/NGL) til Kommissionen

(5. april 2002)

Om: Indbringelse af Grækenland for De Europæiske Fællesskabers Domstol

Kommissionen har besluttet at indbringe Grækenland for De Europæiske Fællesskabers Domstol for krænkelse af forordning (EØF) 3577/92⁽¹⁾ om anvendelse af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser inden for søtransport i medlemsstaterne (cabotagesejlads). Vil Kommissionen oplyse, hvilke artikler i ovennævnte forordning Grækenland har krænket samt i hvor lang tid?

⁽¹⁾ EFT L 364 af 12.12.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(7. maj 2002)

Beslutningen om at indbringe Grækenland for Domstolen, som det ærede parlamentsmedlem henviser til, er forbundet med fortolkningen af artikel 3 i Rådets forordning (EØF) nr. 3577/92 af 7. december 1992 om anvendelse af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser inden for søtransport i medlemsstaterne (cabotagesejlads)⁽¹⁾. De relevante græske cirkulærer er dateret december 1998. Denne procedure påvirker således ikke den græske lov nr. 2932/2001 om liberalisering af cabotage.

De bestemmelser, der gælder for et skibs mandskab henhører principielt under den medlemsstats kompetence, hvori skibet er registreret, »flagstaten«. I henhold til forordningens artikel 3, kan medlemsstaterne dog anvende deres egne bemandingsbestemmelser, »værtsstatens« bestemmelser, på skibe, der er registreret i en anden medlemsstat, hvis disse skibe leverer øcabotage på deres territorium.

Uoverensstemmelsen mellem Kommissionen og Grækenland hidrører fra arten og omfanget af de bemandingsbestemmelser, som kan afgøres af værtsstaten. Grækenland mener, at værtsstaten er kompetent til at afgøre antallet af søfolk på et skib. Kommissionen mener, at en sådan betingelse — hvis det går ud over de minimale sikkerhedsnormer — begrænser fri levering af tjenesteydelser for meget. Kommissionen og Grækenland er i øvrigt uenige om reglerne for mandskab på krydstogtskibe, som udfører øcabotage.

(¹) EFT L 364 af 12.12.1992.

(2002/C 277 E/123)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0931/02
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(5. april 2002)

Om: Undersøgelse angående et coltan-kartel

Det fremgår ikke af Kommissionens interessante svar på skriftlig forespørgsel E-3498/01 (¹), om den rent faktisk har indledt en undersøgelse af coltan-producenternes brancheorganisation, Tantalium-Niobium International Study Center (TIC), der har hjemsted i Bruxelles. Der er stadig begrundet formodning om, at dette center er et skalkeskjul for et kartel, der fastlægger priserne på coltan.

Har Kommissionen allerede undersøgt, om TIC er en karteldannelse?

(¹) EFT C 229 E af 26.9.2002.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(22. maj 2002)

Kommissionen har ikke indledt undersøgelser med henblik på at vurdere, om Tantalium-Niobium International Study Center (TIC) udgør et kartel.

(2002/C 277 E/124)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0936/02
af Elspeth Attwooll (ELDR) til Kommissionen

(9. april 2002)

Om: Velfærd for intensivt opdrættet fisk

Agter Kommissionen at træffe foranstaltninger for at regulere velfærden for intensivt opdrættet fisk navnlig med hensyn til bestandenes maksimale tæthed, perioder uden fodring og slagtemetoder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(7. maj 2002)

Der findes ingen særlig EF-lovgivning om dyrevelfærd for opdrættet fisk. Imidlertid gælder visse generelle bestemmelser i Rådets direktiv 98/58/EC af 20. juli 1998 om beskyttelse af dyr, der holdes til landbrugsformål (¹), også for opdrættet fisk.

Endvidere er der inden for rammerne af Europarådets konvention om beskyttelse af dyr, der holdes til landbrugsformål, fastsat anbefalinger for beskyttelse af forskellige dyrearter. Alle medlemsstater og Fællesskabet har undertegnet denne konvention, hvorfor Kommissionen følgelig deltager nøje i forberedelsen af disse anbefalinger. For tiden er der en særlig anbefaling om opdrættet fisk til drøftelse.

Direktiv 98/58/EC giver mulighed for at vedtage foranstaltninger på EF-niveau, hvis dette er nødvendigt for at sikre en ensartet anvendelse af Europarådets anbefalinger i Fællesskabet.

Der bør ikke tages stilling til spørgsmålet om, hvorvidt det er hensigtsmæssigt med EF-bestemmelser, før anbefalingen er vedtaget, og der er gjort foreløbige erfaringer med dennes anvendelse.

(¹) EFT L 221 af 8.8.1998.

(2002/C 277 E/125)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0938/02

af Robert Sturdy (PPE-DE) til Kommissionen

(9. april 2002)

Om: Klassificering af væddeløbshunde (greyhounds)

I betragtning af at hundevæddeløb og opdræt af væddeløbshunde bliver stadig mere populært i EU, bedes Kommissionen skabe klarhed om væddeløbshundenes retsstilling. Særlige spørgsmål som f.eks. at være berettiget til at modtage midler til udvikling af landdistrikter afhænger af, hvorvidt disse dyr anses for at være landbrugs- eller husdyr eller høre til en anden kategori.

For øjeblikket synes der at være forskelle mellem medlemsstater (dvs. den britiske regering klassificerer dem som husdyr og dermed opkræves ingen moms af deres foder, mens den irske regering klassificerer dem som landbrugsdyr). Vil Kommissionen tage fat på dette gråzone-spørgsmål?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(7. maj 2002)

Selv om væddeløbshunde retligt er omfattet af EF-traktatens landbrugsartikler og af Rådets forordning (EØF) nr. 827/68 af 28 juni 1968 om en fælles markedsordning for visse varer der er anført i bilag II til EF-traktaten (¹) (nu bilag 1), er der i praksis aldrig ydet støtte fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) hertil.

For perioden 1994 til 1999 var det i henhold til artikel 5 i Rådets forordning (EØF) nr. 2085/93 af 20. juli 1993 om ændring af forordning (EØF) nr. 4256/88 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 2052/88 for så vidt angår Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), Udviklingssektionen (²), muligt at give støtte til foranstaltninger med henblik på diversifikation, navnlig hvis sådanne foranstaltninger udvider antallet af aktiviteter eller giver alternative indkomster for landbrugere af begge køn, såfremt der ikke blev ydet støtte fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) som led i en fællesskabsstøtteramme. I perioden 1994-1999 var der derfor investeringsstøtte til rådighed med henblik på forbedring af opstaldningsforhold for væddeløbsheste i Irland. Imidlertid var den irske regering efterfølgende indforstået med, at der ikke skulle udbetales fællesskabsstøtte til dette formål i henhold til dette program. For tiden findes der ingen muligheder for at yde støtte til opdræt af væddeløbsheste.

Med hensyn til momsen skal Kommissionen medgive, at der er forskel på den måde, hvorpå medlemsstaterne anvender moms på foder til hunde, der holdes med henblik på væddeløb og opdræt. Dette kan skyldes, at medlemsstaterne i henhold til det sjette momsdirektiv⁽¹⁾, enten kan anvende en standardsats eller en reduceret sats for dyrefoder, eller ligefrem (på særlige betingelser eller i en overgangsperiode) en nulsats. I det sjette momsdirektiv er det således ikke et spørgsmål om, hvorvidt væddeløbshundene er klassificeret som landbrugs- eller husdyr.

Disse forskelle mellem medlemsstaterne, som det ærede medlem henviser til, viser, hvor langt man er kommet — eller ikke kommet — med at harmonisere fællesskabslovgivningen.

⁽¹⁾ EFT L 151 af 30.6.1968.

⁽²⁾ EFT L 193 af 31.7.1993.

⁽³⁾ Rådets sjette direktiv 77/388/EEC af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter- Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag. EFT L 145 af 13.6.1977.

(2002/C 277 E/126)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0944/02

af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen

(9. april 2002)

Om: Europaskoler

Den første Europaskole blev oprettet i 1953 på initiativ af en gruppe tjenestemænd i Det europæiske Kul- og Stålfællesskab med støtte fra fællesskabsinstitutionerne og den luxembourgske regering. På baggrund af de vellykkede pædagogiske erfaringer, som omfattede børn med forskellig nationalitet og forskellige modersmål, besluttede medlemsstaternes regeringer i 1957 at oprette den første officielle Europaskole i Luxembourg ved undertegning af en protokol.

Siden oprettelsen af denne Europaskole er antallet af Europaskoler gradvis steget. I øjeblikket ligger der tre af de ti eksisterende Europaskoler i Bruxelles for at imødekomme de talrige ansøgninger om optagelse, der hovedsageligt kommer fra børn af tjenestemænd og ansatte i fællesskabsinstitutionerne.

I betragtning af at disse tjenestemænd og ansatte befinder sig i en situation, hvor de er udstationeret i udlandet og skal varetage ansvarsfulde hverv med den største effektivitet, er det af afgørende betydning, at de kan sikre deres børn en undervisning, der svarer til skoleforløbet i deres hjemlande. For nylig fik talrige forældre til børn i de tre skoler i Bruxelles imidlertid, midt i skoleåret, meddelelse om en beslutning fra Europaskolernes Øverste Råd, hvorefter deres børn skulle skifte skole fra og med september 2002 uden nogen hensyntagen til det valg, de havde foretaget ud fra deres børns faginteresser og deres egne arbejdsmæssige forpligtelser.

Kommissionen bedes i denne forbindelse oplyse følgende:

1. Mener den, at Europaskolerne og navnlig Europaskolerne i Bruxelles imødekommer behovet hos EU-institutionernes tjenestemænd og ansatte og tager hensyn til børnenes rettigheder?
2. Hvilke kriterier gælder der for fordeling af eleverne mellem de tre Europaskoler i Bruxelles? Indgår forældrenes valg i disse kriterier? Hvis det ikke er tilfældet, hvorfor ikke?
3. Hvordan administreres skolerne, navnlig på følgende områder:
 - Hvordan finansieres skolerne, og hvilken procentdel betales der for de enkelte elever?
 - Hvem er medlem af Europaskolernes Øverste Råd?
 - Hvordan fordeles beslutningstagningsbeføjelserne i Europaskolernes Øverste Råd?
 - Hvilken rolle spiller Kommissionen i dette Råd? Hvor mange stemmer har Kommissionen i Europaskolernes Øverste Råd?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(22. maj 2002)

1. Kommissionen mener, at det hidtil er lykkedes Europaskolerne at imødekomme behovet hos tjenestemænd og andre ansatte i EU-institutionerne, og at børnenes rettigheder er blevet tilgodeset. Ligesom det er tilfældet med alle andre institutioner i alle lande, må Europaskolerne dog uundgåeligt fungere inden for de grænser, som de disponible ressourcer og de relevante konstitutionelle rammer sætter.

2. Forældre kan frit ansøge om at få deres børn uddannet på enhver af de tre Europaskoler i Bruxelles. Hvis efterspørgslen overstiger de disponible pladser, må skolerne naturligvis foretage en udvælgelse ud fra afstanden mellem skole og hjem og hensynet til, om der er eventuelle søskende i den pågældende skole.

Baggrunden for spørgsmålet om skoleskifte, som kommer til at berøre nogle børn i september 2002, er følgende: Bruxelles-skole II i Ixelles blev oprettet for at tage trykket af Bruxelles-skole I (Uccle) og Bruxelles-skole II (Woluwé), som var særligt presset på daværende tidspunkt. På mødet den 28. og 29. april 1998 omfordelte Det Øverste Råd (der gives oplysninger om medlemskab nedenfor) sprogfordelingen mellem de tre skoler i Bruxelles, hovedsagelig for at respektere principperne om »geografisk ligevægt« og »rationel udnyttelse af de disponible ressourcer«. Samtidig gjorde omfattende reparationer og ombygninger det nødvendigt for Bruxelles-skole I midlertidigt at flytte nogle af sine klasser fra Uccle til Ixelles. I september 2002 vil de resterende klasser i Bruxelles-skole I, som stadig befinder sig i Bruxelles-skole III, atter vende tilbage til Uccle, og Bruxelles-skole II får sin egen fuldstændige primærskykkel, inklusive nogle af eleverne fra Bruxelles-skole I og II.

Alt dette har beklageligvis, men uundgåeligt krævet flytning af personale og elever. For at forvalte disse flytninger oprettede repræsentanten for Det Øverste Råd en forvaltningsgruppe for de tre Europaskoler, og overlærerne, personalet og forældreforeningerne blev repræsenteret i denne gruppe.

Da det blev konstateret, at der ikke var tilstrækkeligt mange forældre, som frivilligt ville flytte deres børn til en anden skole, til at gennemføre de nødvendige flytninger, blev der opstillet en overførselsstrategi på grundlag af objektive kriterier, såsom skolens kapacitet, en eller flere søskende på skolen og afstanden mellem hjem og skole. Der blev truffet afgørelse om fordelinger på grundlag af forældrenes oplysninger til skolen om søskende og hjemmets beliggenhed. Der blev givet klageadgang for særlige tilfælde. Klager blev behandlet individuelt af komitéer sammensat af medlemmer af administrationen og repræsentanter for forældre til elever på hver enkelt skole.

3. Europaskolerne finansieres som følger: udstationerede nationale læreres løn, der betales af medlemsstaterne (22 %), uddannelsesudgifter til elever, der ikke er børn af EU-ansatte, og fradrag i lønnen til personale, der er udstationeret på skolerne, såsom det midlertidige bidrag (19 %), og et udlignende tilskud fra EU-budgettet (59 %). De medlemsstater, hvori skolerne ligger, yder et særligt bidrag til bygning og vedligeholdelse af skolebygninger og udstyr i henhold til aftaler, der er indgået af Det Øverste Råd med hver af disse medlemsstater.

Officielle medlemmer af Europaskolernes øverste råd er ministrene med ansvar for undervisning og/eller kulturelle forbindelser med fremmede lande fra hver af EU's medlemsstater og et medlem af Kommissionen. Den Europæiske Patentmyndighed har også et sæde og en stemme i Det Øverste Råd med hensyn til alle spørgsmål vedrørende Europaskolen i München. Der er ikke fastsat bestemmelser om medlemskab af Det Øverste Råd for repræsentanter for forældre eller lærere.

Det Øverste Råd træffer afgørelse om pædagogiske og budgetmæssige spørgsmål med enstemmighed. Det vedtager beslutninger om administrative anliggender med to tredjedeles flertal. I alle tilfælde har medlemmerne en stemme hver.

Som medlem af denne mellemstatslige organisation har Kommissionen kun en af de 16 stemmer. I Det Øverste Råd gør Kommissionen sit yderste for at sikre, at behovene hos tjenestemænd og andre ansatte i EU-institutionerne opfyldes fuldt ud, men naturligvis afspejler både Kommissionens beføjelser og forpligtelser, at dens repræsentant kun er et ud af 16 medlemmer af rådet.

(2002/C 277 E/127)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0948/02**af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen**

(9. april 2002)

Om: Manglende overholdelse af Fællesskabets retsakter i EU's medlemsstater

Kan Kommissionen forelægge en sammenlignende tabel med de seneste oplysninger om misligholdelser af Fællesskabets retsakter i de enkelte medlemsstater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(15. maj 2002)

Kommissionen henviser det ærede medlem til sin beretning om kontrollen med gennemførelsen af fællesskabsretten. 19. årsberetning om 2001 er i øjeblikket under udarbejdelse med henblik på oversendelse til Europa-Parlamentet. I mellemtiden kan De finde de seneste oplysninger på Kommissionens generalsekretariats »Europa«-server på følgende adresse: http://europa.eu.int/comm/secretariat_general/sgb/droit_com/index_fr.htm#infractions.

(2002/C 277 E/128)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0952/02**af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen**

(9. april 2002)

Om: Manglende overholdelse i Grækenland af EU's miljølovgivning

Kan Kommissionen oplyse, i hvor mange tilfælde det kan formodes, at Fællesskabets miljølovgivning krænkes i Grækenland, samt endvidere hvori disse krænkelser består?

I hvor mange tilfælde (hvis der er nogen) og i så fald hvilke forbereder Kommissionen sig på at indbringe Grækenland for De Europæiske Fællesskabers Domstol?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(14. maj 2002)

For øjeblikket er der i alt 100 klagesager under behandling mod Grækenland (primo april 2002) vedrørende dette lands formodede overtrædelse af fællesskabslovgivningen på miljøområdet. Ud af disse 100 sager gælder de 35 direktiv 85/337/EØF⁽¹⁾ som ændret ved direktiv 97/11/EF⁽²⁾, 20 gælder fællesskabslovgivningen om affaldshåndtering, 19 har at gøre med naturbeskyttelse, 10 omfatter beskyttelse af vand- og vådområder, 10 gælder forurening af atmosfæren, mens de 6 sidste vedrører andre sektorer inden for fællesskabslovgivningen på miljøområdet. Det skal bemærkes, at Kommissionen for 32 sagers vedkommende har besluttet at indlede en overtrædelsesprocedure mod Grækenland.

Allerede den 10. april 2002 indbragte Kommissionen 7 sager for De Europæiske Fællesskabers Domstol, nemlig C-371/2001 (manglende meddelelse af nationale gennemførelsesbestemmelser til direktiv 98/81/EF⁽³⁾), C-374/2000 (manglende meddelelse af nationale gennemførelsesbestemmelser til direktiv 97/11/EF), C-33/2001 (manglende meddelelse af de oplysninger, der kræves i henhold til artikel 8, stk. 3, i

direktiv 91/689/EØF⁽⁴⁾), C-301/2001 (manglende overensstemmelse mellem de nationale gennemførelsesbestemmelser til direktiv 85/337/EØF og EU-bestemmelserne), C-302/2001 (drift af en ukontrolleret losseplads i Epitalio), C-83/2002 (manglende meddelelse af de oplysninger, der kræves i henhold til artikel 11 i direktiv 96/59/EF⁽⁵⁾) og endelig C-119/2002 (manglende opsamlingsystem og rensningsanlæg til varetagelse af den tertiære behandling af bispildevandet i Thriassion-regionen).

⁽¹⁾ Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, EFT L 175 af 5.7.1985.

⁽²⁾ Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997 om ændring af direktiv 85/337/EØF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, EFT L 73 af 14.3.1997.

⁽³⁾ Rådets direktiv 98/81/EF af 26. oktober 1998 om ændring af direktiv 90/219/EØF om indesluttet anvendelse af genetisk modificerede mikroorganismer, EFT L 330 af 5.12.1998.

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 91/689/EØF af 12. december 1991 om farligt affald, EFT L 377 af 31.12.1991.

⁽⁵⁾ Rådets direktiv 96/59/EF af 16. september 1996 om bortskaffelse af polychlorbiphenyler og polychlorterphenyler (PCB / PCT), EFT L 243 af 24.9.1996.

(2002/C 277 E/129)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0954/02
af Pat Gallagher (UEN) til Kommissionen**

(9. april 2002)

Om: Sundhed og sikkerhed inden for landbruget

På baggrund af at midtvejsevalueringen af Agenda 2000 snart vil finde sted, og fordi landbruget i sig selv er en aktivitet med uløseligt forbundne sikkerhedsrisici, bedes Kommissionen oplyse, om den vil støtte Europa-Parlamentets opfordring til at indarbejde en foranstaltning i den del af den fælles landbrugspolitik, der vedrører udvikling af landdistrikter, for at give landmænd incitament til at forbedre sikkerheden på landbrug og gårdspladser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(21. maj 2002)

Kommissionen deler det ærede medlems bekymring over de mange ulykker, der registreres på bedrifter, og mærker sig hans anmodning om, at der indføres en ny foranstaltning under 2. søjle (landdistriktsudvikling) i den fælles landbrugspolitik for at give landbrugerne incitament til at forbedre sikkerheden på bedrifterne.

Kommissionen vil gerne henlede det ærede medlems opmærksomhed på de allerede foreliggende muligheder for EU-støtte til foranstaltninger til forbedring af sikkerheden på bedrifterne i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1257/1999 af 17. maj 1999 om støtte til udvikling af landdistrikterne fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) ⁽¹⁾.

To af de foranstaltninger, der tilbydes i henhold til ovennævnte forordning, er særligt relevante. Det drejer sig for det første om foranstaltningen for støtte til erhvervsuddannelse af landbrugerne og andre personer, der er involveret i landbrugsvirksomhed, hvorunder der vil kunne ydes støtte til uddannelse, der tager sigte på at øge landbrugernes viden om sundhed og sikkerhed på bedriften, og for det andet om foranstaltningen for støtte til investering på landbrugsbedrifter, ifølge hvilken der kan ydes støtte til investeringer til forbedring af leve- og arbejdsvilkårene på bedriften, der også kan omfatte investering til forbedring af sundhed og sikkerhed.

EU's politik for udvikling af landdistrikterne gennemføres på en decentraliseret måde i tråd med subsidiaritetsprincippet og for at tage hensyn til de forskelligartede situationer i EU's landdistrikter. Det er derfor op til medlemsstaterne at beslutte, hvilke af de toogtyve foranstaltninger for udvikling af landdistrikterne, som tilbydes i forordning (EF) nr. 1257/1999, der passer bedst til de særlige behov i deres landdistrikter, og hvor mange finansielle ressourcer de vil afsætte til hver foranstaltning (herunder fx eventuelle målrettede ordninger for forbedring af sundheden og sikkerheden på bedrifterne) inden for den finansieringsramme, de har til rådighed EU-plan.

Kommissionen modtager gerne forslag om en eventuel supplerende foranstaltning, som måtte være påkrævet på EU-plan for at forbedre sikkerheden på bedrifterne. Med de muligheder, medlemsstaterne allerede har ifølge EU's politik for udvikling af landdistrikterne, mener Kommissionen dog ikke, at der for øjeblikket er behov for at indføre en særskilt og specifik foranstaltning for sikkerheden på bedrifterne inden for 2. søjle i den fælles landbrugspolitik.

(¹) EFT L 160 af 26.6.1999.

(2002/C 277 E/130)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0955/02

af Gilles Savary (PSE) til Kommissionen

(9. april 2002)

Om: Afgifter på infrastrukturer

I hvilket omfang og på hvilke betingelser er det på baggrund af gældende retspraksis foreneligt med fællesskabsretten og især med princippet om fri bevægelighed for varer og personer og med konkurrence-reglerne at indføre obligatoriske og selektive afgifter eller gebyrer for at fremme et skift fra en transportform til en anden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(30. maj 2002)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/62/EF af 17. juni 1999 om afgifter på tunge godskøretøjer for benyttelse af visse infrastrukturer (¹) inden for vejtransporten fastsætter de nærmere betingelser for opkrævning i medlemsstaterne af vej- og brugsafgifter på tunge godskøretøjer.

Som Kommissionen har bebudet i sin hvidbog om den europæiske transportpolitik (²), og som Rådet forventer, er Kommissionen i gang med at forberede rammebestemmelser, der skal sikre, at prisen for benyttelse af de forskellige transportformer i højere grad afspejler de omkostninger, der påføres samfundet.

Den har til hensigt inden for de kommende måneder at udsende et arbejdsdokument med beskrivelse af de fremgangsmåder, der kan benyttes til at relatere afgifter for benyttelse af infrastruktur til infrastruktur-, overbelastnings-, forurenings- og ulykkesomkostninger i forbindelse med samtlige transportformer, og som kan danne grundlag for udarbejdelsen af de fremtidige EU-rammebestemmelser vedrørende infrastruktur-afgifter.

Disse rammebestemmelser vil kunne bidrage til både at sikre en effektiv udnyttelse af infrastrukturerne og lette finansieringen af nye infrastrukturer. Yderligere foranstaltninger med henblik på at organisere en gradvis, koordineret gennemførelse vil blive overvejet sidenhen.

(¹) EFT L 187 af 20.7.1999.

(²) KOM(2001) 370.

(2002/C 277 E/131)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0957/02

af Miquel Mayol i Raynal (Verts/ALE) til Kommissionen

(9. april 2002)

Om: Via Verda St. Llorenç-Collserola

Den 17. maj 2001 godkendte kommunalbestyrelsen i kommunen Cerdanyola i Catalonien (Kongeriget Spanien) en aftale om ændring af urbaniseringsregulativet, den såkaldte generelle urbaniseringsplan for Barcelona, for så vidt angik den del af planen, der vedrørte Sant Cugat del Vallès-Cerdanyola.

Med denne ændring skulle det blive muligt at intensivere urbaniseringen, men nu viser det sig, at nogle af de områder, hvor der nu presses på for at få gang i urbaniseringen, er af stor betydning for de der levende dyr, idet de udgør en »økologisk korridor« mellem to tætliggende bjerge, bjerget Collserola og naturparken Sant Llorenç del Munt, Serra de l'Obac.

Projektet truer den biologiske mangfoldighed i hele området. Det virker hæmmende for enhver form for bæredygtig udvikling. Det giver anledning til protester og klager fra mange ngo'er og miljøorganisationer. Det synes at være i strid med direktiverne fra 1985 og 1997 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet og direktivet fra 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter.

Er Kommissionen informeret om denne situation? Har den i modsat fald mulighed for at undersøge sagen? Har den i bekræftende fald mulighed for at tilkendegive sin holdning over for undertegnede og eventuelt også over for de berørte myndigheder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(29. maj 2002)

Det skal erindres, at det i Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet⁽¹⁾, som ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997⁽²⁾, er fastsat i artikel 2, at medlemsstaterne træffer de nødvendige foranstaltninger med henblik på, at projekter, der bl.a. på grund af deres art, dimensioner eller placering kan få væsentlig indvirkning på miljøet, undergives et krav om tilladelse og en vurdering af denne indvirkning, inden der gives tilladelse hertil. Denne bestemmelse gælder for alle projekter, der er omfattet af bilag I og II til direktivet.

Dog skal det understreges, at kun konkrete projekter er omfattet af bilagene til Rådets direktiv 85/337/EØF som ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF. Urbaniseringsplaner eller -bestemmelser kan ikke anses for at være projekter og henhører følgelig heller ikke under direktivets anvendelsesområde. Ikke desto mindre skal det bemærkes, at ethvert projekt, som er et resultat af gennemførelsen af urbaniseringsbestemmelserne, og som falder ind under direktivets bilag I og II, skal gøres til genstand for den foreskrevne procedure.

Kommissionen var ikke underrettet om de nævnte forhold. Hvorom alting er, mener Kommissionen ikke — på grundlag af informationerne i den skriftlige forespørgsel — at der i det pågældende tilfælde er tale om manglende overholdelse af fællesskabsbestemmelserne.

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985.

⁽²⁾ EFT L 73 af 14.3.1997.

(2002/C 277 E/132)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0967/02

af Eurig Wyn (Verts/ALE) til Kommissionen

(10. april 2002)

Om: Fangst af og drab på delfiner i Devon og Cornwall

I løbet af de seneste få år har frivillige fra Wildlife Trust rapporteret om et foruroligende antal af tilfælde med strandede delfiner. Der er blevet indsamlet 85 lemlæstede delfinkroppe på strandene ved Devon og Cornwall.

Det Forenede Kongeriges regering har gennemført et begrænset overvågningsprogram for den britiske pelagiske flåde. Ifølge resultaterne blev 53 almindelige delfiner fanget i 14 træk beregnet til bars.

EU har siden januar 2002 forbudt anvendelse af drivgarn for tunfiskeri som følge af betydelige fangster af delfiner.

Er Kommissionen enig i, at tilsvarende foranstaltninger bør indføres for fiskeri af bars? Er Kommissionen også enig i, at disse foranstaltninger vil føre en betydelig reduktion af utilsigtet fangst af og drab på delfiner?

Mange europæiske lande som f.eks. Frankrig og Nederlandene fører ikke en uafhængig overvågning af deres pelagiske trawlfiskeri. Er Kommissionen enig i, at overvågning af bifangster af hvaler inden for pelagisk trawlfiskeri i europæiske farvande bør gøres obligatorisk?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(15. maj 2002)

Problemet med bifangster af delfiner i barsfiskeriet ud for Devon og Cornwall er blot ét blandt flere eksempler på problemerne med bifangster af beskyttede eller truede arter. Hvaler, der er strengt beskyttede ifølge direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽¹⁾, går til under forskellige typer fiskeri, og ikke blot under vinterfiskeriet efter bars i Western Channel. Ajourførte oplysninger om bifangster af hvaler kan findes i beretningen fra STECF (Videnskabelig, Teknisk og Økonomisk Komité for Fiskeri), delgruppen for fiskeri og miljø. Oplysninger om problemet kan også findes i 2002-beretningen fra Den Rådgivende Miljøkomité (ACE) under Det Internationale Havudnyttelsesråd.

I ovennævnte beretninger skitseres der også mulige foranstaltninger, som vil kunne bidrage til at holde bifangster af hvaler under kontrol. De tekniske oplysninger, der er nødvendige for at kunne udarbejde foranstaltninger, som står i rimeligt forhold til truslerne mod hvalbestande, mangler dog fortsat. Kommissionen forventer at have et fuldstændigt overblik over disse oplysninger i juni 2002.

Hvad overvågningen af bifangster angår, gælder der ifølge artikel 12 i direktiv 92/43/EØF allerede en sådan forpligtelse for medlemsstaterne, der også er forpligtet til at anvende afhjælpende foranstaltninger. Kommissionen mener under alle omstændigheder, at foranstaltninger på EF-plan er nødvendige, hvis overvågning og afbødning af bifangster skal være effektiv.

På grundlag af de kommende beretninger fra STECF og ICES og efter yderligere høringer vil Kommissionen udarbejde forslag til passende retsfor skrifter om overvågning og afbødning af bifangster. Om disse foranstaltninger vil omfatte foranstaltninger i lighed med forbuddet mod drivnet, kan ikke oplyses på nuværende tidspunkt.

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

(2002/C 277 E/133)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0973/02

af Jules Maaten (ELDR) til Rådet

(10. april 2002)

Om: Europols aflytningspraksis

1. Har Rådet læst afsløringerne i avisen De Telegraaf af 23. marts 2002, hvorefter der skal foregå intern aflytning i Europol?
2. Er Rådet enig i, at hvis ovenstående beskyldninger er rigtige, tyder det på, at arbejdsklimaet er usundt i Europol, og at der er ledelsesproblemer?
3. Er Rådet rede til at undersøge disse beskyldninger og orientere Europa-Parlamentet om resultatet heraf og om, hvilke foranstaltninger det eventuelt træffer?

Svar

(22. juli 2002)

Rådet er blevet underrettet om, at Europol's direktør kategorisk har afvist, at ansatte ved Europol skulle have foretaget telefonaflytning i Europol.

Rådet har på nuværende tidspunkt ingen planer om at foretage en undersøgelse af de fremsatte påstande.

(2002/C 277 E/134)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0980/02**af Stavros Xarchakos (PPE-DE) til Kommissionen**

(12. april 2002)

Om: Driften af Europaskolerne

Ifølge klager fra mange forældre, som sender deres børn i de tre Europaskoler, som findes i Bruxelles, er det i den senere tid blevet konstateret, at elever midt i skoleåret er blevet overflyttet fra det ene bygningskompleks til det andet. Disse overflytninger skaber forståeligt nok røre og utilfredshed blandt såvel disse skolers elever som deres forældre, som går på arbejde, idet disse ændringer vender op og ned på deres daglige rutine.

Det er værd at bemærke, at disse ændringer ifølge klagerne fra forældrene berører ca. 200 familier, hvis børn går på Europaskolerne, og de er et resultat af afgørelser, som er blevet truffet på uigennemskuelig vis og uden, at forældrene er blevet konsulteret. Det, at der er fundet asbest på Europaskolen i Uccle, har givet anledning til stor bekymring blandt såvel forældre som elever, idet dette problem også influerer på kvaliteten af den undervisning, der tilbydes på Europaskolerne.

Hvad mener Kommissionen om denne situation? Hvem træffer afgørelse og på grundlag af hvilke kriterier om overflytning af elever — tilmed midt i skoleåret — fra det ene bygningskompleks til det andet? Hvad er kriterierne for fordeling og indskrivning af eleverne i disse tre komplekser? Er elevernes forældre blevet spurgt i forbindelse med denne overflytning? Hvilke EU-organer og instanser finansierer driften af alle Europaskolerne? Kan Kommissionen bekræfte, at asbestproblemet er blevet løst på skolen i Uccle, og at der ikke er nogen risiko for nogen af de øvrige Europaskoler? Er der med henblik på den kommende udvidelse blevet truffet foranstaltninger til sikring af et højt kvalitetsniveau i undervisningen af det betydeligt større antal elever, som Europaskolerne selvsagt vil skulle tage imod? Vil samtlige officielle sprog (nye og allerede eksisterende) blive respekteret fuldt ud i det nye undervisningsprogram, som vil blive udformet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(12. juni 2002)

Som svar på spørgsmålene fra det ærede medlem om overflytning af elever og konsultation af forældrene, finansieringen af Europaskolerne samt sprogundervisningen henviser Kommissionen det ærede medlem til det fulde svar på disse spørgsmål, der for nyligt er givet ved svar på skriftlig forespørgsel E-0944/02 fra Ilda Figueiredo⁽¹⁾ og på skriftlige forespørgsler E-0787/02, E-0788/02 og E-0789/02 fra Ursula Schleicher⁽²⁾.

Fællesskabet finansierer for øjeblikket 59 % af Europaskolernes budget i henhold til en aftale, der er indgået med Det Øverste Råd, og bestemmelserne heri indgår i aftalen om vedtægten for Europaskolerne, som blev undertegnet af samtlige medlemsstater og Fællesskaberne den 17. juni 1994⁽³⁾. Det Europæiske Patentkontor finansierer Europaskolen i München i henhold til en særlig aftale.

Arbejdet med at fjerne asbest i Europaskolen i Uccle er blevet udført inden for rammerne af det arbejdsprogram, der er forelagt af den ansvarlige myndighed i værtslandet, i dette tilfælde Belgien. Som tidligere vil det resterende arbejde blive udført i skoleferierne af hensyn til de pågældendes sikkerhed.

Der er ingen tegn på, at der er asbest i nogen af de andre Europaskoler og derfor heller ingen sundhedsfare for eleverne.

Det Øverste Råd, som består af 15 repræsentanter for medlemsstaternes regeringer og en repræsentant for Kommissionen, har udarbejdet en særlig struktur til forberedelse af udvidelsen af Unionen. De eksisterende infrastrukturer vil blive udvidet med oprettelsen af to nye skoler (en i Bruxelles og en i Luxembourg) og med nye afdelinger for sprogene i de nye medlemsstater. Endvidere vil der blive igangsat pilotprojekter til forbedring af modtagelsen af nye elever, og man vil bl.a. rationalisere tilrettelæggelsen af undervisningen og forvaltningen af skolerne.

Da man ønsker at sikre undervisning i alle officielle sprog, lægges der allerede nu i Det Øverste Råd stor vægt på modersmålundervisningen. Der er grund til at mene, at den nuværende politik vil blive fortsat og styrket, og at Det Øverste Råd vil bibeholde strategien fra de tidligere udvidelser, når de nye medlemsstater tiltræder.

Endelig ønsker Kommissionen at påpege, at Europaskolernes struktur i henhold til begrundelsen til aftalen af 17. juni 1994 »fuldt ud anerkender medlemsstaternes ansvar for undervisningens indhold og tilrettelæggelsen af den undervisningsmæssige struktur samt den kulturelle og sproglige mangfoldighed«.

(¹) Se side 112.

(²) Se side 86.

(³) Aftalen er endnu ikke trådt i kraft, da den stadig ikke er ratificeret af Grækenland.

(2002/C 277 E/135)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0981/02
af Stavros Xarchakos (PPE-DE) til Kommissionen

(12. april 2002)

Om: Lossepladser i Grækenland og ødelæggelse af arkæologiske steder

Ifølge offentliggørelser i græske aviser fungerer der en ukontrolleret losseplads på det arkæologiske sted ved Parikia på øen Paros i Kykladerne. Denne losseplads er beliggende ved Lakki, hvor de berømte antikke åbne marmorbrud (fra den arkaiske periode, dvs. omkring det sjette århundrede f.Kr.), hvor marmoret fra Paros blev udvundet, befinder sig. Dette sted er blevet erklæret for arkæologisk. Det er værd at bemærke, at øen Paros har stor betydning som turistmål, og at driften af den ovennævnte losseplads på det arkæologiske sted både er et overgreb i æstetisk henseende og en fornærmelse mod stedets lange historie. Det understreges, at projektet med udforskningen af gangene i marmorbruddet er omfattet af de forslag, som inspektoratet for forhistoriske klassiske arkæologiske fund har udarbejdet med henblik på optagelse under den tredje fællesskabsstøtteramme. Det fremgår heraf, at der er tale om væsentlige fund.

Hvad er Kommissionens holdning til driften af en losseplads på et arkæologisk sted? I hvor stor udstrækning er Kommissionen af de græske myndigheder blevet underrettet om lukningen af de lossepladser, der forurener jordbunden, luften og grundvandet i de fleste områder i Grækenland? Er der sket fremskridt med hensyn til oprettelsen af affaldsdeponeringssteder i henhold til sundhedsforskrifterne i alle områder af Grækenland? Hvis ikke, hvem er så ansvarlig for den eventuelle forsinkelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(23. maj 2002)

Bortskaffelse af affald er reguleret af Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald (¹) som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EØF af 18. marts 1991 (²).

I henhold til artikel 4 i dette direktiv skal affaldet bortskaffes, uden at menneskets sundhed bringes i fare, og uden at der anvendes fremgangsmåder eller metoder, som vil kunne skade miljøet, navnlig må der ikke:

- skabes risiko for hverken vand, luft eller jord, eller for fauna og flora
- forårsages gener ved støj eller lugt
- påføres landskaber eller områder af særlig interesse skade.

Desuden træffer medlemsstaterne de fornødne foranstaltninger til at forbyde henkastning, dumpning og ukontrolleret bortskaffelse af affald.

Tillige skal ethvert anlæg eller enhver virksomhed, der varetager bortskaffelse af affald, indhente tilladelse hertil fra den kompetente myndighed.

Kommissionen har indledt overtrædelsesprocedurer efter klager over lossepladser, som ikke er i overensstemmelse med fællesskabslovgivningen. Derudover vil Kommissionen, for så vidt angår illegale lossepladser i Grækenland, træffe alle de nødvendige forholdsregler for at sikre, at bestemmelserne i Rådets direktiv 75/442/EØF som ændret finder korrekt anvendelse.

Det nye rådsdirektiv 1999/31/EF af 26. april 1999 om deponering af affald⁽¹⁾, som trådte i kraft den 16. juli 2001, specificerer minimumskraverne for udformning, drift, nedlukning samt efterbehandling af lossepladser og bidrager til at forbedre forvaltningen af nye lossepladser i Fællesskabet. Kommissionen har allerede indledt en overtrædelsesprocedure imod Grækenland som følge af, at dette land ikke har givet meddelelse om gennemførelsesbestemmelser til direktivet.

Kommissionen opfordrer det ærede medlem til at indgive mere detaljerede oplysninger om denne losseplads i Paros. Disse informationer vil blive analyseret med henblik på at vurdere, om Grækenland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Fællesskabets miljølovgivning i det foreliggende tilfælde.

⁽¹⁾ EFT L 194 af 25.7.1975.

⁽²⁾ EFT L 78 af 26.3.1991.

⁽³⁾ EFT L 182 af 16.7.1999.

(2002/C 277 E/136)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0986/02
af Sérgio Marques (PPE-DE) til Kommissionen

(12. april 2002)

Om: Første interimrapport om samhørigheden

Den første interimrapport om samhørigheden (januar 2002) indeholder oplysninger om BNP pr. indbygger på Madeira i forhold til EF-gennemsnittet (72 %), som giver anledning til både overraskelse, tilfredshed og bekymring. Den fremgang, der er sket desangående, er nemlig meget større, end hvad man ventede som følge af den ændring, der blev foretaget i 1999 af metoden til beregning af nationalregnskabet. Der er således sket en udvikling i Madeiras BNP fra 54,5 % af fællesskabsgennemsnittet (i henhold til anden rapport om samhørigheden fra 2001) til 72 % som nævnt i den seneste statusrapport om samhørigheden.

Kommissionen bedes på den baggrund oplyse følgende:

1. Hvilke ændringer i metoden til beregning af nationalregnskabet forklarer denne betydelige udvikling i den autonome region Madeiras BNP?
2. I hvilken udstrækning har hver af de nye ændringer bidraget til denne udvikling?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(17. maj 2002)

Portugals regionale regnskaber, der figurerer i den første interimrapport om den økonomiske og sociale samhørighed, som Kommissionen vedtog den 30. januar 2002⁽¹⁾, er en følge af anvendelsen af Rådets forordning (EF) nr. 2223/96 af 25. juni 1996 om det europæiske national- og regionalregnskabssystem i Det Europæiske Fællesskab (SEK 95)⁽²⁾. De data, der figurerede i den anden rapport om den økonomiske og sociale samhørighed, der blev vedtaget den 31. januar 2001⁽³⁾, var en følge af anvendelsen af den tidligere ordning for de nationale regnskaber (SEK 79).

Alle medlemsstater ajourfører for tiden deres data under anvendelse af den nye ordning for nationale og regionale regnskaber (SEK 95). Portugals nationale statistiske institut offentliggjorde i juli 2001 de første skøn over denne nye række økonomiske regnskaber, og regnskaberne blev sendt til EU's statistiske kontor (Eurostat) på samme tidspunkt.

De metodologiske forskelle mellem de to ordninger forklarer i stor udstrækning ændringerne i situationen for BNP pr. indbygger i den autonome region Madeira. Den nye ordning er mere fuldstændig og dermed mere up-to-date end den tidligere, bl.a. med hensyn til data om servicesektoren. De data, der lige er offentliggjort, er dog begrænset til årene 1995 ff. De kan derfor undergå ændringer. De vigtigste ændringer i forhold til de tidlige offentliggjorte skøn ses inden for turisme, finansielle serviceydelser (frizone) og ejendomsmarkedet.

⁽¹⁾ KOM(2002) 46 endelig udg.

⁽²⁾ EFT L 310 af 30.11.1996.

⁽³⁾ KOM(2001) 24 endelig udg.

(2002/C 277 E/137)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0989/02
af Paul Rübig (PPE-DE) til Kommissionen**

(12. april 2002)

Om: Evaluering af radioaktiv stråling

Kan Kommissionen oplyse, på grundlag af hvilke konkrete retsregler og tekniske retningslinjer evalueringen af den radioaktive stråling fra atomkraftværker og atomare oparbejdningsanlæg sker i Den Europæiske Union?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(21. maj 2002)

De pågældende Euratom-bestemmelser om beskyttelse af befolkningens sundhed mod de risici, der er forbundet med ioniserende stråling, findes i Euratom-traktatens afsnit II, kapitel 3. Af disse bestemmelser vedrører følgende vurderingen af udsættelse for ioniserende stråling som følge af aktiviteter i almindelighed og aktiviteter i kernekraftværker/oparbejdningsanlæg i særdeleshed.

I henhold til Euratom-traktatens artikel 35 skal »hver medlemsstat oprette de nødvendige anlæg til gennemførelse af en permanent kontrol med radioaktivitetsmængden i atmosfæren, i vand og i jord, samt til gennemførelse af kontrol med overholdelsen af de grundlæggende normer«.

Rådets direktiv 96/29/Euratom af 13. maj 1996 om fastsættelse af grundlæggende sikkerhedsnormer for beskyttelse af befolkningens og arbejdstagernes sundhed mod de farer, der er forbundet med ioniserende stråling⁽¹⁾, rummer bestemmelser om vurdering af indvirkningen fra almindelige aktiviteter på befolkningen.

Direktivets afsnit V, som vedrører vurdering af effektiv dosis, henviser til de værdier og sammenhænge, der er anført i direktivets bilag II (for ekstern bestråling), og de dosiskoefficienter, der er anført i direktivets bilag III (for intern bestråling), og som skal anvendes til vurdering af de effektive og ækvivalente doser.

Afsnit VIII omhandler strålebeskyttelse af befolkningen under normale forhold. I henhold til direktivets artikel 45 er medlemsstaterne navnlig forpligtet til at sikre, at skøn over de pågældende doser foretages på et så realistisk grundlag som muligt for befolkningen som helhed og for referencegrupper i befolkningen; til at bestemme, hvor hyppigt disse vurderinger skal foretages, samt til at sikre, at skønnene over de af befolkningen modtagne doser også omfatter vurderingen af de doser, der skyldes ekstern bestråling, såvel som vurdering af indtaget af radionuklider. I henhold til direktivets artikel 47 skal medlemsstaterne påse, at en ansvarlig virksomhed godkender ibrugtagningen af udstyr og fremgangsmåder til måling og vurdering af bestråling og radioaktiv forurening af miljøet og befolkningen.

⁽¹⁾ EFT L 159 af 29.6.1996.

(2002/C 277 E/138)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0991/02
af Dana Scallon (PPE-DE) til Kommissionen**

(12. april 2002)

Om: Affaldshåndtering i Irland

EU har under det femte rammeprogram givet € 3 millioner til opførelse og igangsætning af en biomassefabrik (kraftvarmeværk) i North Monaghan, Irland.

Hvad lød ansøgning på? På hvilke betingelser blev pengene bevilget?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(28. maj 2002)

Forslag nr. NNE5/1999/20229 om et 28 Mwe optimeret biomasse samforbrændingsværk i Co. Monaghan, Irland blev indsendt som led i »energi, miljø og bæredygtig udvikling — del B: energiprogram« efter at forslagsindkaldelse 1999/C 77/14 ⁽¹⁾ var offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

Forslagets titel var »Optimised Biomass Combined Heat and Power (CHP) plant for Monaghan integrating condensing economiser technology«.

Værket skal demonstrere en boblende fluid-bed-kedel med en innovativ integreret kondenserende economizer som anvender brændsel i form af brugt champignonkompost. Kraft/varme forholdet bliver 1:1 og elektricitetseffektiviteten 26 %, hvilket er betydeligt mere end det mest avancerede p.t. (23,6 %). De samlede projektkostninger anslås til 43 081 000 EUR og forslagsstillerne anmodede i ansøgningen om et EU-bidrag på 8 083 250 EUR. Andre biobrændsler som hønsestrøelse og træaffald planlægges også anvendt.

Fire eksterne eksperter vurderede forslaget, som blev shortlistet til støtte. Evalueringsresultatet blev bekræftet af programudvalget, som består af medlemsstaternes repræsentanter, og Kommissionen indbød konsortiet til kontraktforhandlinger den 5. oktober 2000. Fællesskabsstøtten andrager samlet maksimalt 2 975 000 EUR. Kontrakten blev undertegnet den 27. april 2001.

Hvad angår affaldsforbrænding skal konsortiet opfylde kravene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/76/EF af 4. december 2000 om forbrænding af affald ⁽²⁾. Kommissionens økonomiske støtte sendes til kontrahenterne på basis af statusrapporter og påløbne udgifter.

Procedurerne og generel information om ansøgnings- og evalueringsprocedurer kan hentes på: www.cordis.lu

⁽¹⁾ EFT C 77 af 20.3.1999.

⁽²⁾ EFT L 332 af 28.12.2000.

(2002/C 277 E/139)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0995/02
af Jillian Evans (Verts/ALE) til Kommissionen**

(12. april 2002)

Om: Lovgivningsområder

Kan Kommissionen give en definition på lovgivningsområder i Europa samt nævne de regioner, som den mener er omfattet af denne definition?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi*(14. maj 2002)*

Kommissionen benytter ikke selv en definition på »lovgivningsregioner« og kan derfor ikke give en oversigt over sådanne regioner. Definitioner af og oversigter over denne type regioner er et anliggende for de enkelte medlemsstater i overensstemmelse med deres respektive forfatninger.

(2002/C 277 E/140)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-0997/02

**af Alexander de Roo (Verts/ALE)
og Monica Frassoni (Verts/ALE) til Kommissionen**

(12. april 2002)

Om: Udvikling af Tajo-La Mancha vandbygningsprojekt efter bilag II i den nationale spanske vandplan

Kommissionen bør være opmærksom på, at Tajo-La Mancha-vandoverføringsprojektet, der er opført som »Conducción de agua desde el Acueducto Tajo Segura para incorporación de recursos a la Llanura Manchega« i bilag II (investeringslisten) til den nationale spanske vandplan — nu er parat til øjeblikkelig iværksættelse frem til 2006.

Har Kommissionen kendskab til, at dette vandoverføringsprojekt ikke var omfattet af den strategiske miljøvurdering af planen, som for nylig blev fremlagt af den spanske regering?

Kommissionen bør også være opmærksom på, at den kompetente myndighed netop har erklæret (EFE 03/13/13-45/02), at miljøvurderingen af to af projektets fire dele er positiv og, at udbetalingen af den støtte på EUR 245,22 millioner (85 % af projektets samlede omkostninger), som den har søgt om fra EU's Samhørighedsfond, kun er et administrativt spørgsmål?

Hvad er Kommissionens holdning til denne påstand, set i lyset af, at man i Europa-Parlamentets beslutning med henblik på Barcelona-topmødet bad Kommissionen om ikke at yde støtte til vandoverføringsprojekter?

Er Kommissionen overbevist om, at dette vandoverføringsprojekt ikke strider mod EU-lovgivningen, særligt fugle- og habitat-direktivet samt rammedirektivet om vand?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström*(3. juni 2002)*

Kommissionen bemærker sig oplysningerne vedrørende den foreslåede Tajo-La Mancha-vandoverføring i Spanien. Kommissionen er klar over, at denne foreslåede vandoverføring indgår i den spanske nationale vandplan. Kommissionen er ligeledes klar over, at projektet ikke var medtaget i den strategiske miljøvurdering, der er blevet fremlagt af de spanske myndigheder.

Kommissionen bemærker sig endvidere den kompetente myndigheds erklæringer. Dog skal den understrege, at der er fastsat procedurer for vurdering af finansieringsforslag under Samhørighedsfonden. Disse procedurer, som omfatter en vurdering fra Kommissionens side, vil blive fulgt i forbindelse med den ansøgning om finansiel støtte, der er indgivet i relation til Tajo-La Mancha-overføringen. Som led i vurderingen vil Kommissionen tage hensyn til de miljörisikovurderinger, som myndighederne angiver at have foretaget. Kommissionen vil være særlig opmærksom på behovet for at sikre, at alle projekter er i overensstemmelse med den relevante fællesskabslovgivning- og politik, herunder direktiverne om beskyttelse af fugle, naturtyper og vandressourcer.

Endelig er Kommissionen i relation til stk. 12 i Europa-Parlamentets beslutning af 28. februar 2002 om en strategi for bæredygtig udvikling til forelæggelse på Det Europæiske Råds møde i Barcelona af den mening, at beslutningen ansporer Kommissionen til ikke at benytte fællesskabsmidler til finansiering af ikke-bæredygtige vandforvaltningsprojekter. Dette er ikke ensbetydende med, at den skal afvise at finansiere alle former for vandoverføring.

(2002/C 277 E/141)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1001/02

af Carlos Bautista Ojeda (Verts/ALE) til Kommissionen

(12. april 2002)

Om: Rydning af skoven Bosque de Niebla i Alcornocales (Spanien)

Naturparken Alcornocales i provinsen Cádiz i Andalusien betegnes af EU som særligt bevaringsområde i medfør af direktiv 92/43/EØF ⁽¹⁾.

Denne naturpark omfatter skoven Bosque de Niebla, som det spanske forsvarsministerium agter at rydde for at opføre et detektions- og analysecenter for elektromagnetiske bølger, hvilket vil ødelægge en af de vigtigste økologiske enklaver i Europa — der er her tale om en naturtype, som sjældent forekommer i områder med Middelhavsklima — fordi aktiviteterne i denne forbindelse og de deraf følgende ændringer i naturparken ud over den påtænkte rydning vil forvolde uoprettelig skade i det skrøbelige økosystem i området.

Det er ikke selve opførelsen af antennen, der er problemet, men derimod at forsvarsministeriet agter at bruge denne enklave hertil, idet der ville kunne findes en anden placering, hvor de miljømæssige konsekvenser ville være minimale.

Har Kommissionen kendskab til det spanske forsvarsministeriums planer?

Hvilke skridt agter den at tage for at sikre beskyttelsen af dette såkaldte særlige bevaringsområde i medfør af direktiv 92/43/EØF samt af økosystemet, floraen og faunaen i det pågældende område?

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

(2002/C 277 E/142)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1288/02

af Laura González Álvarez (GUE/NGL) til Kommissionen

(7. maj 2002)

Om: Indvirkningerne på miljøet som følge af et militært anlæg i naturparken Los Alcornocales (Cádiz — Spanien)

Skoven »Bosque de niebla« ved Llanos del Juncal i naturparken Los Alcornocales, som er medtaget i Natura 2000-nettet, er et enestående økologisk vådområde i bjergene og unikt i sin art i det mediterrane Europa. I denne skov findes der et utal af områder med en meget frodig vegetation, der hovedsagelig består af steneg, eg og rhododendron ponticum m.fl. Dette beskyttede område er blevet udnyttet mere intensivt i de senere år, efter at der er anlagt en intern infrastruktur, hvilket er en alvorlig trussel mod de forskellige derværende naturtyper.

Forsvarsministeriets planer om i Bosque de niebla at anlægge en modtagerstation for elektromagnetiske signaler og bølger er stødt på voldsom modstand hos borgersammenslutninger, ikke-statslige organisationer og politiske partier i provinsen Cádiz. Den enestående vegetation i dette naturområde er så sjælden og kompleks, at to europæiske universiteter, nemlig de biologiske fakulteter ved henholdsvis universitetet i Sevilla og i Cambridge, hvert år opfører området på deres program for aktiviteter i naturen.

Det første overgreb i området bestod i at fælde en stor del af den omtalte skov.

Kommissionen bedes i betragtning af, at der her er tale om et projekt, som vil kunne medføre overtrædelser af EU's miljøbestemmelser, oplyse, hvilke foranstaltninger den agter at træffe for at sikre overholdelse af nedenstående direktiver:

- 85/337/EØF ⁽¹⁾ om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet
- 79/409/EØF ⁽²⁾ om beskyttelse af vilde fugle
- 92/43/EØF ⁽³⁾ om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter?

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985, s. 40.

⁽²⁾ EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström
på skriftlige forespørgsler E-1001/02 og E-1288/02**

(29. maj 2002)

Kommissionen kender udmærket til de forhold, det ærede medlem nævner.

Den har som led i behandlingen af en klage, registreret under nummer 2000/4315, vedrørende projektet for etablering af en række infrastrukturer i det særlige beskyttelsesområde for fugle »Los Alcornocales« anmodet om nærmere oplysninger vedrørende opførelsen af centret.

De spanske myndigheder har svaret, at projektet er begrundet i hensynet til det nationale forsvar, og at de forskellige undersøgte alternative muligheder, for så vidt angår projektets lokalisering, er blevet udelukket som følge af de tab af kvalitet i det pågældende system til detektion og analyse af elektromagnetiske bølger, de ville medføre.

Herudover har de spanske myndigheder i deres svar meddelt, at den planlagte adgangsvej til centret, som kunne skade det pågældende område, ikke vil blive anlagt.

Kommissionen vil i egenskab af traktaternes vogter gøre det nødvendige for at sikre, at fællesskabslovgivningen overholdes i det foreliggende tilfælde.

(2002/C 277 E/143)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1005/02
af Hanja Maij-Weggen (PPE-DE) til Kommissionen**

(12. april 2002)

Om: Økonomisk støtte fra Kommissionen til Acharavi (Korfu) til oprettelse af et dyreasyl og til opførelse af et laboratorium

Kan Kommissionen bekræfte, at landsbyen Acharavi på Korfu har modtaget støtte fra Kommissionen til opførelse af et dyreasyl?

Kan Kommissionen også bekræfte, at der i nærheden af Kommeno på Korfu med støtte fra EU er opført et veterinærmedicinsk laboratorium?

Hvor stor støtte vil Korfu modtage fra EU i perioden 2000-2006, og hvilke projekter vil denne støtte gå til?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(12. juni 2002)

Ifølge de oplysninger, der er indhentet hos de nationale græske myndigheder (Miljøministeriet), er der ved oprettelsen af dyresylet i Acharavi (Korfu) ikke blevet ydet EF-støtte fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU). Hvad det veterinærmedicinske laboratorium i Kommeno angår, har dette nydt godt af en medfinansiering på ca. 180 000 EUR gennem det regionale operationelle program for De Ioniske Øer for perioden 1994-1999.

For perioden 2000-2006 er øen Korfu støtteberettiget under det regionale operationelle program for De Ioniske Øer, til hvilket EF-bidraget for alle øer er på 244 684 921 EUR. Korfu er ligeledes støtteberettiget med hensyn til projekter, der kan medfinansieres under andre operationelle programmer inden for rammerne af EF-støtterammen for Grækenland, og som gælder for hele Grækenland. Andre potentielle muligheder for at finansiere projekter udgøres af EF-initiativerne og Samhørighedsfonden.

Kommissionen kan imidlertid ikke bestemme, hvor stor en del af strukturfondsmidlerne, der benyttes til hver ø, og dermed til Korfu, og den kan heller ikke opstille en liste over projekter, der vil blive medfinansieret af disse fonde. Ifølge subsidiaritetsprincippet er det nemlig de regionale og nationale forvaltningsmyndigheder, der foretager vurderingen og udvælgelsen af de projekter, der foreslås medfinansieret af disse fonde. Det endelige beløb, der vil blive investeret i hver ø, vil afhænge af kvaliteten og modenheden af de projekter, der bliver forelagt af forvaltningsmyndighederne og de lokale iværksættere.

(2002/C 277 E/144)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1006/02**af Albert Maat (PPE-DE) til Kommissionen**

(12. april 2002)

Om: Gennemførelse af omstruktureringsplanen som følge af den manglende fornyelse af fiskeriaftalen med Kongeriget Marokko

I pressen har der for nylig været meddelelser om, hvor langt man er nået med gennemførelsen af omstruktureringsplanen for den spanske og portugisiske flåde. Det fremgik af disse meddelelser, at man for over halvdelen af de spanske skibe, der drev fiskeri i henhold til denne aftale, allerede havde fundet andre anvendelsesformål. Ifølge disse meddelelser er dog kun 29 fartøjer hidtil blevet taget ud af drift, mens man for ca. 160 fartøjer har fundet andre fiskeriaktiviteter. Disse tal er foruroligende, da omstruktureringsplanens målsætning var bæredygtig omstrukturering af flåden (ophugning og ombygning af 176 skibe).

1. Har Kommissionen kendskab til denne situation?
2. Er Kommissionen enig med forespørgeren i, at formålet med planerne var at sikre en strukturel løsning for et stort antal skibe og fiskere, og at anvendelse af omstruktureringsplanens ophugnings- og udtrædelseskompontent derfor er af afgørende betydning for, om planen vil få den ønskede effekt eller ej?
3. Agter Kommissionen at foretage en (midlertidig) evaluering af gennemførelsen af omstruktureringsplanen? Hvornår kan denne i bekræftende fald forventes forelagt? I benægtende fald, hvorfor ikke?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(2. maj 2002)

Kommissionen har fået kendskab til visse artikler i pressen om dette spørgsmål. Faktisk er omstruktureringsforanstaltningen i startfasen, og det er derfor alt for tidligt at evaluere den.

Kommissionen mener, at målsætningerne for omstruktureringen stadig er aktuelle, og at de kan realiseres. Den følger nøje foranstaltningens gennemførelse i samarbejde med de spanske og portugisiske myndigheder.

(2002/C 277 E/145)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1014/02**af Gary Titley (PSE) til Kommissionen**

(5. april 2002)

Om: Konkurrencepolitik på energimarkedet

Kommissionen har haft stor succes med at anvende sine monopolbekæmpelsesbeføjelser til liberalisering af telekommunikationssektoren. Agter Kommissionen med disse positive erfaringer som grundlag at anvende sine beføjelser til liberalisering af energimarkedet? Hvis EU skal sikre virkeliggørelse af de økonomiske reformmål fastlagt på Lissabon-samlingen, er det afgørende, at de europæiske energimarkeder liberaliseres helt og holdent, og at Kommissionen ligeledes er parat til at bruge sine monopolbekæmpelsesbeføjelser i det tilfælde, at de på Barcelona-samlingen beskrevne forventninger ikke opfyldes inden for en overskuelig fremtid?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(6. maj 2002)

Kommissionen mener, at Rådets og Europa-Parlamentets vedtagelse og korrekt gennemførelse fra medlemsstaternes side af Kommissionens forslag til retsakter af marts 2001 stadig er den bedste og mest hensigtsmæssige løsning med henblik på at færdiggøre åbningen af Fællesskabets energimarkeder. Parlamentets afstemning nogle dage før Det Europæiske Råd i Barcelona (15. og 16. marts 2002) samt konklusionerne fra dette møde har givet et vigtigt skub fremad mod opnåelsen af dette mål.

Samtidig har Kommissionen til hensigt fortsat at anvende Fællesskabets konkurrencebestemmelser for aktivt at fremme og bibeholde en konkurrencepræget markedsstruktur. Hindringer, der fjernes ved retlige foranstaltninger bør ikke erstattes med kontraktmæssige ordninger eller praksis eller ved sammenslutninger eller statsstøtte, der hindrer oprettelse af fælles elektricitets- og gasmarkeder.

(2002/C 277 E/146)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1015/02**af W.G. van Velzen (PPE-DE) til Kommissionen**

(5. april 2002)

Om: Artiklen i Financial Times af 27. marts 2002, hvorefter Kommissionen vil gribe ind over for operatørers call termination priser

Har Kommissionen set artiklen i Financial Times af 27. marts 2002, hvorefter Kommissionen skulle overveje at gribe ind over for operatørers call termination priser, og har Kommissionen konkrete planer om at gribe ind?

Vil Kommissionen i givet fald ikke alene gribe ind over for call termination, men også over for international roaming, således som det fremgår af artiklen?

Hvornår orienterer Kommissionen Europa-Parlamentet nærmere om de aktioner, der vil blive indledt på dette område?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(2. maj 2002)

Kommissionen har set artiklen i Financial Times den 27. marts 2002 om opkaldstermineringstakster på mobilnet.

Som det kræves i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF om fælles rammer for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (»rammedirektivet⁽¹⁾«), er Kommissionen ved at udarbejde en henstilling om relevante produkt- og tjenesteydelsesmarkeder inden for den elektroniske kommunikationssektor, som vil være underlagt forudgående regulering.

I henhold til rammedirektivets bilag 1, vil henstillingen også omfatte markederne for »opkaldsterminering på offentlige mobilnet« og »nationale en gros markeder for international roaming på offentlige mobilnet«.

Når henstillingen er vedtaget, vil de nationale tilsynsmyndigheder hurtigst muligt skulle foretage en analyse af de markeder, der identificeres i henstillingen, for at beslutte om konkurrencen på disse er effektiv. I de tilfælde, hvor der ikke er ordentlig konkurrence, skal tilsynsmyndighederne pålægge foretagender med væsentlig markedskraft forpligtelser (f.eks. gennemsækelighed, ikke-diskriminering, omkostningsæghed) eller opretholde disse forpligtelser, jf. direktivernes bestemmelser.

Udkastet til henstillingen vil blive sendt til offentlig høring, som indledes når direktiverne er offentliggjort i De Europæiske Fællesskabers Tidende. Europa-Parlamentet holdes underrettet. Det forventes, at Kommissionen vedtager henstillingen i juni 2002.

I en separat handling har Kommissionen sendt det hollandske teleselskab KPN NV en klagepunktsmeddelelse, hvori den anfører, at KPN gennem datterselskaberne KPN Mobile (mobiltrafik) og KPN Telecom (fastnet) har overtrådt EF-traktatens konkurrenceregler⁽²⁾.

Kommissionen er desuden begyndt at undersøge roamingtakster på mobilnettet. Det forventes, at initiativet vedrørende takster for opkaldsterminering på mobilnettet vil påvirke roamingtakster for mobiltelefoner, da disse takster er en vigtig del af de internationale roamingomkostninger.

⁽¹⁾ EFT L 108 af 24.4.2002.

⁽²⁾ Jf. pressemeddelelse IP/02/483, af 27. marts 2002;
http://europa.eu.int/rapid/start/cgi/guestfr.ksh?p_action.gettxt=gt&doc=IP/02/483|0|RAPID&lg=EN&display=.

(2002/C 277 E/147)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1017/02
af Francesco Speroni (NI) til Kommissionen**

(5. april 2002)

Om: Begrænsninger for brugen af checks udstedt i euro

Som påpeget i spørgsmål H-0087/02⁽¹⁾ nægter visse erhvervsdrivende som f.eks. ACCOR-kæden i Frankrig udtrykkeligt at modtage checks udstedt i euro af bankfilialer i en række forskellige lande, også selv om disse lande er med i euro-området.

Dette sker uanset beløb, kendskab til kunden eller checktype, idet det afgørende er, i hvilket land den bank, der har udstedt checken, ligger. Dette medfører, at en check, som er udstedt af en ikke-fransk filial, afvises, medens en check af samme type og for samme beløb fra selvsamme kunde accepteres, når bare den er udstedt af en filial beliggende i Frankrig. Det drejer sig således ikke om en særlig præference for kontanter eller andre betalingsformer, om kendskab til kunden eller om minimums- eller maksimumsbeløb, men derimod udelukkende om territorial forskelsbehandling.

Er denne fremgangsmåde forenelig med bestemmelserne om fri bevægelighed for kapital og med de øvrige EU-bestemmelser?

⁽¹⁾ Skriftligt svar af 12.3.2002.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(11. juni 2002)

En kommerciel virksomhed i Frankrig modtager ved betaling med check kun checks, der er udstedt af banker i Frankrig, og afviser således checks udstedt af udenlandske banker. Det ærede medlem spørger derfor, om en sådan praksis er forenelig med EF-traktaten, når alle de pågældende checks er udstedt i euro.

På betalingsområdet er det vigtigt at skelne mellem rent nationale transaktioner og transaktioner af grænseoverskridende karakter. Betaling med en fransk check lydende på 100 EUR i Frankrig medfører næsten ingen gebyrer, hvorimod der til en grænseoverskridende betaling i euro på samme beløb knytter sig gebyrer på over 25 EUR. Betalingsmodtageren løber derfor en stor risiko for kun at modtage betaling på under 75 EUR. Der er således en økonomisk logik i at afvise sådanne checks.

Afvisningen af disse checks beror på, at de er et grænseoverskridende betalingsmiddel. Ved anvendelsen af princippet om lovligt betalingsmiddel er en erhvervsdrivende aldrig forpligtet til at modtage betaling med check, hvorimod han ikke kan afvise betaling med kontanter. Det er derfor juridisk muligt for en erhvervsdrivende at beslutte ikke at modtage visse checktyper.

Spørgsmålet er så, hvorvidt en sådan adfærd skal vurderes på grundlag af EF-traktatens regler om fri bevægelighed for kapital (artikel 56, stk. 1) eller betalinger mellem medlemsstaterne (artikel 56, stk. 2). Disse regler finder kun anvendelse på medlemsstaterne. I det foreliggende tilfælde er der imidlertid tale om en handelsmæssig beslutning truffet af en privat virksomhed. Det pågældende tilfælde er derfor tilsyneladende ikke omfattet af de ovennævnte regler i EF-traktaten.

Når dette er sagt, mener Kommissionen dog, at denne prisforskel mellem nationale og grænseoverskridende betalinger er uacceptabel ud fra en betragtning om, at det indre marked skal fungere tilfredsstillende. Derfor fremsatte Kommissionen i juli 2001 et forslag til forordning, hvorved der blev indført et princip om forbud mod at gøre prismæssig forskel på nationale og grænseoverskridende betalinger. Forordningen blev vedtaget den 19. december 2001⁽¹⁾. Kommissionen havde oprindeligt foreslået, at princippet om ens gebyrer også anvendes på grænseoverskridende betalinger med check. Parlamentet og Rådet besluttede ikke at følge Kommissionens forslag på dette punkt.

De to hovedargumenter var som følger:

- Checkens funktion som nationalt betalingsmiddel er ved at forsvinde i flere af Unionens medlemsstater.
- Checken er ikke egnet til at være et automatiseret grænseoverskridende betalingsmiddel. Denne forklaring findes også i forordningens betragtning nr. 8:

Det er ikke hensigtsmæssigt på nuværende stadium at anvende princippet om ens gebyrer på papirchecks, da disse ifølge sagens natur ikke åbner mulighed for en lige så effektiv behandling som den, der gælder for andre betalingsmidler, især elektroniske betalinger. Derimod bør princippet vedrørende gennemsigtighed med hensyn til gebyrer også gælde for checks.

Princippet om ens gebyrer som fastsat i artikel 3 finder derfor ikke anvendelse på checks (se også svar på forespørgsel 3681/01 af Banotti).

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 2560/2001 af 19. december 2001 om grænseoverskridende betalinger i euro. EFT L 344 af 28.12.2001.

(2002/C 277 E/148)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1018/02

af Philip Bradbourn (PPE-DE) til Kommissionen

(5. april 2002)

Om: Evaluering af vandkvalitet

I tilknytning til den vandkvalitetsevaluering, der er foretaget som led i Kommissionens overvågning af gennemførelsen af direktivet om rensning af byspildevand, bedes Kommissionen oplyse, hvilke særskilte dele af West Midlands-regionen der er mest påvirket af ringe vandkvalitet, samt hvilke forholdsregler der bør træffes for at afhjælpe problemer i disse områder.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström*(14. maj 2002)*

I medfør af Rådets direktiv om rensning af byspildevand⁽¹⁾ har Det Forenede Kongerige delvis udpeget regionen Midlands som et følsomt område; dette omfatter blandt andet sådanne vandløb som Leadon, Chelt, Avon, Bow Brook, Arrow, Teme og Blyth.

Tillige er Midlands-området beliggende i floden Humbers afvandingsområde, hvis munding ifølge Kommissionen ligeledes burde være blevet udpeget som særligt følsomt på grund af eutrofiering. Floden Trent, som gennemstrømmer Midlands, er et af de vigtigste vandløb, der løber ud i Humber-flodmundingen.

Hvad angår udpegningen af de potentielt følsomme områder i medfør af direktivet om rensning af byspildevand, indledte Kommissionen en overtrædelsesprocedure mod Det Forenede Kongerige i 1998; denne er nået til stadiet for en begrundet udtalelse.

For at gøre noget ved problemet med ringe vandkvalitet kræves det af medlemsstaterne, at de udpeger særligt følsomme områder i henhold til direktivets kriterier, f.eks. eutrofiering. I de områder, der anses for at være særligt følsomme på grund af eutrofieringsfaren, kræver direktivet om rensning af byspildevand en mere avanceret rensning (fosfor- eller/og kvælstoffjernelse) i byområder med mere end 10 000 personækvivalenter (sidste frist den 31. december 1998).

Direktivet om byspildevandsrensning kræver, at medlemsstaterne aflægger beretning til Kommissionen om direktivets gennemførelse. Den sidste periode, som Kommissionen har fuldstændige oplysninger om, er 1998. På det tidspunkt var der mange britiske byområder, som udledte deres spildevand til følsomme områder, og som ikke opfyldte direktivets bestemmelser fuldt ud. I West Midlands-regionen opfyldte byområderne Barston, Redditch, Pershore, Ludov, Ledbury, Gloucester, Stanley Downtown og Coaley ikke direktivets bestemmelser. Det er muligt, at denne situation kan have ændret sig inden for de allerseneste år, og Kommissionen er klar over, at de britiske myndigheder agtede at etablere de nødvendige rensningsanlæg for nogle af disse byområder.

For at kunne forbedre vandkvaliteten i de pågældende regioner — for så vidt som punktkilder er den relevante faktor — bør etablering af spildevandsrensningsanlæg forbedres. Problemet med eutrofiering er særdeles alvorligt, og områder med eutrofiering eller fare for eutrofiering bør udpeges som følsomme. Derfor bør der træffes strengere forholdsregler. For West Midlands vedkommende betyder det bl.a., at mange større byer, som i dag kun råder over sekundære rensningsanlæg, må udbygge dem til tertiær behandling.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 91/271/EØF af 21. maj 1991 om rensning af byspildevand (EFT L 135 af 30.5.1991) som ændret ved Kommissionens direktiv 98/15/EF af 27. februar 1998 (EFT L 67 af 7.3.1998).

(2002/C 277 E/149)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1019/02**af Charles Tannock (PPE-DE) til Kommissionen***(12. april 2002)*

Om: Regionalpolitik navnlig vedrørende Slovakiet og andre ansøgerlande

En række medlemsstater er konstitutionelle monarkier, og en række medlemsstater er republikker. Begge styreformers er helt i overensstemmelse med de europæiske traktater.

På samme måde har visse medlemsstater, bl.a. Tyskland og Spanien, valgt i deres forfatninger at formalisere en stærk regionsstruktur, medens andre bl.a. Frankrig og Det Forenede Kongerige har foretrukket af opretholde mere traditionelle, centraliserede strukturer. Det drejer sig om nationale valg, hvor Portugal for eksempel for flere år siden valgte en stærkere regionstruktur ved en folkeafstemning.

Der har i den seneste tid været forlydender fremme om, at den slovakiske premierminister, Mikuláš Dzurinda, har fortalt det slovakiske folk, at forberedelse til optagelse i Den Europæiske Union, ikke blot kræver oprettelse af territoriale enheder (NUTS) med henblik på ydelse og fordeling af strukturmidler, i overensstemmelse med gældende fællesskabslovgivning, men også oprettelse af regionale regeringsenheder. Kan Kommissionen bekræfte, om disse forlydender er korrekte og i bekræftende fald om Kommissionen på nogen måde over for Dzurinda eller lederen af noget andet ansøgerland har antydnet, at dette skulle være tilfældet?

Det Forenede Kongerige er med en befolkning på tres millioner opdelt i ti regioner (men ikke i ti regionale regeringsenheder). Kan Kommissionen med hensyn til kravene om territoriale enheder oplyse, om den mener, at Slovakiets nationale territorium med en befolkning på kun fem en halv millioner, kunne tælle som en region i overensstemmelse med gældende fællesskabsret, og oplyse hvor stort et område og hvor stor en befolkning, den mener er optimal for en region i henhold til NUTS-klassificeringerne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(6. juni 2002)

Decentralisering og intern politisk og administrativ organisation i medlemsstaterne er spørgsmål, der henhører under medlemsstaterne selv. Kommissionen har på intet tidspunkt foreslået nogen kandidatlande at etablere regionale regeringer.

I EU er det imidlertid nødvendigt med en hensigtsmæssig ramme baseret på objektive statistiske kriterier for gennemføre regionalpolitikken, som finansieres af strukturfondene. Nomenklaturen for statistiske territoriale enheder (NUTS) er udarbejdet af Kommissionen som et ensartet og sammenhængende klassifikationssystem, der gør det muligt at opstille sammenlignelige statistikker for EU's regioner. Nomenklaturen har været anvendt siden 1989 for objektivt at kunne identificere trængende regioner ved fordelingen af EU-støtten.

Ifølge Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene⁽¹⁾ er de regioner, der i perioden 2000-2006 kan modtage støtte i henhold til mål 1, således NUTS II-regionerne (dvs. regioner med et BNP pr. indbygger på under 75 % af gennemsnittet for Fællesskabet). Forvaltningsmyndighederne udpeges af medlemsstaten på nationalt, regionalt eller lokalt plan.

For at sikre et klart og gennemsigtigt juridisk grundlag vedtog Kommissionen den 14. februar 2001 et forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning om indførelse af en fælles nomenklatur for statistiske territoriale enheder (NUTS)⁽²⁾, som Europa-Parlamentet har behandlet i en betænkning, og som i øjeblikket er under drøftelse i Rådet. I forslaget til forordning sættes de territoriale enheders gennemsnitlige størrelse på NUTS II-niveau til mellem 800 000 og 3 mio. indbyggere.

Overførslen af NUTS-nomenklaturen til ansøgerlandene er fastlagt efter aftale mellem de pågældende lande og Kommissionen. I denne forbindelse anses hele Slovakiets territorium for en region på NUTS I-niveau. Fire territoriale enheder kategoriseres som NUTS II-regioner.

⁽¹⁾ EFT L 161 af 26.6.1999.

⁽²⁾ EFT C 180 E af 26.6.2001.

(2002/C 277 E/150)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1021/02 af Brice Hortefeux (PPE-DE) til Kommissionen

(12. april 2002)

Om: Støjgener fra lufttrafikken

Om end lufttrafikstøj er et generelt problem, er lufthavne med 50 000 årlige flyvninger eller derover ifølge Kommissionens forslag⁽¹⁾ ansvarlige for håndteringen heraf.

Om end det i teksten erkendes, at der ikke bør anvendes fly med høje støjniveauer, som ikke er tilstrækkeligt udstyret med støjdæmpende anordninger, (de meget omtalte »hush-kits«, en amerikansk specialitet) er teksten blevet stærkt udvandet, således at de europæiske ministre igen kan forhandle om aftalerne med deres amerikanske kolleger.

Er Kommissionen ikke bange for, at offentligheden vil blive overrasket over foranstaltninger, der accepterer forskellige forhold for de mennesker, der bor i nærheden af lufthavnene på trods af, at de udsættes for de samme støjgener? Mener den ikke, at det i dette tilfælde ville være hensigtsmæssigt at nedsætte støjtærsklerne?

(¹) KOM(2001) 695.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(28. maj 2002)

Det direktivforslag, det ærede medlem henviser til, er blevet vedtaget af Europa-Parlamentet og Rådet. Direktivet (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/30/EF af 26. marts 2002 med henblik på bestemmelser og procedurer for indførelse af støjrelaterede driftsrestriktioner i Fællesskabets lufthavne)(¹) trådte i kraft på dagen for offentliggørelsen i De Europæiske Fællesskabers Tidende.

Direktivet gennemfører på fællesskabsniveau de retningslinjer vedrørende støjstyring, som Den Internationale Organisation for Civil Luftfart (ICAO) vedtog på sin 33. samling fra 25. september 2001 til 5. oktober 2001 i Montreal, og som er nedfældet i resolution A 33/7, navnlig i bilag C (politikker og programmer baseret på en afbalanceret fremgangsmåde med hensyn til styring af flystøj) og E (lokale driftsrestriktioner i forbindelse med støj i lufthavne).

Under hensyntagen til, at denne resolution udgør en international aftale, er det ikke nødvendigt at genforhandle aftaler på dette område med vores amerikanske partnere.

Kommissionen deler ikke den opfattelse, at det nye direktiv skaber uligheder mellem naboerne til forskellige lufthavne.

I virkeligheden er støjgenerne ikke identiske i de forskellige lufthavne. Det er set i dette perspektiv, at Kommissionen har gjort sig til talsmand for en fremgangsmåde, hvor hver lufthavn behandles særskilt, for at man kan finde frem til de bedst mulige løsninger afpasset efter situationen i den enkelte lufthavn.

Tærskelen for anvendelse af direktivet er sat til 50 000 flybevægelser om året af hensyn til sammenhængen med forslaget til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv om vurdering og styring af ekstern støj (²). Denne sammenhæng er nødvendig i betragtning af, at direktiv 2002/30/EF foreskriver anvendelse af en række informationer vedrørende støj omkring lufthavne, som skal tilvejebringes ved gennemførelsen af det foreslåede direktiv.

En anden grund til at vælge tærskelen på 50 000 flybevægelser er, at det drejer sig om mindre lufthavne, hvor medlemsstaterne selv kan træffe de foranstaltninger, der måtte være påkrævet.

Den omstændighed, at de ikke er forpligtet til at foretage den forudgående vurdering som beskrevet i bilag II til direktiv 2002/30/EF vil snarere kunne lette indførelsen af støjbekæmpelsesforanstaltninger i disse lufthavne.

(¹) EFT L 85 af 28.3.2002.

(²) EFT C 337 E af 28.11.2000.

(2002/C 277 E/151)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1028/02

af Anna Karamanou (PSE) til Rådet

(15. april 2002)

Om: 14 pigers tragiske død i Saudiarabien

Ifølge offentliggørelser i avisen »Arab News« og fra Amnesty International mistede 14 piger livet, og mange andre kom til skade under en brand i deres skole i Mekka den 11. marts 2002, da det religiøse politi

(al-Mutawa'een) forhindrede dem i at flygte fra branden, fordi de ikke bar tørklæder, og der ikke var nogen mandlige slægtninge til stede, der kunne tage imod dem. Det religiøse politi forbød desuden redningsmandskabet at komme ind på skolen, eftersom mænd ikke må komme på steder, hvor der er kvinder. Denne tragiske hændelse er et åbenlyst eksempel på de tragiske følger af diskrimination på grundlag af køn, som også kan indebære tab af menneskeliv. Det understreges, at Saudiarabien er part i konventionen om afskaffelse af alle former for diskrimination imod kvinder (CEDAW).

Agter Rådet at lægge pres på Saudiarabiens regering for at få den til at foretage en hurtig efterforskning af disse tragiske dødsfald og derefter stille de ansvarlige for retten med henblik på at undgå lignende fænomener i fremtiden? Har Rådet til hensigt at skride ind over for den ovennævnte regering for at udvirke, at enhver politik og praksis med nedværdigende behandling og fortsat diskrimination imod kvinder, ophører?

Svar

(22. juli 2002)

Som allerede anført i svaret på forespørgsel nr. 0185/02 fra Carlos Carnero González vedrørende Saudi-Arabien behandles menneskerettighedsspørgsmål, herunder kvindernes status og forskelsbehandling af kvinder, med jævne mellemrum i bilaterale sammenhænge og i forbindelse med den politiske dialog med Golfens Samarbejdsråd, som Saudi-Arabien er medlem af.

(2002/C 277 E/152)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1033/02 af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(15. april 2002)

Om: Indberetning af oplysninger vedrørende offentlige finanser

1. Vil Kommissionen, da visse medlemsstater ikke har indberettet oplysningerne vedrørende deres offentlige finanser i overensstemmelse med ENS95, genoverveje sit forslag om at fritage alle medlemsstater fra kravet om at udarbejde et prospekt ved enhver emission af værdipapirer?
2. Er Kommissionen enig i, at markedsdisciplin til fremme af åbenhed ville være gavnligt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(3. juni 2002)

1. Kommissionen er helt enig med det ærede medlem i, at medlemsstaterne bør indberette oplysninger vedrørende deres offentlige finanser i overensstemmelse med det europæiske nationalregnskabssystem (ENS 95).

Statslige udstedere har i over tyve år i henhold til EU-lovgivningen været fritaget for kravet om offentliggørelse af et prospekt.

Kommissionen besluttede i forbindelse med vedtagelsen af det nye forslag⁽¹⁾ vedrørende prospekter at fastholde dette princip. Dette skyldes følgende:

- Prospekter egner sig generelt dårligt til at beskrive den finansielle situation i en medlemsstat.
- Ajourførte nationale regnskabsstandarde og tidligere offentliggørelse af de finansielle oplysninger er mere hensigtsmæssige midler til at forbedre medlemsstaternes regnskabsaflæggelse.

- At pålægge statslige udstedere i EU at offentliggøre et prospekt ville indebære, at disse udstedere blev stillet ringere end deres væsentligste konkurrenter på verdensmarkedet, dvs. statslige udstedere i tredjelande, som ikke stiller sådanne krav.

Kommissionen er stadig af den mening, at det ikke er nødvendigt at pålægge medlemsstaterne en sådan forpligtelse. Risikoen for, at medlemsstaterne ikke vil kunne leve op til deres forpligtelser i fremtiden, må anses for at være meget ringe, især når der er tale om lande, som er bundet af Maastricht-kriterierne, der omfatter meget strenge krav vedrørende den offentlige gæld.

2. Kommissionen er helt enig med det ærede medlem i, at markedsdisciplin er med til at fremme opfyldelsen af kravene vedrørende åbenhed. En sådan markedsdisciplin gør sig i dag gældende inden for statslig udstedelse af værdipapirer. Kommissionen mener på baggrund af ovenstående, at indførelse af et krav til statslige udstedere om offentliggørelse af et prospekt ikke vil være et hensigtsmæssigt middel til at skabe øget åbenhed om de statslige ustederes finansielle situation.

(¹) EFT C 272 af 1.9.1998.

(2002/C 277 E/153)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1034/02

af Daniel Hannan (PPE-DE) til Kommissionen

(15. april 2002)

Om: Ubesvarede spørgsmål om ECB's rolle i kampagne for euroen i Storbritannien

Kommissionen har ikke besvaret min detaljerede forespørgsel (P-0435/02 (¹)) om Den Europæiske Centralbanks reklame for euroen.

Derfor gentager jeg: Hvorfor afholder ECB som en uafhængig centralbank kampagne for euroen i Storbritannien? Er disse oplysninger sendt uopfordret, eller har den britiske regering anmodet ECB om at iværksætte en sådan kampagne? Hvorfra kommer midlerne til at betale for kampagnen?

Er afgørelsen om at tilslutte sig euroen en national afgørelse, eller er det en afgørelse, som de europæiske institutioner retmæssigt må blande sig i? Bemærk venligst, at jeg ikke refererer til medlemsstaternes forpligtelser med hensyn til Kommissionens oprindelige svar på denne del af min forespørgsel.

Desuden: Hvor stort et beløb har ECB til rådighed til kampagner eller oplysning? Hvilke restriktioner er der for den slags kampagner, som ECB eventuelt må finansiere eller iværksætte?

(¹) Se side 46.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(5. juni 2002)

Det ærede medlems ubesvarede spørgsmål drejer sig om Den Europæiske Centralbank. Kommissionen er ikke i stand til og har ikke ret til at besvare spørgsmål på Den Europæiske Centralbanks vegne.

(2002/C 277 E/154)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1043/02**af Antonios Trakatellis (PPE-DE) til Kommissionen**

(8. april 2002)

Om: Forvaltning af vandressourcer i Grækenland

Bæredygtig forvaltning af vandressourcerne og de højst alvorlige problemer i forbindelse med ørkendannelse og tørke er fremtidens miljømæssige udfordringer, som landene i Middelhavsområdet må tage op på overbevisende måde. Således er der i Grækenland siden 1980 registreret en kontinuerlig nedgang i nedbørsmængderne både for sne og regn, hvilket i forbindelse med den manglende forvaltning af vandressourcerne fører til alvorlig vandmangel og ikke alene – periodevis og lokalt – går ud over flere landsdele, men også rammer økonomien som helhed og fremfor alt landbrugsproduktionen. Dertil kommer at den græske regering i sit nylige lovforslag kun på enkelte punkter og i utilstrækkeligt omfang har foretaget den tilpasning til kravene i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000⁽¹⁾ om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger, som skal være gennemført i 2003.

Navnlig inden for landbrugssektoren er den omstændighed, at der ikke er truffet hensigtsmæssige foranstaltninger med henblik på direktivets gennemførelse medvirkende til at skærpe problemet med den utilstrækkelige vandpolitik.

Desuden er den myndighed, der skal være ansvarlig for direktivets gennemførelse i Grækenland, ikke den rette til denne opgave.

- Hvor mange vandløbsopland er der udpeget i Grækenland og for hvor mange af disse områder er der udarbejdet eller vil der blive udarbejdet vandområdeplaner?
- Hvilke foranstaltninger er der truffet for at beskytte indvande, overgangsvande, kystvande og grundvandsområder? Er der opstillet en oversigt over beskyttede områder med henblik på beskyttelse af overflade- og grundvandsområder og bevarelse af naturlige levesteder og de arter, der er direkte afhængige af vand?
- Har man fastlagt de vandområder, der skal anvendes til indvinding af drikkevand og vil de levere mere end gennemsnitligt 10 m³ om dagen eller forsyne mere end 50 personer? Hvilke foranstaltninger er der truffet i henhold til princippet om dækning af vandforsyningsomkostninger, inklusive miljø- og ressourcerelaterede omkostninger?

⁽¹⁾ EFT L 327 af 22.12.2000.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(3. maj 2002)

Det vandpolitiske rammedirektiv, dvs. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger⁽¹⁾, har til formål at beskytte alt vand, grundvand som overfladevand, på grundlag af vandområdeplaner.

Forud for miljømålsætningernes opfyldelse i 2015 går en omfattende forberedelsesfase, der omfatter alle de forhold, spørgsmålet nævner:

- formel omsætning til national lovgivning: inden december 2003
- fastlæggelse af vandområder og de ansvarlige myndigheder for dem: inden december 2003 og anmeldelse til Kommissionen inden juli 2004
- registrering af beskyttede områder (herunder områder til drikkevandsindvinding): inden december 2004
- et overvågningssystem: skal være klar inden december 2006

- vandområdeplaner og programmer for de foranstaltninger, som er nødvendige for at opfylde miljømålsætningerne: udarbejdelsen kræver deltagelse af alle berørte og interesserede parter og private organisationer, og skal være færdig inden december 2009
- et prisfastsættelsessystem for drikkevand, som tager hensyn til indvindingsomkostningerne, skal være klar inden 2010.

Arbejdet på at nå disse mål hviler, ikke mindst i forberedelsesfasen, på et hidtil uset samarbejde mellem Kommissionen, medlemsstaterne, ansøgerlandene, de private organisationer og andre berørte parter inden for rammerne af en »fælles gennemførelsesstrategi«.

Denne strategi, der blev vedtaget kun fire måneder efter direktivets ikrafttrædelse, drejer sig især om:

- udveksling af oplysninger
- udarbejdelse af vejledningsmateriale
- forvaltning af oplysninger og data
- praktisk anvendelse og afprøvning i forsøgsområder.

Kommissionen er klar over, at Grækenland såvel som andre medlemsstater og ansøgerlande er i gang med at forberede gennemførelsen af det vandpolitiske rammedirektiv. Kommissionen støtter aktivt dette arbejde inden for den fælles gennemførelsesstrategi.

Fristerne for opfyldelse af forpligtelserne er sat til december 2003 og tiden derefter.

Kommissionen vil i sin egenskab af EF-traktatens vogter og i umiddelbar tilknytning til sit arbejde inden for den fælles gennemførelsesstrategi omhyggeligt sørge for, at målsætningerne i direktiv 2000/60/EF bliver opfyldt og dets frister overholdt, og tage de nødvendige skridt, når det er nødvendigt. Som det allerede fremgår, skal de målsætninger og forpligtelser, der beskrives i spørgsmålet, imidlertid ikke opfyldes endnu.

Både Grækenlands nationale program for udvikling af landdistrikterne (2000-2006) og dets 13. regionaludviklingsprogram tager hensyn til bestemmelserne i rammedirektivet for vandpolitik 2000/60/EF. Det er en obligatorisk og ufravigelig forudsætning for, at dertil knyttede foranstaltninger og aktioner kan gennemføres. Det gælder ikke blot alle foranstaltninger i forbindelse med forvaltning af overflade- og grundvandsressourcer, men også andre af mere teknisk art som »jordbundskartografi og jordbundstypologi«. Nøje samarbejde mellem landbrugsministeriet og ministeriet for miljø og offentlige arbejder skal sikre lovgivningsmæssige overensstemmelse og den bedst mulige udnyttelse af landets vandressourcer, også til landbrugsmæssige formål.

(¹) EFT L 327 af 20.12.2000.

(2002/C 277 E/155)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1046/02

af Raina Echerer (Verts/ALE) til Kommissionen

(17. april 2002)

Om: Nye udlændingelove i Østrig og Schengen-reglerne

De nye forslag til udlændingelove i Østrig omfatter bl.a. en integrationspakke, der giver mulighed for at fritage udlændinge deres opholdstilladelse efter en vis periode og udvise dem af landet, hvis de ikke benytter integrationsstilbudet, dvs. hvis de ikke fuldfører et tysk kursus med et vellykket resultat inden for en fastlagt tidsfrist.

Da opholdsforbud og udvisninger med retsvirkning i Østrig gælder i alle Schengen-stater, kan det som følge af de nye opholdslove for eksempel forekomme, at en person fra et fransksproget land kommer til Østrig, ikke lærer tysk i det fornødne omfang og således i henhold til Schengen-aftalen heller ikke længere må tage til Frankrig.

1. Vil Kommissionen undersøge, om sagen forholder sig således, og om dette absurde eksempel kunne blive et muligt udslag af den østrigske opholdslov?
2. Mener Kommissionen, at denne nye opholdslov er brugbar i Europa og forenelig med EU-principperne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af António Vitorino

(13. juni 2002)

Kommissionen har ikke for vane at udtale sig om lovforslag på områder, hvor medlemsstaterne ikke er forpligtet til at underrette Kommissionen om deres forslag.

Dog gør Kommissionen opmærksom på, at fra den 1. juni 2002 har EU-borgere, statsborgere i Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (EØS) og Schweiz samt deres familiemedlemmer ret til frit at færdes og opholde sig i EU's medlemsstater, EØS og Schweiz, uden at de kan blive stillet over for et krav om sprogkundskaber.

(2002/C 277 E/156)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1048/02
af Chris Davies (ELDR) til Kommissionen**

(17. april 2002)

Om: Kommissionens foranstaltninger i forbindelse med fangst af hajer

Den 14. marts 2002 vedtog Europa-Parlamentet en beslutning, hvori Kommissionen opfordres til at foreslå et forbud mod fangst af hajer for alle fartøjer, der er registreret i EU-medlemsstaterne, og mod landing af afskårne hajfinner i alle EU-havne samt iværksættelsen af foranstaltninger til opfyldelse af FN's internationale handlingsplan for bevarelse og forvaltning af hajer (B5-0031/2002 medtaget i betænkning A5-0063/2002).

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe?

Er det rigtigt, at initiativer til at forhindre fangst af hajer forsinkes som følge af langvarige drøftelser i Kommissionen om, hvilke arter der skal omfattes heraf, og om behovet for at specificere nøjagtige omregningstal fra hele hajer til hajfinner for hver art, der fanges?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(7. maj 2002)

Fællesskabet støttede aktivt de tekniske møder, hvor FAO's internationale handlingsplan for hajer blev forberedt, samt den globale vedtagelse heraf i 1999.

Som opfølgning har Kommissionen allerede forelagt et udkast til en EF-handlingsplan for FAO's fiskeriudvalg (FAO-COFI) i februar 2001. Yderligere gennemførelse og revision af FAO's internationale plan for hajer er planlagt til FAO-COFI's møde i 2003.

Kommissionen er nu ved at udarbejde et udkast til et forbud mod afskæring hajfinner på EF-plan. Det er ikke sandt, at dette initiativ trækkes unødigt ud i Kommissionen på grund af langvarige diskussioner om arter og andre elementer.

(2002/C 277 E/157)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1051/02
af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen**

(17. april 2002)

Om: Israels ødelæggelse af EU-støttede projekter

Agter Kommissionen at lægge pres på Israel for at få det til at godtgøre EU de skader, der er blevet påført EU-støttede projekter i de besatte områder?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Christopher Patten

(6. maj 2002)

Det ærede medlem henvises til Kommissionens svar på skriftlig forespørgsel E-0348/02 fra Nelly Maes⁽¹⁾.

⁽¹⁾ Se side 35.

(2002/C 277 E/158)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1053/02
af Laura González Álvarez (GUE/NGL) til Kommissionen**

(17. april 2002)

Om: Luft- og støjforurening i Logrezana (Carreño i Asturien i Spanien)

Siden 1989 har beboerne i Logrezana (Carreño kommune i Asturien) klaget over den luft- og støjforurening, som foranlediges af en række slaggeanlæg, der ligger ca. 300 m fra deres boliger. Disse slaggeanlæg giver anledning til en omfattende forurening, jf. bilag I til Rådets direktiv 96/61/EF⁽¹⁾ om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening. De maskiner, der anvendes til behandling af slaggerne, fremkalder støjniveauer, som eksperter har erklæret uantagelige.

På trods af de inspektioner, Asturiens miljømyndigheder har foretaget, er der hidtil ikke blevet truffet dispositioner til de forbedringer, der er nødvendige for at modvirke miljøindvirkningerne af disse aktiviteter, som er en krænkelse af borgernes ret til beskyttelse af deres sundhed og adgang til et bæredygtig miljø.

Kan Kommissionen oplyse, om følgende direktiver finder anvendelse i indeværende sag:

- Rådets direktiv 91/156/EØF⁽²⁾ om ændring af direktiv 75/442/EØF⁽³⁾ om affald, som forpligter medlemsstaterne til at sikre, at affaldet bortskaffes, uden at menneskets sundhed bringes i fare, og uden at der anvendes fremgangsmåder eller metoder, som vil kunne skade miljøet;
- Rådets direktiv 96/61/EF om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening;
- Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/14/EF⁽⁴⁾ om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om støjemission i miljøet fra maskiner til udendørs brug?

Hvilke foranstaltninger har Kommissionen til hensigt at iværksætte over for de ansvarlige myndigheder med henblik på at sikre overholdelse af Fællesskabets retsakter, og navnlig korrekt håndhævelse af ovennævnte direktiver?

⁽¹⁾ EFT L 257 af 10.10.1996, s. 26.

⁽²⁾ EFT L 78 af 26.3.1991, s. 32.

⁽³⁾ EFT L 194 af 25.7.1975, s. 39.

⁽⁴⁾ EFT L 162 af 3.7.2000, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström*(13. juni 2002)*

Kommissionen kender intet til de forhold, det ærede medlem har redegjort for.

Kommissionen har nu sendt de spanske myndigheder et brev med anmodning om deres kommentarer til de forhold, det ærede medlem har bragt på bane, og til overholdelsen af forpligtelserne i medfør af den fællesskabsret på miljøområdet, som måtte finde anvendelse i den foreliggende sag.

For så vidt angår anvendelsen af Rådets direktiv 96/61/EF af 24. september 1996 om integreret forebyggelse og bekæmpelse af forurening (»IPPC-direktivet«), er det ud fra oplysningerne i det ærede medlems skriftlige forespørgsel ikke muligt at vurdere nøjagtigt, om det pågældende anlæg er omfattet af direktivet eller ej. Der skal under alle omstændigheder gøres opmærksom på, at direktivets artikel 5 omhandler en overgangsordning for eksisterende anlæg (dvs. anlæg, der er sat i drift før den 30. oktober 1999, som var sidste frist for gennemførelse af direktivet).

Endvidere må det påpeges, at en overtrædelsesprocedure, som Kommissionen havde indledt i medfør af EF-traktatens artikel 226, har ført til, at Domstolen i sin dom af 7. marts 2002⁽¹⁾ har dømt Spanien for ikke at have gennemført Rådets direktiv 96/61/EF i den nationale lovgivning.

Hvad angår Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/14/EF af 8. maj 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om støjmission i miljøet fra maskiner til udendørs brug, skal det påpeges, at det anlæg, der er omhandlet i denne skriftlige forespørgsel, øjensynligt ikke er omfattet af bestemmelserne i dette direktiv.

Det skal ligeledes anføres, at fristen for gennemførelse af direktiv 2000/14/EF var den 3. juli 2001. Da Kommissionen ikke havde modtaget de nationale gennemførelsesbestemmelser inden for den fastsatte tidsfrist, indledte den en overtrædelsesprocedure mod Spanien. De spanske myndigheder har for nylig givet Kommissionen meddelelse om de nationale foranstaltninger til gennemførelse af direktiv 2000/14/EF i spansk ret. Det drejer sig om bekendtgørelse nr. 212/2002 af 22. februar 2002, som blev offentliggjort i den spanske »statstidende« n° 52 af 1. marts 2002.

Hvorom alting er, vil Kommissionen i egenskab af traktaternes vogter træffe de nødvendige forholdsregler til at sikre, at fællesskabsretten overholdes behørigt i det foreliggende tilfælde.

⁽¹⁾ Dom nr. C-29/01.

(2002/C 277 E/159)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1054/02

**af Generoso Andria (PPE-DE)
og Giuseppe Nisticò (PPE-DE) til Kommissionen**

(17. april 2002)

Om: Lossepladsen »La Marcas« indvirkning på miljøet

Denne forespørgsel drejer sig om, at der tidligere lå en losseplads i landsbyen Sardone di Giffoni Valle Piana (Salerno) med navnet »La Marca«, som blev lukket i 1978, på grund af manglende sikkerhedsforanstaltninger (forsegling af jorden, komprimering af affald, daglig tildækning, overrisling med midler til at bekæmpe skadelige virkninger, anordninger til at fjerne biogas eller opsamling af perkolat i særlige tanke). Situationen er uændret og navnlig absorberes perkolatet, som siver ud fra tankene, af det omkringliggende landbrugsland i nærheden af floden Picentino og af grundvandet.

Kan Kommissionen kontrollere dokumentationen vedrørende denne alvorlige situation, undersøge indvirkningen på miljøet og træffe foranstaltning for at fjerne den alvorlige trussel mod borgernes sundhed og landbruget i området og de skader, der er sket på den by, hvor den internationale filmfestival for børn og unge afholdes?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström*(30. maj 2002)*

På grundlag af de informationer, de ærede medlemmer er fremkommet med, kan den pågældende losseplads, som er beliggende i Sardone di Giffoni Valle Piana (Salerno), udmærket henhøre under Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald⁽¹⁾ som ændret ved Rådets direktiv 91/156/EF af 18. marts 1991⁽²⁾, der som målsætning har at beskytte menneskets sundhed og miljøet mod de skadelige virkninger ved indsamling, transport, behandling, oplagring og deponering af affald. Navnlig skal medlemsstaterne i medfør af dette direktiv træffe de nødvendige foranstaltninger til at sikre, at affaldet nyttiggøres eller bortskaffes, uden at menneskets sundhed bringes i fare, og uden at der anvendes fremgangsmåder eller metoder, som vil kunne skade miljøet. Medlemsstaterne træffer desuden de fornødne foranstaltninger til at forbyde henkastning, dumpning og ukontrolleret bortskaffelse af affald.

Kommissionen har ikke kendskab til den situation, som de ærede medlemmer har beskrevet, men vil tage de nødvendige skridt for at få nærmere informationer herom og sikre, at fællesskabslovgivningen overholdes i henhold til artikel 211 i EF-traktaten.

⁽¹⁾ EFT L 194 af 25.7.1975.

⁽²⁾ EFT L 78 af 26.3.1991.

(2002/C 277 E/160)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1055/02**af W.G. van Velzen (PPE-DE) til Kommissionen***(17. april 2002)*

Om: Sammensætningen af Independent Regulators Group

1. Kan Kommissionen oplyse sammensætningen af Independent Regulators Group (IRG)?
2. Er Kommissionen rede til søge at hindre, at IRG udvides med repræsentanter for de nationale regeringer?
3. I hvilken udstrækning anser Kommissionen en eventuel deltagelse af regeringsrepræsentanter eller tjenestemænd fra de berørte ministerier for at stride mod rammedirektivet, og hvilke muligheder har den i givet fald for at begrænse IRG's sammensætning til udelukkende uafhængige regulators?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen*(6. juni 2002)*

Gruppen af uafhængige myndighedsorganer blev oprettet i 1997 og bestod af europæiske nationale tilsynsmyndigheder for telesektoren. Gruppens formål var at udveksle erfaringer og meninger om det europæiske telemarkeds regulering og udvikling.

Kommissionen er ikke medlem af gruppen og deltager ikke i dens møder.

I forbindelse med håndhævelse af det nye rammegrundlag for elektroniske kommunikationsnet og især rammedirektivet⁽¹⁾ overvejes det at nedsætte en gruppe af europæiske tilsynsmyndigheder (ERG).

Det anføres i beslutningsforslaget om ERG, at gruppen skal fungere som et interface mellem de nationale tilsynsmyndigheder og Kommissionen, så den bidrager til udviklingen af det indre marked og tillader gennemskueligt samarbejde mellem medlemsstaterne og Kommissionen, så medlemsstaterne håndhæver rammebestemmelserne på en ensartet måde.

Beslutningsforslaget fastslår at gruppen skal bestå af cheferne for de respektive nationale myndigheder med ansvar for det daglige tilsyn med fortolkning og anvendelse af bestemmelserne i direktiverne om elektroniske kommunikationsnet og -tjenester, som defineret i rammedirektivet, eller deres repræsentanter. Kommissionen skal være repræsenteret under alle møderne og varetager gruppens sekretariatsfunktion.

Europa-Parlamentsmedlemmerne har fået tilsendt et første udkast til Kommissionens beslutning om oprettelse af ERG.

(¹) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/21/EF af 7. marts 2002 om fælles rammebestemmelser for elektroniske kommunikationsnet og -tjenester (rammedirektivet), EFT L 108 af 24.4.2002.

(2002/C 277 E/161)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1070/02
af Chris Davies (ELDR) til Kommissionen

(17. april 2002)

Om: Skibssikkerhed

I relation til den rapport, udarbejdet af den britiske dommer Justice Colman, som omhandler forliset af MV Derbyshire, og i forbindelse med forliset af det på Cypern indregistrerede massegodsskib Christopher sidste år og den i anden sammenhæng udtrykte bekymring om sødygtigheden for massegodsskibe, der er indregistreret før 1998, bedes Kommissionen redegøre for, hvad den har foretaget sig for at forkorte den periode, inden for hvilken sådanne skibe er gyldigt indregistreret, eller hvilke kontrolforanstaltninger den har indført for disse skibes sejlads i EU-farvand?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(28. maj 2002)

De mange ulykker med bulkskibe i de sidste tiår og de tragiske tab af menneskeliv optager Kommissionen meget. Tidligere deltog Kommissionen i undersøgelsesomkostningerne i forbindelse med forliset af MV Derbyshire og yder p.t. økonomisk bistand til det engelske Royal Institute of Naval Architects, som koordinerer en formel international sikkerhedsvurdering af bulkskibe. Den internationale søfartsorganisation IMO's maritime sikkerhedsudvalg har foranlediget undersøgelsen for at udarbejde anbefalinger til sikrere skibsdesign.

Skibsregistreringer er de enkelte medlemsstaters ansvar, og de skal i henhold til Rådets direktiv 95/57/EF (¹), sikre, at deres kompetente myndigheder på passende vis håndhæver de internationale aftalers bestemmelser, herunder især inspektioner og overvågning af skibe, der sejler under deres flag.

Problemet for bulkskibe er de mange menneskeliv, der går tabt ved forlis som følge af struktursvigt. Det har i første instans foranlediget, at internationale søfartskredse har taget skridt til at styrke tørlastskibes strukturintegritet, og at man især fokuserer på vedligeholdelse og styrkelse af skroget. For at støtte disse tiltag har EU vedtaget en række bestemmelser om havnestatskontrol, som indfører højere vedligeholdelsesstandarder for tørlastskibe (²).

Gennem international forskning har man identificeret andre faktorer, som kan bidrage til struktursvigt, som for høj belastning pga. ukorrekt lastning og fysisk skade på lastrum i forbindelse med lodsning. Direktiv 2001/96/EF er fornyligt vedtaget for at imødegå dette spørgsmål⁽³⁾.

- (¹) Rådets direktiv 94/57/EF af 22. november 1994 om fælles regler og standarder for organisationer, der udfører inspektion og syn af skibe, og for søfartsmyndighedernes aktiviteter i forbindelse dermed, EFT L 319 af 12.12.1994.
- (²) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/106/EF af 19. december 2001, om ændring af Rådets direktiv 95/21/EF om håndhævelse over for skibe, der anløber Fællesskabets havne og sejler i farvande under medlemsstaternes jurisdiktion, af internationale standarder for skibes sikkerhed, for forureningsforebyggelse samt for leve- og arbejdsvilkår om bord (havnestatskontrol), EFT L 19 af 22.1.2002.
- (³) Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/96/EF af 4. december 2001, om harmoniserede krav til og procedurer for sikker lastning og losning af bulkskibe. EFT L 13 af 16.1.2002.

(2002/C 277 E/162)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1072/02

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(17. april 2002)

Om: Import af træbregnen *Dicksonia antarctica* og den dermed forbundne trussel for arten

1. Er Kommissionen bekendt med den rapport, der var trykt i »The Times« den 18. februar 2002, og som omhandlede den populære brug af træbregnen *Dicksonia antarctica* som dekorativ haveplante og den dermed forbundne trussel for arten?
2. Planten importeres lovligt til Den Europæiske Union, og 91 % af denne import går til Storbritannien, hvor der i haveprogrammer på tv er blevet reklameret for denne plante. I løbet af de sidste fem år er der lovligt blevet importeret 140 000 planter, hvoraf næsten halvdelen er hentet i den fri natur. Disse bregner erstattes ikke af nye, idet denne plantes reproduktionstid er uhyre langsom. Ifølge Verdensnaturfonden, som har offentliggjort en rapport om det emne, der var genstand for artiklen i »The Times«, hentes de fleste træbregner i fugtige regnskove, som har eksisteret i århundreder, og der ydes tilskud til skovning, som ødelægger de naturlige habitater i de sydøstlige stater i Australien som Victoria og Tasmanien.
3. Er Kommissionen enig i, at et fuldstændigt forbud mod ovennævnte import ville være den bedste løsning, set i lyset af, at det er umuligt at se forskel på bregner, der er hentet i den fri natur, og dem, der er dyrket specielt til ovennævnte marked? Agter Kommissionen at indføre et sådant forbud, eller er det Kommissionens opfattelse, at der findes andre effektive metoder til at bevare disse unikke arter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(6. juni 2002)

1. Kommissionen har kendskab til rapporten »Alert over tree ferns loved by TV garden makeovers« offentliggjort i »The Times« fra den 18. februar 2002, lige så vel som rapporten fra Verdensnaturfonden (WWF) med titlen »Traded towards extinction« fra februar 2002.
2. Den internationale handel med udryddelsestruede vilde planter er reguleret ved konventionen om international handel med udryddelsestruede vilde dyr og planter (CITES). I EU gennemføres CITES-bestemmelserne ved Rådets forordning (EF) nr. 338/97⁽¹⁾ og Kommissionens forordning (EF) nr. 1808/2001⁽²⁾.

Dicksoniaceae spp. var opført på CITES-liste II og i bilag B til Rådets forordning (EF) nr. 338/97 indtil marts 2000, da man på CITES-partskonferencen enedes om at ændre status for arterne Dicksoniaceae spp. til *Dicksonia* spp. (kun hidrørende fra Nord- og/eller Sydamerika). Forslaget om denne delvise undtagelse

fra listerne var resultatet af en revurdering af spørgsmålet i CITES' plantekomité. Herunder erkendtes det, at *Dicksonia antarctica* var en af de arter, som der blev drevet handel med i større mængder, men man mente ikke, at handelen var en trussel mod artens bevarelse (med undtagelse af Nord- og Sydamerika). Derudover blev den kommercielle handel med træbregner anset for at være ansvarligt reguleret i både Australien og New Zealand.

3. Spørgsmål vedrørende forbud mod import heraf til EU kan drøftes i den videnskabelige undersøgelsesgruppe (SRG), som er et rådgivende organ nedsat i medfør af artikel 17 i Rådets forordning (EF) nr. 338/97. For øjeblikket foreligger der ingen forslag fra medlemsstaterne om at forbyde al kommerciel import af *Dicksonia antarctica*. Fremkommer der nye oplysninger om handelen, vil disse blive undersøgt nøje.

(¹) Rådets forordning (EF) nr. 338/97 af 9. december 1996 om beskyttelse af vilde dyr og planter ved at regulere handelen hermed, EFT L 61 af 3.3.1997.

(²) Kommissionens forordning (EF) nr. 1808/2001 af 30. august 2001 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 338/97, EFT L 250 af 19.9.2001.

(2002/C 277 E/163)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1078/02

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(18. april 2002)

Om: Grænseoverskridende jernbaneforbindelse Groningen — Bremen — langvarig forsinkelse af den nye strækning mellem Nieuweschans og Leer

1. Mindes Kommissionen min forespørgsel nr. E-0178/00 (¹) af 31. januar 2000 om den forestående indstilling af togtrafikken mellem Groningen i Nederlandene og det tyske jernbaneknudepunkt Leer på strækningen til Bremen efter istandsættelsen af sytten kilometer bane mellem grænsebyerne Nieuweschans og Weener og dens svar af 30. marts 2000, som indeholdt den beroligende konklusion, at istandsættelsen af denne strækning skulle være afsluttet i 2000, hvorefter virksomhederne DB Regio og NoordNed skulle drive linjen?

2. Er Kommissionen bekendt med, at efter dette svar skulle togtrafikken indstilles mellem den 28. maj 2000 til den 1. december 2000, men at trafikken endnu ikke har kunnet genoptages, eftersom istandsættelsen af den meget forsømte banestrækning først skulle påbegyndes i andet halvår af 2001?

3. I hvilket omfang skyldes forsinkelsen og modstanden de jævnligt opdukkende tyske og nederlandske planer om at anlægge en magnetsvævebane (TransRapid) mellem Amsterdam-Lelystad-Groningen-Bremen-Hamburg-Schwerin-Berlin, hvor den nuværende trafik skal flyttes til en grænseovergang i nærheden af Nieuweschans og Leer? Spiller disse planer fortsat en reel rolle, når der skal tages beslutninger om fremtiden for den konventionelle jernbanestrækning Groningen-Bremen?

4. Overholder denne jernbanestrækning inklusive stationer, broer og overskæringer fortsat alle de kriterier for den forbedring, som var fastsat i forbindelse med ydelsen af økonomiske tilskud som led i de transeuropæiske netværk og Interreg-programmet? Er alle de midler, EU har stillet til rådighed, i mellemtiden blevet anvendt til de fastsatte formål? Hvad er i benægtende fald årsagen?

5. Er der fortsat tekniske forhold ud over de konflikter i forbindelse med driften, som er genstand for de følgende forespørgsler, der er til hinder for, at togtrafikken på denne strækning omgående genoptages?

Kilde: »Het openbaar Vervoer/Railnieuws«, årgang 45, nr. 522, marts 2002, rail@wanadoo.nl

(¹) EFT C 330 E af 21.11.2000, s. 98.

(2002/C 277 E/164)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1079/02**af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen**

(18. april 2002)

Om: Grænseoverskridende jernbaneforbindelse Groningen-Bremen; forsøget på genoptagelse af driften, der fortsat mislykkes på grund af modstridende interesser

1. Kan Kommissionen bekræfte, at grunden til, at togdriften mellem Nieuweschans (NL) og Leer (D) efter renoveringen af sporene og trods meddelelser i »Kursbuch« (linje 397 eller H5) fra de tyske statsbaner (DB) og »Spoorboekje« (linje 520 eller 12int) fra de nederlandske statsbaner (NS) endnu ikke er genoptaget, er en endeløs række meningsuoverensstemmelser om udbudet? Først viste det sig, at DB ikke længere var interesseret, hvorefter delstaten Niedersachsen udelukkede det nederlandske selskab NoordNed, som betjente strækningen Groningen-Nieuweschans i timedrift og sagtens kunne forlænge driften til Leer, fra deltagelse. Derpå blev prisen fra regionalselskabet Nordwestbahn i Niedersachsen for syv daglige tog Groningen-Leer fundet for høj, og endelig blev DB på grund af den eksisterende koncession tvunget til på en eller anden måde alligevel at genoptage driften.

2. Kan Kommissionen endvidere bekræfte, at heller ikke det i punkt 1 tilsigtede slutresultat blev nået, fordi DB først ville give driften i underleverance til Noordned, men disse to selskaber derefter ikke kunne blive enige om de finansielle betingelser, således at DB-regionalbanen West-Niedersachsen den 1.3.2002 med gammelt materiel skulle overtage den korte penduldrift mellem Leer i Tyskland og den nederlandske grænseby Nieuweschans som skiftestation?

3. Er Kommissionen orienteret om, at også ovennævnte løsning, der skulle gælde pr. 1.3.2002, ikke er blevet til noget, fordi DB-regionalbanen West-Niedersachsen ikke er noget anerkendt trafikselskab i Nederlandene, hvorfor det foreløbig ikke må benytte de 1 200 meter spor på nederlandsk territorium, og at det på grund af sporføringen på Nieuwschans station desuden er besværligt at stige om, fordi der skal skiftes perron?

Kilde: »Het Openbaar Vervoer / Railnieuws«, årgang 45, nr. 522, marts 2002. (rail@wanadoo.nl)

(2002/C 277 E/165)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1080/02**af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen**

(18. april 2002)

Om: Grænseoverskridende jernbaneforbindelse Groningen-Bremen; forsøget på at finde en publikumsvenlig og hensigtsmæssig løsning på genoptagelsen af driften

1. Er Kommissionen enig i, at sagsforløbet vedrørende både renoveringen og driften af den korte grænseoverskridende jernbaneforbindelse mellem Nieuweschans og Leer udgør et mønstereksempel på et mislykket samarbejde mellem EU-medlemsstater og endog giver indtryk af, at der slet ikke findes noget EU, og at der overhovedet ikke tages hensyn til EU's bestræbelser på netop at sætte en stopper for den traditionelle forfordeling af grænseregioner og hindringerne for grænseoverskridende forbindelser?

2. Kan det efter Kommissionens mening forsat accepteres, at den korte grænseoverskridende strækning, der forbinder jernbanenettene i Nederlandene og Tyskland, der begge betjener strækningen i timedrift, som følge af misforståelser, konflikter og modstridende interesser fortsat fungerer som en unødigt barriere, der i alvorlig grad hindrer anvendelsen af jernbanen til grænseoverskridende trafik?

3. Finder Kommissionen det acceptabelt, at persontogene ikke vender tilbage til denne strækning eller højst i form af en forbindelse, der som følge af en nødvendig ekstra omstigning er af dårligere kvalitet end den, der fandtes, før den gamle forbindelse blev indstillet i 2000?

4. Er Kommissionen enig i, at den mest nærliggende, publikumsvenlige, hensigtsmæssige og betalbare løsning består i at forlænge den eksisterende timedrift på strækningen Groningen-Nieuweschans til Leer lige på den anden side af grænsen i stedet for som tidligere at indsætte nogle få grænseoverskridende særtog om dagen eller en stærkt reduceret penduldrift på strækningen Nieuweschans-Leer?

5. Hvordan vil Kommissionen bidrage til hurtigst muligt at bringe denne alt for langvarige og meningsløse række konflikter til ophør og sikre, at det oprindelige mål med renoveringen nås uden yderligere forsinkelse, nemlig bedre og hyppigere togforbindelser mellem Groningen og Bremen med så få skift som muligt?

**Samlet svar
afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio
på skriftlige forespørgsler E-1078/02, E-1079/02 og E-1080/02**

(27. maj 2002)

Kommissionen vil indsamle de nødvendige oplysninger for at kunne besvare forespørgslen. Den skal ikke undlade at meddele det ærede medlem resultatet af sine undersøgelser så hurtigt som muligt.

(2002/C 277 E/166)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1081/02
af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen**

(18. april 2002)

Om: Usikkerheden i forbindelse med den langsommelige renovering, finansieringen og den fremtidige anvendelse af Berlaymont-Bygningen i Bruxelles

1. Kan Kommissionen bekræfte, at den asbestforurenede Berlaymont-Bygning på Rond-point Schuman i Bruxelles, som tidligere husede Kommissionen og dens tjenestegrene, mellem 8.7.1997 og 30.6.2000 skal være blevet renoveret for et beløb på 324 mio. EUR af entreprenørfirmaet N.V. Berlaymont 2000 med en kapital på kun 250 372 EUR, hvor de 70 % tilhører den belgiske stat og de 30 % bank- og forsikringsvirksomhederne Fortis og Dexia, men at dette selskab ikke har succes med projektet og nu først forventer, at overdragelsen sker den 1.1.2004 til et beløb på 500 mio. EUR, og at det med henblik herpå den 31. marts 2002 skal disponere over 400 mio. EUR til afløsning af et lån fra 1998 og over 670 mio. EUR for at kunne fortsætte arbejdet, medens Fortis desuden ønsker at trække sig ud af denne kombination?

2. Kan Kommissionen endvidere bekræfte, at den ikke har forlænget kontrakten med den belgiske stat om den fremtidige anvendelse af bygningen, som skulle have været underskrevet senest den 31.12.2001, og at lejemålet for de bygninger, hvor Kommissionens tjenestegrene er midlertidig anbragt, vil blive forlænget?

3. Forhandler Kommissionen stadig med den belgiske regering om et eventuelt køb af bygningen, hvis det skulle lykkes at afslutte renoveringen? Har de endeløse forsinkelser af overdragelsen, de voksende udgifter og bedrageribekæmpelseskontoret OLAF's undersøgelsesresultater, der vil foreligge medio 2002, indflydelse på prisen?

4. Hvorledes belastes EU-budgettet af, at Berlaymont-Bygningen ikke eller kun med stor forsinkelse bliver disponibel?

5. Hvilke finansielle og organisatoriske følger vil det få for EU, hvis Kommissionen definitivt beslutter sig til ikke at vende tilbage til Berlaymont-Bygningen?

6. Hvordan og hvornår vil afgørelsen blive truffet om, hvorvidt Kommissionen vender tilbage til Berlaymont-Bygningen eller ej?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(12. juni 2002)

1. Oplysningerne i det ærede medlems første spørgsmål svarer til de oplysninger, vi råder over, med følgende undtagelser: for det første udgør datoen for levering af bygningen den 1. januar 2004 og renoveringsomkostningerne fortsat overslag, for det andet anslås de samlede renoveringsomkostninger for basisbygningen for tiden til mere end 600 mio. EUR, og for det tredje besluttede den belgiske regering, efter at den i februar 2002 havde indhentet tilbud på den kortsigtede finansiering af renoveringsarbejderne, at finansiere det igangværende renoveringsarbejde gennem en kreditlinje, som den belgiske statskasse stillede til rådighed.
2. Ifølge den aftale, som Kommissionen og den belgiske stat indgik den 17. juli 2001, skulle en kontrakt, der fastlægger prisen, de tekniske specifikationer og bygningens leveringsdato, aftales inden 31. december 2001. I sidste ende blev kontrakten ikke undertegnet inden den nævnte dato, fordi den ansvarlige belgiske minister, Rik Daems, ønskede, at der først skulle foretages en revision af SA/NV Berlaymont 2000 og en evaluering af bygningens værdi. Betalingsordningen for leje af aflønningsbygningerne er ikke blevet ændret, idet den belgiske stat fortsat betaler huslejerne.
3. Drøftelserne om det mulige køb af bygningen fortsætter. Når Kommissionen skal vurdere, hvilken pris den ønsker at betale, vil den basere vurderingen på sin egen analyse af årsagen til den forsinkede gennemførelse af renoveringsarbejderne og de deraf følgende prisstigninger.
4. For tiden påvirkes EU's budget ikke ugunstigt af det forhold, at Berlaymont ikke står til rådighed, eller af de betydelige forsinkelser af leveringen. Den belgiske regering betaler fortsat 33 mio. EUR i husleje for aflønningsbygningerne, mens Europa-Kommissionen fortsat betaler 14,2 mio. EUR i husleje for Berlaymontbygningen.
5. Da forhandlingerne endnu ikke er afsluttet, kan det ærede medlems spørgsmål om de finansielle og organisationsmæssige virkninger ikke besvares i detaljer på nuværende tidspunkt. Det står dog fast, at Kommissionen vil søge efter alternativer til Berlaymont, hvis der ikke kan indgås en tilfredsstillende aftale om betingelser, pris og dato for en tilbagevenden til bygningen.
6. Beslutningen om en tilbagevenden til Berlaymont eller ej er direkte knyttet sammen med, om de igangværende forhandlinger om kontrakten kan afsluttes med succes eller ej (se punkt 2).

(2002/C 277 E/167)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1086/02**af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen**

(18. april 2002)

Om: Fremskridt i forbindelse med gennemførelsen af programmerne »Udvikling af Landbruget« og »Fiskeri« under den tredje fællesskabsstøtteramme i Grækenland

1. Kan Kommissionen oplyse følgende:
2. Mener Kommissionen, at starten af programmerne »Udvikling af Landbruget« og »Fiskeri« under den tredje fællesskabsstøtteramme for Grækenland er forløbet tilfredsstillende?
3. Hvordan vurderer Kommissionen fremskridtet med hensyn til gennemførelsen af disse programmer i Grækenland i sammenligning med tilsvarende programmer i andre EU-medlemsstater?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(22. maj 2002)

1. Den 4. april 2001 og den 28. marts 2001 vedtog Kommissionen »det nationale operationelle program (NOP)-landdistriktsudvikling (2000-2006)« og »NOP-fiskeri (2000-2006)«, mens de hertil svarende programmeringsstillæg blev vedtaget henholdsvis den 2. juli 2001 og den 8. juni 2001. Selv om Grækenland var en af de sidste af de femten medlemsstater, der vedtog programmeringsdokumenterne, mener Kommissionen, at forsinkelserne til en vis grad kan retfærdiggøres.

2. Hvad landbrugssektoren angår, blev der, når man ser bort fra forsinkelserne, konstateret nogle systematiske mangler under kontrolbesøget og gennem andre af Kommissionens kontakter. De græske myndigheder blev underrettet om manglerne, hvoraf de vigtigste var: mangel på hensigtsmæssige lokaliteter ved programmeringsperiodens start, for lidt personale til at varetage forvaltningsmyndighedens opgaver, svagheder ved gennemførelsesmekanismerne, herunder mekanismerne i regionerne og departementerne, og forskellige andre administrative og logistiske mangler.

Det bør dog understreges, at gennemførelsen i mellemtiden er blevet fremskyndet, og at der er gjort fremskridt med programmet siden begyndelsen af 2002.

For fiskerisektorens vedkommende skyldes forsinkelsen, når det gælder adgang til den offentlige støtte, der er forudsat i programmet, at de interne procedurer for vedtagelse af den nationale lovgivning og de individuelle projekter har måttet overholdes. Denne forsinkelse skulle begynde at aftage fra anden halvdel af 2002.

3. Efter Kommissionens opfattelse er det for tidligt at vurdere de fremskridt, der er gjort med såvel »NOP-landdistriktsudvikling (2000-2006)« og »NOP-fiskeri (2000-2006)« sammenlignet med de relevante programmer i de øvrige medlemsstater. Det kunne blive aktuelt som led i midtvejsevalueringen, der efter planen skal finde sted i begyndelsen af 2004, når Kommissionen får de relevante rapporter, der giver en oversigt over de opnåede fremskridt og resultater.

(2002/C 277 E/168)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1088/02

af Emmanouil Bakopoulos (GUE/NGL) til Kommissionen

(18. april 2002)

Om: Ændring af kilometertællere i personbiler

1. Ifølge en reportage fra den engelske BBC-kanal (udsendelsen »lifting the bonnet« den 21. marts 2002) er der sket en hastig udbredelse af fænomenet med ændring af kilometertællere i brugte biler med det formål at forhøje bilernes salgspris. På hver tolvte bil, der udbydes til salg i England, har man ændret på kilometertælleren således, at den viser færre kilometer, end bilen rent faktisk har kørt.

Har Kommissionen til hensigt at oprette en myndighed, der skal have til opgave at føre kontrol med en sådan praksis med henblik på at beskytte de europæiske forbrugere?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(4. juni 2002)

Kommissionen har tidligere modtaget henvendelser om det spørgsmål, der har været taget op i BBC-programmet »Lifting the Bonnet«, nemlig svindel med kilometertællere (»clocking«) med det formål at give biler en højere markedsværdi.

For øjeblikket findes der ingen mekanisme til kontrol af denne praksis på EU-plan.

Imidlertid er EU ansvarlig for direktiver vedrørende teknisk kontrol af køretøjer, og der er nedsat et teknisk udvalg, der rådgiver om, hvordan lovgivningen på dette område kan forbedre færdselssikkerheden og miljø- og forbrugerbeskyttelsen.

Kommissionen agter at bringe spørgsmålet op på et senere møde i dette udvalg.

(2002/C 277 E/169)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1107/02
af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen

(18. april 2002)

Om: Stigning i antallet af døde delfiner

Er Kommissionen bekendt med, at der for nylig er blevet fundet døde delfiner ud for kysterne ved Devon og Cornwall?

Vil Kommissionen overveje indførelse af obligatorisk overvågning af al bifangst af hvaler i forbindelse med fiskeri, hvor der anvendes flydetrawl?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(22. maj 2002)

Kommissionen er klar over problemet med flydetrawl, der anvendes i Det Keltiske Hav og den vestlige del af Kanalen, hvor der hver vinter tages store bifangster af delfiner.

Kommissionen har til hensigt at udarbejde en omfattende plan for beskyttelse af havpattedyr mod virkningerne af fiskeri på EF-plan.

Uanset forpligtelserne i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽¹⁾ kommer denne plan til at omfatte systematisk overvågning af bifangster foretaget af observatører om bord og tekniske foranstaltninger, der skal mindske havpattedyrs dødelighed som følge af fiskeri. Det forventes, at det videnskabelige og tekniske grundlag for en sådan plan vil være tilvejebragt omkring juni 2002.

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

(2002/C 277 E/170)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1127/02
af Luciana Sbarbati (ELDR) til Kommissionen

(18. april 2002)

Om: Fiskeri og havressourcer

Fiskeriet er et af de erhverv, som i Europa og i særdeleshed i Italien har en betydelig socioøkonomisk indvirkning, idet det omfatter små fartøjsejere, andelsforeninger og store virksomheder og sammenlagt beskæftiger de tusinder af arbejdstagere, fanger tusinder af tons fisk og har en omsætning på snesevis af millioner euro.

- Det grundlæggende princip for fællesskabsdirektiverne vedrørende fiskeri er at yde støtte til foranstaltninger med henblik på at tilpasse flådernes kapacitet til ressourcerne.
- Ved udarbejdelsen af fællesskabspolitikkerne tages der i høj grad hensyn til miljøindvirkningen af visse foranstaltninger.
- Ved udarbejdelsen og anvendelsen af fællesskabsdirektiverne vedrørende fiskeri tages indvirkningerne for de beskæftigede og de biologiske ressourcer i betragtning, idet der aldrig ses bort fra havets reelle og fastslåede produktionskapacitet.
- Andre internationale organer har udtalt sig om emnet, f.eks. FAO, som har udarbejdet en »adfærdskodeks for et ansvarsbevidst fiskeri«.

Fiskerierhvervet må kæmpe imod to vanskeligheder nemlig et fald i fangstkapaciteten (undersøgelser foretaget af Det Nationale Forskningsråd i Ancona — Italien) samt et stigende antal både i samme havområde, hvilket inden for den nærmeste fremtid kan føre til et sammenbrud af havressourcerne, således som det hævdes af IRPEM (Forskningsinstituttet for Havfiskeri).

Kan Kommissionen redegøre for, om medlemsstaterne i forbindelse med gennemførelsen af fællesskabsdirektiverne har mulighed for at skabe konkurrence mellem fiskerflåder, der tilhører forskellige regioner inden for samme land eller mellem flåder fra samme region, hvilket for øjeblikket finder sted i Italien, nemlig i regionen Marche, fordi landbrugs- og skovministeriet har givet fartøjer fra provinsen Ascoli tilladelse til at fiske i Ancona-området med betydelige økonomiske og sociale konsekvenser til følge og med indvirkning på den offentlige orden, med fald i kapaciteten og kvaliteten af fangsterne i samme havområde og til skade især for de små fartøjsejere?

Kan Kommissionen forklare, om det er muligt at styre den nuværende krise med anvendelse af de støtteinstrumenter, der er fastlagt i forordning (EF) nr. 2792/1999⁽¹⁾, artikel 16, stk. 1, litra c, som foreskriver en »genoprettelsesplan for ressourcer, der er truet af udryddelse« i stedet for, som det relevante ministerium har gjort, at flytte fiskerflåderne, eller om der forefindes andre fællesskabsinstrumenter, der er egnet til at takle en sådan situation?

⁽¹⁾ EFT L 337 af 30.12.1999, s. 10.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(22. maj 2002)

Fordeling af fiskerirettigheder mellem en medlemsstats fiskerfartøjer er et anliggende, som den pågældende medlemsstat er ansvarlig for. I det foreliggende tilfælde bør virkningerne af den beskrevne situation, som f.eks. en konflikt mellem lokale fiskerflåder, evalueres og afhjælpes af de italienske myndigheder, idet det forudsættes, at en forhøjelse af fiskerirettighederne ikke fører til en overudnyttelse af ressourcerne.

Efter artikel 16, stk. 1, litra c), i forordning (EF) nr. 2792/1999 af 17. december 1999 om de nærmere regler og betingelser for Fællesskabets strukturforanstaltninger for fiskeriet kan medlemsstaterne yde godtgørelse til fiskere og fartøjsejere for midlertidigt aktivitetsophør, hvis der fremlægges en plan for genoprettelse af udryddelsestruede ressourcer. I tilfælde af uforudsigelige begivenheder, bl.a. som følge af biologiske årsager (artikel 16, stk. 1, litra a), i forordning (EF) nr. 2792/1999), kan godtgørelsen ydes i en periode på højst to måneder om året. Denne mulighed kan anvendes, hvis Den Videnskabelige, Tekniske og Økonomiske Komité for Fiskeri (STECF) afgiver positiv udtalelse om den tilsvarende genoprettelsesplan. Det skal dog understreges, at denne type støtte har til formål at bidrage til at genoprette truede ressourcer, og ikke til at løse konflikter om rettigheder til ressourcer. Ophørsstøtten skal desuden bidrage til at afhjælpe kortfristede vanskeligheder i forbindelse med genoprettelsen af bestande. Begivenheder, der ofte gentager sig i fiskeriet, bør afhjælpes gennem flerårige forvaltningsplaner, hvis gennemførelse sektoren selv varetager.

(2002/C 277 E/171)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1128/02

af Erik Meijer (GUE/NGL) til Kommissionen

(22. april 2002)

Om: Problemer med drikkevandsforsyningen i Nederlandene som følge af den tiltagende kemiske forurening af Rhinen

1. Er der Kommissionen bekendt, at vandet i Rhinens nedre forløb, der tidligere var stærkt forurenet med affaldsprodukter fra den tyske og schweiziske kemiske industri og de franske kaliminer, som følge af aftaler mellem landene langs Rhinen siden 1995 generelt har kunnet videresendes kontinuerligt gennem rørledninger til udfældnings- og rensningsanlæg eller til kystområder, hvor der fremstilles drikkevand til Amsterdam, Rotterdam og andre større byer i den vestlige del af Nederlandene?

2. Er det ligeledes Kommissionen bekendt, at vandtilførslen til disse rensningsanlæg siden 1998 ofte har været afbrudt på grund af alvorlig kemisk forurening og f.eks. mellem den 12. november og den 22. december 2001 samt mellem den 4. januar og den 24. januar 2002, da vandet indeholdt store mængder af plantebeskyttelsesmidlerne isoproturon og chlortoluron, og at dette foranledigede den for overfladevand i Nederlandene ansvarlige minister for transport og vandanliggende til at indlede en undersøgelse af konsekvenserne?

3. Hvad er årsagen til, at der igen forekommer stigende forurening? Er der tale om en tilbagevendende eller stigning i allerede sket forurening eller om nye forureningskilder, som der ikke er taget højde for i de nugældende aftaler?
4. Er der efter Kommissionens opfattelse her tale om overtrædelse af tidligere indgåede aftaler mellem landene langs Rhinen, og kan denne overtrædelse også bringes til ophør i kraft af disse aftaler, eller kræves der nye aftaler til afhjælpning af problemet?
5. Hvordan påtænker Kommissionen at bidrage til, at der snarest muligt sættes en stopper for den fortsatte eller tilbagevendende forurening, som trods de i øjeblikket benyttede grundige rensningsmetoder gør vandet uegnet til konsum?

Kilde: »Spits« den 4. april 2002.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(3. juni 2002)

Kommissionen repræsenterer EU i den internationale konvention om Rhinen og er dermed fuldt involveret i aktiviteterne i forbindelse hermed. Kommissionen er også orienteret om forbedringen af vandkvaliteten gennem publikationerne fra RIWA (sammenslutningen af de vandforsyningsselskaber, der benytter Rhinen til indvinding af drikkevand) og gennem de oplysninger, der er indgivet af medlemsstaterne som led i gennemførelsen af en række retsakter vedrørende vand. Med forbedringen af vandkvaliteten i Rhinen vil vandet kunne benyttes til indvinding af drikkevand, og laksen vil kunne vende tilbage. Det samarbejde, der er blevet indledt i konventionens regi, sigter også mod at forvalte vandkvaliteten og etablere et system for tidlig varsling i tilfælde af vandforureningsulykker.

Kommissionen er klar over de hændelser, det ærede medlem gør opmærksom på. Forureningen med kemiske stoffer har været et faktum siden 1994, og man har ofte ment, at den var forårsaget af en stigning i pesticidkoncentrationen. Forureningen stammer fra flodens øvre tilløbsområde og formodes at være forårsaget af diffuse udledninger fra landbruget. Blandt de målsætninger, der er sat af Rhinlandene, er nedbringning af pesticiderne; ifølge de disponible data (fra konventionen) er der sket en betydelig reduktion, men der kræves fortsat en stor indsats på området. Reguleringen af udledningerne af pesticider og beskyttelse overfladevandet er omfattet af de aftaler, der er indgået mellem medlemsstaterne, og kan behandles inden for rammerne af disse aftaler. Pesticider er endvidere omfattet af Rådets direktiv 91/414/EØF af 15. juli 1991 om markedsføring af plantebeskyttelsesmidler⁽¹⁾, Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/8/EF af 16. februar 1998 om markedsføring af biocidholdige produkter⁽²⁾ og Rådets direktiv 75/440/EØF af 16. juni 1975 om kvalitetskrav til overfladevand, der anvendes til fremstilling af drikkevand i medlemsstaterne⁽³⁾. Manglende overholdelse af disse forskrifter kan formodentlig tilskrives manglende national følgelovgivning eller regulering og kontrol i de pågældende medlemsstater (hvor der foregår udledninger).

Vandrammedirektivet⁽⁴⁾ er en ny omfattende vandlovgivning, som stiller krav om, at alle vandområder senest i 2015 skal have opnået god vandkvalitet (god status). Der kræves grænseoverskridende samarbejde om etablering af de nødvendige foranstaltninger i forbindelse med hvert enkelt flodbækket. Sideløbende hermed vil der på fællesskabsplan blive taget skridt til at imødegå særligt farlige stoffer, navnlig pesticider. Europa-Parlamentet og Rådet vedtog i november 2001 liste over prioriterede stoffer⁽⁵⁾. For disse stoffer vil der nu blive fastsat emissions- og vandkvalitetsnormer, og nogle stoffer vil blive afviklet.

Det er Kommissionens anskuelse, at konventionen om Rhinen og gennemførelsen af vandrammedirektivet i snævert samarbejde med alle Rhinlandene vil kunne sikre opfyldelsen af miljømålsætningerne for Rhinen, både hvad angår de økologiske aspekter og drikkevandsindvindingen.

⁽¹⁾ EFT L 230 af 19.8.1991.

⁽²⁾ EFT L 123 af 24.4.1998.

⁽³⁾ EFT L 194 af 25.7.1975.

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger, EFT L 327 af 22.12.2000.

⁽⁵⁾ Europa-Parlamentets og Rådets beslutning 2455/2001/EF af 20. november 2001 om vedtagelse af en liste over prioriterede stoffer inden for vandpolitik og om ændring af direktiv 2000/60/EF, EFT L 331 af 15.12.2001.

(2002/C 277 E/172)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1134/02
af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(22. april 2002)

Om: Omkostninger ved forvaltning af landbrugsstøtte

Forvaltningen (indsamling og deponering af dokumentation m.m.) af den EUGFL-støtte, der udbetales til de græske producenter og kvægopdrættere, foregår via kooperativer og producentsammenslutninger.

Eftersom forvaltningen af landbrugsstøtten er forbundet med omkostninger, bedes Kommissionen besvare følgende:

1. Er de udgifter, der opstår i forbindelse med udbetalingen af den støtte, der ydes gennem det integrerede forvaltnings- og kontrolsystem eller andre fælles markedsordninger, støtteberettigede?
2. Modtager betalingsorganisationen (Opekepe) støtte til dækning af omkostningerne forbundet med forvaltningen af støtten?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(28. maj 2002)

1. Hvad angår støtte, der udbetales ifølge ordninger, som er omfattet af det integrerede forvaltnings- og kontrolsystem, gælder der ingen EF-regler om finansiering af de administrationsomkostninger, som det ærede medlem henviser til. Andre markedsordninger indeholder derimod udtrykkelige bestemmelser om et fast fradrag, der skal dække de pågældende administrationsomkostninger. I Rådets forordning nr. 136/66/EEC af 22. september 1966 om oprettelse af en fælles markedsordning for fedtstoffer⁽¹⁾ er der således fastsat bestemmelser om tilbageholdelse af 0,8 % af produktionsstøtten for olivenolie, der skal dække administrationsomkostningerne i forbindelse med udbetalingen af støtten.

2. Det græske betalingsorgan (Opekepe) modtager ikke EF-støtte til dækning af omkostningerne ved administration af støtten.

⁽¹⁾ EFT P 172, 30.9.1966.

(2002/C 277 E/173)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1137/02
af Elspeth Attwooll (ELDR) til Kommissionen**

(22. april 2002)

Om: Bevarelse af dygongen og internationale fiskeriaftaler

Er Kommissionen bekendt med den hurtige formindskelse af bestanden af dygong, der anses for at have givet inspiration til eventyr om havfruer, ud for Afrikas kyst, hvilket til dels skyldes hildingsgarnfiskeri? I bekræftende fald, har Kommissionen da foretaget nogen undersøgelser af indvirkningerne på dygongbestanden af fiskeri, som drives af fællesskabsfartøjer som led i de fiskeriaftaler, der er indgået med visse afrikanske stater? Hvilke afværgeforanstaltninger har Kommissionen truffet eller overvejer i påkommende tilfælde at træffe?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(22. maj 2002)

Søkoen klassificeres som sårbar til uddød på globalt plan af Den Internationale Naturværnsunion IUCN (rødlisten over udryddelsestruede arter) på grundlag af følgende to kriterier: indskrænkningen af det område, den lever i, tilbagegangen i populationen og/eller habitatkvaliteten og dens faktiske eller

potentielle udnyttelse. Søkoen lever på lavt vand i tropiske have. De største koncentrationer af søkøer forekommer i store, lavvandede, beskyttede områder (hvor de græsser på havbunden), men ses også på dybere vand længere fra kysten i områder, hvor kontinentalsoklen er bred, flad og beskyttet.

Habitatbeskyttelsen og den direkte udnyttelse fra lokalsamfundenes side skaber meget alvorlige problemer, men problemet med søkøer, der utilsigtet vikles ind i garn, som udsættes ved kystfiskeri og traditionelt fiskeri, er det alvorligste problem i størstedelen af det område, hvor søkoen forekommer. Kommissionen har ingen oplysninger om, hvor mange dyr der vikles ind i hildingsgarn, navnlig ud for Østafrikas kyst.

EF-fartøjer, der fisker som led i fiskeriaftaler med østafrikanske stater (Madagaskar, Comorerne, Seychellerne) inden for det område, hvor denne art forekommer, må dog ikke benytte hildingsgarn og må heller ikke fiske i kystfarvande. Fartøjerne må kun fiske i en afstand af 10 til 12 sømil. Kommissionen har ikke forsket i disse fiskeriers eventuelle indvirkning på søkoen og mener ikke, at EF-fiskeriet udgør nogen risiko for denne art i betragtning af dens biologiske karakteristika og den type fiskeri, der er tale om.

(2002/C 277 E/174)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1144/02

af Bill Newton Dunn (ELDR) til Kommissionen

(15. april 2002)

Om: Statsstøtte

Blev Kommissionen nogensinde hørt om, hvorvidt en bevilling på 150 000 £ i 1999/2000 fra Lincolnshire County Council (amtsråd) til konstruktion af en vej førende til virksomheden QV Foods Limited's bygninger i Holbeach Hurn var en statsstøtte, som var i overensstemmelse med EU-reglerne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(21. maj 2002)

Etableringen af nye offentlige veje for alle typer bilister betragtes almindeligvis som en generel infrastrukturforanstaltning og ikke som statsstøtte, hvorfor projektet ikke skal anmeldes til Kommissionen i henhold til EF-traktatens artikel 88.

Kommissionen blev ikke hørt i forbindelse med den nævnte betaling, og der er ikke blevet registreret en sag af denne type.

(2002/C 277 E/175)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1153/02

af Sebastiano Musumeci (UEN) til Kommissionen

(15. april 2002)

Om: Genbeplantning af dyrkningsarealer på Sicilien

Mange vinavlere på Sicilien er ved at genbeplante vindyrkningsarealer i henhold til forordning EF 1325/90⁽¹⁾ og senere ændringer heraf, som udløber i indeværende høstår (2001/2002).

Vinavlerne befinder sig i en vanskelig situation på grund af den vedvarende og meget alvorlige tørke.

Ud over at de eventuelt risikerer at miste de vinstokke, de har investeret i, har de af retlige årsager ingen mulighed for at tage forholdsregler for næste år.

Vil Kommissionen på baggrund af ovenstående, og eftersom den frygtede mislykkede genbeplantning udelukkende skyldes en sjælden naturkatastrofe, overveje muligheden af at forlænge fristen for at forhindre omfattende skader for de sicilianske vinavlere og at undgå, sektorens flere tusinde beskæftigede mister deres arbejde?

(¹) EFT L 132 af 23.5.1990, s. 19.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(21. maj 2002)

De bestemmelser, som det ærede medlem henviser til, er ikke længere gældende. De er blevet ophævet ved Rådets forordning (EF) nr. 1493/1999 af 17. maj 1999 om den fælles markedsordning for vin (¹).

De nugældende forskrifter består af nævnte rådsforordning suppleret med Kommissionens forordning (EF) nr. 1227/2000 af 31. maj 2000 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1493/1999 om den fælles markedsordning for vin for så vidt angår produktionskapacitet (²).

Det er som led i disse forordninger, at vindyrkernes problemer med genbeplantningsrettigheder skal behandles.

Genbeplantningsrettighedernes varighed er fastsat ved Rådets forordning, som kun kan ændres efter udtalelse fra Parlamentet.

Ifølge de gældende bestemmelser skal de genbeplantningsrettigheder, der udløber, overføres til en reserve, som forvaltes på nationalt eller regionalt plan af medlemsstaterne. De kan altså fordeles på ny efter bestemmelser, som fastsættes af de ansvarlige myndigheder under overholdelse af EF-forskrifterne.

(¹) EFT L 179 af 14.7.1999.

(²) EFT L 143 af 16.6.2000.

(2002/C 277 E/176)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1154/02

af Jorge Hernández Mollar (PPE-DE) til Kommissionen

(22. april 2002)

Om: Kommissionens deltagelse i den 5. internationale avocadokongres

På den 5. internationale avocadokongres, som afholdes i oktober 2003 af provinserne Málaga og Granada i fællesskab, regner man med 700 deltagere, hvoraf de 100 tilhører forskerkredse.

Kongressen vil især beskæftige sig med markedsføring af denne tropiske afgrøde samt de forskellige varieteter og sygdomme. Man kan i den sammenhæng kun beklage, at der i det nævnte område i Spanien ikke træffes fytosanitære beskyttelsesforanstaltninger i forbindelse med dyrkning af denne afgrøde, og der slås derfor i lyset af den kommende kongres til lyd for, at der tages de nødvendige skridt til at kontrollere og beskytte produktets kvalitet.

Mener Kommissionen, at den som led i de særlige beføjelser, den har i medfør af den fælles landbrugspolitik, vil kunne deltage i denne internationale avocadokongres og gøre sig gældende i de forskellige fora og drøftelser med henblik på at fremme denne afgrøde i de to nævnte spanske provinser, der tegner sig for 87 % af den samlede europæiske og for 97 % af den spanske produktion af denne tropiske afgrøde?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler*(30. maj 2002)*

Kommissionen takker det ærede medlem, fordi han har villet underrette den om den 5. internationale avocadokongres, der skal afholdes i oktober 2003 i provinserne Malaga og Granada. Kommissionen blev ikke inviteret til at deltage i nogen af de fire første internationale avocadokongresser. Hvis arrangørerne inden for de kommende atten måneder sender Kommission en anmodning om at deltage, vil den overveje, om den med de menneskelige ressourcer, den har til rådighed, kan deltage i kongressen.

*(2002/C 277 E/177)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1158/02****af Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) til Kommissionen***(22. april 2002)*

Om: Bedømmelse af matematikundervisningen i EU

Ekspertene har endnu en gang påpeget, at matematikundervisningen i samtlige medlemsstater lider under visse svagheder, hvilket især på det højteknologiske område fører til mangelfulde uddannelser.

Dette betyder, at EU som helhed placerer sig dårligt i forhold til de øvrige centre for teknologisk og videnskabelig udvikling i verden, og det er derfor nødvendigt at afhjælpe dette efterslæb med hensyn til studier og udvikling inden for matematisk videnskab i EU.

Bør der efter Kommissionens opfattelse iværksættes en generel og samlet undersøgelse omfattende samtlige medlemsstater med henblik på at bedømme matematikundervisningen i hele EU, som derefter kunne munde ud i radikale foranstaltninger med sigte på at forbedre matematikundervisningen på læreanstalterne i EU og afhjælpe de nuværende mangler og svagheder på dette område?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding*(20. juni 2002)*

På mødet i februar 2001 vedtog Rådet (uddannelse) for første gang i EU's uddannelsespolitikks historie en rapport om uddannelsessystemernes konkrete fremtidige mål frem til 2010⁽¹⁾. Disse spørgsmål blev ligeledes drøftet på det uformelle møde mellem EU's undervisnings- og forskningsministre den 2. marts 2001 i Uppsala. Området matematik, naturvidenskab og teknologi er et af de prioriterede områder. Matematikundervisningen spiller en afgørende rolle for indlæring af naturvidenskab og teknologi, og har en direkte indflydelse på elevernes/de studerendes resultater inden for disse områder.

Derfor har en ekspertgruppe »Matematik, naturvidenskab og teknologi« bestående af repræsentanter fra de 15 EU-lande indledt en undersøgelse af, hvorledes tilgangen til de naturvidenskabelige og teknologiske studier kan øges. Hertil anvendes en arbejdsmetode med en række instrumenter såsom indikatorer og benchmarks. Der vil i den forbindelse blive lagt særligt vægt på, hvorledes unge kan tilskyndes til at indlede naturvidenskabelige eller tekniske studier og på en bæredygtig tilgang af kvalificerede undervisere inden for disse discipliner. Arbejdsgruppens første rapport forventes færdig ved udgangen af 2002.

Resultaterne af undersøgelsen PISA 2000 — OECD's internationale program til opfølgning af elevernes fremskridt — blev offentliggjort i begyndelsen af 2002. Undersøgelsen omhandlede 15-årige elevers færdigheder på tre områder, bl.a. matematik og naturvidenskab, og viste store forskelle mellem EU-landene og inden for de enkelte lande. Hovedparten af medlemsstaterne fremviser dog større kendskab til matematik end for eksempel USA. Der kan naturligvis ske forbedringer, men disse hører til medlemsstaternes beføjelser og er ikke et EU-anliggende.

Endelig bliver det med afsnittet »videnskab og samfund« i Fællesskabets sjette rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling muligt at støtte foranstaltninger, der øger unges interesse for at gøre karriere inden for naturvidenskab, bl.a. ved hjælp af bedre metoder til præsentation af naturvidenskab inden for eller sideløbende med formel undervisning.

(¹) Rapport fra Rådet »Uddannelse« til Det Europæiske Råd om »Uddannelsessystemernes konkrete fremtidige mål« — Dokument nr. 5980/01 EDUC 18 af 14. februar 2001.

(2002/C 277 E/178)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1163/02

af Luis Berenguer Fuster (PSE) til Kommissionen

(23. april 2002)

Om: Sag vedrørende offentlig støtte til temaparken »Terra Mítica« — lån ydet af den spanske stat

I de seneste dage har der i den valencianske presse været forlydender fremme om et statslån på godt og vel 4 mio. EUR til nulrentesats til temaparken »Terra Mítica« i Benidorm (Alicante).

Der er tale om et lån, som det spanske ministerium for videnskab og teknologi har ydet til »Terra Mítica« i regnskabsåret 2001 som led i det såkaldte Profit-program, hvorunder der ydes støtte til erhvervsfremme og innovation.

Formålet med programmet er tilsyneladende at yde støtte med henblik på at fremme konkurrenceevnen i den produktive sektor gennem udvikling af innovative teknologier og integrering af nye teknologier i virksomhederne.

Kommissionen har indledt en sag mod »Terra Mítica« i medfør af EF-traktatens artikel 88, stk. 2. Er Kommissionen under henvisning hertil orienteret om, at den spanske stat har ydet denne støtte, og om på hvilke vilkår det pågældende selskab har ansøgt om støtten? Tilfører disse oplysninger efter Kommissionens opfattelse sagen nye aspekter, som kan gøres til genstand for en undersøgelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Mario Monti

(3. juni 2002)

De spanske myndigheder har ikke givet Kommissionen oplysninger om ydelse af det lån, det ærede medlem henviser til. Kommissionen vil i den forbindelse henvende sig til de spanske myndigheder for at undersøge, om lånet rent faktisk er blevet ydet og — hvis dette er tilfældet — gøre det til genstand for en undersøgelse i henhold til statsstøttereglerne. Kommissionen vil som en selvfølge orientere det ærede medlem om resultatet af sine undersøgelser.

(2002/C 277 E/179)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1164/02

af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(23. april 2002)

Om: Gennemførelse af projektet »frivillige turistførere« i kommunen Casina

I kommunen Casina (Reggio Emilia — regionen Emilia Romagna — Italien) har ungdomsgrupper og kommunalrådsmedlemmer foreslået at uddanne »frivillige turistførere« med henblik på at fremme en kulturel, social og gæstfri turisme. Ifølge dette projekt skal der uddannes grupper af frivillige med kundskaber inden for historie, kultur, miljø og sprog, som fra maj til september skal ledsage og føre turister og besøgende inden for kommunen Casina. Disse turistførere skulle være fuldstændig gratis for de grupper, som ønsker at besøge kommunen Casina og områderne i Appenninerne ved Reggio, som er rige på historiske, kunstneriske, miljømæssige og landskabsmæssige seværdigheder. Kommunen Casina, hvis territorium til dels er omfattet af mål 2, ligger i et bjergområde i provinsen Reggio Emilia i en

gennemsnitshøjde på ca. 540 meter over havoverfladen. Den har et net af vandrestier på omkring 25 km, som til dels indgår i Matilde di Canossa-ruterne. Området har brug for en betydelig turistmæssig valorisering, og kommunens midler er begrænsede.

Er det muligt i forbindelse med mål 2 (som kommunen Casina til dels er omfattet af) at opnå midler til udvikling af kulturturisme eller midler til regionale udviklingsprogrammer (EFRU) med henblik på gennemførelsen af ovennævnte program?

Hvilke former for samarbejdsstøtte fra Europa-Kommissionen kan iværksættes til gennemførelsen af dette projekt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Michel Barnier

(11. juni 2002)

Ifølge subsidiaritetsprincippet henhører både vurderingen og udvælgelsen af de projekter, der foreslås medfinansieret af strukturfondene, under de regionale og nationale forvaltningsmyndigheder.

Enhedsprogrammeringsdokumentet for de områder, der hører under mål 2 i regionen Emilia Romagna i perioden 2000-2006, indeholder to foranstaltninger i turistsektoren, som kan medfinansieres af Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU). Den første vedrører kvalifikationer og støtten til turistvirksomheder. Den anden vedrører valoriseringen af ressourcerne i bjergområder og foreslår en række integrerede aktioner, der tager sigte på at øge og udvikle turisterhvervets kapacitet.

Hvad angår det pågældende projekt, dvs. uddannelsen af turistførere, vil det kunne indgå i den type foranstaltning, der medfinansieres af Den Europæiske Socialfond (ESF) inden for rammerne af det operationelle program (OP) »Emilia-Romagna« under mål 3 for hele det regionale område.

Eventuelle ansøgninger om medfinansiering og spørgsmål vedrørende reglerne for at opnå støtte fra strukturfondene kan rettes til følgende myndigheder:

- for enhedsprogrammeringsdokumentet for mål 2-områder: Direzione Attività Produttive, Commercio e Turismo, Viale Aldo Moro 30, I-40127 Bologna, tlf.: +39 051 283 869, fax: +39 051 283 615, e-mail: ubfontanesi@regione.emilia-romagna.it;
- for det operative mål 3-program: Dott.ssa Cristina Balboni, Regione Emilia Romagna, Viale Aldo Moro, 38, I-40127 Bologna, tlf.: +39 051 283 374, fax: +39 051 283 867, e-mail: fp_direz@regione.emilia-romagna.it

I øvrigt kan der gennem den europæiske volontørtjenesteordning under Ungdomsprogrammet ydes støtte til unge, der kommer fra andre lande. Formålet med den europæiske volontørtjenesteordning er at oplære unge mennesker gennem deltagelse i projekter i udlandet og at tilføre lokale projekter en europæisk dimension.

Hvad angår den europæiske volontørtjenesteordning, beder Kommissionen det ærede medlem om at rette henvendelse til: Agenzia Nazionale Italiana Gioventù, Dott.ssa Cinzia Marulli, Via Fornovo 8 — Pal. A; I-00192 Roma, tlf.: +39.06.3675.44.82, fax: +39.06.3675.45.29, e-mail: azione2@gioventu.it

(2002/C 277 E/180)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1176/02

af Mogens Camre (UEN) til Rådet

(25. april 2002)

Om: Muslimske imamers voldsopfordringer

De europæiske borgeres sikkerhed, de europæiske menneskerettigheder og freden i EU's medlemslande trues af visse fundamentalistiske, muslimske imamer, som i EU-landene offentligt opfordrer til »hellig krig« og offentligt støtter anvendelsen af den islamiske lov, sharia.

I erklæring efter erklæring bekendtgør EU at ville skabe et område med frihed, sikkerhed og retfærdighed. Det må forekomme at være i strid med disse hensigter, at EU tillader fundamentalistiske politiske kræfter, under dække af en påstået religiøs tro, at opfordre muslimer i Europa til at gå i »hellig krig« og at udtale støtte til den islamiske lov, sharias ugeringer.

Imamen Ahmed Abu Laban i København, der oplyses at have 10 000 til 15 000 støtter, opfordrede under fredagsbønnen den 5. april 2002 i en københavnsk moské sine trosfæller til at støtte deres landsmænd hjemme, idet han hævdede, at disse ønskede jihad og ønskede at betale prisen for befrielse af al Aqsa-moskéen i Jerusalem. »I skal ikke tro, at de, der bliver dræbt i kampen, er døde. De er levende hos Allah, og Allah giver dem gaver. Vi skal tænke på at være aktive og ikke passive« sagde han ifølge dagbladet Politiken. Han tilføjede, at muslimer ikke skal læne sig op ad FN eller FN's Sikkerhedsråd, men støtte sig til Allah i Mellemøst-konflikten.

Kun en uge tidligere udtrykte samme imam støtte til brugen af sharia i forbindelse med den internationalt omtalte dødsdom over den nigerianske kvinde, Safiya Hussaini, for utroskab.

I dom af 31. juli 2001 (sag 41340/98 og 41342-4/98) har Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i Strasbourg fastslået, at sharia (islamisk lov) er i klar modstrid med de værdier, der er indeholdt i konventionen om menneskerettigheder. Alligevel er EU's indsats væsentligst, at det såkaldte Observatorium for Racisme og Fremmedhad i den ene fordrejede rapport efter den anden bagtaler enhver, der ytrer frygt for fundamentalismens fremmarch i EU.

Vil Rådet tage skridt til en lovgivning, der sikrer, at personer, der opfordrer til »hellig krig«, vold og overgreb mod menneskerettighederne, udvises af EU?

Svar

(22. juli 2002)

Rådet skal hermed meddele det ærede parlamentsmedlem, at EU ikke påtænker at indføre en sådan lovgivning.

(2002/C 277 E/181)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1198/02

af Mogens Camre (UEN) til Kommissionen

(26. april 2002)

Om: Lastbiltransportfirmaer med firmaadresse i Luxembourg

Flere europæiske lastbiltransportfirmaer, heriblandt danske, har nedsat sig med firmaadresse i Luxembourg på grund af de skattemæssige fordele og for at omgå de nationale krav til køretider, arbejdsoverenskomster og krav til lastbilernes sikkerhed.

Kan Kommissionen oplyse, hvor mange europæiske lastbiltransportfirmaer der har nedsat sig i Luxembourg, samt om der er tale om rene »postkasse«-firmaer, som ikke driver reel virksomhed fra Luxembourg? Hvad agter Kommissionen at gøre for at imødegå denne åben lyst konkurrenceforvridende praksis?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(6. juni 2002)

Gældende fællesskabsregler giver vejtransportoperatører ret til frit at etablere sig i Fællesskabet og letter i dette øjemed medlemsstaternes gensidige anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser. Når man vælger, i hvilken medlemsstat ens virksomhed skal etableres, tages der hensyn til mange faktorer, herunder beskatning, selv om der er fastsat EU-minimumstakster for de årlige køretøjsafgifter. Køretiderne reguleres af fælles EU-regler i lighed med mange af sikkerhedskravene til køretøjer.

Kommissionen kan ud fra sin korrespondance med de luxembourgske myndigheder forstå, at der i 2000 blev etableret 315 vejgodstransportvirksomheder i Luxembourg. Kommissionen gav oprindelig udtryk for sin bekymring over for de luxembourgske myndigheder, efter at fagforeninger havde klaget over, at antallet af »postkasse«-firmaer, som oprettes i Luxembourg, tilsyneladende er steget. Det nøjagtige antal kendes imidlertid ikke. Efter Domstolens afgørelse af 13. december 2001⁽¹⁾ i en sag, som er anlagt af Kommissionen, hvor Luxembourg blev dømt for ikke at gennemføre Fællesskabets regler om adgang til erhvervet godstransport ad landevej og den nylige »Kralowetz-sag«, har de luxembourgske myndigheder nu tilkendegivet, at de relevante lovforslag, der skal råde bod på denne situation, vil blive behandlet med den nødvendige hast.

I Fællesskabets regler⁽²⁾ om etableringen af vejgodstransportvirksomheder i medlemsstaterne fastsættes kvalitative minimumsbetingelser, og medlemsstaterne pålægges jævnligt at kontrollere, at disse betingelser er opfyldt. De fælles EU-regler blev styrket i 1998, og Kommissionen har ingen planer om at ændre denne lovgivning.

⁽¹⁾ Sag C-107/01. Domstolens dom af 13. december 2001.

⁽²⁾ Rådets direktiv 98/76/EF af 1. oktober 1998 om ændring af direktiv 96/26/EF om adgang til erhvervet godstransport ad landevej og erhvervet personbefordring ad landevej samt om gensidig anerkendelse af eksamensbeviser, certifikater og andre kvalifikationsbeviser, som skal lette den faktiske udøvelse af etableringsfrihed for de pågældende udøvere af transportvirksomhed inden for indenlandsk og international transport, EFT L 277 af 14.10.1998.

(2002/C 277 E/182)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1207/02

**af Antonio Tajani (PPE-DE), Guido Podestà (PPE-DE)
og Amalia Sartori (PPE-DE) til Kommissionen**

(26. april 2002)

Om: Lysforurening

Den stadigt voksende lysforurening er ved at nå et foruroligende niveau.

I Italien bliver det ligesom i andre europæiske lande stadig vanskeligere at se de mindste himmellegemer, og det er i visse tilfælde endog umuligt at se Mælkevejen med det blotte øje.

Dette fænomen medfører ikke blot et unødvendigt spild af energi og penge, men det indvirker også negativt på den menneskelige sundhed (det kan medføre nærsynethed og potentielt teratogene hormonforstyrrelser), faunaen (det indvirker på jagt-, forplantnings- og migrationsvanerne) og floraen (det berører fotosynteseprocesserne og fotoperiodiciteten).

Ikke mindre betydelig er den skade, der sker på den videnskabelige forskning af kosmos, der fra civilisationens begyndelse har kendetegnet, stimuleret, udviklet og fascineret menneskeheden.

Ifølge dokumenteret forskning vil lysforureningen tiltage med 10 % om året, hvis der ikke træffes modforanstaltninger.

Bortset fra nogle få regionale bestemmelser findes der ingen begrænsninger mod dette fænomens udbredelse på grund af manglende interesse hos de kompetente institutioner såvel i Italien som i den øvrige del af Europa.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at fastsætte konkrete og ensartede bestemmelser mod denne form for forurening?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(7. juni 2002)

Kommissionen henviser det ærede medlem til sine svar på en række skriftlige forespørgsler om lysforurening: skriftlig forespørgsel E-0514/96 fra Robin Teverson ⁽¹⁾, E-2789/98 fra Graham Watson ⁽²⁾ og E-3301/00 fra Eryl McNally ⁽³⁾.

Den miljø- og helbredsmæssige indvirkning fra lysforurening som følge af overdreven og/eller dårligt udformet udendørs belysning er ikke dokumenteret. Kommissionen har derfor ikke planer om at fremsætte forslag om EU-foranstaltninger på dette område. Det skal også erindres, at indretningen af udendørs belysning almindeligvis sorterer under de nationale eller endog lokale myndigheder, der også skal tage hensyn til andre elementer som f.eks. sikkerhedsmæssige faktorer, når de giver tilladelse til lysinstallationer.

Dog vil Kommissionen give de ærede medlemmer helt ret i, at vi så vidt muligt bør nedbringe energispildet og forbedre energieffektiviteten for produkter og udstyr, herunder udendørs belysning, gennem initiativer på både EU- og nationalt plan. Sådanne initiativer kan yde et væsentligt bidrag til at opfylde EU's forpligtelser til at nedbringe drivhusgasemissionerne i medfør af Kyoto-protokollen.

Det europæiske klimaændringsprogram er opstillet i samarbejde mellem de involverede parter og eksperter fra medlemsstaterne med henblik på at finde frem til, hvilke konkrete foranstaltninger der kan bidrage til at opfylde EU's klimamålsætninger. Energiforsyning og -forbrug indtager naturligvis en vigtig plads i dette program, herunder mere effektiv udnyttelse af belysning. I denne henseende er det nylige direktivforslag om bygningers energiydelse ⁽⁴⁾, som bakkes op i klimaprogrammet, af særlig vigtighed, da en af målsætningerne hermed er at fremme energieffektiviteten i bygninger, herunder med hensyn til belysning.

Der er også en række initiativer i gang på dette område, som f.eks. det såkaldte »Green Light Programme«, der lanceredes den 7. februar 2000 af Kommissionens generaldirektorat for energi og transport. Der er tale om et frivilligt foreningsforebyggende initiativ, der skal anspore industrielle elforbrugere til over for Kommissionen at forpligte sig til at installere energieffektiv belysningsteknologi i deres anlæg. Målsætningerne hermed er at nedbringe energiforbruget ved både indendørs og udendørs belysning overalt i Europa — og herigennem reducere de forurenende emissioner og begrænse den globale opvarmning — samt højne kvaliteten af de visuelle forhold, samtidig med at der spares penge.

⁽¹⁾ EFT C 217 af 26.7.1996.

⁽²⁾ EFT C 96 af 8.4.1999.

⁽³⁾ EFT C 261 E af 18.9.2001.

⁽⁴⁾ EFT C 213 E af 31.7.2001.

(2002/C 277 E/183)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1215/02

af Carlos Bautista Ojeda (Verts/ALE) til Kommissionen

(29. april 2002)

Om: Olie fremstillet af olivenmask

Krisen på levnedsmiddelområdet som følge af, at nogle spanske spiseolier fremstillet af olivenmask indeholder alfa-benzopyrener, har medført store tab ikke alene for de virksomheder, der er ramt af denne »kontaminering«, men også for de øvrige virksomheder inden for denne industri. De spanske myndigheder har vedtaget at yde statsstøtte for at mindske disse tab og hjælpe sektoren ud af krisen. Kommissionen har denne støtte i kikkerten.

Kan Kommissionen gøre rede for den aktuelle situation med hensyn til denne sag samt oplyse, hvornår den spanske regering har anmeldt den omtalte støtte?

Hvilken form for undersøgelse er Kommissionen i færd med at foretage for at fastslå, om denne støtte er forenelig med traktatens bestemmelser om statsstøtte?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(4. juni 2002)

Kommissionen har ved brev af 14. marts 2002 informeret Spanien om sin beslutning om at åbne den i EF-traktatens artikel 88 omhandlede procedure i forbindelse med en spansk støtteordning til fordel for virksomheder, der udvinder, raffinerer og emballerer olivenmask.

Kommissionen modtog meddelelse om støtten ved brev af 4. januar 2002, efter at den havde anmodet om oplysninger.

På nuværende stadium af proceduren finder Kommissionen på grundlag af de foreliggende oplysninger, at der er tale om en statsstøtte, der har til formål at forbedre virksomhedernes finansielle situation, men som ikke på nogen måde bidrager til udviklingen af sektoren. Støtten vil således kunne betragtes som driftsstøtte og være uforenelig med det fælles marked. Endvidere kan støtten udgøre en overtrædelse af EU-bestemmelserne (den fælles markedsordning).

Åbningen af den formelle undersøgelsesprocedure vil gøre det muligt for medlemsstaten og for tredjepart at fremsætte bemærkninger. Kommissionen vil dernæst træffe afgørelse om støttens forenelighed med det fælles markeds funktion.

(2002/C 277 E/184)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1222/02

af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(29. april 2002)

Om: Fjernelse af kviksølvamalgamfyldninger

Kviksølvamalgamforgiftning skyldes kviksølvmetallet i tandfyldninger og er blevet sat i forbindelse med en række sygdomme, heriblandt Alzheimer's sygdom, hjerteproblemer samt problemer med nerve- og immunsystemet.

Den svenske regering har forbudt anvendelsen af amalgamfyldninger i Sverige og har siden 1991 betalt 70 % af omkostningerne ved fjernelse af svenskernes amalgamfyldninger.

Tyskland har advaret visse persongrupper mod at anvende dentalamalgam.

Kan Kommissionen oplyse, om der på nuværende tidspunkt foreligger EU-bestemmelser om fjernelse af kviksølvamalgamfyldninger, og om der forskes på dette område?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(27. juni 2002)

Kommissionen kan oplyse det ærede medlem, at der ikke findes fællesskabsregler om fjernelse af amalgamfyldninger, og at den ikke systematisk underrettes om medlemsstaternes initiativer på området. For så vidt angår forskningen på området, henviser Kommissionen til rapporten⁽¹⁾ »Dental Amalgam — A report with reference to the Medical Devices Directive 93/42/EEC⁽²⁾ from an Ad Hoc Working Group mandated by DGIII of the European Commission 1998«.

Som Kommissionen nævnte i sit svar på Anneli Hulthéns skriftlige forespørgsel E-0917/01 ⁽³⁾ om samme emne, var konklusionen i denne rapport, at alle tandfyldningsmaterialer kan have bivirkninger, og at de fleste indeholder giftige bestanddele. Det blev dog også konkluderet, at de disponible oplysninger viser, at kviksølv fra amalgamtandfyldninger ikke frembyder nogen uacceptabel risiko for befolkningen generelt. Amalgamtandfyldninger og andre tandfyldningsmaterialer kan ganske vist have lokale bivirkninger, men det er ret sjældent. Der er også rapporteret om tilfælde af sådanne bivirkninger over for materialer, der er brugt i stedet for amalgam. Ifølge rapporten opvejes de dokumenterede ulemper ved at bruge amalgam som tandfyldning i høj grad af fordelene, og forholdet mellem risikoen og den gavnlige virkning er i overensstemmelse med det nuværende anerkendte tekniske niveau på området.

Kommissionen og de nationale myndigheder kontrollerer i nært samarbejde med andre berørte parter konstant anvendelsen af amalgam til tandfyldninger og følger nøje udviklingen af alternative materialer og deres indvirkning på helbredet.

⁽¹⁾ Tilgængelig på følgende websted: <http://www.nordiskadental.se/default.htm>.

⁽²⁾ Rådets direktiv 93/42/EØF af 14. juni 1993 om medicinsk udstyr, EFT L 169 af 12.7.1993.

⁽³⁾ EFT C 318 E af 13.11.2001.

(2002/C 277 E/185)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1233/02
af Gabriele Stauner (PPE-DE) til Kommissionen

(23. april 2002)

Om: Løntillæg til medlemmer af Kommissionen

Kan Kommissionen bekræfte, at nogle af medlemmerne ikke får udbetalt deres vederlag på en konto i Belgien, således som det er fastsat i de relevante bestemmelser, men får pengene overført til andre EU-lande?

Kan Kommissionen bekræfte, at den på grund af den såkaldte justeringskoefficient i forbindelse med sådanne overførsler betaler et tillæg, således at det overførte beløb f.eks. i forbindelse med overførsler til Det Forenede Kongerige forhøjes med mere end 60 %?

Hvordan kan en sådan indtægtsforhøjelse forsvares på baggrund af de generøse vederlag og tillæg, der i forvejen udbetales til Kommissionens medlemmer?

Kan Kommissionen bekræfte, at Rådet ganske vist har indført de nævnte tillæg inden for bestemte grænser, når det drejer sig om udbetaling af tjenstemandsvederlag, men ikke for medlemmer af Kommissionen?

Kan Kommissionen bekræfte, at det retsgrundlag, den har anført i budgettet (budgetpost A-1090), nemlig artikel 4a i lønningsregulativet for medlemmerne af Kommissionen, ikke indeholder nogen bestemmelser, der tillader, at der anvendes en justeringskoefficient i forbindelse med overførsler til andre lande?

Kan Kommissionen anføre om (og i bekræftende fald i hvilket omfang) den næstformand i Kommissionen, der er ansvarlig for administrationsudgifter, og den budgetkommissær, der er ansvarlig for finanskontrol, har fået udbetalt sådanne tillæg?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(10. juni 2002)

Retsgrundlaget for kommissærernes vederlag findes i Rådets forordning (EF, EKSF, Euratom) nr. 422/67/EØF, nr. 5/67/Euratom ⁽¹⁾, der fastsætter vederlag for Kommissionens formand, næstformænd og medlemmer, Domstolens formand, dommere, generaladvokater og justitssekretær, samt formand for, medlemmer af og justitssekretær for Domstolen i Første Instans ⁽²⁾.

Vedtægtens bestemmelser, der gælder for alle fastansatte tjenstemænd, gælder også for medlemmer af Kommissionen, Domstolen og Revisionsretten, selvfølgelig forudsat at de to regelsæt ikke er indbyrdes modstridende. Da de betingelser, der gælder for medlemmerne i deres hjemlande, f.eks. svarer til betingelserne for fastansatte tjenstemænd, har artikel 17, stk. 2 og 3, i bilag VII til vedtægten altid været

anvendt tilsvarende på medlemmer af Kommissionen, Domstolen og Revisionsretten sammen med de fælles regler for overførsel af en del af lønnen med justeringskoefficient. Reglerne for disse overførsler for ansatte i EU's institutioner (inkl. begrænsninger) er altid blevet anvendt tilsvarende for medlemmer af Kommissionen, Domstolen og Revisionsretten.

Efter gældende lov og retspraksis skal det beløb, der overføres til hjemlandet, tilpasses med justeringskoefficienten for det pågældende land. Justeringskoefficienten korrigerer for de forskelle i købekraften, som beregnes af Eurostat og hvert år vedtages af Rådet. I lighed med tjenestemænd skal medlemmerne afholde udgifter i andre medlemsstater, normalt deres oprindelsesland, som følge af familie- og husholdningsmæssige forpligtelser.

Denne praksis er altid blevet anvendt ikke blot for Kommissionens formand og medlemmer, men også for Domstolens formand, dommere, generaladvokater og justitssekretær og Revisionsrettens medlemmer.

Rådet og Europa-Parlamentet har i deres egenskab af budgetmyndighed hvert år godkendt ordningerne for medlemmerne af Kommissionen, Domstolen og Revisionsretten til at kunne foretage overførsler ved at stille de fornødne midler til rådighed under budgetkonto A-1090 »Justeringskoefficienter«. Ifølge anmærkningerne til kontoen »dækker denne bevilling ligeledes virkningerne af den justeringskoefficient, der anvendes på den del af lønnen, der overføres til et andet land end det land, hvor tjenestestedet er beliggende«.

Den 17. maj 2002 underrettede Revisionsretten Kommissionen om en beslutning af 16. maj 2001, hvorefter der efter dens opfattelse ikke findes noget klart retsgrundlag for overførsel af en del af lønnen med justeringskoefficient, og at Revisionsretten, medmindre en sådan klarhed tilvejebringes, vil suspendere overførsler med justeringskoefficient fra den 1. juli.

Det er fortsat Kommissionens opfattelse, at den hidtil anvendte praksis er juridisk begrundet, men den har dog noteret sig Revisionsrettens beslutning, idet den mener, at det må være rigtigt at følge denne fremgangsmåde som en foreløbig foranstaltning fra den 1. juli. De relevante tjenestegrene har modtaget instrukser herom.

Kommissionen vil generelt sammen med de øvrige institutioner se nærmere på disse spørgsmål og overveje alle relevante aspekter. De omfatter det forhold, at Kommissionen som en del af reformen af vedtægten har foreslået, at omfanget af overførsler med justeringskoefficient bør reduceres betydeligt for tjenestemænd og derfor også for kommissærer, samt spørgsmålet om, hvorvidt der, for at undgå enhver tvivl, bør udarbejdes et udtrykkeligt retsgrundlag, der specifikt vedrører medlemmer af Kommissionen, Domstolen og Revisionsretten.

(¹) EFT L 187 af 8.8.1967.

(²) Senest ændret ved Rådets forordning (EF, EKSF, Euratom) nr. 2581/2001 af 17. december 2001 om tilpasning med virkning fra den 1. juli 2001 af vederlag og pensioner til tjenestemænd og øvrige ansatte ved De Europæiske Fællesskaber samt af justeringskoefficienterne for disse vederlag og pensioner, EFT L 345 af 29.12.2001.

(2002/C 277 E/186)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1235/02

af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen

(30. april 2002)

Om: Dolomitterne — verdenskulturarv

I sit svar på forespørgsel E-1560/01 (¹) stillet af ovennævnte medlem af Europa-Parlamentet erklærer miljøkommissær Margot Wallström på Kommissionens vegne, at »Fællesskabet ikke er part i konventionen om verdens kulturarv«.

Ville det så ikke være hensigtsmæssigt, hvis EU var part i konventionen?

Den Europæiske Union har undertegnet Alpekonventionen. Kunne EU ikke bidrage til, at Dolomitterne blev anerkendt som verdenskulturarv?

(¹) EFT C 364 E af 20.12.2001, s. 147.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(18. juni 2002)

Som angivet i svaret på forespørgsel E-1560/01 (¹) stillet af Michl Ebner, vil enhver anmodning om at føje Dolomitterne til listen over verdenskulturarv bedst kunne efterkommes ved at opnå officiel støtte fra de medlemsstater, der berøres direkte af den.

Unesco-konventionen om beskyttelse af verdens kultur- og naturarv tillader ikke, at en regional organisation for økonomisk integration, som Fællesskabet, undertegner eller ratificerer denne konvention. Ifølge artikel 31 og 32 er det kun stater, der kan blive parter i Unesco-konventionen.

Det ærede medlems forslag, om at Fællesskabet bliver part i konventionen, vil derfor kræve vedtagelse af en ændringsprotokol til konventionen af samtlige 167 stater, der på nuværende tidspunkt er parter i denne (Liberia er signatar nr. 168, men har endnu ikke deponeret sit ratifikationsinstrument og er derfor endnu ikke part). Alle 167 parter skal ratificere en sådan ændring, før Fællesskabet kan blive part.

Kommissionen overvejer derfor ikke på nuværende tidspunkt at tage initiativ til at blive part i Unesco-konventionen.

(¹) EFT C 364 E af 20.12.2001.

(2002/C 277 E/187)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1236/02
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen**

(30. april 2002)

Om: Frivillig solidaritetstjeneste på europæisk plan

I et forenet Europa ville det uden tvivl være fornuftigt at indføre en solidaritetstjeneste på europæisk plan. En sådan tjeneste ville især kunne udføre vigtige og relevante opgaver inden for katastrofehjælp, førstehjælp, socialt arbejde og miljøarbejde. I nødsituationer ville man således kunne trække på en lang række personer, der ville kunne udføre effektivt hjælpearbejde.

Europa-Kommissionen bedes oplyse, hvad den har foretaget sig på dette område, hvad den agter at foretage sig i fremtiden, og hvilke planer den generelt har inden for katastrofehjælp.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(1. juli 2002)

Den europæiske frivillige tjeneste (European Voluntary Service — EVS) har siden 1996 tilbudt unge mellem 18 og 25 år mulighed for at udføre frivillige aktiviteter i op til et år i bestemte prioriterede regioner i Europa og bestemte tredjelande (for øjeblikket: det sydlige Middelhavsområde, Balkan, SNG, Latinamerika). Disse frivillige aktiviteter foregår på forskellige områder, f.eks. det sociale område, miljøområdet eller det kulturelle område. Typiske eksempler på projekter, hvor unge kan hjælpe er flygtningecentre, hjem for ældre, gadebørn eller narkomaner, miljøuddannelse, brandbeskyttelse og fremme af europæisk bevidsthed. I

anden halvdel af 90'erne blev der iværksat en informationskampagne for at rejse opmærksomhed omkring EVS blandt andre civilbeskyttelsesorganisationer. Det er dog ikke tanken, at EVS skal anvendes til udsendelse af frivillige i beredskabstilfælde.

Civilbeskyttelse tilrettelægges generelt efter nærhedsprincippet. Myndighederne i de enkelte medlemsstater har ansvaret for civilbeskyttelse i deres eget land.

Europæisk samarbejde inden for civilbeskyttelse er dog blevet udviklet siden 1985. Fællesskabet har gjort en betydelig indsats med henblik på større beredskabssituationer, som kan kræve en presserende indsats og også for at forbedre beredskab.

Endvidere vedtog Rådet for nylig beslutningen vedrørende en ny fællesskabsordning om indsatser på civilbeskyttelsesområdet⁽¹⁾, som supplerer det løbende EF-handlingsprogram om civilbeskyttelse.

Denne mekanisme¹ letter mobilisering af indsatsgrupper, eksperter og andre ressourcer alt efter behov og omfatter et overvågnings- og informationscenter og et fælles beredskabskommunikations- og informations-system.

Kommissionen beskrev i sin meddelelse til Rådet og Europa-Parlamentet »Civilbeskyttelse – beredskabet over for katastrofesituationer«⁽²⁾ de tilgængelige ressourcer, der hurtigt kan mobiliseres i henhold til de eksisterende programmer og foranstaltninger navnlig over for truslerne om terrorangreb (efter den 11. september 2001).

Et projekt af samme navn inden for rammerne af handlingsprogrammerne for civilbeskyttelse så nærmere på den rolle, frivillige fra NGO-organisationer kan spille inden for civilbeskyttelse. De forskellige henstillinger skulle gøre det muligt at øge og forbedre frivilliges rolle inden for civilbeskyttelse. Nærmere detaljer foreligger på Kommissionens netsted om civilbeskyttelse: <http://europa.eu.int/comm/environment/civil/>

⁽¹⁾ Beslutning 2001/792/EF/Euratom: Rådets beslutning af 23. oktober 2001 om indførelse af en fællesskabsordning til fremme af styrket samarbejde om indsatser på civilbeskyttelsesområdet – EFT L 297 af 15.11.2001.

⁽²⁾ KOM(2001) 707 endelig udg.

(2002/C 277 E/188)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1237/02

af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen

(30. april 2002)

Om: Europæisk alarmnummer

I Den Europæiske Unions medlemsstater eksisterer der forskellige telefonnumre, der kan kaldes i nødsituationer. Dette medfører, at man under ophold i udlandet ofte ikke kender det alarmnummer, der gælder i det pågældende land.

Den 22. marts 2002 blev 16 østrigske kvinder og mænd overrasket af en snestorm i Ortlerområdet i Sydtyrol (Italien). Gruppeførereren antog, at alarmnummeret »112« også var gældende i Sydtyrol, hvilket imidlertid ikke var tilfældet. Ved at ringe 112 fik gruppeførereren kontakt med det italienske politi (carabinieri) i Sondrio, som dog udelukkende talte italiensk og derfor ikke var i stand til at hjælpe den nødstedte gruppe.

Dette eksempel viser, at det som følge af forskellige alarmnumre i de enkelte medlemsstater er vanskeligt at komme i kontakt med alarmcentralerne i de pågældende lande, og at dette kan medføre tab af menneskeliv.

Derfor bedes Kommissionen svare på følgende spørgsmål:

1. Hvad er Kommissionens holdning til, at der ganske vist allerede er truffet beslutning om at indføre »112« som fælleseuropæisk alarmnummer (Rådets beslutning nr. 91/396/EØF ⁽¹⁾ af 29. juli 1991), men at denne principielle beslutning endnu ikke er blevet gennemført?
2. Agter Kommissionen på nuværende tidspunkt at tage initiativ til at ændre denne situation?

⁽¹⁾ EFT L 217 af 6.8.1991, s. 31.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(4. juni 2002)

Nummer 112 er i princippet det fælleseuropæiske alarmnummer i henhold til Rådets beslutning nr. 91/396/EØF af 29. juli 1991 ⁽¹⁾.

I denne beslutnings artikel 1, stk. 2, hedder det: »Det fælleseuropæiske alarmnummer indføres i givet fald sideordnet med andre eksisterende nationale alarmnumre«.

Nr. 112 skulle ifølge bestemmelserne være indført senest den 31. december 1996. Dette nummer fungerer i dag i samtlige medlemsstater. I det konkrete tilfælde, det ærede medlem henviser til, har det ved opkald til nr. 112 været muligt at komme i forbindelse med en enhed, som kan behandle et nødopkald.

Der er dog ikke i fællesskabslovgivningen fastsat nogen som helst forpligtelse med hensyn til de sprog, operatørerne ved alarmnummer 112 skal udtrykke sig på ved svar på opkald. I praksis benytter disse sig af deres lands officielle sprog samt — så at sige i alle EU-medlemsstater — engelsk. Nogle medlemsstater gør ligeledes brug af fransk, tysk eller andre sprog.

⁽¹⁾ EFT L 217 af 6.8.1991.

(2002/C 277 E/189)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1239/02

af Joan Colom i Naval (PSE), Raimon Obiols i Germà (PSE),
Anna Terrón i Cusí (PSE) og María Sornosa Martínez (PSE) til Kommissionen

(30. april 2002)

Om: Gylleforurening i Catalonien

Cataloniens regionalstyre erkendte for kort tid siden, at beboerne i 132 catalanske kommuner i årene 1998-2000 er blevet forsynet med drikkevand med et nitratinhold over det tilladte niveau. Forureningen var i første række forårsaget af udledning fra de mange svinefarme i de pågældende områder.

Mens der i fællesskabsbestemmelserne er fastsat en grænse på 50 milligram nitrat pr. liter vand, fremgår det af resultaterne af netop gennemførte målinger på 48 steder, at der forekommer koncentrationer på over 100 milligram/liter i drikkevandet.

Der blev gjort opmærksom på disse forhold i marts 2000 i forespørgsel E-0738/00 ⁽¹⁾, som specifikt omhandlede den manglende overholdelse af direktiv 91/676/EØF ⁽²⁾, især i områder som Baix Ter og Osona. I september samme år besvarede Kommissionen forespørgslen med en henvisning til de overtrædelsesprocedurer, der var indledt over for Spanien på grund af manglende overholdelse af direktivets bestemmelser, især fordi der ikke var udpeget sårbare zoner, ligesom der forekom forsinkelser i udarbejdelsen af kodekser for godt landmandskab. Det fremgik endvidere af Kommissionens svar, at de spanske myndigheder havde lovet at afhjælpe de alvorlige forureningsproblemer, som der var rejst kritik mod.

Det fremgår dog to år senere af de oplysninger, som det catalanske regionalstyre netop har offentliggjort, at situationen fortsat forværres, og at den plan, som de ansvarlige myndigheder over for Kommissionen havde forpligtet sig til at gennemføre, kun har haft begrænsede virkninger for de ramte områder og for grundvandet.

Da antallet af svinefarme i området i de områder, som er udsat for nitratforurening, snart vil blive forøget, bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

Kan den gøre nærmere rede for, hvordan den i løbet af de forløbne to år har fulgt den manglende overholdelse af direktiv 91/676/EØF i de catalanske kommuner op?

Hvilke nye foranstaltninger vil den træffe for at bremse denne alvorlige forringelse af drikkevandsressourcerne, som kan indebære en alvorlig sundhedsfare for indbyggerne i Catalonien?

(¹) EFT C 53 E af 20.2.2001, s. 21.

(²) EFT L 375 af 31.12.1991, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(27. juni 2002)

Kommissionen har indledt to overtrædelsesprocedurer mod Spanien, og i forbindelse hermed, har den forelagt sagen for Domstolen, idet det her drejer sig om Rådets direktiv 91/676/EØF af 12. december 1991 om beskyttelse mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget (¹).

Domstolen har for det første i sin afgørelse af oktober 1998 i sag C-71/98 dømt Spanien for ikke at have overholdt bestemmelserne i direktiv 91/676/EØF. Domstolen har konstateret, at Spanien ikke har udpeget sårbare zoner og ikke vedtaget kodeks for god landbrugspraksis, som anført i artikel 3 og 4 i direktivet. Det må bemærkes, at Spanien efter denne afgørelse har meddelt oplysninger om udpegelse af sårbare zoner for hele sit territorium. Spanien har også meddelt kodeks for god landbrugspraksis.

For det andet må det bemærkes, at Domstolen også i sin afgørelse af 13. april 2000 i sag C-274/98 har dømt Spanien for ikke at have fremsendt handlingsprogrammer vedrørende sårbare zoner, idet dette er obligatorisk i henhold til artikel 5 i direktiv 91/676/EØF. De spanske myndigheder har derefter sendt forskellige handlingsprogrammer for de forskellige autonome områder. Kommissionen har derfor besluttet at henlægge denne overtrædelsesprocedure.

Kommissionen er på nuværende tidspunkt ved at undersøge de oplysninger, de spanske myndigheder har sendt vedrørende udpegelse af sårbare zoner og handlingsprogrammer.

Da det drejer sig om isolerede tilfælde i Catalonien, som nævnt af det ærede parlamentsmedlem i nærværende skriftlige spørgsmål, må det nævnes, at Kommissionen har indledt en overtrædelsesprocedure mod Spanien efter at Parlamentets udvalg for andragender har modtaget et andragende vedrørende nitratforurening af drikkevand i Osona-området.

Desuden er Kommissionen, som det ærede medlem nævner, ved skriftligt spørgsmål E-0738/00 fra Colom i Naval (²) blevet underrettet om forurening af de vandbærende lag i »Baix Ter« på grund af gylle. Kommissionen har, da den er klar over, at det ikke blot drejer sig om et miljøproblem, men også om menneskers sundhed, indledt en overtrædelsesprocedure mod Spanien, hvor man nu er nået frem til etappen omfattende begrundet udtalelse, som er sidste etape før Domstolen.

Kommissionen håber, at disse procedurer kan bidrage til at løse det problem, de ærede parlamentsmedlemmer nævner.

(¹) EFT L 375 af 31.12.1991.

(²) EFT C 53 E af 20.2.2001.

(2002/C 277 E/190)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1240/02**af Theresa Zabell (PPE-DE) til Kommissionen**

(30. april 2002)

Om: Ikke samme flyselskab

Kan Kommissionen udtale sig om den situation, at en person køber en flybillet hos et bestemt flyselskab til en bestemt pris, i dette tilfælde hos SN Brussels Airlines, og at rejsen, inklusive flyet, uden foregående meddelelse dernæst gennemføres af et andet flyselskab (og i et andet fly) end det, hvor billetten blev købt, og som tilbyder langt lavere billetpriser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(14. juni 2002)

Det forholder sig i henhold til artikel 7 i Rådets forordning 2408/92/EØF af 23. juli 1992 om EF-luftfartsselskabers adgang til luftruter inden for Fællesskabet ⁽¹⁾ således, at:

Ved trafikflyvning skal de(n) berørte medlemsstat(er) give de enkelte EF-luftfartsselskaber tilladelse til at kombinere flyvninger og anvende det samme rutenummer.

Dette kaldes »fælles rutenummer«.

Anvendelse af fælles rutenummer gør det muligt for et luftfartsselskab at tilbyde kunderne en bredere række tjenesteydelser, end hvis det drev dem alle selv. Kommissionen går dog i høj grad ind for, at passagerer skal informeres om identiteten af det flyvende luftfartsselskab, når de køber en billet, så de kan træffe et informeret valg af luftfartsselskab. Den mener også, at man må behandle spørgsmålet om, hvilket af luftfartsselskaberne, der har det juridiske ansvar for at udføre kontrakten.

Hvad angår oplysninger forpligter fællesskabslovgivningen om edb-reservationssystemer ⁽²⁾ den person, der anvender et sådant system til at informere kunderne om det luftfartssystem, der rent faktisk udfører flyvningen. Mange luftfartsselskaber har endvidere undertegnet og gradvis indført »Passengers Service Commitment« (en frivillig aftale om passagerservice) i henhold til hvilke de forpligter sig til at informere passagererne om (bl.a.) det luftfartsselskab, der foretager flyvningen. Tiden vil vise, om dette giver tilfredsstillende resultater. Kommissionen har derfor til hensigt igen at rejse spørgsmålet om, hvorvidt passagererne modtager tilstrækkelige oplysninger før reservering, i et høringspapir om luftfartsselskabers kontrakter, som snart offentliggøres af Kommissionen. Når den har modtaget og analyseret reaktionerne, træffer den beslutninger vedrørende yderligere foranstaltninger med henblik på at sikre, at passagerer modtager tilstrækkelige oplysninger.

Hvad angår ansvar, stiller Kommissionen i sit høringspapir om luftfartsselskabers kontrakter spørgsmålet om, hvorvidt ansvaret for gennemførelsen af kontrakten påhviler det luftfartsselskab der foretager flyvningen, eller deles af det kontraherende og det flyvende luftfartsselskab.

Hvad angår prisforskel giver Rådets forordning 2409/92 af 23. juli 1992 om billetpriser og rater inden for luftfart ⁽¹⁾ luftfartsselskaberne fuld frihed til at fastsætte deres egne priser. Kommissionen mener, at dette er af afgørende betydning for konkurrencen, som nedbringer priserne og giver kunderne mulighed for at vælge mellem luftfartsselskaber. Det er som sagt meget vigtigt at de har tilstrækkelige oplysninger til at foretage et informeret valg.

⁽¹⁾ EFT L 240 af 24.8.1992.

⁽²⁾ Rådets forordning nr. 2299/89 ændret ved forordning 2089/93 og 323/99, EFT L 220 af 29.7.1989.

(2002/C 277 E/191)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1244/02
af Luciano Caveri (ELDR) til Kommissionen

(30. april 2002)

Om: Modernisering af den schweiziske motorvej N2

I de seneste måneder er der gennemført moderniseringsarbejde langs med den schweiziske motorvej N2 mellem Bern og Basel, som udgør en af de vigtigste vejakser i det europæiske vejssystem. Arbejdet har særlig berørt tunnelen og viadukten ved Oberburg og den lange Belchentunnel (3,2 km).

Sidstnævnte tunnel har længe kun været farbar i et tunnelrør, hvori der køres i begge retninger uden nogen form for sikkerhedsafstand, begrænsning af lastvognstrafikken eller andre aktive eller passive sikkerhedsforanstaltninger.

Har Kommissionen inden for rammerne af aftalerne med Schweiz rådighed over oplysninger herom?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(21. juni 2002)

På indeværende tidspunkt råder Kommissionen ikke over nærmere oplysninger om det spørgsmål, det ærede medlem har taget op.

Det ærede medlem henviser til de foranstaltninger, der blev truffet efter et ministermøde for landene i Alperregionen, der fandt sted den 30. november 2001 i Zürich.

Den erklæring, der vedtoges i Zürich, og de foranstaltninger, den bebudede, sorterer ikke under Kommissionens kompetenceområde

Til gengæld kan det blandede udvalg for aftalen EU/Schweiz behandle alle spørgsmål i relation til de vanskeligheder, som Fællesskabets transportvirksomheder støder på i forbindelse med deres transitaktiviteter gennem Schweiz, samt alle spørgsmål vedrørende afviklingen af trafikstrømmen gennem Alperne i samarbejde med det trafikovervågningscenter, der er omhandlet i aftalens artikel 45.

Udvalgets følgende møde finder sted i juli 2002. Dette punkt vil således kunne tages op ved denne lejlighed.

(2002/C 277 E/192)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1255/02
af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(6. maj 2002)

Om: Fri bevægelighed for varer, tjenesteydelser og personer

Er Kommissionen klar over, at den franske regerings vilkårlige beslutning om at indføre flyveforbudszone rundt om Cap de la Hague-atomkraftanlægget har forvoldt store skader på Alderneys økonomi?

Støtter Kommissionen denne beslutning? Mener den i bekræftende fald, at sådanne flyveforbudszoner bør indføres omkring lignende eller alle atomkraftanlæg i EU? Hvilken form for kompensation kan der ydes til personer, hvis levebrød påvirkes af sådanne beslutninger?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio*(14. juni 2002)*

Efter de tragiske begivenheder i USA den 11. september 2001 har den franske regering truffet foranstaltninger til at forbedre luftfartssikkerheden, hvilket har resulteret i en række flyveforbud og -restriktioner over større byer og specifikke anlæg.

Derfor er kontrollen over luftrummet over Cap de la Hague-atomkraftanlægget blevet overdraget til det militære luftforsvar og opdelt i to forskellige zoner i henhold til anlæggets højde.

For at hjælpe brugere af luftrummet, der benytter flyvepladser nær det omtalte anlæg, har man siden den 13. april 2002 lempet restriktionerne og følgelig opdateret luftfartsinformationer.

Ifølge konventionen for Organisationen for International Civil Luftfart (ICAO), underskrevet i Chicago i 1944, hører luftrums- og sikkerhedsstyring indtil videre under de enkelte lande på nationalt niveau.

Dette kan føre til problemer, når der træffes foranstaltninger for områder nær nationale grænser. Det er en af grundene til, at Kommissionen har fremlagt en række forslag til regulering af lufttrafikken, som skal være med til, inden den 31. december 2004, at etablere et fælles europæisk luftrum, der under Fællesskabets forvaltning skal sikre et mere effektivt og sikkert luftrum.

Denne forordning er ikke til hinder for, at medlemsstaterne kan vedtage eller gennemføre de foranstaltninger, som er nødvendige som følge af alvorlige nationale uroligheder, der påvirker den offentlige orden, i tilfælde af krig eller alvorlig international spænding, som udgør en krigstrussel, eller for at opfylde deres forpligtelser i forbindelse med at opretholde fred og international sikkerhed.

(2002/C 277 E/193)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1257/02**af Alejandro Cercas (PSE) til Kommissionen***(6. maj 2002)*

Om: Mindsteløn

Den europæiske sociale model og Lissabon-processen kræver en ramme for samhørighed og nogle mindsteindtægter, som giver mulighed for at bekæmpe fattigdom og social udstødelse. De seneste oplysninger om mindstelønningerne i forskellige EU-lande viser imidlertid med al tydelighed eksistensen af en model, der knæsætter og legaliserer en situation, hvor der findes legalt fattige arbejdstagere.

Kan Kommissionen oplyse om de ajourførte tal for mindstelønningerne i Den Europæiske Unions medlemsstater? Agter den at tage initiativ til at forbedre denne situation, såfremt disse befinder sig inden for fattigdomstærskelniveauet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou*(14. juni 2002)*

Kommissionen ønsker at oplyse det ærede medlem om, at ifølge de oplysninger om mindstelønnen i Unionen, der indsamles hvert år af De Europæiske Fællesskabers Statistiske Kontor »Eurostat« fra de ni medlemsstater, der skal respektere en mindsteløn, der er fastsat efter national lovgivning, lå denne mindsteløn mellem 460 og 1 290 EUR om måneden i februar 2002 ⁽¹⁾.

I spørgsmålet om den politik, der tager sigte på at bekæmpe fattigdom og social udstødelse, ønsker Kommissionen at henlede det ærede medlems opmærksomhed på, at den åbne koordineringsmetode blev indført i løbet af 2000 og 2001 på grundlag af konklusionerne fra Det Europæiske Råd i Lissabon i marts 2000. Den valgte metode tager sit udgangspunkt i subsidiaritetsprincippet og tilskynder til en udpræget decentralisering: de generelle retningslinjer fastlægges i fællesskab for hele Unionen, men deres konkrete gennemførelse henhører under forskellige nationale, regionale og lokale myndigheders kompetence.

I denne sammenhæng er der etableret en aktionsramme for et øget samarbejde mellem medlemsstaterne på grundlag af nationale handlingsplaner, som medlemsstaterne skal forelægge hvert andet år, og som skal give mulighed for at forbedre alles viden, udvikle udvekslingen af information og bedre evaluere effektiviteten af politikken til bekæmpelse af udelukkelse.

Det fremgår af analysen af de første nationale planer, som blev indsendt i juni 2001 og bl.a. har til formål at fremme adgang for alle til en varig og kvalificeret beskæftigelse, at netop beskæftigelse er den bedste beskyttelse mod fattigdom og udelukkelse. Ikke desto mindre er der fortsat problemer med personer, der er ustabil eller dårligt integreret på arbejdsmarkedet, som det fremgår af det forhold, at 6 % af de beskæftigede levede under fattigdomsgrænsen i 1997 (mod 38 % af de arbejdsløse og 25 % af de personer, der står uden for arbejdsmarkedet).

Det Europæiske Råd i Barcelona (marts 2002) opfordrede medlemsstaterne til selv i deres nationale handlingsplaner at fastsætte mål for frem til 2010 at sørge for en betydelig nedsættelse af antallet af personer, der trues af fattigdom og social udelukkelse.

I denne proces tilkommer det ikke Kommissionen at foreskrive konkrete foranstaltninger for at nå disse mål. Dette henhører under medlemsstaternes kompetence. Kommissionen vil derimod i fuldt omfang bidrage til den udveksling af oplysninger og det samarbejde, der foregår på europæisk plan, og til evalueringen af de fremskridt, der gøres i bekæmpelsen af fattigdom og udelukkelse.

(¹) Belgien, Grækenland, Spanien, Frankrig, Irland, Luxembourg, Nederlandene, Portugal og Det Forenede Kongerige. Yderligere oplysninger fås (på tysk, engelsk og fransk) ved at se under »Salaires minimaux« på Eurostats internetadresse: »<http://europa.eu.int/comm/eurostat>« — Demande de Statistiques — Statistiques en bref — Population et conditions sociales.

(2002/C 277 E/194)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1265/02

af Carlos Bautista Ojeda (Verts/ALE) til Kommissionen

(26. april 2002)

Om: Datoen for gennemførelsen af den tredje handlingsplan for trafikssikkerhed

I mere end et år har forskellige organisationer med tilknytning til transportområdet undret sig over, hvornår Kommissionens tredje handlingsplan for trafikssikkerhed ville blive lanceret, idet det af forskellige oplysninger fra Kommissionens side fremgik, at den kunne se dagens lys i maj eller juni 2002.

Kan Kommissionen oplyse en konkret dato for, hvornår denne tredje handlingsplan for trafikssikkerhed vil blive offentliggjort?

Kan den allerede nu orientere om hovedpunkterne i denne plan om en forbedring af trafikssikkerheden i Europa?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(30. maj 2002)

Fællesskabets tredje handlingsplan for trafikssikkerhed, som det ærede medlem henviser til, vil blive gjort til genstand for en meddelelse fra Kommissionen i løbet af tredje kvartal i dette år.

Kommissionens initiativer på dette område er dog på ingen måde ophørt, det være sig undersøgelser, subventioner eller lovgivningsforslag.

For så vidt angår hovedpunkterne i denne plan, henvises det ærede medlem til hvidbogen med titlen »Hvidbog — Den europæiske transportpolitik frem til 2010 — De svære valg«⁽¹⁾, som er tilgået Rådet og Europa-Parlamentet, specielt dennes tredje del, kapitel I.

⁽¹⁾ KOM(2001) 370 endelig udg.

(2002/C 277 E/195)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1266/02

af Heinz Kindermann (PSE) til Kommissionen

(6. maj 2002)

Om: Beskyttelse af den europæiske bestand af ål og fangst af glasål

Den europæiske ål (*anguilla anguilla*) er en vigtig del af den europæiske fiskefauna og et vigtigt økonomisk objekt for fiskeriet i EU's medlemsstater. Bestandene af denne art har imidlertid i nogle årtier været i stærk tilbagegang, således at ålen må betragtes som en art, hvis eksistens er truet.

Da kunstig reproduktion af ål indtil nu ikke har været mulig, er bevaring af ålene i vandløb og floder kun mulig gennem naturlig vandrings eller gennem udsætning af glasål, der fanges i kystområder. En stor del af de glasål, der fanges ved de europæiske kyster, anvendes imidlertid ikke til udsætning i vandløb og floder, men direkte til konsum eller til eksport til Asien til anvendelse i akvakultur dér.

Er Kommissionen bekendt med det anførte problem? Hvad har Kommissionen hidtil gjort for at beskytte den europæiske ålebestand? Hvilke foranstaltninger planlægger Kommissionen fremover? Overvejes et forbud mod fangst af glasål til direkte konsum og til eksport til Asien?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(13. juni 2002)

Kommissionen er fuldt ud opmærksom på, at den europæiske ål har stor betydning både som fiskeressource og som del af den europæiske naturarv, og den ser med bekymring på den nuværende situation med hensyn til bevarelsen af den europæiske ålebestand. Selv om årsagerne til, at ålebestanden er gået ned, ikke er helt klarlagt, er der meget der tyder på, at både rovfiskeri og forringelse af artens habitat har bidraget hertil. På i det mindste to områder forekommer det derfor nødvendigt at gennemføre foranstaltninger til bevarelse og en bæredygtig udnyttelse af disse arter.

Kommissionen er blevet bedt om at foreslå foranstaltninger til bevarelse af den europæiske ål. Derfor arbejder Kommissionen på en handlingsplan, som vil blive forelagt for Rådet og Parlamentet i efteråret 2002. I denne handlingsplan vil der blive foretaget en analyse af den biologisk og juridisk komplicerede situation med hensyn til forvaltningen af den europæiske ål, og mulighederne for en rimelig forvaltning vil blive undersøgt. Kommissionen agter at drøfte ideerne i denne handlingsplan med Rådet og Parlamentet og at fremsætte særlige forslag til forvaltningsforanstaltninger efter disse drøftelser.

(2002/C 277 E/196)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1267/02**af Jaime Valdivielso de Cué (PPE-DE) til Kommissionen**

(6. maj 2002)

Om: Fiskeri

Torsdag den 18. april 2002 gav Domstolen Spanien medhold i en række sager mod de udvekslinger af kvoter for ansjos, som Portugal og Frankrig under henvisning til forskellige rådsforordninger om fiskeri har foretaget siden 1996, hvorved den franske fiskerflåde har fået en større andel af fiskeriet efter denne art i Biscayabugten.

Domstolen medgiver, at Spanien som følge af Portugals overdragelse af kvoter til Frankrig ikke har fået de 90 % af fiskerimulighederne i Biscayabugten, som er fastsat i tiltrædelsesakten, hvorved fordelingen af ansjos i dette område uden nogen begrundelse er blevet ændret til skade for Spanien.

Inden for hvilken tidsfrist vil Kommissionen ændre de ovenfor nævnte forordninger for at bringe denne situation til ophør i henhold til Domstolens afgørelse?

Hvorledes vil Kommissionen kompensere alle de familier, der gennem de seneste 8 år er blevet skadet som følge af denne situation?

Vil Frankrig blive pålagt nogen form for sanktion for at have fulgt denne EF-retsstridige praksis?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(14. juni 2002)

Som følge af EF-domstolens seneste dom på dette område vil Kommissionen foreslå, at den fodnote, der tilader overførsel af ansjos mellem ICES område IX og VIII, slettes i forbindelse med den første ændring af Rådets forordning (EF) nr. 2555/2001 af 18. december 2001 om fastsættelse for 2002 af fiskerimuligheder og dertil knyttede betingelser for visse fiskebestande og grupper af fiskebestande gældende for EF-farvande og for EF-fartøjer i andre farvande, som er omfattet af fangstbegrænsninger⁽¹⁾.

Ifølge denne dom skal Kommissionen ikke yde nogen form for erstatning. Spanien gjorde ikke gældende, at der var lidt skade. Dommen fastslog det heller ikke.

Hvad angår eventuelle mulige sanktioner over for Frankrig, skal det bemærkes, at Frankrig handlede i overensstemmelse med Rådets forordninger. En ophævelse af disse forordninger betyder ikke, at eventuelle franske handlinger på grundlag af en sådan forordning retroaktivt kan betragtes som værende i modstrid mod EU-retten.

⁽¹⁾ EFT L 347 af 31.12.2001.

(2002/C 277 E/197)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1268/02**af Vitaliano Gemelli (PPE-DE) til Kommissionen**

(6. maj 2002)

Om: Kriterier for valg af generaldirektører og vicegeneraldirektører i Europa-Kommissionen

Kommissionen henviser i sit svar af 13. december 2001 på skriftlig forespørgsel E-2973/01⁽¹⁾ til, at den allerede i december 2000 havde truffet foranstaltninger til at stramme procedurerne for valg og udnævnelse af tjenestemænd til lederstillinger.

Kommissionen har senere besluttet at gøre brug af eksterne konsulenter, der skal fastlægge de forskellige erhvervs kvalifikationer og eventuelt bistå Det Rådgivende Udvalg for Udnævnelser under samtalen med ansøgerne for at sikre, at der udnævnes yderst kompetente og fortjenstfulde personer, og at der tages behørigt hensyn til ansøgernes erfaringer og lederevner.

I denne forbindelse har fagforeningen for tjenestemænd i F & U flere gange skarpt kritiseret Kommissionens procedurer og handlemåde i forbindelse med bedømmelsen og udvælgelsen af kandidater til lederstillinger.

Hvorledes vurderer Kommissionen F & U-tjenestemændenes synspunkter, og hvilke initiativer har den truffet eller agter at træffe for at afhjælpe situationen, hvis de beskyldninger om nepotisme i og uden for Kommissionen, som er fremsat af denne fagforening (forhåndsoplysninger om navnene på de senere valgte kandidater), skulle vise sig eller viser sig at være ubegrundede?

Mener Kommissionen ikke i modsat fald, at det netop er disse grunde, der giver anledning til den alvorlige og vedvarende uligevægt mellem nationaliteterne ved udnævnelse af højtstående ledere, således som det fremgår af den tilsendte fortegnelse over ledere af italiensk nationalitet?

(¹) EFT C 147 E af 20.6.2002, s. 71.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(21. juni 2002)

Kommissionen bekræfter på ny sit tilsagn om at efterleve bestemmelserne i artikel 27 i Vedtægten, hvor det udtrykkelig er fastsat, at ingen stillinger kan forbeholdes statsborgere fra en bestemt medlemsstat. Det ærede medlem har fra svaret på sit skriftlige spørgsmål E-2973/01 (¹) kendskab til de foranstaltninger, der er blevet truffet for yderligere at styrke procedurerne for udvælgelse og udnævnelse af tjenestemand til lederstillinger.

Med hensyn til fagforeningen F & U's synspunkter om disse udvælgelsesprocedurer henviser Kommissionen det ærede medlem til sit svar af 25. marts 2002 på skriftlig spørgsmål E-0286/02 fra Armando Cossutta (²).

Kommissionen bekræfter på ny sit tilsagn til princippet om at undgå alvorlig varig national uligevægt ved udnævnelse af kandidater til lederstillinger som fastsat i dens beslutning af 21. december 2000 (³).

I overensstemmelse med artikel 27 i Vedtægten kontrollerer Kommissionen permanent den geografiske ligevægt med hensyn til alle tjenestemænd i lederstillinger. Kommissionen mener ikke, at den nuværende situation kræver usædvanlige foranstaltninger, men vil naturligvis konstant følge udviklingen.

(¹) EFT C 147 E af 20.6.2002, s. 71.

(²) EFT C 205 E af 29.8.2002, s. 102.

(³) SEC(2000) 2305/5.

(2002/C 277 E/198)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1271/02

af Stavros Xarchakos (PPE-DE) til Kommissionen

(6. maj 2002)

Om: Problemer i forbindelse med gennemførelse af direktivet om udrangerede køretøjer

Ifølge adskillige offentliggørelser i den græske presse vil Fællesskabets direktiv 2000/53/EF (¹) pr. 1. juli 2002 også træde i kraft i Grækenland. Dette direktiv foreskriver, at alle nye privatbiler, der sælges, vil have en bestemt aldersgrænse, som bilfabrikanterne skal fastsætte. Ved afslutning af disse køretøjers »livscyklus« vil de blive overdraget til deres forhandlere, hvorefter de vil blive skrottet.

I de ovennævnte presseartikler nævnes det, at denne foranstaltning vil være obligatorisk fra 2007, og den forventes at føre til udrangering af ca. to millioner køretøjer af konventionel teknologi, som er indregistrerede i Grækenland, og hvis alder overstiger 15 år. Det understreges, at Grækenland og Danmark er de to EU-lande, hvor personbiler med et slagvolumen på over 1800 cm³ pålægges så totalt overdimensionerede bilafgifter samt andre former for beskatning, hvilket betyder kæmpemæssige økonomiske ofre for den gennemsnitsgræker, der ønsker at erhverve et pålideligt og sikkert transportmiddel til sig selv og sin familie. Denne påtvungne udrangering og skrotning af køretøjerne betyder tab for alle de mennesker, der har betalt de enorme afgifter til den græske stat for at købe en bil, og det samme sker for dem, der fremover køber en bil og vil være tvunget til at overdrage den til skrotning efter udløbet af dens »livscyklus«.

Gælder direktivets bestemmelser, som de er beskrevet i den græske presse? Har Kommissionen undersøgt nøjagtigt, hvor mange køretøjer der skal skrottes, og hvornår dette skal ske? Er der planer om noget økonomisk incitament eller nogen lettelse for den bilejer, der skal indlevere sin bil til skrotning? Bør gennemførelsen af dette direktiv ikke ledsages af fuldstændig harmonisering af beskatningen for at afhjælpe den absurde situation, hvor den græske skatteyder for den samme bil skal betale en slutpris, der når helt op på 360 % af den pris, der betales i de øvrige EU-lande?

(¹) EFT L 269 af 21.10.2000, s. 34.

Svar afgiv på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(24. juni 2002)

Det er korrekt, at Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/53/EF af 18. september 2000 om udrangerede køretøjer (¹) fastsætter specifikke aldersgrænser for køretøjer. Det indeholder ingen specifikke bestemmelser om at tilbagetrække køretøjer fra markedet.

På nuværende tidspunkt medfører udrangerede køretøjer ca. 8-9 mio. tons affald hvert år i Unionen. Direktiv 2000/53/EF har til formål at forebygge affald fra køretøjer og at fremme genanvendelse, genbrug og andre former for genindvinding af udrangerede køretøjer og køretøjskomponenter. Det fastsætter klare, kvantificerede mål for genanvendelse, genbrug og genindvinding af køretøjer og køretøjskomponenter og anvender producentansvarsprincippet ved at fastsætte, at producenter bør finansiere en gratis tilbagetagelsesordning for den sidste indehaver/ejer af udrangerede køretøjer, som bringes på markedet efter 1. juli 2002. For køretøjer, der bringes på markedet før 1. juli 2002, gælder den gratis tilbagetagelsesordning først pr. 1. januar 2007.

Der er ingen harmoniserede bestemmelser for, hvornår et køretøj har afsluttet sin »livscyklus«. Den gennemsnitlige livscyklus for køretøjer i Europa varierer betydeligt, idet den er lavest i Luxembourg (fire år) og højest i Portugal (11 år) (²). Det er derfor vanskeligt at anslå det antal køretøjer, der skrottes på nuværende tidspunkt. I henhold til Det Europæiske Miljøagentur, stiger antallet af skrottede biler i EU formentlig fra 11,3 mio. i 1995 til lidt under 17 mio. i 2015 (³).

Bortset fra bestemmelsen om, at ejere af biler der har nået udløbet af deres livscyklus, gratis skal kunne få deres bil taget tilbage, fastsætter direktivet ingen finansielle incitamenter eller andre fordele med henblik på at få ejere af udrangerede biler til at skrotte deres biler

Hovedformålet med direktiv 2000/53/EF om udrangerede køretøjer er af minimere disse køretøjers negative påvirkning af miljøet. Da udrangerede køretøjer omfattet af direktiv 2000/53/EF er affald i henhold til artikel 1(a) i Rådets direktiv 75/442/EØF af 15. juli 1975 om affald (⁴) er der ikke nogen mening i at tænke på køretøjsrelaterede afgifter som et specifikt instrument til at forbedre deres miljøpræstation.

Gennemførelse af direktiv 2000/53/EF om udrangerede køretøjer og potentielle nye fællesskabsinitiativer, hvad angår afgifter på køretøjer, er ikke forbundet med hinanden. Kommissionen er ved at undersøge en række muligheder for en indsats på fællesskabsplan og nationalt plan, hvad angår afgifter på

passagerkøretøjer. Resultater heraf forelægges snart til drøftelse i Rådet og Europa-Parlamentet i form af Kommissionens meddelelse. Det væsentlige formål med denne meddelelse er at identificere muligheder for en indsats i fremtiden, hvad angår afgifter på passagerbiler, som sikrer, at det indre marked fungerer glat, og som fremmer Fællesskabets miljømål, bl.a. som fastsat af Kyoto-protokollen.

⁽¹⁾ EFT L 269 af 21.10.2000.

⁽²⁾ Kilde: Det Europæiske Miljøagentur, indikator 25: størrelse og gennemsnitlig alder for køretøjsflåden, senest ajourført den 24. januar 2001; på <http://reports.eea.eu.int/ENVISSUENo12/en/page031.html>.

⁽³⁾ Kilde: Det Europæiske Miljøagentur, affald fra køretøjer, 20. august 2001, på http://themes.eea.eu.int/Sectors_and_activities/transport/indicators/consequences/waste/Waste_from_road_transport_TERM_2001.pdf.

⁽⁴⁾ EFT L 194 af 25.7.1975.

(2002/C 277 E/199)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1277/02

af Monica Frassoni (Verts/ALE) til Kommissionen

(6. maj 2002)

Om: Papirfabrik i Tolmezzo og dekret af 14. februar 2002

For nogle uger siden blev papirfabrikken i Tolmezzo i den italienske provins Udine af den lokale domstol beordret lukket, da det var kommet frem, at fabrikkens spildevand, som blev ledt ud i det kommunale kloaksystem, var stærkt forurenet, og at meget af det blev ledt direkte ud i floden Tagliamento uden være blevet rensat på det kommunale rensningsanlæg. Spildevandet overskrider en lang række grænseværdier for ammoniak, BOD, sulfid, fenol, tensid, nitrit, nitrat og kulbrinte og er en alvorlig belastning for miljøet og Tagliamento-floden.

Den 14. februar 2002 erklærede den italienske regering på grundlag af lov 225 af 24. februar 1992 om civilbeskyttelse med et dekret udstedt af ministerpræsidenten en samfunds- og miljøbegrundet nødtilstand for spildevandsrensningen i Tolmezzo kommune og gav regionsborgmesteren for Friuli-Venezia Giulias overopsyn med situationen. Dagen efter gav sidstnævnte papirfabrikken i Tolmezzo tilladelse til at udlede spildevand »på de hidtidige betingelser«, mens man afventede en uddybning af forholdene.

Lov 225 fra 1992 blev vedtaget for at muliggøre indgriben i tilfælde af nødsituationer og naturkatastrofer, men er i dette tilfælde ikke blevet anvendt for at standse forureningen og beskytte miljøet, men med det stik modsatte sigte, nemlig for med en krænkelse af loven at bringe den »skændige« lukning af papirfabrikken til ophør, hvorved man har legitimeret lovkrænkelsen og banet vej for alle italienske virksomheder, som måtte ønske at få grønt lys til at forurene under henvisning til civilbeskyttelsesloven og med trusler om lukning og afskedigelser.

Alt dette forekommer at være i klar modstrid med direktiv 76/464/EØF⁽¹⁾ (forurening, der er forårsaget af udledning af farlige stoffer i vandmiljøet) og 91/271/EØF⁽²⁾ (rensning af byspildevand). Vil Kommissionen træffe foranstaltninger for at bringe Italiens krænkelse af EF-bestemmelserne til ophør?

⁽¹⁾ EFT L 129 af 18.5.1976, s. 23.

⁽²⁾ EFT L 135 af 30.5.1991, s. 40.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(12. juni 2002)

På baggrund af de beføjelser, der tillægges Kommissionen i EF-traktaten, er den ansvarlig for, at fællesskabslovgivningen anvendes korrekt. I sin egenskab af at være traktatens vogter træffer Kommissionen alle nødvendige foranstaltninger, inklusive overtrædelsesprocedurer i henhold til EF-traktatens artikel 226, til at sikre, at fællesskabslovgivningen overholdes.

I den særlige situation, som det ærede medlem henviser til, udgør Rådets direktiver 76/464/EØF af 4. maj 1976 om forurening, der er forårsaget af udledning af visse farlige stoffer i Fællesskabets vandmiljø, og 91/271/EØF af 21. maj 1991 om rensning af byspildevand den relevante fællesskabslovgivning.

Da Kommissionen ikke tidligere har været opmærksom på den omtalte situation, vil den nu træffe de fornødne foranstaltninger til at indsamle detaljerede oplysninger og, inden for de beføjelser, den tillægges af EF-traktaten, sikre at fællesskabslovgivningen overholdes.

Hvis Kommissionen konkluderer, at der er tale om overtrædelse af fællesskabslovgivningen i den nævnte sag, træffer den alle nødvendige foranstaltninger, inklusive overtrædelsesprocedurer i henhold til EF-traktatens artikel 226, til at sikre, at fællesskabslovgivningen overholdes.

(2002/C 277 E/200)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1278/02

af Toine Manders (ELDR) til Kommissionen

(6. maj 2002)

Om: Evaluering af fugledirektivet/direktivet om levesteder

Ifølge MKB-Nederlandene og brancheorganisationer er mindst tusind fritidsvirksomheder i Nederlandene direkte truet med hensyn til deres fortsatte eksistens. Dette medfører, at næsten titusind menneskers beskæftigelse står på spil. Det er først og fremmest strenge bestemmelser inden for fysisk planlægning og de nederlandske myndigheders naturbeskyttelsespolitik, som i praksis lammer virksomheder inden for fritidssektoren.

Især i områder, som er omfattet af fugledirektivet/direktivet om levesteder lægges der hindringer i vejen for fritidsmuligheder, eller de gøres fuldstændig umulige. I årenes løb er der nemlig blevet tilføjet diverse forskellige lovbestemmelser til fugledirektivet/direktivet om levesteder, hvilket har til følge, at den dengang tilsigtede virkning overskygges af utilsigtede og uønskede hindringer for allerede eksisterende fritids- og turistaktiviteter.

Den nuværende udvikling i Nederlandene inden for arealplanlægning og naturbeskyttelsespolitik strider altså imod de europæiske initiativer og retningslinjer inden for turisme, fritidsaktiviteter, social samhørighed og genoplivning af landområder, som f.eks. støtteprogrammet for landområder under mål 2 og den centrale økonomiske rolle, som Kommissionen tillægger turistsektoren, hvilket fremgår af KOM(2001) 665.

1. Har Kommissionen kendskab til ovennævnte situation?
2. Er Kommissionen rede til at evaluere gennemførelsen af fugledirektivet/direktivet om levesteder i Nederlandene med hensyn til uønskede og utilsigtede negative bivirkninger, således at fritidssektoren fortsat kan udbygges i harmoni med naturen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(20. juni 2002)

Kommissionen er klar over, at adskillige sektorer af erhvervslivet forventer, at udpegningen af Natura 2000-lokaliteter får indvirkning på deres aktiviteter.

Forvaltningen i og omkring lokaliteterne inden for Natura 2000-nettet er ikke omhandlet i detaljer i Rådets direktiver om naturbeskyttelse, dvs. 79/409/EØF af 2. april 1979 om beskyttelse af vilde fugle⁽¹⁾ (»fugledirektivet«) og 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter⁽²⁾ (»habitatdirektivet«). Det er op til medlemsstaterne selv at bestemme, hvordan de vil forvalte disse områder, idet de samtidig sikrer, at områderne bevarer deres naturmæssige værdier.

Natura 2000 bør kunne muliggøre en bæredygtig udnyttelse af naturressourcerne sideløbende med bevaringen af naturen. Et komplet forbud mod turisme i de udpegede områder kan ikke begrundes under henvisning til fællesskabsdirektiverne. Foreneligheden mellem de bevaringsmæssige målsætninger og aktiviteter, som vil kunne berøre Natura 2000-områderne, bør vurderes i hvert enkelt tilfælde.

Medlemsstaterne har ret til at pålægge strengere miljømæssige betingelser og bevaringsforanstaltninger, end hvad der kræves ifølge fællesskabsdirektiverne, f.eks. i forbindelse med optagelsen af eksisterende naturreservater i Natura 2000-nettet.

Under henvisning til subsidiaritetsprincippet mener Kommissionen ikke, at det vil være formålstjenligt at foretage den evaluering, som det ærede medlem efterlyser, eftersom den ikke har nogen kompetence til at begrænse medlemsstaternes beføjelser til at bestemme, hvilke forvaltningsmæssige foranstaltninger de vil træffe i forbindelse med Natura 2000.

⁽¹⁾ EFT L 103 af 25.4.1979.

⁽²⁾ EFT L 206 af 22.7.1992.

(2002/C 277 E/201)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1279/02

af Toine Manders (ELDR) til Kommissionen

(6. maj 2002)

Om: Satellitmodtagelse

Jeg har fået kendskab til, at det for EU-borgere, som er bosat i en anden medlemsstat, end deres fødeland, ikke er muligt at få teknisk udstyr til at dekode tv-udsendelser via satellit fra en tredje medlemsstat, som er krypteret. Udlandet hindres derved i at modtage grænseoverskridende tv-udsendelser via satellit, uden at der gives mulighed for at få adgang hertil mod et gebyr.

F. eks. kan en tysker, som er bosat i Belgien, ikke modtage kommercielle nederlandske tv-programmer via satellit, fordi det tekniske udstyr, som er nødvendigt herfor, ikke kan købes i Belgien og ikke må sælges til udlændinge i Nederlandene.

Den ovenfor skildrede fremgangsmåde ved distribuering af tv-programmer via satellit er i modstrid med princippet om fri bevægelighed for varer og tjenesteydelser i EU. Desuden ser det ud som om, at de kommercielle programproducerende tv-selskaber herved forsøger at opnå en streng afgrænsning af markederne.

1. Har Kommissionen kendskab til den ovennævnte forurening af principperne for det indre marked?
2. Mener Kommissionen, at denne krænkelse af princippet om fri bevægelighed for varer og tjenesteydelser er begrundet?
3. Er Kommissionen rede til at træffe foranstaltninger i anledning af ovennævnte situation?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(17. juni 2002)

Kommissionen er gentagne gange blevet gjort opmærksom på de vanskeligheder, som nogle borgere støder på, når de vil modtage programmer, der udsendes via satellit fra andre medlemsstater end den, de bor i.

Ifølge de oplysninger, Kommissionen ligger inde med, får seerne, selv om de er villige til at betale, hvad det koster, meget ofte afslag fra radio- og tv-selskaberne, da disse ikke er indehavere af ophavsretten eller de beslægtede rettigheder til at udsende programmet i andre medlemsstater end den, hvor de er etableret. Er ophavsretten ikke overdraget, kan det skyldes, at radio- og tv-selskabet ikke har nogen økonomisk interesse i at sikre, at dets programmer udsendes uden for hjemmemarkedet, eller at rettighedshaverne ikke ønsker at overdrage rettighederne.

Kommissionen finder denne situation foruroligende, især da den strider imod princippet om fri bevægelighed i det indre marked, som enhver borger i EU skal nyde godt af, og da den har en negativ effekt på den kulturelle, sproglige og sociale udveksling. Desuden indskrænker det målsætningerne for direktivet »tv uden grænser«⁽¹⁾, som fastlægger rammebestemmelser for frit udbud af tv-tjenester i EU for at fremme udviklingen af et europæisk marked for tv-tjenester og beslægtede tjenester.

Kommissionen har derfor behandlet spørgsmålet i sin rapport om anvendelsen af direktiv 93/83/EØF⁽²⁾, som den efter planen vedtager inden længe.

Kommissionen tager således snarest muligt skridt til at undersøge, om det grundlæggende princip om fri bevægelighed kan forenes med håndhævelsen af intellektuel ejendomsret.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 89/552/EØF af 3. oktober 1989 om samordning af visse love og administrative bestemmelser i medlemsstaterne vedrørende udøvelse af tv-radiospredningsvirksomhed — EFT L 298 af 17.10.1989, ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/36/EF af 30. juni 1997 — EFT L 202 af 30.7.1997.

⁽²⁾ Rådets direktiv 93/83/EØF af 27. september 1993 om samordning af visse bestemmelser vedrørende ophavsrettigheder og ophavsretsbeslægtede rettigheder i forbindelse med radio- og tv-udsendelse via satellit og viderspredning pr. kabel — EFT L 248 af 6.10.1993.

(2002/C 277 E/202)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1286/02

af Graham Watson (ELDR) til Kommissionen

(7. maj 2002)

Om: Franske førerbeviser

Kan Kommissionen klargøre, om et fransk førerbevis ikke tillader indehaveren at føre bil i Det Forenede Kongerige, når den pågældende er over 70 år?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(4. juni 2002)

I henhold til artikel 1, stk. 2, i Rådets direktiv 91/439/EØF af 29. juli 1991 om kørekort⁽¹⁾ anerkendes de kørekort, som medlemsstaterne udsteder, gensidigt. I henhold til samme direktivs artikel 1, stk. 3, kan medlemsstaterne dog stadig anvende deres egne nationale bestemmelser for kørekortindehavere fra andre medlemsstater med hensyn til gyldighedsperiode og lægekontrol.

Derfor er gyldighedsperioderne forskellige fra en medlemsstat til en anden, idet f.eks. indehavere af britiske førerbeviser har ret til at køre indtil det fyldte 70. år uden fornyelse, mens franske indehavere af kørekort til bil og motorcykel har ret til at benytte førerbeviser af disse kategorier hele livet.

Hvis en indehaver af et fransk kørekort agter at køre bil i Det Forenede Kongerige i en alder af 70 år eller herover, må der skelnes mellem, om vedkommende kørekortindehaver normalt har fast bopæl i Det Forenede Kongerige.

Hvis en fransk kørekortindehaver ikke har fast bopæl i Det Forenede Kongerige og kun kører som turist, gælder De Forenede Nationers (FN's) konvention om vejtrafik af 8. november 1968. En indhaver af et gyldigt fransk kørekort er berettiget til at føre motorkøretøj på Det Forenede Kongeriges nationale territorium, selv når vedkommende er over 70 år gammel, uden at være forpligtet til at opfylde de yderligere krav (som består i en personlig erklæring om sin helbredstilstand samt fornyelse af kørekortet hvert tredje år — for bilkørekorts vedkommende).

Hvis derimod indehaveren af et fransk køretøj normalt har fast bopæl i Det Forenede Kongerige, gælder de britiske regler for førerbeviser, og indehaveren af det franske kørekort skal indgive en personlig erklæring om sin helbredstilstand ligesom enhver anden indehaver af et britisk kørekort.

Indehavere af franske førerbeviser er ikke som sådanne forhindret i at køre bil i Det Forenede Kongerige efter det fyldte 70. år.

(¹) EFT L 237 af 24.8.1991.

(2002/C 277 E/203)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1292/02
af Patricia McKenna (Verts/ALE) til Kommissionen

(7. maj 2002)

Om: Havnen i Castellón

Havnemyndighederne i Castellón (¹) har for nylig påbegyndt udvidelsen af havnen i Castellón. I forbindelse med vurderingen af projektets indvirkninger på miljøet undlod generaldirektoratet for miljøkvalitet og -evaluering at orientere borgerne samt de forskellige organisationer og organer i Almassora (²) til trods for, at denne kommune er den, der er mest berørt af havnen og dens forskellige udvidelser (³). Af undersøgelsen af de miljømæssige konsekvenser fremgik det, at havneudvidelsen fuldstændig ville forhindre aflejringerne langs kysterne i nærheden af havnen. Denne strækning omfatter kysten ved Almassora og floden Mijares' udmunding (Les Goles). Valencias lokalregering har foreslået, at flodmundingen medtages under de såkaldte særligt beskyttede områder og lokaliteter af fællesskabsbetydning (⁴).

Til trods for, at kysten ved Almassora har været udsat for erosion og tilbagetrækning af kystlinjen som følge af havnen i Castellón og dens udvidelser, indeholdt undersøgelsen af indvirkningerne på miljøet ingen analyse af havneudvidelsens konsekvenser for »Les Goles«, der er truet af risiko for oversvømmelse og indtrængning af havvand (⁵). I miljøundersøgelsen fastslås det, at der findes bevoksninger af *Posidonia oceanica* mindre end 1 km fra havnen i Castellón, men man kommer ikke nærmere ind på, hvilke følger dumpningerne i havet og ændringen af strømforholdene vil få for denne bevoksning. Undersøgelsen er endvidere selvmodsigende, idet den indeholder oplysninger om de negative følger, som havnen har haft for denne plante, og samtidig benægtes det, at dette vil være tilfældet fremover. De fremførte argumenter forekommer at være usammenhængende og i strid med direktiv 92/43/EØF (⁶). I undersøgelsen tages der heller ikke højde for bestemmelserne i direktiv 97/11/EF (⁷), nærmere betegnet i bilag IV, punkt 5 (forebyggende foranstaltninger), og artikel 5, stk. 3, led 4 (alternativer). Heller ikke i erklæringen om indvirkningerne på miljøet er der taget hensyn til ovennævnte spørgsmål til trods for de mere end 2 000 klager, der i nogle tilfælde er indbragt.

1. Hvilke skridt agter Kommissionen at tage for at beskytte »Les Goles«? Og hvilke skridt agter den at tage for at beskytte, bevare og genskabe bevoksningerne af *Posidonia oceanica* ganske få meter fra havnen i Castellón?
2. Er der efter Kommissionens opfattelse ikke tale om uregelmæssigheder i inddragelsen af offentligheden i forbindelse med vurderingen af projektets indvirkninger på miljøet?
3. Finder Kommissionen ikke, at der er tale om uregelmæssigheder i miljøvurderingen, for så vidt angår konsekvenserne for »Les Goles« og *posidonia*-bevoksningerne samt med hensyn til de forebyggende foranstaltninger og alternativer?
4. Mener Kommissionen ikke, at eventuel EU-støtte til dette projekt bør indefrys, indtil der er sket en afklaring af alle de ovennævnte forhold?

(¹) Offentligt organ under det spanske ministerium for indenlandsk udvikling.

(²) Kommune, som ligger umiddelbart syd for Castellón.

(³) Dette faktum anerkendes endog i erklæringen om havneudvidelsens indvirkninger på miljøet (Boletín Oficial del Estado nr. 224 af 18. september 2001).

(⁴) I området »Les Goles« er der registreret over 50 fuglearter omfattet af bilag II i direktiv 79/409/EØF (EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1).

(⁵) Denne trussel erkendes af lokalregeringen i dokumentet om vådområder i Valencia-regionen »Catálogo de zonas húmedas de la Comunidad Valenciana« fra juni 2000, s. 17.

(⁶) EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

(⁷) EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(4. juli 2002)

Kommissionen er bekendt med de nævnte forhold, idet den har modtaget tre klager om samme projekt.

Som led i behandlingen af klagerne har Kommissionen henvendt sig til de spanske myndigheder for at få deres bemærkninger til de påklagede forhold samt yderligere oplysninger om projektet.

De spanske myndigheder har for ganske nylig fremsendt et svar, som for øjeblikket analyseres af Kommissionen. Indtil resultatet heraf foreligger, kan Kommissionen ikke udtale sig om, hvorvidt der er tale om en eventuel ukorrekt anvendelse af den gældende EU-lovgivning.

Kommissionen vil tage hensyn til de oplysninger, den har modtaget fra det ærede medlem, og vil tage de nødvendige skridt til at sikre, at EU-lovgivningen overholdes i det fortelligende tilfælde.

De spanske myndigheder har indgivet en ansøgning om samfinansiering af projektet »udvidelse af havnen i Castellón« under Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) som led i det integrerede operative program for regionen Valencia i tidsrummet 2000-2006. Fællesskabets bidrag skal andrage 10 057 000 EUR, svarende til 17,4 % af de forventede samlede omkostninger i forbindelse med projektet. Denne ansøgning er ved at blive gennemgået af Kommissionen.

Kommissionen skal erindre om, at i henhold til Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene⁽¹⁾ skal ethvert projekt, som er genstand for samfinansiering under EFRU, være i overensstemmelse med EU-retten, herunder miljøbeskyttelsesbestemmelserne.

⁽¹⁾ EFT L 161 af 26.6.1999.

(2002/C 277 E/204)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1293/02**af Patricia McKenna (Verts/ALE) til Kommissionen**

(7. maj 2002)

Om: Ufuldstændig gennemførelse af direktiv 97/11/EF i spansk lovgivning

I henhold til artikel 7, stk. 3, litra b), i direktiv 97/11/EF⁽¹⁾ om vurdering af projekters indvirkning på miljøet skal en medlemsstat, der gennemfører et bestemt projekt, inden der gives tilladelse hertil, sikre, at den berørte offentlighed samt de myndigheder, der berøres af det pågældende projekt, får mulighed for at udtale sig om de oplysninger, der er fremlagt for de kompetente myndigheder i den pågældende medlemsstat.

Spanien har den 10. maj 2001 gennemført dette direktiv i national lovgivning, nemlig i lov nr. 6/2001⁽²⁾, selv om dette burde være sket inden den 14. marts 1999. Indholdet i ovennævnte artikel 7, stk. 3, litra b), er ikke medtaget i lov nr. 6/2001, og det må derfor antages, at artikel 13 i kongeligt dekret nr. 1131/1988⁽³⁾ fortsat er i kraft.

I artikel 13, stk. 3, i dette dekret hedder det, at det administrative miljøorgan kan høre personer, organisationer og myndigheder, som kan forventes at blive berørt af et påtænkt projekt, om de indvirkninger, dette efter de pågældendes mening kan få på miljøet ...

Eksempelvis kan det nævnes, at denne artikel 13 blev bragt i anvendelse i forbindelse med evalueringen af indvirkningerne på miljøet som følge af udvidelsen af havnen i Castellón (Valencia) (den økologiske sammenslutning Colla Ecologista d'Almassora har indbragt en klage ved Kommissionen herom og ovenstående EP-medlem har stillet en anden forespørgsel om denne sag). I praksis sørgede generaldirektoratet for miljøkvalitet og -evaluering hverken for, at borgerne, de forskellige organisationer og organer eller sågar kommunalbestyrelsen i Almassora⁽⁴⁾ fik mulighed for at udtale sig om havneudvidelsesprojektet, inden der blevet givet tilladelse hertil.

1. Er der efter Kommissionens opfattelse ikke tale om alvorlige mangler ved Spaniens gennemførelse af direktiv 97/11/EF i national lovgivning, for så vidt angår inddragelse af offentligheden?

2. Er artikel 13, stk. 3, i kongeligt dekret nr. 1131/1988 efter Kommissionens opfattelse forenelig med artikel 7, stk. 3, litra b), i direktiv 97/11/EF?

⁽¹⁾ EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5.

⁽²⁾ Boletín Oficial del Estado nr. 111 af 9. maj 2001.

⁽³⁾ Boletín Oficial del Estado nr. 239 af 5. oktober 1988.

⁽⁴⁾ Denne kommune ligger få kilometer fra havnen i Castellón og har traditionelt været mest berørt af havnen og de forskellige udvidelser heraf. Dette er et anerkendt faktum, som endog er medtaget i erklæringen om havneudvidelsens indvirkninger på miljøet (Boletín Oficial del Estado nr. 224 af 18. september 2001).

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(27. juni 2002)

Rådets direktiv 85/337/EØF af 27. juni 1985 om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet⁽¹⁾ er blevet ændret ved Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997⁽²⁾.

Tidsfristen for transponering af direktiv 97/11/EF til national ret udløb den 14. marts 1999. Da Kommissionen ikke har modtaget de nationale gennemførelsesbestemmelser for direktiv 97/11/EF inden tidsfristens udløb, har den påbegyndt en overtrædelsesprocedure mod Spanien i henhold til artikel 226 i EF-traktaten, og den har i denne forbindelse anlagt sag om manglende gennemførelse for Domstolen⁽³⁾.

Den spanske regering vedtog den 6. oktober kongeligt lovdekret 9/2000 (offentliggjort i den spanske statstidende den 7. oktober 2000) som skal transponere direktiv 97/11/EF i spansk lov. De spanske myndigheder har officielt meddelt Kommissionen denne tekst, som ændrer den spanske lov om vurdering af miljøindvirkning af 1986 (Real Decreto Legislativo 1302/1986 af 28. juni 1986). Kommissionen har i dette perspektiv og i overensstemmelse med gængs praksis efter de spanske myndigheders meddelelse af nationale transponeringsbestemmelser for direktiv 97/11/EF besluttet at frafalde sagen for Domstolen.

Hvad angår transponering af direktiv 97/11/EF må det tilføjes at førnævnte kongelige lovdekret 9/2000 senere er blevet drøftet som lovforslag af det spanske parlament, som den 8. maj 2001 vedtog lov 6/2001 om vurdering af miljøindvirkning, som ændrer lovgivningen af 1986 (offentliggjort i den spanske statstidende den 9. maj 2001). Denne nye lovgivning er officielt blevet meddelt Kommissionen af de spanske myndigheder.

Det må nævnes, at artikel 7 i det direktiv, det ærede parlamentsmedlem nævner, vedrører eventuelt grænseoverskridende virkninger af bestemte projekter i andre medlemsstater. Det ærede medlem henvises til artikel 6 i direktivet, som vedrører forpligtelse til at give andre berørte myndigheder og offentligheden mulighed for at udtale sig om sagen, før det pågældende projekt godkendes.

Den gældende spanske lovgivning om evaluering af miljøpåvirkning er kongeligt lovdekret 1302/1986, ændret ved lov 6/2001, som tidligere nævnt. Gennemførelsesforordningen er kongeligt dekret 1131/1988 af 20. september 1988, som anført af det ærede parlamentsmedlem.

Artikel 3 i kongeligt lovdekret 1302/1986 fastsætter forpligtelse til at forelægge en undersøgelse om det pågældende projekts miljøindvirkning til offentlig høring og at anmode om rapporter fra andre involverede institutioner.

Kongeligt dekret 1131/1988 indeholder de samme, men mere detaljerede, forpligtelser. Artikel 13 vedrører høringer af andre personer, institutioner og administrationer, som kan påvirkes af det pågældende projekt. Artikel 15 vedrører en høringsperiode for offentligheden, som skal følges i forbindelse med evalueringsproceduren.

Kommission kan i betragtning af dette ikke konkludere, at direktiv 97/11/EF ikke er blevet korrekt transponeret til spansk ret, hvad angår mulighed for offentlighedens deltagelse.

⁽¹⁾ EFT L 175 af 5.7.1985.

⁽²⁾ EFT L 73 af 14.3.1997.

⁽³⁾ Sag C-342/00.

(2002/C 277 E/205)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1299/02

af Christopher Heaton-Harris (PPE-DE) til Kommissionen

(7. maj 2002)

Om: Svindel med landbrugsstøtte i Frankrig

Kan Kommissionen i fortsættelse af kommissionsmedlem Fischlers svar på min skriftlige forespørgsel P-0440/02 ⁽¹⁾ bekræfte, at den vil orientere Europa-Parlamentets Budgetkontroludvalg, så snart Kommissionen har læst og indgående gennemgået beretningen? Agter Kommissionen at afgive udtalelse snarest muligt? Hvorledes agter Kommissionen at inddrive de manglende midler?

⁽¹⁾ EFT C 229 E af 26.9.2002.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(10. juni 2002)

Kommissionen gennemgår for tiden grundigt den franske revisionsrets beretning. Den vil underrette Parlamentets budgetkontroludvalg (Cocobu) om sin holdning til beretningen, hvis udvalget opfordrer den hertil. Resultaterne af undersøgelsen skulle kunne foreligge inden sommerpausen.

Hvis der findes beviser på administrative svagheder, der indebærer en risiko for Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL), så vil problemerne blive løst ved, at Kommissionen fremlægger forslag til finansielle korrektioner som led i regnskabsafslutningsprocessen. Det er en godt gennemprøvet procedure, der er fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 1258/1999 af 17. maj 1999 om finansiering af den fælles landbrugspolitik ⁽¹⁾, og som medfører, at der hvert år inddrives 600-800 mio. EUR i hele EU. For Frankrigs vedkommende har de finansielle korrektioner siden 1994 beløbet sig til 457 mio. EUR, dvs. mindre end 1 % af de samlede anmeldte udgifter.

⁽¹⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

(2002/C 277 E/206)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1311/02

**af Erik Meijer (GUE/NGL), Alexander de Roo (Verts/ALE)
og Elisabeth Schroedter (Verts/ALE)
til Kommissionen**

(7. maj 2002)

Om: Ødelæggelsen af det potentielle Natura 2000-område i den bulgarske Kresna-slugt i forbindelse med uændret gennemførelse af planerne om anlæg af en motorvej

1. Mon Kommissionen husker skriftlig forespørgsel E-3147/00 ⁽¹⁾ af 6. oktober 2000 om forberedelserne til anlæg af motorvej E79 mellem Sofia og Thessaloniki gennem Struma-floddalen i det sydvestlige Bulgarien som led i den transeuropæiske korridor nr. 4, som vil få slugten nord for byen Kresna, der er en vigtig naturlig habitat og økologisk forbindelseszone, til helt at ændre karakter, og dens svar herpå af 22. december 2000, hvori den henviser til gennemførelsen af den nødvendige VVM-procedure, før der træffes afgørelse om eventuel medfinansiering, til dens Sofia-delegations overvågning af planlægningen af vejføringen og til, at den vil være parat til at opbakke en eventuel bulgarsk ansøgning om optagelse af Kresna-slugtområdet i »Natura 2000«-nettet?

2. Kan Kommissionen bekræfte, at der siden dens ovennævnte svar ikke er gjort fremskridt med hensyn til varig beskyttelse af naturværdierne i Kresna-området og gennemførligheden af alternative muligheder, såsom en mere østlig vejføring uden om slugten, og at der nu arbejdes på at anlægge motorvejen nord og syd om slugten, hvorved der vil opstå en flaskehals i stedet for den eksisterende smalle vej gennem slugten, således at det bliver nødvendigt at udvide denne vej og indrette den på en måde, som ikke alene vil skade naturen alvorligt, men som sandsynligvis vil umuliggøre anden trafik end biltrafik (cykler, hestevogne), hvis der ikke samtidig anlægges en parallelvej på den anden side af floden?

3. Er Kommissionen klar over, at der indtil nu er lavet udkast til fem varianter af vejanlægget, men at det virkelige valg synes at være begrænset til tre, som følger flodløbet, da både variant A (omføring direkte øst om flodslugten, som gennemskærer en udløber af naturområdet) og variant B (den noget østligere vejføring mellem Senokos og Dolna Gradeznica) afvises på grund af højere anlægsudgifter, men at prissammenligningerne ikke holder, fordi der til anlægsudgifterne for disse varianter lægges ca. 15 km mere, hvorfor der også bør medregnes merudgifter, hvis floddalen skal følges?

4. Hvordan vil Kommissionen sikre, at den afvejning, der skal foretages, ikke bliver påvirket af, at der lægges ensidig vægt på den finansielle side af sagen, eller endog af ukorrekte finansielle oplysninger?

(¹) EFT C 174 E af 19.6.2001, s. 20.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(20. juni 2002)

1. Kommissionen minder om alle de mange skriftlige forespørgsler om dette emne, herunder E-3147/00 fra det ærede medlem, og bekræfter sin holdning i denne sag.

2. Kommissionen kan ikke bekræfte de fremsatte påstande.

Kommissionen er klar over, at der af en række bulgarske ikke-statslige miljøorganisationer (NGO) i begyndelsen af 2001 er indgivet en officiel anmodning om at få Kresna-slugten defineret som naturbeskyttelsesområde i henhold til bulgarsk lovgivning. Det bulgarske ministerium for miljø og vand forventes at træffe en beslutning i denne sag.

Kommissionen er bekendt med, at den bulgarske viceminister for miljø og vand, fr. Fatme Iliaz, i et brev dateret den 3. september 2001 og stilet til hr. Eladio Fernandez-Galiano, chef for Europa-Rådets afdeling for naturarv, erklærede følgende: »... denne [Kresna] slugt er et særligt beskyttet område og en Corine-biotop beliggende på bulgarsk territorium. Det forventes, at Kresna-slugten vil indgå i nettet af nationale beskyttede områder, hvoraf mange vil komme til at udgøre den bulgarske del af det europæiske økologiske Natura 2000-net efter Bulgariens tiltrædelse af EU«.

For så vidt angår mulige alternative linjeføringer for motorvejen gennem Kresna-slugten, kan Kommissionen bekræfte, at der ikke har været tale om nogen særskilt gennemførlighedsundersøgelse finansieret af Phare. En meget foreløbig vurdering blev foretaget som led i den overordnede gennemførlighedsundersøgelse vedrørende Sofia-Kulata-motorvejen, men Kommissionen har ikke godkendt denne som en fyldestgørende undersøgelse af alternativerne.

Kommissionen har forstået, at miljøindvirkningsvurderingen (VVM) i forbindelse med strækningen gennem Kresna-slugten blev forelagt det bulgarske ministerium for miljø og vand i november 2001. De derpå følgende offentlige møder, som kræves i medfør af den bulgarske lovgivning, fandt sted i marts 2002. Så vidt det er Kommissionen bekendt, er det bulgarske ministerium fortsat i gang med at granske VVM-rapporten, og har endnu ikke besluttet, om den kan godkendes.

Da man får en klar angivelse af, hvilken linje det bulgarske miljøministerium har lagt sig fast på, er det vigtigt at erindre om, hvad vicemiljøminister Fatme Iliaz erklærede i det ovennævnte brev til Europa-Rådet. Hun skrev: »Miljøministeriet insisterer på, at der udarbejdes alternative scenarier for dette projekt [anlæggelse af Sofia-Thessaloniki-motorvejen], for så vidt angår strækningen af Struma-motorvejen mellem byerne Simitli og Kresna«.

I relation til dette spørgsmål har Kommissionen ved gentagne lejligheder og på forskellige niveauer understreget, at Unionens førtiltrædelsesinstrumenter kun kan anvendes til finansiering af projekter, som stemmer overens med Fællesskabets gældende miljølovgivning. Heraf følger bl.a. nødvendigheden af at vurdere projekternes indvirkning på miljøet på grundlag af bestemmelser, som svarer til bestemmelserne i VVM-direktivet ⁽¹⁾.

Skulle projektet for anlæggelse af motorvejen Sofia-Kulata blive forelagt med henblik på ISPA-finansiering, vil Kommissionen omhyggeligt undersøge projektet for at sikre sig, at den gældende fællesskabslovgivning på miljøområdet er blevet overholdt.

3. Så vidt det er Kommissionen bekendt, er der endnu ikke blevet foretaget nogen komplet gennemførlighedsundersøgelse, indbefattet mulige alternative vejføringer uden om Kresna-slugten. Derfor har Kommissionen på indeværende tidspunkt ikke noget grundlag for at udtale sig om dette spørgsmål.

I tilfælde af, at VVM-vurderingen i forbindelse med strækningen gennem Kresna-slugten (der blev indgivet til det bulgarske ministerium for miljø og vand i november 2001, jf. punkt 2) skulle blive godkendt af de bulgarske myndigheder, vil Kommissionen få lejlighed til at verificere, hvorvidt og hvorledes spørgsmålet om alternativer er blevet taget op.

4. Som sagt gentagne gange, er det Kommissionens hensigt at bruge alle de instrumenter, den har til sin rådighed, for at sikre, at projektet vedrørende Struma-motorvejen udvikles i overensstemmelse med kravene i den gældende fællesskabsret.

⁽¹⁾ Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997 om ændring af Rådets direktiv 85/337/EØF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, EFT L 73 af 14.3.1997.

(2002/C 277 E/207)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1312/02

**af Erik Meijer (GUE/NGL), Alexander de Roo (Verts/ALE)
og Elisabeth Schroedter (Verts/ALE) til Kommissionen**

(7. maj 2002)

Om: Hastekarakteren og kapaciteten af den planlagte motorvej gennem den bulgarske Kresna-slugt og tidspunktet for optagelse i Natura 2000

1. I hvor høj grad mener Kommissionen, at ønsket om alligevel at vælge nyanlæg eller udvidelse af den transeuropæiske korridor nr. 4 mellem Sofia og Thessaloniki i form af en motorvej, trods de lave prognoser for vejtransporten på denne strækning, bestemmes af frykten for politisk uro omkring »Autoput Bratsvo i Jedinstvo« (Motorvejen for Broderskab og Enhed), som allerede for 40 år siden blev anlagt i det daværende Jugoslavien, og som stadig fører tværs gennem Slovenien, Kroatien, Serbien og Makedonien og udgør den kortest mulige gennemgående forbindelse for den biltrafikken mellem de nuværende EU-medlemsstater Østrig og Grækenland?

2. Er politisk ro langs ovennævnte vejstrækning ensbetydende med, at nødvendigheden af, at der på kort sigt anlægges parallelmotorveje gennem Ungarn, Rumænien og Bulgarien, aftager?

3. I hvor høj grad bestemmes vejføringen og anlæggets hastekarakter af De Olympiske Lege i Athen i 2004? Gør man sig reelle forhåbninger om, at denne vejforbindelse kan være taget i brug inden da?

4. Hvornår kan Kresna-slugten og byen Kresnas omegn efter Kommissionens opfattelse forventes optaget i Natura 2000-netværket? Vil det være sket, når Bulgarien bliver medlem af EU, eller sker det først senere? Vil optagelsen ske før anlægget af motorvej E79, eller sker den først efter, at der er truffet endelige afgørelser om forløbet af denne vejstrækning?

5. Hvordan vil Kommissionen overbevise den bulgarske regering om nødvendigheden af, at der af hensyn til naturværdierne vælges en af de alternative løsninger, som begrænser færdslen gennem Kresna-slugten til lokal trafik og turisme og forviser den gennemgående trafik til en af vejforbindelserne udenom eller den allerede eksisterende jernbaneforbindelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(21. juni 2002)

1. og 2. Kommissionen er ikke klar over at der er nogen direkte forbindelse mellem beslutningen om at anlægge eller forbedre den transeuropæiske korridor nr. 4 mellem Sofia og Thessaloniki i form af en motorvej og »frygten for politisk uro omkring«Autoput Bratstvo i Jedinstvo»(motorvejen for broderskab og enhed) som allerede for 40 år siden blev anlagt i det daværende Jugoslavien.

3. Som det fremgår af Europa-Parlamentets og Rådets beslutning nr. 1692/96/EF af 23. juli 1996 om Fællesskabets retningslinjer for udvikling af det transeuropæiske transportnet⁽¹⁾ har etablering og udvikling af det transeuropæiske transportnet på hele Fællesskabets territorium specifikt til formål at sikre bæredygtig mobilitet for personer og varer under de bedst mulige sociale, miljømæssige og sikkerhedsmæssige forhold og integrering af alle transportmåder under hensyntagen til deres komparative fordele. Man har i disse retningslinjer identificeret projekter af fælles interesse, hvis gennemførelse skal bidrage til udvikling af nettet i hele Fællesskabet.

Valget at udpege korridor nr. 4 byggede derfor på ovennævnte kriterier og fulgte retningslinjerne i fællesskabslovgivningen.

Tidsplanen for færdiggørelsen af det afsnit af korridor nr. 4, der ligger mellem Sofia og grænsen mellem Bulgarien og Grækenland ved Kulata, afhænger hovedsageligt af den bulgarske regerings beslutninger.

4. Bulgariens forpligtelse til at bidrage til skabelse af Natura 2000-netværket med udpegelse af særlige bevarelsesområder, som angivet i Habitat-direktivet⁽²⁾ og særlige beskyttelsesområder, som angivet i fugledirektivet⁽³⁾ opstår ved tiltrædelsen.

Kommissionen er ikke i en position, hvor den kan vurdere, om de bulgarske myndigheders eventuelle udpegelse af Kresna-slugten som et Natura 2000-område kommer til at finde sted før planlagt anlæg af motorvejen Sofia — Kulata eller hvad den endelige beslutning om forløbet af denne motorvej bliver.

5. Kommissionen har gentagne gange ved mange lejligheder og på forskellige planer understreget, at Fællesskabets finansieringsinstrumenter kun accepterer at finansiere projekter, der er i overensstemmelse med Fællesskabets regelramme, hvad angår miljø. Dette gælder navnlig, når det drejer sig om nødvendigheden af at vurdere projekternes påvirkning af miljøet på grundlag af bestemmelser i lighed med bestemmelserne i direktivet og om miljøindvirkningsvurdering⁽⁴⁾.

En del af Kresna-slugten er opført i den seneste fortegnelse over vigtige fugleområder, som er udarbejdet af Bird Life International i 2000. Kommissionen mener derfor, at dette er et vigtigt område, når det drejer sig om naturbevaring ved anvendelse af ISPA-instrumentet. Hvis Bulgarien derfor anmoder om bistand fra Fællesskabet gennem ISPA til anlæg af afsnittet Sofia-Kulata på korridor 4, vil Kommissionen sikre, at der foretages en passende miljøvurdering i henhold til EIA-direktiverne og i henhold til artikel 6, stk. 3, i Habitat-direktivet.

Bulgarien har endvidere i lighed med alle de andre ansøgerlande, forpligtet sig til at overholde Fællesskabets miljømæssige regelramme, selv før tiltrædelse, hvad angår hvert enkelt nyt investeringsprojekt. Dette sikrer derfor også, at projekter, som finansieres i Bulgarien gennem andre kilder end fællesskabskilder, skal overholde de standarder, der er fastsat i Fællesskabets miljøregelramme. Udover direktivet om miljøvurderingsindvirkning skal direktiverne om habitat og fugle også overholdes.

Ved hjælp af disse instrumenter vil Kommissionen gøre sit yderste for at sikre, at den rige biodiversitet i Bulgarien beskyttes i overensstemmelse med Fællesskabets regelramme.

⁽¹⁾ EFT L 228 af 9.9.1996.

⁽²⁾ Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper og vilde dyr og planter, EFT L 206 af 22.7.1992.

⁽³⁾ Rådets direktiv 79/409/EØF af 2. april 1979 om bevaring af vilde fugle, EFT L 103 af 25.4.1979.

⁽⁴⁾ Rådets direktiv 97/11/EF af 3. marts 1997 om ændring af direktiv 85/337/EØF om vurdering af visse offentlige og private projekters indvirkning på miljøet, EFT L 73 af 14.3.1997.

(2002/C 277 E/208)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1317/02

af Elspeth Attwooll (ELDR) til Kommissionen

(29. april 2002)

Om: Fiskeimport til Polen

Fiskeriindustrien i Det Forenede Kongerige, og i særdeleshed på Shetlandsøerne, bliver for øjeblikket nægtet lige adgang til det polske marked for deres fiskeprodukter i sammenligning med deres norske kolleger. Importafgifterne på britisk import af fisk anvendes stadig, mens Norge får særlig gunstig adgang i henhold til en tosidet aftale med Polen.

Kommissionen har for nylig på Fællesskabets vegne indgået aftale om en tillægsprotokol til Europa-aftalen EU/Polen om gradvis udligning af importafgifterne på fiskeriprodukter. Vil Kommissionen redegøre for de aftalte foranstaltninger og bekræfte den dato, de endelig træder i kraft?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(3. juni 2002)

Kommissionen kan bekræfte den situation, der beskrives af det ærede medlem. Rådet har godkendt tillægsprotokollen om gensidige handelsindrømmelser for fiskerivarer mellem EU og Polen. Indtil Polens interne procedurer er blevet afsluttet, gennemføres de specifikke bestemmelser om toldnedsættelser i form af autonome foranstaltninger. Polen vil på sin side også anvende de i protokollen indeholdte handelsindrømmelser i form af autonome foranstaltninger uden at afvente afslutningen af dets langvarige interne procedurer, der fører til protokollens formelle ikrafttrædelse. Det forventes, at begge parter vil iværksætte de autonome foranstaltninger pr. 1. juli 2002, forudsat de nødvendige procedurer er blevet afsluttet.

De aftalte foranstaltninger er gensidige og kan skitseres som følger:

- For alle fiskerivarer med undtagelse af sildevarer indrømmer de to parter hinanden toldnedsættelser, fordelt på tre lige store etaper: $\frac{1}{3}$ af toldsatsen for mestbegünstigede nationer (MFN) ved ikrafttrædelsen, endnu en nedsættelse på $\frac{1}{3}$ et år senere og frihandel to år efter foranstaltningernes ikrafttrædelse.

- For sildevarer indrømmer de to parter hinanden toldnedsættelser i tre etaper: 30 % af MFN-toldsatsen ved ikrafttrædelsen, endnu en nedsættelse på 30 % et år senere og frihandel to år efter foranstaltningernes ikrafttrædelse.
- De toldkontingenter, som EU allerede har indrømmet Polen, vil fortsat være gældende. For varer, der indføres til EU ud over toldkontingentmængderne, anvendes de toldnedsættelser, der er skitseret ovenfor.

(2002/C 277 E/209)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1334/02

af María Sornosa Martínez (PSE) til Kommissionen

(8. maj 2002)

Om: Golfbaner og omledning af Ebro (den nationale plan for vandressourcerne — Spanien)

Miljøorganisationen Greenpeace har netop offentliggjort en klage, hvori den hævder og argumenterer for, at de vandmængder, som vil blive transporteret ved omlægningen af Ebro (og som indgår i den nationale plan for vandressourcerne) vil blive brugt til vanding af de mange golfbaner, som er projekteret i de afvandsingsområder, hvor der er for lidt vand. Miljøorganisationen har talt hele 66 nye projekter for sport og turisme med tilhørende hotel- og boligbyggeri i det østlige Spanien. Ifølge oplysningerne fra Greenpeace er der planer om at anlægge 34 golfbaner i Murcia provinsen, 24 i Alicante, fem i Valencia og tre i Castellón. Desuden er der forlydender om, at der vil ske nyklassificering af arealer med henblik på opførelse af sommerhuse og nye golfbaner.

I sit svar på undertegnedes forespørgsel om »Golfbaner og forvaltning af vandressourcerne i EU« (E-0811/01 ⁽¹⁾) svarede Kommissionen, at en af foranstaltningerne i direktiv 2000/60/EF ⁽²⁾ går ud på at foretage en analyse af forholdene i flodbækkenet og den belastning, området er udsat for. Desuden skal der tages hensyn til brugen af vand, kunstgødning og andre kemiske stoffer (som det er tilfældet på golfbanerne).

Ganske vist er der forskellige frister for gennemførelsen af de nævnte foranstaltninger, men samtidig gælder i fællesskabsbestemmelserne det princip (som er fastslået i EU-traktaten), at der ikke må ske forringelser samt den gældende retspraksis, ifølge hvilken direktivets principper skal overholdes fra tidspunktet for vedtagelsen.

Kommissionen er stadig ved at behandle en række klager fra borgere om modsætningen mellem Spaniens nationale plan for vandressourcerne og den europæiske strategi for bæredygtig udvikling (og navnlig den manglende overholdelse af den gældende fællesskabsret), ligesom tilfældet med de projekterede golfbaner er et af symptomerne på planens manglende bæredygtighed. Finder Kommissionen på denne baggrund ikke, at realiseringen af de 66 nævnte anlæg i Østspanien er i klar modstrid med principperne i rammedirektivet om vand og med traktatens princip om, at der ikke må ske forringelser?

Mener Kommissionen ikke, at dens udtalelse om de klager fra borgerne, som den har modtaget om den nationale plan for vandressourcerne, også bør indeholde en evaluering af det særlige spørgsmål og golfbanernes behov for vand?

⁽¹⁾ EFT C 340 E af 4.12.2001, s. 99.

⁽²⁾ EFT L 327 af 22.12.2000, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(14. juni 2002)

Kommissionen har modtaget et eksemplar af den spanske lov om landets nationale plan for vandressourcerne, nr. 10/2001, som flere steder omtaler brugen af omledt vand, især artikel 17. I denne artikel står der, at dette vand skal benyttes til at komplettere den nuværende vandforsyning og garantere

drikkevandsforsyningen nu og i fremtiden. Et andet formål er at forbedre grundvandsmagasinernes tilstand. Endelig står der i tredje afsnit, at vandet kan udnyttes til bestående vanding af afgrøder (i overensstemmelse med vandforvaltningsplanen for hvert enkelt flodbækken). Der står ligeledes, at det hverken er muligt at etablere nye områder med vanding eller udvide eksisterende områder.

Kommissionen ser positivt på, at det er gjort til et centralt punkt, at der er særlige kriterier og betingelser for brugen af det omløste vand. For så vidt angår vanding, stilles der i den spanske lov om planen for vandressourcerne den betingelse, at det omløste vand ikke må anvendes til ny eller forøget vanding og heller ikke til dækning af efterspørgsel efter andet end drikkevand. Det er Kommissionens opfattelse, at den manglende mulighed for at etablere nye områder med vanding ved hjælp af det omløste vand også må udelukke brug af vandet til at anlægge nye golfbaner.

I den strategiske miljøvurdering af den spanske nationale plan for vandressourcerne (herefter kaldet »SEA«), som blev færdig i januar 2002, fremlægger de spanske myndigheder deres analyse af situationen og forventningerne til landets vandressourcer, idet man går nærmere ind på miljøvirkninger og knaphedsproblemer. Man indkredser ligeledes de vigtigste miljømæssige konsekvenser af vandmangel og mulige forbedringer, hvis den foreslåede vandomledning skulle blive en realitet.

Dokumentet er på over 150 sider og yderst detaljeret. Kommissionen har afsluttet sin første tekniske gennemgang af »SEA«. Følgelig har Kommissionen svaret den spanske ansvarlige for vanddirektoratet med en række bemærkninger, kommentarer og forespørgsler.

Derfor er det Kommissionens hensigt at fortsætte sin dialog med de spanske myndigheder for at sikre sig, at den relevante fællesskabsret efterkommes i fuldt omfang.

(2002/C 277 E/210)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1336/02
af Giovanni Pittella (PSE) til Kommissionen

(8. maj 2002)

Om: Skolegang for børn af migrantarbejdstagere

Direktiv 77/486/EØF⁽¹⁾ om skolegang for børn af migrantarbejdstagere er i vidt omfang ikke blevet fulgt i medlemslandene (i Belgien er det aldrig blevet indarbejdet i den nationale lovgivning, hvilket ligeledes gælder for Danmark, Frankrig, Tyskland, Det Forenede Kongerige, Irland og Luxembourg — i de andre medlemslande er det i det mindste indarbejdet i den nationale lovgivning, men jeg kender ikke nogen eksempler på, at det er blevet anvendt).

Dette direktiv forpligter medlemsstaterne til »samordnet med den normale undervisning at fremme undervisningen i modersmålet og i hjemlandets kultur« for familiemedlemmer til arbejdstagere, der kommer fra andre medlemsstater, i samarbejde med oprindelseslandene.

Kommissionen har for nylig forelagt et handlingsprogram med henblik på at fremme arbejdstagernes mobilitet i EU og få etableret egentlige europæiske arbejdsmarkeder, hvilket kaster nyt lys over problemerne i forbindelse med migration mellem medlemsstater.

Betydningen af ekstraundervisning i modersmålet og i hjemlandets kultur for familiemedlemmer til arbejdstagere, der flytter fra en medlemsstat til en anden, blev allerede fremhævet i direktiv 77/486/EØF, og denne undervisning bør med så meget desto større ret styrkes og prioriteres i den nuværende situation.

Vil Kommissionen på baggrund af ovenstående tage hensyn til problemerne i forbindelse med undervisning af børn af arbejdstagere, der flytter fra en medlemsstat til en anden, og rette særlig opmærksomhed mod denne befolkningsgruppe i sine programmer vedrørende uddannelse og erhvervsuddannelse?

Vil Kommissionen genlancere indholdet af direktiv 77/486/EØF på baggrund af de nye politikker til nedbrydelse af hindringerne for arbejdstagernes mobilitet i EU?

⁽¹⁾ EFT L 199 af 6.8.1977, s. 32.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(27. juni 2002)

Kommissionen forstår den bekymring, som det ærede medlem udtrykker med hensyn til undervisning i modersmål i de værtslande, hvor der lever børn af vandrende arbejdstagere, særlig i en tid, hvor beskæftigelsesmæssig og geografisk mobilitet er væsentlige elementer i de europæiske politikområder.

Direktiv 77/486, som det ærede medlem henviser til, fastslår i artikel 3, at »medlemsstaterne træffer i overensstemmelse med deres nationale forhold og deres retssystemer og i samarbejde med hjemlandene egnede foranstaltninger med henblik på, samordnet med den normale undervisning, at fremme undervisningen i modersmålet og i hjemlandets kultur«. Manglen på en specifik bindende kraft, hvad angår denne artikel, er i overensstemmelse med EF-traktatens artikel 149, der fastslår, at »Fællesskabet bidrager til udviklingen af et højt uddannelsesniveau ved at fremme samarbejdet mellem medlemsstaterne (...) med fuld respekt for medlemsstaternes ansvar for undervisningsindholdet og opbygningen af uddannelses-systemerne.«

Kommissionens strategi i forbindelse med gennemførelsen af artikel 3 bygger på samarbejde ud fra en erkendelse af mangler og en tilskyndelse til at opnå fremskridt gennem en fastlæggelse af prioriteter inden for Socrates-programmet, og bekræfter dermed Kommissionens langvarige engagement med hensyn til støtte til initiativer, der skal forbedre uddannelsen af børn af vandrende arbejdstagere. I den nuværende fase af Socrates (2000-2006), styrkes dette engagement faktisk, idet denne målgruppe hører til en af hovedprioriteterne, for så vidt angår alle aktioner.

Dertil kommer, at Kommissionens rapport ⁽¹⁾, der udkom for nylig, om »Uddannelsessystemernes konkrete fremtidige mål« udtrykkeligt omtaler samfundets udvikling, især ved at fremme demokratiet og nedbringe forskelle og uligheder mellem individer og grupper og ved at fremme den kulturelle mangfoldighed. Rapporten slår også fast, at læring af fremmedsprog som en del af uddannelse og erhvervsuddannelse er væsentlig ikke kun med henblik på den enkelte kulturelle berigelse, men også som et bidrag til mobilitet og europæisk konkurrencedygtighed.

Kommissionen anerkender derfor fuldt ud problemerne med at undervise børn af vandrende arbejdstagere og bestræber sig aktivt på at samarbejde med medlemsstaterne for at løse disse, men den har ingen planer om at foreslå en revision af det pågældende direktiv.

⁽¹⁾ Bilag til Rådets konklusioner af 12. februar 2002, EFT C 58 af 5.3.2002.

(2002/C 277 E/211)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1338/02**af Ilda Figueiredo (GUE/NGL) til Kommissionen**

(13. maj 2002)

Om: Afskaffelse af den fælles landbrugspolitik og landbrugsforhandlingerne i WTO-regi

Ifølge en artikel i »The Guardian«, som har været offentliggjort i den portugisiske presse, har dette dagblad haft adgang til dokumenter, hvor der slås til lyd for en forhandlingsstrategi, som giver Kommissionen mulighed for under WTO-forhandlingerne at give køb på landbrugssektoren til gengæld for at opnå øget liberalisering og adgang til visse sektorer i tredjelande, som f.eks. telekommunikation, finansielle tjenesteydelser, energisektoren og direkte investeringer.

En gradvis afskaffelse af den fælles landbrugspolitik skulle ifølge artiklen være prisen herfor. Man må huske på, at de forskellige bilaterale aftaler og GATT-runder har ført til en omfattende liberalisering inden for den internationale handel med landbrugsprodukter, hvilket har bragt princippet om fællesskabspræference i fare og først og fremmest er kommet de store multinationale selskaber i landbrugsindustri- og levnedsmiddelsektoren til gode. Landbruget befinder sig i en konstant krise med en drastisk reduktion i arbejdsstyrken og i antallet af bedrifter, øget vertikalisering, koncentration og intensivering af produktionen og de deraf følgende velkendte risici for fødevarer sikkerheden. De seneste reformer af den fælles landbrugspolitik har ikke bidraget til løsning af de alvorligste problemer og har forstærket nogle af urimelighederne, navnlig med hensyn til fordeling af støtten mellem de forskellige produktioner, producenter og lande.

Kan Kommissionen på baggrund heraf besvare følgende spørgsmål:

- Er omtalte artikel sandfærdig?
- På hvilken måde vil ovennævnte strategi i bekræftende fald komme landbrugerne, og i særdeleshed de små og mellemstore landbrugere og familiebedrifterne til gode, når også forslagene om at afskaffe landbrugspolitikens markedsordninger og samfinansiere landbrugsudgifterne (som foreslået for kandidatlandenes vedkommende) tages med i betragtning?
- Hvilke risici indebærer denne strategi for, at EU bliver bragt i et afhængighedsforhold på levnedsmiddel- og landbrugsområdet, navnlig med hensyn til vegetabiliske proteiner? Og hvilke risici indebærer den for fødevarer sikkerheden?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(24. juni 2002)

Kommissionen har ikke kendskab til den artikel, som det ærede medlem omtaler.

Fællesskabets holdning under Verdenshandelsorganisationens (WTO) landbrugsforhandlinger er fastsat i det forhandlingsforslag, som Rådet vedtog i oktober 1999 og Rådets (landbrugsministrene) konklusioner (den 20. og 21. november 2000). Kommissionen forhandler inden for de rammer, som Rådet har udstukket.

(2002/C 277 E/212)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1347/02

af Robert Evans (PSE) til Kommissionen

(13. maj 2002)

Om: Bestemmelser om social sikring

Kan Kommissionen give nærmere oplysninger om den aktuelle situation vedrørende medlemsstaternes forpligtelser over for de borgere, som flytter til et andet EU-land, for så vidt angår fortsat udbetaling af sociale ydelser?

I min valgkreds bor en vælger, som har modtaget invaliditetsydelse og som ønsker at flytte til Belgien, hvor han vil bo sammen med sin partner. Han har tilsyneladende ret til fortsat at modtage handicapydelse (Incapacity Benefit) men ikke invaliditetsydelse (Disability Allowance).

Kan Kommissionen redegøre nærmere herfor?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(20. juni 2002)

Kommissionen ønsker at fastslå, at medlemsstaterne i forbindelse med den fri bevægelighed for personer i EU principielt skal give de personer, der er bosat på en anden medlemsstats område, de socialsikringsydelse, som er erhvervet i henhold til medlemsstaternes lovgivning. Dette er tilfældet med den britiske handicapydelse.

Imidlertid er der i de EU-bestemmelser, som vedrører koordineringen af de nationale socialsikrings-systemer, herunder især forordning (EØF) nr. 1408/71 (⁽¹⁾), fastsat visse undtagelser fra princippet om eksport af ydelser, især i tilfælde af særlige ikke-bidragsspligtige ydelser, der har til formål enten at dække de relevante risici i stedet for eller som tillæg til andre ydelser eller udelukkende at sikre særlig beskyttelse af handicappede. Derfor står der i bestemmelserne for det system, som er fastlagt ved denne forordning, at sådanne ydelser, såfremt de er anført i bilag IIa, skal indgå i et særligt system, der kun sikrer, at ydelser fastsat i medlemsstatens lovgivning skal gives til modtagere, der er bosat på medlemsstatens område (⁽²⁾). Denne liste omfatter også den britiske invaliditetsydelse.

Der blev sat spørgsmålstejn ved gyldigheden af Rådets forordning (EØF) nr. 1247/92 i sag C-20/96, Snares mod Adjudication Officer. I denne sag fastholdt Domstolen, at de ændringsforslag, som blev indført ved forordning (EØF) nr. 1247/92, virkede som en beskyttelse af vandrende arbejdstageres interesser i overensstemmelse med artikel 51 (nu artikel 42) i EF-traktaten. Dette skyldes, at en sådan person kan være berettiget til disse særlige ikke-bidragsspligtige ydelser i den medlemsstat, hvor han er bosat, uden tidligere at have været medlem af denne medlemsstats sociale sikringssystem, og medlemsstaten, hvor arbejdstageren er bosat, skal i givet fald tage beskæftigelses-, opholds- og forsikringsperioder, der er tilbragt i andre medlemsstater, i betragtning. Domstolen konkluderede derfor, at EU's lovgivere havde ret til at vedtage forordning (EØF) nr. 1247/92. Denne konklusion blev bekræftet af Domstolen i Partridge-sagen (C-297/96) i præmis 29, i Jauch-sagen (C-215/99) i præmis 21 og i Leclere-sagen (C-43/99) i præmis 32.

I Snares-dommen, hvor Domstolen udelukkende har taget stilling til spørgsmålet om gyldigheden af Rådets forordning (EØF) nr. 1247/92, bekræftede Domstolen i princippet foreneligheden med EF-traktaten af en sådan undtagelse fra princippet om muligheden for eksport af sociale sikringsydelser, især med hensyn til ydelser, der snævert er knyttet til specifikke økonomiske og sociale forhold. Domstolen tog ikke stilling til forudsætningerne for at medtage den enkelte særlige ydelse i bilag IIa på grundlag af dens kendetegn i den nationale lovgivning, og følgelig heller ikke til spørgsmålet, om medtagelsen af ydelserne i bilaget helt generelt er korrekt. Domstolen har imidlertid suppleret denne retspraksis med de domme, der blev fastlagt i sagerne Jauch og Leclere. I disse domme mente Domstolen, at undtagelsen fra muligheden for eksport af sociale ydelser som følge af, at visse ydelser er medtaget i bilag IIa, ikke er forenelig med princippet om arbejdstagerens fri bevægelighed, som er fastlagt i EF-traktaten, især i de tilfælde, hvor disse ydelser ikke er særlige ydelser, men vedrører de traditionelle områder for den sociale sikring.

I lyset af denne retspraksis er Kommissionen i øjeblikket ved at undersøge, om de ydelser, der er anført i bilag IIa, altid er i overensstemmelse med de kriterier, som Domstolen har fastlagt for at begrunde, at ydelser ikke kan eksporteres. Denne undersøgelse vedrører alle ydelserne i bilaget, herunder den britiske invaliditetsydelse. Hvis nogle ydelser ikke er i overensstemmelse med disse kriterier, vil Kommissionen foreslå, at den lovgivende myndighed i EU fjerner disse fra bilag IIa, hvis man føler, at disse ikke længere er berettigede, og fremlægger forslag til lovændringer eller endog indleder en overtrædelsesprocedure.

(¹) Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere, selvstændige erhvervsdrivende og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT L 149 af 5.7.1971), som er ajourført ved forordning (EF) nr. 118/97 af 2. december 1996 (EFT L 28 af 30.1.1997).

(²) Jf. artikel 4, stk. 2, litra a), og artikel 10, litra a), i forordning (EØF) nr. 1408/71, som blev indført ved forordning (EØF) nr. 1247/92 af 30. april 1992 (EFT L 136 af 19.5.1992).

(2002/C 277 E/213)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1354/02
af Carlos Carnero González (PSE) til Kommissionen

(6. maj 2002)

Om: Europa-Kommissionens holdning til anvendelsen af kernekraft i EU

I sine udtalelser i slutningen af april gjorde medlem af Kommissionen, Loyola de Palacio, sig offentligt entydigt til talsmand for anvendelse af kernekraft i EU, så Unionen kan overholde de tilsagn, den afgav i Kyoto. Hun bekræftede dermed sine tidligere udtalelser, som foranledigede undertegnede til at indgive en forespørgsel den 4. februar (E-0133/02 (¹)), der blev besvaret så lakonisk, at der i den tekst, som blev modtaget den 2. april blot stod: »Der gøres rede for Kommissionen holdning til kernekraft i grønbogen om energiforsyningsikkerhed fra november 2000. De udtalelser, som De henviser til, skal betragtes som udtalelser fra et hvilket som helst medlem af Kommissionen i denne sammenhæng.« I dag oplyser pressen dog, at medlem af Kommissionen, Margot Wallström, imødegår Loyola de Palacios udtalelser. Undertegnede er således enig med Margot Wallström og muligvis med flertallet i den offentlige mening.

Hvad er Kommissionens officielle holdning til kernekraft: Er den i overensstemmelse med Margot Wallströms eller Loyola de Palacios holdning?

(¹) EFT C 172 E af 18.7.2002, s. 151.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio*(28. maj 2002)*

Som det ærede medlem ganske rigtigt gør opmærksom på, er Kommissionens holdning til kernekraft klart skitseret i grønbogen »På vej mod en europæisk strategi for energiforsyningssikkerhed«⁽¹⁾.

Enhver erklæring fra et medlem af Kommissionen skal således udelukkende ses i lyset af dette dokument.

Det ærede medlem henvises desuden til Kommissionens svar på mundtlig forespørgsel H-0287/02 om samme emne, som blev givet i spørgetiden under Europa-Parlamentets samling i maj 2002⁽²⁾.

⁽¹⁾ KOM(2000) 769 endelig udg.

⁽²⁾ Skriftligt svar den 14.5.2002.

(2002/C 277 E/214)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1360/02
af Gerhard Schmid (PSE) til Kommissionen***(14. maj 2002)*

Om: Lovgivning om fremstilling og markedsføring af narkotika i ansøgerlandene

1. Hvilke ansøgerlande har omsat Rådets direktiv 92/109/EØF⁽¹⁾ om fremstilling og markedsføring af visse stoffer, der benyttes ved ulovlig fremstilling af narkotika og psykotrope stoffer, i deres lovgivning?
2. I hvilke lande er der behov for forbedringer?
3. Hvor er der ganske nøjagtigt behov for forbedringer?

⁽¹⁾ EFT L 370 af 19.12.1992, s. 76.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen*(26. juni 2002)*

Som led i førtiltrædelsesstrategien er kandidatlandene ved at indrette deres lovgivning efter EU-lovgivningen. Kommissionen følger denne proces via kandidatlandenes nationale programmer for overtagelse af den gældende EU-ret og afholder desuden screeningsmøder om de relevante EU-bestemmelser, ligesom den vurderer de ajourførte og detaljerede oplysninger om den lovgivningsmæssige udvikling som led i forhandlingsprocedurerne. For Tyrkiets vedkommende er der ved at blive gennemført en lovgivningsgang, der bl.a. skal indkredse huller i den tyrkiske lovgivning i forhold til EU-lovgivningen.

Ifølge de foreliggende oplysninger har kandidatlandene indført foranstaltninger, som enten specifikt vedrører kontrol og overvågning af handelen med stoffer, som kan benyttes ved ulovlig fremstilling af narkotika, eller regulerer spørgsmålet under en mere generel lovgivning. Det drejer sig nærmere bestemt om følgende love: Polen vedtog lov nr. 125/1367 den 6. september 2001. Ungarn har for nylig revideret sine bestemmelser gennem statsligt dekret nr. 272/2001 (.XII.21.) Korm., som trådte i kraft den 1. januar 2002. Slovenien vedtog en lov om narkotikaprækursorer (Ur.l. RS, št. 94/2000) i 2000. Samme år vedtog Den Slovakiske Republik lov nr. 268/2000, og Rumænien vedtog lov nr. 143/2000. Litauen har hovedsagelig reguleret spørgsmålet gennem lov nr. VIII-1207 af 1. juni 1999. Cypern vedtog en bekendtgørelse om prækursorer (fremstilling og markedsføring) i 2001. Estland har udstedt en bekendtgørelse om proceduren for håndtering af prækursorer (nr. 231 af 28. november 1997). Letland kontrollerer handelen med disse stoffer gennem en lov fra 1996, som er blevet gennemført ved forskellige bekendtgørelser. I en række andre lande er foranstaltningerne til kontrol og overvågning af narkotikaprækursorer ikke indeholdt i en særlig lov, men i en generel lov om ulovlige narkotiske stoffer. I Den Tjekkiske Republik er direktivet blevet gennemført i national ret ved lov nr. 167/1998 Coll. om afhængigheds-

skabende stoffer (ændret i 1999). Situationen er den samme i Bulgarien: Bulgariens lov om kontrol med narkotiske stoffer og prækursorer blev vedtaget i marts 1999. Det samme gælder Malta, hvis bekendtgørelse om farlige narkotiske stoffer danner grundlaget for gennemførelsen af direktivet. I Tyrkiet blev lov nr. 2313 af 1933 om kontrol med narkotiske stoffer ændret i 1996 ved lov nr. 4208. Herefter kræves der ved fremstilling, import, eksport, overførsel, besiddelse, køb og salg af stoffer, der er opført i tabel I og II til FN's konvention mod ulovlig handel med narkotiske midler og psykotrope stoffer fra 1988 tilladelse fra Sundhedsministeriet. Det er strafbart ikke at indhente en sådan tilladelse.

(2002/C 277 E/215)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1376/02
af Michael Cashman (PSE) til Kommissionen

(14. maj 2002)

Om: Elektromagnetiske felter

Kan Kommissionen bekræfte, at de europæiske konformitetsnormer for basisstationer forventes offentliggjort i juli 2002 og forsikre, at denne tidsplan vil blive overholdt? Kan Kommissionen bekræfte, at der i normerne for fastlæggelse af betingelser for opsætningen af antenner vil blive taget hensyn til andre eksisterende anlæg og emissioner herfra?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(28. juni 2002)

Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/5/EF af 9. marts 1999 om radio- og teleterminaludstyr samt gensidig anerkendelse af udstyrets overensstemmelse⁽¹⁾ (herefter benævnt direktivet om radio- og teleterminaludstyr), hvori er fastsat bestemmelser om radioudstyr (herunder mobiltelefonmaster), forpligter producenterne til at sørge for, at udstyret er sikkert.

I henhold til direktivets artikel 3, stk. 1, litra a), har producenter bl.a. en generel forpligtelse til at beskytte brugeren og enhver anden person mod sundhedsmæssige risici i forbindelse med radioudstyr, som anvendes til det formål, det er bestemt til. Artikel 7, stk. 2, i samme direktiv giver nationale myndigheder mulighed for at fastsætte begrænsninger for den påtænkte anvendelse af radioudstyr for at beskytte folkesundheden. Disse begrænsninger kan bl.a. være minimumsafstande mellem telefonmaster og befolkede områder.

I Rådets henstilling 1999/519/EF af 12. juli 1999⁽²⁾ gives der retningslinjer vedrørende de sikkerhedsregler, der skal overholdes. I denne henstilling opfordres medlemsstaterne til at begrænse befolkningens eksponering for elektromagnetiske felter på mellem 0 Hz og 300 GHz til bestemte niveauer. Basisrestriktioner og referenceniveauer i henstillingen har til formål at sikre, at brugerne får et højt beskyttelsesniveau mod potentielle akutte og langsigtede virkninger af ikke-ioniserende stråling fra radioudstyr.

Kommissionen har ved mandat M/305 anmodet de europæiske standardiseringsorganisationer om at sikre, at udstyr, der markedsføres og/eller tages i brug, er i overensstemmelse med direktivet om radio- og teleterminaludstyr. Den Europæiske Komité for Elektroteknisk Standardisering (Cenelec) har imødekommet denne anmodning og medtaget en række standarder for basisstationer i sit arbejdsprogram.

Cenelec udvikler bl.a. følgende standarder:

- Harmoniserede standarder vedrørende markedsføring af basisstationer. Disse standarder sikrer ensartede krav til disse produkter i Fællesskabet. De sikrer, at en basisstation, der opsættes separat, ikke eksponerer offentligheden (eller arbejdstagerne) for højere niveauer end dem, som Rådet har anbefalet, eller som på anden måde er fastsat ved lov. Denne standard blev endeligt vedtaget ved afstemning den 24. maj 2002.
- En harmoniseret standard vedrørende ibrugtagning af basisstationer i tilfælde, hvor der også er andre eksponeringskilder. Ved hjælp af denne standard vil netoperatøren kunne afgøre, i hvilket omfang sikkerhedszonen omkring basisstationen skal udvides af hensyn til andre eksponeringskilder. Det tekniske udkast til denne standard vil foreligge i september 2002, hvorefter det vil tage ca. seks måneder, inden den kan vedtages.

- En harmoniseret standard for in-situ måling af eksponeringsniveauer. Det tekniske arbejde i forbindelse med denne standard, der vil udgøre en harmoniseret metode til måling af den reelle eksponering i marken, skal gøres færdigt inden udgangen af 2002. Denne standard vil primært blive anvendt af offentlige myndigheder til at give borgere, der ønsker oplysninger om eksponeringsniveauet i deres hjem, på arbejdspladsen osv., et præcist svar.
- Det ærede parlamentmedlems opmærksomhed henledes ligeledes på udtalelsen fra Den Videnskabelige Komité for Toksicitet, Økotoksicitet og Miljø — afgivet på opfordring af Kommissionen — i hvilken den bekræftede de af Rådet anbefalede maksimumsgrænser. Denne udtalelse findes på webstedet Europa ⁽³⁾.

⁽¹⁾ EFT L 91 af 7.4.1999.

⁽²⁾ EFT L 199 af 30.7.1999.

⁽³⁾ Rapport om gennemførelsen af Rådets henstilling om begrænsning af befolkningens eksponering for elektromagnetiske felter (0 Hz-300 GHz), jf. http://europa.eu.int/comm/food/fs/sc/sct/outcome_en.html.

(2002/C 277 E/216)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1380/02

af Paul Lannoye (Verts/ALE) til Kommissionen

(14. maj 2002)

Om: Indførsel af levnedsmidler og levnedsmiddelingredienser fra tredjelande

Det fastsættes i artikel 9 i direktiv 1999/2/EF ⁽¹⁾ blandt andet, at et levnedsmiddel, der er behandlet med ioniserende stråling, kun må indføres fra tredjelande, hvis det er behandlet på et bestrålingsanlæg, der er godkendt af Fællesskabet, og som er opført på den liste, der er udarbejdet af Kommissionen.

Kan Kommissionen offentliggøre denne liste over anlæg?

I Brasilien tillades bestråling af praktisk talt alle levnedsmidler og særlig af frugt. Bestråling af appelsiner er tilladt for at forlænge holdbarheden inden salg. Desuden kan frugtsaft, frugtsaftkoncentrat og frugtpulp bestråles for at kontrollere den mikrobielle kontaminering.

I betragtning af, at en stor del af den appelsinsaft, der findes på det europæiske marked, er fremstillet på grundlag af koncentrat og frugtpulp fra Brasilien, og at det er vanskeligt eller rettere umuligt at kontrollere, om en frugtsaft er blevet strålebehandlet, hvordan kan man da være sikker på, at den appelsinsaft, der findes på vort marked, ikke har været udsat for denne form for behandling?

⁽¹⁾ EFT L 66 af 13.3.1999, s. 16.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(21. juni 2002)

I henhold til artikel 9, stk. 1, tredje led, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/2/EF om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om levnedsmidler og levnedsmiddelingredienser, som er behandlet med ioniserende stråling, må bestrålede levnedsmidler kun indføres fra tredjelande, hvis de er behandlet på et bestrålingsanlæg, der er godkendt af Fællesskabet. Hidtil har der været ansøgninger om godkendelse af bestrålingsanlæg i Sydafrika og Ungarn. Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret under Kommissionen har kontrolleret anlæggene og undersøgt kontrolkapaciteten hos de ansvarlige myndigheder i disse lande. Rapporterne kan ses på følgende websted for Europa-Kommissionens Generaldirektorat (GD) for Sundhed og Forbrugerbeskyttelse: http://europa.eu.int/comm/food/fs/inspections/fi/reports/index_en.html.

Når man i anlæggene og hos myndighederne har fulgt henstillingerne fra Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret op, vil Kommissionen fremsætte forslag om en formel godkendelse af anlæggene.

I henhold til de oplysninger, der foreligger, bestråles appelsiner hverken i Brasilien eller i noget andet land, hvad enten det drejer sig om friske appelsiner eller en form for et bearbejdet produkt. Appelsinsaft og appelsinkoncentrat skal transporteres ved -5°C for at undgå, at de bliver sure. Bestråling ville kun være en fordel, hvis man kunne undgå opbevaring i kølerum.

Kommissionen modtager med glæde enhver relevant oplysning, hvis en sådan findes, om bestråling af appelsiner i tredjelande.

I overensstemmelse med artikel 7, stk. 3, i direktiv 1999/2/EF har Kommissionen givet Den Europæiske Standardiseringsorganisation (CEN) mandat til at standardisere metoder til udpegning af bestrålede levnedsmidler. Hidtil har CEN standardiseret otte metoder. Oplysninger om metoderne findes på nedenstående websted for Europa-Kommissionens Generaldirektorat for Sundhed og Forbrugerbeskyttelse: http://europa.eu.int/comm/food/fs/sfp/sfp_index_en.html

Nogle af de metoder, CEN har standardiseret, kan anvendes i denne forbindelse, f.eks. EN 13784 og eventuelt EN 1788 for appelsiner, EN 1787 for appelsinsaft og EN 13783 for alle appelsinprodukter. På nuværende tidspunkt foreligger der dog ikke noget videnskabeligt bevis for deres pålidelighed.

(2002/C 277 E/217)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1381/02

af Paul Lannoye (Verts/ALE) til Kommissionen

(14. maj 2002)

Om: Tilladelse fra Belgien til behandling af levnedsmidler og levnedsmiddelingredienser med ioniserende stråling

I henhold til artikel 4, stk. 6, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/2/EF⁽¹⁾ om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om levnedsmidler og levnedsmiddelingredienser, som er behandlet med ioniserende stråling, er »Liste over medlemsstaternes tilladelser vedrørende levnedsmidler og levnedsmiddelingredienser, som det er tilladt at behandle med ioniserende stråling« offentliggjort i EFT C 43 af 16.2.2002, s. 18.

For Belgiens vedkommende svarer denne liste ikke til de tilladelser vedrørende ioniserende stråling, som var fastsat ved ministeriel bekendtgørelse af 16. juli 1980 (og senere ændringer), som foruden de tilladelser, der nævnes i EFT C 43 af 16.2.2002, s. 18, tillader behandling med ioniserende stråling af:

- jordbær
- arabisk gummi
- visse tørrede grønsager
- kogte, pillede eller dybfrosne rejer
- maskinudbenet fjerkrækød og
- æggehvite.

Hvorledes forklarer Kommissionen disse uoverensstemmelser? Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for at sikre pålideligheden i de oplysninger, medlemsstaterne meddeler om tilladelser til behandling af levnedsmidler og levnedsmiddelingredienser med ioniserende stråling?

⁽¹⁾ EFT L 66 af 13.3.1999, s. 16.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne*(21. juni 2002)*

I henhold til artikel 4, stk. 4 og stk. 5, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/2/EF af 22. februar 1999 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om levnedsmidler og levnedsmiddelingredienser, som er behandlet med ioniserende stråling⁽¹⁾, kan medlemsstaterne, indtil den fuldstændige positivliste over levnedsmidler, som det i EU er tilladt at behandle med ioniserende stråling, træder i kraft:

- opretholde gældende tilladelser, såfremt disse er i overensstemmelse med Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidlers udtalelser og henstillinger og med bestemmelserne i direktiv 1999/2/EF
- give tilladelse til behandling af levnedsmidler med ioniserende stråling, hvis en anden medlemsstat har opretholdt en tilladelse for disse levnedsmidler.

Kommissionen har offentliggjort listen over tilladelser i medlemsstaterne i De Europæiske Fællesskabers Tidende⁽²⁾.

Belgien har først for nylig gennemført direktiv 1999/2/EF i sin nationale lovgivning. Kommissionen har konstateret en række uoverensstemmelser mellem den liste, der er godkendt i den belgiske lovgivning, og den liste, Kommissionen har offentliggjort, især vedrørende jordbær, arabisk gummi, visse tørrede grøntsager og te. De belgiske tilladelser for disse produkter er ikke i overensstemmelse med artikel 4, stk. 4, og Kommissionen har derfor bedt de belgiske myndigheder komme med en redegørelse.

Tilladelsen for rejer er i overensstemmelse med artikel 4, stk. 4, og dette produkt er på den liste, Kommissionen har offentliggjort⁽²⁾.

I overensstemmelse med artikel 4, stk. 5, i direktiv 1999/2/EF har Belgien for nylig givet tilladelse til behandling af maskinudbenet fjerkrækød og æggehvide. Dette er i overensstemmelse med lovgivningen, da mindst en medlemsstat har opretholdt tilladelsen for begge produkter. Kommissionen vil offentliggøre en ajourført liste over tilladelser i medlemsstaterne inden for den nærmeste fremtid.

Oplysninger om bestråling af levnedsmidler, herunder listen over tilladelser i medlemsstaterne, findes på nedenstående websted for Europa-Kommissionens generaldirektorat (GD) »Sundhed og Forbrugerbeskyttelse«: http://europa.eu.int/comm/food/fs/sfp/sfp_index_en.html.

⁽¹⁾ EFT L 66 af 13.3.1999.

⁽²⁾ EFT C 43 af 16.2.2002.

(2002/C 277 E/218)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1388/02**af Hiltrud Breyer (Verts/ALE) til Kommissionen***(15. maj 2002)*

Om: Schæchtning uden bedøvelse

Den østrigske forfatningsdomstol afsagde i 1999 en dom, i henhold til hvilken man ikke kan forbyde rituel schæchtning, når folks religion kræver denne form for slagtning, fordi det strider imod den grundlæggende ret til frit at kunne udøve sin religion.

Schæchtning uden bedøvelse strider imidlertid imod nationale lovbestemmelser, især de enkelte delstaters bestemmelser om dyrebeskyttelse, i henhold til hvilke et dyr kun må dræbes efter forudgående bedøvelse. Ved schæchtning overskæres dyrets hals uden forudgående bedøvelse, og det forbløder langsomt.

Med Kommissionens beslutning 2000/418/EF⁽¹⁾ blev det forbudt at bedøve ved »rygmarvsskødning«. Ved denne metode blev centralnervesystemet ødelagt og dyret dermed bedøvet, hvorefter det kunne dræbes uden smerter.

1. En ophævelse af forbuddet mod anvendelse af rygmarvstødning ville i høj grad bidrage til, at dyr, der af bestemte trossamfund kun må slagtes ved schæchtning, kunne bedøves ved hjælp af stød, og smerter derved undgås. Overvejer Kommissionen muligheden af på ny at indføre eller tillade anvendelse af rygmarvstødning, når BSE-krisen er slut?
2. Deler Kommissionen den opfattelse, at det på grund af de meget forskellige lovbestemmelser om schæchtning i EU-landene er påtrængende nødvendigt at gribe ind og harmonisere disse bestemmelser og også bringe dem i overensstemmelse med nationale normer? Vil der i dyrenes interesse blive gennemført en sådan harmonisering og i givet fald hvornår?

(¹) EFT L 158 af 30.6.2000, s. 76.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(28. juni 2002)

1. Kommissionen vil gerne over for det ærede medlem understrege, at rygmarvstødning ikke er en metode til bedøvelse, men blev brugt til at standse konvulsioner efter bedøvelse, inden dyret blev opkædet. Så vidt Kommissionen er orienteret, blev rygmarvstødning desuden ikke brugt ved rituelle slagtninger, idet en forudgående perforering af dyrets kranium er nødvendig for at indføre rygmarvssonden i kraniehulen. Denne perforering skete normalt ved hjælp af en bolt pistol, hvis anvendelse er forbudt ved slagtning efter visse religiøse ritualer.

Forbuddet mod anvendelse af rygmarvstødning ved slagtning er baseret på udtalelser fra Den Videnskabelige Styringskomité. Disse udtalelser fremhæver, at visse slagtemetoder, herunder rygmarvstødning, medfører spredning af hjernevæv, der kan indeholde højere infektivitetstiter af overførbart spongiform encephalopati, i blodstrømmen. Kommissionen agter derfor ikke på ny at tillade anvendelsen af rygmarvstødning.

2. Religionsfrihed er tillagt stor betydning i fællesskabsretten og er også underlagt Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, som giver enhver ret til at udøve sin religion eller tro gennem gudstjeneste, undervisning, andagt og overholdelse af religiøse skikke.

I betragtning 6 af Rådets direktiv 93/119/EF af 22. december 1993 om beskyttelse af dyr på slagte- eller aflivningstidspunktet (¹) understreges nødvendigheden af at tage hensyn til særlige behov i forbindelse med visse religiøse ritualer. I overensstemmelse hermed fastsætter direktivets artikel 5, stk. 2, at medlemsstaternes forpligtelse til at sikre bedøvelse inden slagtning ikke finder anvendelse på dyr, der slagtes efter særlige metoder, der kræves i forbindelse med visse religiøse ritualer.

Under henvisning til medlemsstaternes kompetence i kulturspørgsmål og nærhedsprincippet er hver enkelt medlemsstat ansvarlig for at beslutte, ikke om, men under hvilke betingelser rituel slagtning uden bedøvelse må udføres i den pågældende medlemsstat. Kommissionen agter derfor ikke at foreslå yderligere harmonisering af dette forhold.

(¹) EFT L 340 af 31.12.1993.

(2002/C 277 E/219)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1394/02

af Caroline Lucas (Verts/ALE) til Kommissionen

(15. maj 2002)

Om: Gennemførelse af hønsedirektivet

I juli 1999 vedtog Den Europæiske Union Rådets direktiv 1999/74/EF (¹) og tog dermed et skridt fremad med hensyn til at forbyde æglægningsbure for æglæggende høns.

I henhold til direktivets artikel 13 skal medlemsstaterne efterkomme direktivet senest den 1. januar 2002 og underrette Kommissionen herom.

Har Kommissionen, i betragtning af at Det Forenede Kongerige endnu ikke har efterkommet Rådets direktiv 1999/74/EF, indledt overtrædelsesprocedure over for Det Forenede Kongerige for at sikre, at regeringen prioriterer dyrevelfærd højere?

(¹) EFT L 203 af 3.8.1999, s. 53.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(10. juni 2002)

Kommissionen har til opgave at overvåge gennemførelsen af fællesskabslovgivningen og den indleder systematisk overtrædelsesprocedurer over for medlemsstater, som har undladt at gennemføre direktiver inden for den fastsatte tidsfrist, efter at Kommissionen har gennemgået den gennemførelsesstatus over direktiver, som gennemføres hver anden måned.

I forbindelse med Det Forenede Kongeriges manglende gennemførelse af Rådets direktiv 1999/74/EF af 19. juli 1999 om mindstekrav til beskyttelse af æglæggende høner har Kommissionen indledt en overtrædelsesprocedure i henhold til artikel 226 i EF-traktaten ved et brev med en formel besked af 26. april 2002.

(2002/C 277 E/220)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1395/02

af John McCartin (PPE-DE) til Kommissionen

(15. maj 2002)

Om: Import af kyllingekød til EU

Kommissionen bedes oplyse, hvor meget kyllingekød der årligt indføres i EU og fra hvilke lande. Hvor stor en procentsats udgør denne import sammenlignet med den europæiske produktion? Yderligere bedes Kommissionen oplyse, i hvor høj grad normerne for fødevarer sikkerhed og for dyrevelfærd overholdes i forbindelse med produktionen af disse importerede produkter.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(28. juni 2002)

Importen af fjerkrækød til EU udgør, skønt den er steget i de senere år, under ti procent af produktionen i EU. De statistiske data om slagtevægtækvivalent for perioden 1997-2001 er sendt direkte til det ærede medlem og til Europa-Parlamentets sekretariat. De tre vigtigste eksportlande er Brasilien, Thailand og Ungarn.

Import af fjerkrækød er underlagt sundhedskrav, der er lige så strenge som de, der gælder for produktionen i EU. Tilladelse til eksport gives kun efter evaluering af de kompetente myndigheder og af kontrol- og certificeringssystemerne i tredjelandet. Denne evaluering omfatter kontrolbesøg på stedet. Disse besøg gennemføres af inspektører fra Kommissionens Levnedsmiddel- og Veterinærkontor og har til formål at sikre, at de kompetente myndigheder i tredjelandet er i stand til at anvende EU's sundhedskrav, og at betingelserne reelt overholdes for de produkter, der eksporteres til EU.

Kontrol gennemføres desuden ved EU's grænsekontrolsteder for systematisk at kontrollere de sundhedscertifikater, der ledsager produkterne, og for på stikprøvebasis at gennemføre prøveudtagning og analyse, således at eventuelle fejl i tredjelandets kontrolsystem påvises.

Kommissionen har for nylig vedtaget beslutninger om at styrke kontrollen af fjerkrækød importeret fra Thailand og om at forbyde import fra Kina.

Med hensyn til import af fjerkrækød fra Brasilien har nogle medlemsstater efter en anmodning fra Kommissionen om øget overvågning konstateret problemer vedrørende forekomst af restkoncentrationer af nitrofuraner, en gruppe af antimikrobielle stoffer, der er forbudt i EU. Efter kontakt på højt plan mellem Kommissionen og de brasilianske myndigheder har Kommissionen modtaget garantier for, at brugen af nitrofuraner har været forbudt siden maj 2002 efter en lovændring, og at alle forsendelser af fjerkrækød testes for nitrofuraner inden forsendelse til EU.

Vedrørende normerne for dyrevelfærd kontrollerer inspektørerne fra Kommissionens Levnedsmiddel- og Veterinærkontor også, om lovgivning om beskyttelse af dyr på slagtetidspunktet finder anvendelse. Men foranstaltningerne vedrørende dyrevelfærd er på nuværende tidspunkt begrænsede, selvom spørgsmålet er til behandling under den igangværende Doha-udviklingsrunde.

(2002/C 277 E/221)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1398/02

af Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE) til Kommissionen

(15. maj 2002)

Om: Følgerne af prioner for folkesundheden

I en artikel i »Journal of Biological Chemistry« fra august 2001 står der, at prioner kan forekomme i urinen hos hamstre, kvæg og mennesker, som lider af TSE. De franske myndigheder har vedtaget at forbyde produkter, som er afledt af urin, med en advarsel for at undgå en overførsel heraf. Denne advarsel lyder som følger: »Le risque de transmission d'agents infectieux ne peut être définitivement exclu lorsque sont administrés des médicaments préparés à partir de l'urine humaine. Ceci s'applique également à des agents pathogènes jusqu'ici inconnus«.

I denne forbindelse bedes Kommissionen besvare følgende spørgsmål:

1. Kan Kommissionen oplyse, hvilke følger det vil få for befolkningens sundhedstilstand i Europa?
2. Hvorledes agter Kommissionen at overvåge denne situation?
3. Hvilke særlige foranstaltninger er der blevet truffet med henblik på at beskytte sundheden dels på nationalt plan og dels på fællesskabsplan?
4. Hvilke yderligere undersøgelser har Kommissionen gennemført for at få bekræftet resultaterne af denne undersøgelse, således som de er blevet beskrevet i ovennævnte artikel?
5. Kan Kommissionen meddele, hvilke følger det vil få for fødevarekæden eller lægemidler, som er afledt af urin?
6. Kommissionen bedes oplyse, om der er en forbindelse mellem resultaterne af ovennævnte undersøgelse og den advarsel, hvormed de franske myndigheder har forsynet de produkter, der er afledt af urin?
7. I bekræftende fald bedes Kommissionen redegøre for, hvorfor de samme produkter i andre medlemsstater ikke er blevet forsynet med denne advarsel?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(3. juli 2002)

Kommissionen fører konstant tilsyn med alle nye videnskabelige beviser, der drejer sig om transmissibel spongiform encephalopati (TSE).

De nye resultater, der forelægges i den artikel i »Journal of Biological Chemistry«, som det ærede medlem henviser til⁽¹⁾ er allerede blevet undersøgt af Det Videnskabelige Styringsudvalg og dennes ad hoc-gruppe vedrørende TSE/bovin spongiform encephalopati (BSE), og de er blevet drøftet af Det Videnskabelige Styringsudvalg på mødet den 6. og 7. september 2001. Referatet af dette møde er offentliggjort på webstedet: http://europa.eu.int/comm/food/fs/sc/ssc/out233_en.pdf.

Udvalget er af den opfattelse, at forfatterne til dette videnskabelige papir måske har påpeget et vigtigt fænomen, men at deres arbejde skal yderligere fortsættes, og der skal foretages en uafhængig kontrol af flere omgange og i udvidet form af andre kvalificerede laboratorier, inden resultaterne kan anses for at være beviste, og der kan udarbejdes endelige konklusioner.

Forskningen i Shaked et als tese, der går ud på, at påvisning af UPrPSc kan anvendes til at diagnosticere prionsygdomme hos mennesker og dyr, gennemføres under Fællesskabets femte rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling (FTU). Som følge af indkaldelsen af forslag til FTU-tiltag om TSE i programmet om livskvalitet (QoL-2001-TSE, frist: 18. oktober 2001), er to projekter i øjeblikket til forhandling, begge indeholdende elementer, der behandler disse resultater, og som sigter mod at udvikle diagnosen af prionsygdomme hos mennesker.

Det første omfatter en standardisering af påvisningen af abnorme PrP i urin gennem kapillar-elektroforese og western blotting. I den forbindelse skal der også indsamles stikprøver for andre med henblik på yderligere forskning. Det andet projekt har til formål at sammenligne følsomheden og særegenheden med hensyn til nye tests til påvisning af prioner, herunder påvisning af PrPSc i urin. Sidstnævnte projekt omfatter medlemmer af det team, der offentliggjorde ovennævnte artikel.

Det forventes, at begge projekter inden for de kommende tre år vil påbegynde indsamlingen af data, der bekræfter de resultater, som det ærede medlem henviser til.

I øjeblikket mener Det Videnskabelige Styringsudvalg, at det er for tidligt at revidere udvalgets holdninger, for så vidt angår sikkerheden med hensyn til menneskelige eller animalske væv eller produkter. Kommissionen vil dog i tæt samarbejde med de videnskabelige udvalg føre tilsyn med resultaterne af undersøgelserne om urinsygdomme i forbindelse med forskningen af Shaked et als resultater, og træffe de nødvendige foranstaltninger, så snart der fremkommer mere videnskabeligt baserede beviser.

⁽¹⁾ Shaked m.fl.: »A protease-resistant prion protein isoform is present in urine of animals and humans affected with prion diseases«; JBC, Vol. 276, nr. 34, fra den 24. august 2001, ss. 31479-31482.

(2002/C 277 E/222)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1404/02

af Jean-Maurice Dehousse (PSE) til Kommissionen

(16. maj 2002)

Om: Forekomst af akrylamid i fødevarer

En gruppe forskere fra Stockholms universitet meddelte onsdag den 24. april d.å., at de havde konstateret dannelse af akrylamid i stivelsesholdige fødevarer ved opvarmning til høje temperaturer. Det drejer sig om basisfødevarer som brød eller kiks, for ikke at tale om morgenmadsprodukter og pommes frites, der ifølge undersøgelsen kunne indeholde særlig store mængder af akrylamid. Dette stof kan ved indtagelse i store mængder udover at være kræftfremkaldende også påvirke nervesystemet og forårsage impotens og lammelser.

Oplysningerne føjer sig til resultaterne af de undersøgelser, som Den Videnskabelige Komité for Toksicitet, Økotoxicitet og Miljø har ladet udføre vedrørende tilstedeværelsen af akrylamid i forbindelse med rensning af spildevand. Ifølge disse analyser, som blev fremlagt i oktober 2000, kunne dette have mulige neurotoksiske virkninger for mennesker.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen på denne baggrund at træffe eller foreslå på europæisk plan for at tage højde for de nyeste elementer i denne situation, når man ved, at der ikke er tale om nogen ny trussel, men snarere om påvisning af en risiko, som vi alle har være udsat for i flere generationer, og når de svenske myndigheder samtidig vurderer, at dette stof årligt forårsager mellem 200 og 600 nye kræfttilfælde alene i Sverige?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(21. juni 2002)

Den 24. april 2002 offentliggjorde den svenske nationale fødevaremyndighed nye resultater om akrylamid i fødevarer. Der blev konstateret et højt niveau i kulhydratholdige fødevarer, der fremstilles ved høje temperaturer, især ved stegning og bagning.

Akrylamid er kendt for eventuelt at fremkalde kræft, selvom dets dannelse i fødevarer ikke er blevet belyst før denne undersøgelse. Forbedringer og nye udviklinger inden for analytiske metoder har ført til, at man har fundet ud af, at nogle tilberedningsformer kan føre til dannelse af akrylamid i fødevarer. Mekanismen, hvorved dette opstår, er ikke klarlagt.

Som for alle nye videnskabelige udviklinger skal den svenske metode valideres. Ikke desto mindre offentliggjorde det engelske fødevareagentur (United Kingdom Food Standards Agency) den 17. maj 2002 resultater, der bekræftede de svenske resultater. Et begrænset antal prøver blev afprøvet i begge undersøgelser, og det er klart, at dette emne skal undersøges yderligere i dybden.

Kommissionen har anmodet medlemsstaterne og repræsentanterne for erhvervslivet om at undersøge dette emne og fremskaffe oplysninger herom. Sideløbende hermed har Kommissionen taget skridt til at rådføre sig med Den Videnskabelige Komité for Levnedsmidler om de videnskabelige aspekter af dette emne. Endvidere arbejder Kommissionen sammen med Verdenssundhedsorganisationen, der vil afholde en international høring af eksperter om dette emne i slutningen af juni 2002.

Kommissionen undersøger i øjeblikket, hvordan man kan anvende den kohorteundersøgelse »European Prospective Investigation of Cancer and nutrition« (EPIC), der har fået økonomisk støtte under Europa mod kræft-programmet i mere end 10 år, med henblik på at finde svar på spørgsmålet om relativ risici for at få kræft som følge af akrylamid i fødevarer. EPIC koordineres af IARC (International Agency for Research on Cancer) under Verdenssundhedsorganisationen. Undersøgelsen omfatter ca. 500 000 europæiske deltagere fra ni medlemsstater og Norge. Fireogtyve forskellige forskningscentre følger deltagernes ernæringsmæssige vaner i tiden forud for konstateringen af kræft. Det udgør en ideel ramme til behandlingen af spørgsmålet om en indtil videre ikke-rapporteret risiko for at få kræft ved akrylamid i fødevarer.

I Kommissionens nuværende rammeprogram for forskning findes der ingen europæiske samarbejdsprojekter om akrylamid i fødevarer. Indkaldelsen af forslag til det nye rammeprogram for forskning vil om nødvendigt kunne indeholde emner herom.

De tilgængelige oplysninger er klart begrænsede på nuværende tidspunkt. En foreløbig vurdering vil medvirke til at fastslå, hvilken risiko dette emne, der for nylig er blevet indkredset, kan udgøre.

(2002/C 277 E/223)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1405/02
af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen**

(13. maj 2002)

Om: Udskilning af ABX (afdeling under NMBS (De Belgiske Statsbaner), der tager sig af landevejstransport) som en selvstændig virksomhed

Som led i omstruktureringen af NMBS (De Belgiske Statsbaner) er det meningen, at ABX, den tabsgivende afdeling for godstransport ad landevej, der også har udenlandske filialer, skal skilles ud som en selvstændig

virksomhed. Ifølge presseforlydender vil der i den forbindelse blive solgt NMBS-aktiver til ABX til spotpriser. Således skal Bruxelles-grunden Klein-Eiland på 70 000 kvadratmeter f.eks. efter sigende overtages for 10 000 EUR, selv om den virkelige værdi for området anslås til mere end 260 mio. EUR.

Er det efter Kommissionens mening i overensstemmelse med fællesskabslovgivningen på områderne konkurrence og statsstøtte, at aktiver med henblik på salg til et datterselskab, der udskilles som en selvstændig virksomhed, ansættes til en så lav værdi?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(21. juni 2002)

I henhold til Kommissionens oplysninger har SNCB planer om at omstrukturere sin organisation og bl.a. at overføre vejtransportaktiviteter, som på nuværende tidspunkt udføres af SNCB og via datterselskaber med navnet ABX, til et uafhængigt selskab, som fuldt ud ejes af SNCB (ABX Logistics Group). SNCB har som en del af denne omorganisering til hensigt at foretage en kapitalforøgelse i holdingselskabet til gengæld for aktier ved bl.a. at overføre aktiver. Kommissionen er endnu ikke blevet informeret om detaljerne ved de finansielle elementer af denne omorganisering, og det ærede medlem har derfor sikkert forståelse for, at den ikke er i stand til at udtale sig om, hvorvidt der er tale om statsstøtte, og om dette i så fald er i overensstemmelse med fællesskabsbestemmelserne om konkurrence og statsstøtte.

Kommissionen overvejer alvorligt at anmode de belgiske myndigheder om at meddele deres plan om omstrukturering af SNCB/ABX i henhold til artikel 88, stk. 3, i EF-traktaten.

(2002/C 277 E/224)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1437/02

af Sérgio Marques (PPE-DE) til Kommissionen

(23. maj 2002)

Om: Handicappedes adgang til offentlige websteder

Der er i EU cirka 37 millioner handicappede, og for mange af dem er der ofte uoverstigelige hindringer forbundet med at få adgang til webstederne. Med udviklingen af især offentlige on line-tjenester på nettet er der en alvorlig risiko for, at denne kategori af borgere marginaliseres.

I løbet af det seneste tiår har der over hele verden været en voksende forståelse for, at der eksisterer barrierer, som vanskeliggør de handicappedes fulde deltagelse i samfundslivet. Handlingsplanen eEuropa 2002, som Det Europæiske Råd vedtog i Feira i juni 2000, er et vidtfavnende initiativ, hvis sigte er at fremskynde og udvide anvendelsen af internettet til alle samfundslag i Europa i overensstemmelse med princippet om, at der ikke må udøves forskelsbehandling. Et af planens mål er at forbedre de handicappedes adgang til nettet. Dette skal sikres af EU-institutionerne og af medlemsstaterne gennem vedtagelse af retningslinjer for initiativet om mulighederne for adgang til webstederne på offentlige steder. Disse retningslinjer er en frivillig ordning, hvor leverandørerne af offentlige informationer accepterer et regelsæt, som består af en række principper, værktøjer og metoder.

Da der, som også Kommissionen anerkender, er behov for en overordnet og sammenhængende strategi til sikring af, at der føres en politik for udvikling og integration af de personer, som har særlige behov, bedes den besvare følgende spørgsmål:

1. Hvilken form for foranstaltninger agter Kommissionen at gennemføre med hensyn til oplysning, formidling, uddannelse og specielt faglig uddannelse i forbindelse med handicappedes adgang til nettet? Hvornår kan der forventes et særligt program for fælles uddannelsesaktiviteter for programmører af websteder og repræsentanter for brugere med et handicap?
2. Da retningslinjerne er frivillige, og da der er behov for at eliminere de eksisterende barrierer, hvornår vil der så foreligge et direktiv og dermed bindende bestemmelser på området?

3. Da medlemsstaterne og EU-institutionerne er blevet enige om at udveksle informationer og om at foretage sammenlignende evalueringer af de fremskridt, der er gjort, hvornår vil resultaterne af denne aktion da foreligge?
4. Hvilken form for foranstaltninger skal der efter Kommissionens opfattelse gennemføres med henblik på en dialog med de handicappede og deres repræsentanter, især Det Europæiske Handicapforum og individuelle eksperter med et handicap?
5. Hvilken type foranstaltninger agter Kommissionen at gennemføre for at sikre en bedre koordinering mellem de eksisterende fællesskabsprogrammer, f.eks. om sikkerheden på nettet, på en sådan måde, at der altid vil blive taget hensyn til handicappede?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(27. juni 2002)

Kommissionen vil gerne takke det ærede medlem for at vise interesse for eEurope-foranstaltningerne og indsatsen for at fremme et informationssamfund for alle ved hjælp af tiltag for at forbedre webadgangen for personer med særlige behov, herunder handicappede og ældre.

1. Hvad angår planlagte foranstaltninger, anbefaler Kommissionen, at der som led i Det Europæiske Handicapår i 2003 iværksættes en række initiativer vedrørende oplysning, formidling samt almen og målrettet faglig uddannelse for at fremme handicappedes adgang til websteder. Der er allerede indledt begrænsede foranstaltninger under det femte rammeprogram for forskning og udvikling, nærmere bestemt under programmet for informationssamfundsteknologier (IST), for at øge webtilgængeligheden (projekter som f.eks. WAI-DA (Web Accessibility Initiative Guidelines — Design for All) og DASDA (Dissemination Activity Supporting Design-for-All)).

2. Det er Kommissionens strategi at fremme webtilgængeligheden på frivillig basis og at øge bevidstheden om spørgsmålet gennem en bred vifte af tiltag. Der er derfor ikke planer om at udarbejde et direktiv om dette emne i nær fremtid. Imidlertid forventes det, at vedtagelsen og gennemførelsen af WAI-retningslinjerne på medlemsstaternes og EU-institutionernes offentlige websteder på grundlag af benchmarking og udveksling af bedste praksis vil blive fulgt nøje af Gruppen på Højt Plan vedrørende Beskæftigelse og den Sociale Dimension af Informationssamfundet (ESDIS), der er udpeget af medlemsstaterne.

3. Som bidrag til Det Europæiske Handicapår i 2003 vil ESDIS-gruppen aflægge rapport om webtilgængeligheden i EU. I mellemtiden vil overvågningsresultaterne om medlemsstaternes fremskridt mht. webtilgængelighed også blive offentliggjort på Europa-webstedet som led i handlingsplanen eEurope 2002.

4. Det Europæiske Handicapforum deltager som observatør i ekspertgruppen vedrørende e-tilgængelighed, der rådgiver ESDIS-gruppen i spørgsmål om tilgængelighed, herunder webtilgængelighed. Nogle af medlemmerne af denne gruppe er selv handicappede. I en rapport fra Kommissionen om e-tilgængelighed, der i øjeblikket er under udarbejdelse, vil det blive varmt anbefalet at lade handicappede deltage direkte i alle aktiviteter vedrørende dette emne, herunder forsknings-, udviklings- og standardiseringsaktiviteter. Under det danske formandskab forventes der vedtaget en ny rådsresolution, der bygger på rapportens anbefalinger.

5. Kommissionen er opmærksom på, at det er vigtigt at opretholde og videreudvikle koordineringen mellem eksisterende programmer og aktiviteter for at sikre horisontal opmærksomhed omkring handicappedes behov, der dækker et bredt spektrum af forskellige områder. Desuden er det vigtigt, at aktiviteternes rækkevidde fastlægges nøje for at undgå overlapning og udfylde huller.

Adskillige vigtige aktivitetsområder som f.eks. netsikkerhed kræver en tværfaglig strategi for at føre til acceptable resultater og løsninger. De nye finansieringsinstrumenter under det sjette rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling — integrerede projekter og ekspertisenetværk — har til formål at bringe forsker- og brugerkredse sammen på en koordineret måde.

Desuden er den del af eEurope-handlingsplanen, der vedrører inddragelse af alle i den videnbaserede økonomi, en naturligt integrerende aktivitet, der samler viden og ekspertise vedrørende teknologi, samfund, lovgivning, økonomi og standardisering.

(2002/C 277 E/225)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1439/02

af Sebastiano Musumeci (UEN) til Kommissionen

(15. maj 2002)

Om: Katastrofesituation på grund af ørkendannelse på Sicilien

Den vedvarende tørke, som i de sidste to år har ramt Sicilien, ser ikke længere ud til at være et enkeltstående fænomen, men er en foruroligende situation af katastrofeagtige dimensioner.

Den herskende vandmangel udgør nu en alvorlig fare ikke blot for landbrugs- og husdyravlssektoren, men også for vandforsyningen til boligområderne, hvoraf der i nogle allerede er indført vandrationering.

Denne krisesituation, der skyldes det drastiske fald i regnmængden på øen, forværres, fordi der fuldstændig mangler passende infrastrukturer i det regionale vandforsyningssystem, således at det er umuligt at finde nogen hensigtsmæssig løsning på kort og mellemlang sigt.

De almindelige foranstaltninger truffet af den regionale og nationale regering har vist sig at være fuldstændig utilstrækkelige i betragtning af den alvorlige situation.

- Kan Kommissionen oplyse, hvilke undtagelsesforanstaltninger der kan træffes for at imødegå den langsomme, men ubønhørlige ørkendannelsesproces på Sicilien, der er dømt til at lide den samme skæbne som det tilstødende afrikanske fastland?
- Mener Kommissionen ikke, den bør sørge for at nedsætte et ekspertudvalg, der hurtigst muligt skal undersøge eventuelle løsninger for i tide at undgå en katastrofe af uforudsigelige dimensioner på den største ø i Middelhavet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(7. juni 2002)

Det operationelle strukturfondsprogram for Sicilien for programmeringsperioden 2000-2006 indeholder foranstaltninger vedrørende vandressourcer og vandforsyning til ca. 170 mio. EUR fra Den Europæiske Fond for Regionaludvikling (EFRU) og 94 mio. EUR fra Den Europæiske Udviklings- og Garantifond for Landbruget (EUGFL) — Udviklingssektionen. Kommissionen skal understrege, at i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet henhører både udvælgelsen og gennemførelsen af projekter under de regionale myndigheder, som står for ledelsen og overvågningen af de programmer, der medfinansieres via strukturfondene.

I 2003 skal der ifølge planen foretages en ajourføring og revision af disse programmer, herunder af budgetmidlerne hertil, så de i højere grad stemmer overens med de ændrede forhold. Hvis den alvorlige situation, det ærede medlem henviser til, bliver en realitet, vil der som led i revisionen af programmet kunne foretages de fornødne ændringer til løsning af vandmangelproblemerne. Det er imidlertid de italienske regionale og nationale myndigheder, der skal tage initiativet til revision af programmerne.

Vandpolitiske spørgsmål, herunder drikkevandsforsyninger, reguleres først og fremmest gennem Parlamentets og Rådets direktiv 2000/60/EF af 23. oktober 2000 om fastlæggelse af en ramme for Fællesskabets vandpolitiske foranstaltninger⁽¹⁾.

Vandrammedirektivets formål omfatter mindst to aspekter af relevans for den situation, det ærede medlem beskriver: at fastlægge en ramme for beskyttelse af vandløb og søer, overgangsvande, kystvande og grundvand, som:

- a) fremmer bæredygtig vandanvendelse baseret på langsigtet beskyttelse af tilgængelige vandressourcer og
- b) bidrager til at afbøde virkningerne af oversvømmelser og tørke. Direktivet skulle derved bidrage til tilstrækkelig forsyning af overfladevand og grundvand af god kvalitet, som er nødvendig for at opnå en bæredygtig, afbalanceret og rimelig vandanvendelse.

Den 16. april 2002 vedtog Kommissionen en meddelelse til Rådet, Parlamentet, Det Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget »Mod en tematisk strategi for beskyttelse af jordbunden«⁽²⁾. I denne meddelelse behandles ørkendannelse i forbindelse med forskellige jordbundsnedbrydende processer, såsom erosion. Det erkendes, at erosion er et alvorligt problem i Middelhavsområdet. Virkningerne heraf for miljøet, vandmagasinerne og landbrugsjorden udgør en alvorlig trussel for dette område.

EU's tørre landområder er især koncentreret i det sydlige Spanien og Portugal, Syditalien, størstedelen af Grækenlands øer og fastland og Sydfrankrig. I disse områder er 60 % af arealet truet med eller ramt af ørkendannelse og forringelse af jordbunden. Disse medlemsstater har derfor forenet deres indsats inden for rammerne af et bilag for det nordlige Middelhavsområde under FN's konvention om bekæmpelse af ørkendannelse. De pågældende medlemsstater, og særlig Italien, har vedtaget nationale handlingsprogrammer til bekæmpelse af ørkendannelse⁽³⁾, hvori de analyserer ørkendannelsesprocessen og opstiller modforanstaltninger.

⁽¹⁾ EFT L 327 af 22.12.2000.

⁽²⁾ KOM(2002) 179 endelig udg.

⁽³⁾ UN-CCD Sekretariat/ Italian National Action Programme: <http://www.unccd.int/actionprogrammes/northmed/national/2000/italy-eng.pdf> Comitato Nazionale Italiano per la lotta alla siccità e alla desertificazione: <http://www.desertification.it/>.

(2002/C 277 E/226)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1445/02

af Charles Tannock (PPE-DE) til Kommissionen

(23. maj 2002)

Om: Omfanget af Kommissionens forbud mod import af udvalgte kinesiske fødevareprodukter

Kommissionen forbød for nylig importen af en række fødevarer fra Kina, herunder fisk, honning og fjerkræ, på grund af den manglende tillid til gyldigheden af eksportcertifikater, der angiveligt skal garantere sikkerheden i forbindelse med disse produkter. Kan Kommissionen oplyse, hvilke områder der især har givet anledning til bekymring, og om der er gjort fremskridt med hensyn til at sikre, at al fremtidig import af disse produkter kontrolleres behørigt af de kinesiske myndigheder?

Kan Kommissionen ligeledes bekræfte, at forbudet er blevet udvidet til også at omfatte fangster af rejer, som fanges af kinesiske fartøjer i internationalt farvand og landes direkte i EU-havne, og i bekræftende fald begrunde denne udvidelse af forbudet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(19. juli 2002)

Kommissionen forbød den 30. januar 2002 en række animalske produkter til konsum eller foderbrug fra Kina.

Beslutningen blev truffet, efter at man gentagne gange havde fundet forbudte stoffer i fiskerivarer, f.eks. chloramphenicol, og efter et kontrolbesøg i Kina foretaget af Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret den 8.-22. november 2001. Under kontrolbesøget påvistes beklageligvis manglende overholdelse af de forpligtelser og garantier, der var indgået over for Kommissionen, med hensyn til kontrol af restkoncentrationer og stoffer, der udgør en risiko for menneskers og dyrs sundhed.

Beskyttelsesforanstaltningen, der har til formål at beskytte folkesundheden, er midlertidig, og den bliver taget op til revision, når de kinesiske myndigheder fremlægger garanti for, at de produkter, der eksporteres til EU, opfylder EU's sundhedskrav. Indtil videre er der sket visse fremskridt, og Kommissionens sagkyndige besøgte for nylig Kina for at drøfte og vurdere de nye foranstaltninger, de kinesiske myndigheder har indført.

Forbuddet omfattede til at begynde med alle krebsdyr, da der var mulighed for, at der ikke kunne skelnes mellem ikke-opdrættede og opdrættede produkter, idet der var mistanke om, at opdrættede produkter kunne være kontaminerede. Kommissionen vedtog en første ændring af beslutningen allerede den 10. juni 2002 ⁽¹⁾, hvorved lavrisikoprodukter som rejer fanget af kinesiske fartøjer i Atlanterhavet og landet direkte i EU-havne kunne importeres. Den stående komité med kompetence på dette område har netop afgivet en positiv udtalelse om en anden ændring, der udvider listen over fiskearter, det er tilladt at importere, og den vil blive vedtaget af Kommissionen, når den normale procedure er overstået.

⁽¹⁾ EFT L 151 af 11.6.2002.

(2002/C 277 E/227)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1447/02

af Daniel Varela Suanzes-Carpegna (PPE-DE) til Kommissionen

(23. maj 2002)

Om: Mælkekvoternes fremtid

Mælkesektoren er foruroliget over udsigterne til en eventuel afskaffelse af mælkekvoterne. Denne ordning sikrer producenten et hensigtsmæssigt prisniveau, og en afskaffelse ville medføre et kraftigt prisfald med en deraf følgende nedgang i indkomsterne.

1. Har Kommissionen foretaget nogen form for undersøgelse af de konsekvenser, som en afskaffelse af kvotaordningen ville få for det fælles marked?
2. Agter den i benægtende fald at undersøge følgerne af et sådant skridt i den nærmeste fremtid?
3. Har Kommissionen foretaget en reel cost-benefit-analyse af en afskaffelse af kvotaordningen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(21. juni 2002)

Ifølge artikel 3 i Rådets forordning (EF) nr. 1256/1999 af 17. maj 1999 om ændring af forordning (EØF) nr. 3950/92 om en tillægsafgift på mælk og mejeriprodukter ⁽¹⁾, der ændrer mælkekvoteordningen i Rådets forordning (EØF) nr. 3950/92 af 28. december 1992 ⁽²⁾, foretager Rådet på grundlag af en rapport fra Kommissionen i 2003 en midtvejsrevision med henblik på at lade de nuværende kvotaordninger udløbe efter 2006.

Med henblik på udarbejdelsen af denne rapport overvejes der flere scenarier. Det endelige resultat forelægges for Europa-Parlamentet og Rådet som led i den midtvejsrevision, der skal foreligge i juli 2002.

⁽¹⁾ EFT L 160 af 26.6.1999.

⁽²⁾ EFT L 405 af 31.12.1992.

(2002/C 277 E/228)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1452/02**af Ria Oomen-Ruijten (PPE-DE) til Kommissionen**

(23. maj 2002)

Om: Piskesmældsyndromet

Som det fremgår af Kommissionens svar af 21. marts 2002 på et tidligere spørgsmål E-0310/02⁽¹⁾ er »piskesmældsyndromet« et af bilsektorens vigtigste sikkerhedsproblemer. Kommissionen siger endvidere, at det i forbindelse med det fjerde rammeprogram blev besluttet at fremme forskningsinitiativer med henblik på udvikling af nye ryglæn og nakkestøtter.

Det femte femårige rammeprogram er nu afsluttet. Hvornår kan der forventes resultater, konkrete aktioner og ny lovgivning med henblik på forebyggelse af piskesmældsyndromet?

⁽¹⁾ EFT C 205 E af 29.8.2002, s. 111.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(26. juni 2002)

I sit svar dateret den 21. marts 2002 oplyste Kommissionen det ærede parlamentsmedlem, at fællesskabslovgivningen vedrørende nakkestøtter allerede blev ændret i 1997 for at tage højde for de vigtigste forskningsresultater i TNO (Nederlandenes organisation for anvendt videnskabelig forskning). Kommissionen understregede også, at yderligere forbedringer var nødvendige med henblik på at forebygge piskesmældsskader mere effektivt.

Forsknings- og teknologiudviklingsprogrammer med fokus på piskesmældssproblemerne gennemføres over hele verden og også inden for det fjerde og femte rammeprogram, som omfatter følgende to projekter:

- Piskesmæld I: Mindskelse af nakkeskader og de omkostninger for samfundet, som opstår i forbindelse med påkørsel bagfra (projekt afsluttet i oktober 2000).
- Piskesmæld II: Udvikling af nye konstruktions- og afprøvningsmetoder med henblik på beskyttelse mod piskesmældsskader i forbindelse med kollisioner mellem køretøjer (projekt påbegyndt i marts 2001).

Det overordnede formål med disse projekter er at bidrage til udviklingen af en ny generation af køretøjer, som yder bedre beskyttelse mod nakkeskader ved at forbedre konstruktionen af ryglæn og nakkestøtter, men også at udvikle en ny tilgang til fastholdelsessystemer generelt.

De hidtil opnåede resultater giver mange muligheder og er meget lovende. Der er stadig en række vigtige ubesvarede spørgsmål, som f.eks. hvad det er for mekanismer, der forvolder skade på nakken. Derfor er det på nuværende tidspunkt vanskeligt at udtale sig om resultaterne af det igangværende forskningsarbejde og om indførelsen af den deraf følgende nye lovgivning.

(2002/C 277 E/229)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1455/02**af Wolfgang Ilgenfritz (NI) til Kommissionen**

(23. maj 2002)

Om: Særordning

Frankrig, Italien og Nederlandene har fået tildelt særordninger med hensyn til beskatning af mineralolie.

1. På hvilket grundlag har de fået tildelt disse særordninger?
2. Hvilke muligheder har Østrig for at forlænge sin økopunktordning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(4. juli 2002)

1. Statsstøtteforanstaltningerne til fordel for vejtransportvirksomheder i Belgien, Frankrig og Italien er blevet vurderet og godkendt af Rådet i overensstemmelse med artikel 88, stk. 2, tredje afsnit.

2. Økopointsystemet udløber i sin nuværende form den 31. december 2003. Det Europæiske Råd anmodede på sit møde i Laeken den 14.-15. december 2001 ⁽¹⁾ om en forlængelse af økopointsystemet som en midlertidig foranstaltning, indtil rammeforslaget om betaling for brugen af infrastrukturen blev vedtaget. Kommissionen forelagde derfor den 20. december 2001 Europa-Parlamentet og Rådet et forslag til forordning om indførelse af et økopointsystem, som finder anvendelse i 2004 på lastvogne, der kører gennem Østrig ⁽²⁾. Parlamentet og Rådet har indledt gennemgangen af dette forslag.

⁽¹⁾ Punkt 58 i konklusionerne.

⁽²⁾ EFT C 103 af 30.4.2002.

(2002/C 277 E/230)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1459/02**af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen**

(21. maj 2002)

Om: Forsinkelser og manglende perspektiver for liberaliseringen af elektricitetsmarkedet i Grækenland

I henhold til lov nr. 2773/99, der gennemførte direktiv 96/92/EF ⁽¹⁾, har det græske elektricitetsmarked officielt været liberaliseret siden den 19. februar 2001, og Udviklingsministeriet har indtil nu givet potentielle investorer 7 produktionstilladelser for termoelektriske værker til fremstilling af naturgas.

Det er imidlertid totalt umuligt at udnytte disse tilladelser og det af følgende grunde:

- a) Lov nr. 2773/99 indfører forskelsbehandling til fordel for Det Græske Elektricitetsselskab (DEI), der har eksklusiv ret til at anvende indenlandsk brændsel (lignit); herudover har DEI særlige fordele, idet 65 % af dets elektricitetsproduktion er baseret på anvendelsen af lignit, der kun er forbundet med udvindingsomkostninger, men ikke med »royalties« til den græske stat.
- b) Først for nogle få dage siden forelagde DEI sin plan som omhandlet i artikel 13 og 14 i direktiv 96/92/EF for regnskabsmæssig adskillelse af dets aktiviteter, som endnu ikke er blevet kontrolleret, hvorfor der fortsat hersker stærk uvished omkring dets produktionsomkostninger, og det ikke er muligt at fastlægge konkurrencebetingelser.
- c) Til trods for, at der i henhold til de gældende bestemmelser kun kan anvendes naturgas som brændsel i de nye termoelektriske værker, er markedet for naturgas hermetisk lukket, og direktiv 98/30/EF ⁽²⁾ ventes først at blive anvendt i 2006.
- d) Den relevante tilsynsmyndighed har ikke nogen beslutningsbeføjelser, men kan kun stille forslag, og kan derfor ikke udføre sin tilsynsopgave, som fortsat påhviler den politiske ledelse i Udviklingsministeriet.

Mener Kommissionen, at liberaliseringen af energimarkedet i Grækenland forløber tilfredsstillende?

Mener den, at den relevante tilsynsmyndighed fungerer tilfredsstillende?

Hvorafter kommer vanskelighederne i forbindelse med markedsliberaliseringen, og hvilke skridt vil Kommissionen tage med henblik på liberalisering af energimarkedet i Grækenland?

⁽¹⁾ EFT L 27 af 30.1.1997, s. 20.

⁽²⁾ EFT L 204 af 21.7.1998, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio*(17. juni 2002)*

Kommissionen finder i princippet Grækenlands formelle gennemførelse af direktivet om det indre marked for elektricitet (96/92/EF) ⁽¹⁾ tilfredsstillende, ikke mindst når der tages hensyn til, at Grækenland på grund af sine særlige forhold fik to års henstand med gennemførelse af direktivet. Kommissionen er dog ganske klar over, at det græske elektricitetsmarked, ligesom visse andre af Fællesskabets markeder, endnu ikke på nogen måde kan siges at være fuldt ud konkurrencepræget.

På denne baggrund har Kommissionen allerede truffet følgende foranstaltninger:

- a) foreslået et direktiv om ændring af direktiverne 96/92/EF og 98/30/EF ⁽²⁾, som indfører:
 - liberalisering af markedet for industrikunder i 2004 og for kunder i boligsektoren i 2005
 - juridiskadskillelse mellem transportoperatørerne (TSO) og distributionssystemoperatørerne (DSO)
 - Adgang til nettet på grundlag af offentliggjorte takster
 - en række fælles regler for myndighedskompetence
 - øget opmærksomhed omkring forsyningspligt
 - øget opmærksomhed omkring forsyningssikkerhed
- b) fremsat et forslag til Parlamentets og Rådets forordning om betingelserne for netadgang i forbindelse med grænseoverskridende elektricitetsudveksling ⁽³⁾, som skal skabe et pålideligt grundlag for grænseoverskridende transmissionstakster, der udelukker forskelsbehandling og afspejler omkostningerne, og indføre ordninger for behandling af overbelastning.
- c) forelagt en meddelelse om den europæiske energinfrastruktur, hvori 12 prioriterede projekter af europæisk interesse blev udpeget. Et af disse prioriterede projekter drejer sig om elektricitetsforbindelsen mellem Grækenland og Unionen i forbindelse med samordningen af eltransmissions-systemet (UCTE) gennem Balkanlandene og er derfor meget vigtigt for Grækenlands tilknytning til Unionens indre marked for elektricitet.
- d) forelagt et forslag om ændring af retningslinjerne for de transeuropæiske energinet (TEN), som prioriterer støtte til de 12 projekter, der nævnes i det foregående, og fastsætter, at støtten kan komme op på 20 % af investeringsudgifterne mod 10 % tidligere.
- e) oprettet et fornyet regionalt elektricitetsmarked i Sydøsteuropa, hvori Grækenland kommer til at spille en central rolle. Dette regionale marked vil utvivlsomt øge elektricitetshandelen mellem Grækenland og nabolandene og bidrage til forsyningssikkerheden og til et mere effektivt indre marked for elektricitet.

Kommissionen mener, at disse foranstaltninger, der fik stærk tilslutning i Parlamentet og på Det Europæiske Råds møde i Barcelona (marts 2002), vil bidrage en hel del til løsning af de problemer, det ærede medlem har rejst.

Hvad nærmere betegnet spørgsmålet om regnskabsmæssig adskillelse angår, bad Kommissionen i april 2002 den græske regering om yderligere oplysninger om gennemførelsen af artikel 14, stk. 3, i direktiv 96/92/EF, der kræver fuld regnskabsmæssig adskillelse mellem integrerede elektricitetsselskaber.

Kommissionen vil ikke undlade at træffe de fornødne dispositioner, hvis den græske regerings foranstaltninger ikke opfylder direktivets krav fuldt ud.

Energitilsynsmyndigheden (RAE) blev oprettet for forholdsvis kort tid siden, men Kommissionen mener, at den har gjort gode fremskridt med at gennemføre et effektivt tilsynssystem. Den førnævnte fælles myndighedskompetence, som Kommissionen har foreslået i sin ændring af direktiverne om det indre marked for elektricitet og gas, vil styrke tilsynsmyndighedens rolle og kompetence. Desuden følger Kommissionen med stor interesse energitilsynsmyndighedens seneste initiativ, som går ud på at foreslå en større omlægning af den nuværende elektricitetsmarkedsstruktur efter en række offentlige høringer og

drøftelser. Selv om det er for tidligt til, at Kommissionen kan give udtryk for sit syn på de nye foranstaltninger, der er til drøftelse, er det dens første indtryk, at RAE's forsøg på at indføre større konkurrence på det græske elektricitetsmarked vil kunne forbedre den nuværende situation.

Med de nye forslag søger RAE bl.a. at afbøde virkningerne af det offentlige elektricitetsselskabs (DEL) dominerende stilling inden for energiproduktion på grundlag af brunkul, bl.a. ved at fastsætte, at en bestemt procentdel af denne energiproduktion skal overlades til andre leverandører.

Med hensyn til liberalisering af gasmarkedet ved at direktiv 98/30/EF⁽²⁾ omsættes til national lovgivning, er Kommissionen blevet underrettet om, at den græske regering vil fremskynde gasmarkedets liberalisering i 2004, dvs. tidligere end oprindeligt planlagt og krævet af direktivet. Desuden er der for nylig blevet truffet beslutning om, at transporttaksterne for gas skal nedsættes i 2004, en foranstaltning, der kan medvirke til at nedsætte nye markedsdeltageres omkostninger.

(¹) Parlamentets og Rådets direktiv 96/96/EF af 19. december 1996 om fælles regler for det indre marked for elektricitet — EFT L 27 af 30.1.1997.

(²) Parlamentets og Rådets direktiv 98/30/EF af 22. juni 1998 om fælles regler for det indre marked for naturgas — EFT L 204 af 21.7.1998.

(³) EFT C 240 E af 28.8.2001.

(2002/C 277 E/231)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1463/02

af Alexandros Alavanos (GUE/NGL) til Kommissionen

(27. maj 2002)

Om: Finansieringen af et udvalg af lærebøger under det første operationelle program »almen uddannelse og elementær erhvervsuddannelse«

I det første operationelle program »almen uddannelse og elementær erhvervsuddannelse« for Grækenland var det i underprogram 1, foranstaltning 1, aktion a, med titlen »bøger — programmer« fastsat, at der skulle udgives forskelligt didaktisk materiale, som f.eks. et udvalg af lærebøger i fysik for anden gymnasieklasse. Et år efter offentliggørelsen heraf blev lærebøgerne taget ud af programmet, da de havde givet anledning til mange problemer i undervisningsforløbet.

1. Hvor stort et beløb var der blevet stillet til rådighed til dette projekt?
2. Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(5. juli 2002)

Inden for rammerne af det operationelle program, som det ærede medlem henviser til, blev der ydet finansiering til fremstilling og udgivelse af flere bøger/lærebøger, som der skulle være mulighed for at vælge frit imellem.

Den pågældende aktion blev gennemført og finansieredes i henhold til programmets rammer med et beløb på 200 000 ECU.

Ifølge oplysninger, som undervisningsministeriet har givet Kommissionen, er en del af disse lærebøger trukket tilbage.

På nuværende tidspunkt har Kommissionen ikke yderligere oplysninger desangående. Derfor vil der blive fremsendt en skrivelse til undervisningsministeriet med henblik på at få afklaret, hvad der skal ske i denne sag, når det operationelle program afsluttes.

(2002/C 277 E/232)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1471/02
af Sebastiano Musumeci (UEN) til Kommissionen

(27. maj 2002)

Om: Tilfælde af sjælden sygdom i industriområdet Milazzo, Italien

I industriområdet Milazzo på Sicilien er der nu i en årrække blevet registreret en unormal stigning i antallet dødsfald som følge af kræft og kroniske åndedrætssygdomme.

I samme industriområde blev der for nylig anmeldt ni tilfælde af en meget sjælden sygdom, amyotrofisk lateral sclerose, der fremkalder lammelse af muskler og muskelsvind i over- og underekstremiteter, hvilket således øger den gennemsnitlige forekomst i Italien fra 2 til 25 tilfælde ud af 100 000.

Trods gentagne anmodninger har den italienske regering ikke villet erklære området for et område med høj miljørisiko, og der er hidtil intet gjort for at beskytte lokalbefolkningens ret til at bo i et sundt miljø.

1. Anser Kommissionen det for nødvendigt at foretage nøjagtige videnskabelige undersøgelser for at finde frem til forbindelsen mellem de alarmerede sygdomme blandt befolkningen i industriområdet Milazzo og forureningen fra industrierne?
2. Vil den gribe ind over for den pågældende medlemsstat for at sikre, at der hurtigst muligt tages initiativ til at gøre industriens aktiviteter forenelige med beskyttelsen af folkesundheden, der er i stadig større fare?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(27. juni 2002)

Kommissionen deler det ærede medlems synspunkt om, at EU skal beskytte borgernes ret til et sundt miljø.

I overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet og de kompetencer, som er tildelt EU på området for folkesundhed, råder Kommissionen udelukkende over redskaber af generel karakter — f.eks. det nye program for folkesundhed. Den situation, som er genstand for forespørgslen, er imidlertid af lokal karakter, hvorfor beslutningen om, hvilke skridt der evt. skal tages i den forbindelse, er de italienske myndigheders ansvar. Én mulighed kunne være at gennemføre epidemiologiske eller særlige forskningsmæssige undersøgelser i det pågældende område.

(2002/C 277 E/233)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1478/02
af Herman Schmid (GUE/NGL) til Kommissionen

(27. maj 2002)

Om: Forbud mod børns arbejde

Rådets direktiv 1994/33 (¹) (af 22.6.1994) om beskyttelse af unge på arbejdspladsen rummer bl.a. et forbud mod børns arbejde (art. 1, stk. 1, art. 4, stk. 1, etc.) og en række bestemmelser om betingelser, undtagelser etc. I artikel 17 fastsættes, at bestemmelserne skal omsættes i national lovgivning og administrative bestemmelser og at medlemsstaterne hvert femte år forelægger Kommissionen en rapport om den praktiske gennemførelse. Kommissionen skal regelmæssigt underrette Europa-Parlamentet, Rådet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg om gennemførelsen af direktivet.

1. Er direktivet i medlemsstaterne omsat i national lovgivning (helt eller delvis)?
2. Har Kommissionen modtaget rapporter fra den første femårsperiode?

3. Er disse rapporter tilgængelige for medlemmer af Europa-Parlamentet og for offentligheden?
4. Har Kommissionen analyseret de modtagne rapporter?
5. Har Kommissionen noget kendskab til, i hvilken udstrækning direktivet i medlemsstaterne er gennemført i praktisk forvaltning?
6. Har Kommissionen noget kendskab til eventuelle overtrædelser af disse bestemmelser i en eller flere medlemsstater, som har ført til retslige foranstaltninger og eventuel domfældelse på nationalt plan eller ved EF-Domstolen?

(¹) EFT L 216 af 20.8.1994, s. 12.

Svar afgivet af Anna Diamantopoulou på Kommissionens vegne

(27. juni 2002)

På nuværende tidspunkt har alle medlemsstaterne gennemført Rådets direktiv 94/33/EF af 22. juni 1994 om beskyttelse af unge på arbejdspladsen.

I 2001 udarbejdede Kommissionens tjenestegrene en rapport om den faktiske situation hvad angår medlemsstaternes gennemførelse af direktiv 94/33/EF. Kommissionen sender en kopi af denne rapport direkte til det ærede parlamentsmedlem og til Parlamentets Generalsekretariat.

Derudover har Kommissionen i sin skrivelse af 6. november 2001 anmodet medlemsstaterne om snarest muligt at forelægge Kommissionen en rapport om den praktiske gennemførelse i henhold til artikel 17, stk. 4, i direktiv 94/33/EF. Hidtil har hovedparten af medlemsstaterne forelagt deres rapporter. En rykkerskrivelse er blevet sendt til de øvrige medlemsstater den 3. maj 2002.

I overensstemmelse med direktivets artikel 17, stk. 4 og 5, forelægges medlemsstaternes rapporter og Kommissionens rapport i princippet Parlamentet, Rådet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg i sidste kvartal af 2002.

(2002/C 277 E/234)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1480/02

af Jonas Sjøstedt (GUE/NGL) til Kommissionen

(22. maj 2002)

Om: Indgreb mod faglig blokade

Kommissionen greb i årets begyndelse ind til fordel for et estnisk rederi og mod to finske fagforbund. Baggrunden er, at fagforbundene, helt i overensstemmelse med finsk lov, havde blokeret en estnisk båd. Fagforbundene krævede, at rederiet, Estonian Shipping Company (Esco), skulle overholde finske aftaler.

Hvordan begrundes Kommissionen sit indgreb, og på hvilket retsgrundlag handlede Kommissionen? Mener Kommissionen, at EU har ret til at kontrollere lovlige faglige konflikter?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(19. juni 2002)

Den 31. januar 2002 indledte Kommissionen en overtrædelsesprocedure mod Finland som følge af, at dette land ikke havde truffet foranstaltninger for at forebygge/reducere virkningerne af flere boykotaktioner fra de finske fagforbunds side mod skibe tilhørende et estisk rederi. Forud for dette initiativ havde Kommissionen gentagne gange opfordret de finske og estiske myndigheder til at bilægge denne uoverensstemmelse på bilateralt grundlag.

Den igangværende overtrædelsesprocedure er baseret på Europaaftalen mellem Estland og Unionen af 1997. I henhold til denne aftale skal parterne sikre, at rederier etableret på deres respektive territorier har frihed til at yde søfartsydelser. Europaaftalen er en del af den gældende fællesskabsret og er derfor bindende for alle medlemsstater.

Overtrædelsesproceduren vedrører en bestemt medlemsstats adfærd og ikke de indbyrdes relationer mellem enkeltpersoner eller organisationer.

Tilsynet med anvendelsen af fællesskabslovgivningen er en opgave, som påhviler Kommissionen i medfør af traktaterne (artikel 211 i EF-traktaten). På indeværende tidspunkt er Kommissionen i gang med at analysere de finske myndigheders svar.

(2002/C 277 E/235)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1485/02

af María Sornosa Martínez (PSE) til Kommissionen

(29. maj 2002)

Om: Undersøgelserne vedrørende et bebyggelsesprojekt på øen Tabarca ved Alicante

Kommissionen erkendte i sit svar på skriftlig forespørgsel E-2800/01 ⁽¹⁾ øen Tabarcas store betydning som lokalitet af fællesskabsbetydning på grund af dens havmiljø og de Posidonia-bevoksninger, der findes dér. Kommissionen tog på grundlag af en henvisning fra ovennævnte medlem af EP til et turistbebyggelsesprojekt i det beskyttede område initiativ til at henvende sig til de spanske myndigheder for at få undersøgt, om den pågældende lokalitet beskyttes korrekt, og om der var tale om overtrædelse af Rådets direktiv 92/43/EØF ⁽²⁾ om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter.

Kan Kommissionen oplyse, hvor langt man er nået med disse undersøgelser, og gøre nærmere rede for indholdet i de spanske myndigheders svar, hvis dette foreligger?

Hvilket skridt har Kommissionen taget for at beskytte øen Tabarca som en lokalitet af fællesskabsbetydning?

⁽¹⁾ EFT C 115 E af 16.5.2002, s. 161.

⁽²⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(18. juli 2002)

De spanske myndigheder har svaret på anmodningen om oplysninger fra Kommissionens tjenestegrene og oplyst, at øen Tabarca siden 1984 har været fredet i henhold til en særlig plan, hvorefter den indre bykerne er klassificeret som byzone og landtangen som erhvervszone, samtidig med at øens landzone er fuldstændig fredet og enhver form for bygge- og anlægsvirksomhed forbudt her. På indeværende tidspunkt arbejder man i Alicantes bystyre på at få denne plan lavet om, men Generaldirektoratet for Kystområder under Miljøministeriet har afgivet en negativ udtalelse om den foreslåede ændring.

I 1997 blev øen Tabarca klassificeret som en lokalitet af fællesskabsbetydning af de spanske myndigheder på grund af tilstedeværelsen af omfattende forekomster af den prioriterede naturtype »bevoksninger med Posidonia oceanica«.

De spanske myndigheder oplyser endvidere, at de anlægsarbejder, der er genstand for nærværende skriftlige forespørgsel, omfatter to bebyggelser, som der blev givet tilladelse til i henholdsvis 1996 og 1998 i medfør af den gældende særlige plan. Myndighederne oplyser ligeledes, at man har truffet alle nødvendige foranstaltninger for at sikre, at bestemmelserne i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter overholdes. De spanske myndigheder har således vedtaget forvaltningsplaner, der imødekommer de økologiske krav i forbindelse med naturtyper af fællesskabsbetydning, samt truffet forebyggende og korrigerende foranstaltninger med henblik på at undgå forringelse af naturtyperne af fællesskabsbetydning.

Det kan konkluderes, at der er tale om et projekt af begrænset rækkevidde, som ikke kan forventes at få mærkbare virkninger for lokaliteten, specielt hvis man tager i betragtning, at området er blevet fredet på grund af dets værdifulde undersøiske økosystemer. Desuden vil de forvaltningsplaner og forebyggende og korregerende foranstaltninger, som de spanske myndigheder har vedtaget, bidrage til at undgå en forringelse af lokalitetens naturtyper. Af disse grunde og efter at have analyseret de spanske myndigheders svar har Kommissionen konkluderet, at der ikke er tale om nogen overtrædelse af den EU-lovgivning på miljøområdet, der finder anvendelse i det pågældende tilfælde.

(2002/C 277 E/236)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1488/02

af Riitta Myller (PSE) til Kommissionen

(29. maj 2002)

Om: Handel med emissioner

Nogle eksperter i handel med el har konstateret, at det fremlagte mønster for handel med emissioner på et liberalisere marked for el vil føre til en væsentlig stigning i forbrugerpriserne. Det fremføres også i den rapport, som Kommissionen har offentliggjort om den indledende tildeling af handel med emissioner (Evaluation of Alternative Initial Allocation Mechanisms in a European Union Greenhouse Gas Emissions Allowance Trading Scheme, NERA 2002), at prisen på emissionsrettighederne på et liberaliseret marked for el overvæltes på elpriserne (de såkaldte alternative omkostninger).

Har Kommissionen foretaget en evaluering af de konsekvenser, som handelen med emissioner på et liberaliseret elmarked vil få for forbrugerpriserne? Hvor store omkostninger vil dette indebære for aftagerne af elektriciteten? Hvilket forhold er der mellem de omkostninger, som skyldes ordningen med handel med emissioner, og de omkostningsbesparelser, som Kommissionen tidligere havde fremlagt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(12. juli 2002)

Hvor meget elektricitetspriserne vil stige, afhænger af, hvilke instrumenter der tages i brug for at løse klimaændringsproblemet. Kommissionen sigter mod en omkostningseffektiv gennemførelse af Kyoto-målene, således omkostningerne for de europæiske forbrugere som følge af Kyoto-protokollen begrænses mest muligt.

Handel med emissioner er et fleksibelt instrument, som vil sikre, at emissionerne reduceres på en omkostningseffektiv måde for alle deltagere.

En skønsmæssig beregning af Kyoto-aftalens virkninger for elpriserne i perioden 2008-2012 er forbundet med stor usikkerhed, da prisudviklingen uden yderligere klimapolitikker ligeledes er usikker og vil afhænge af udviklingen i andre fællesskabspolitikker såsom liberaliseringen af markederne for gas og elektricitet. Stigningerne i elpriserne skal dog ses i lyset af det betydelige fald i elpriserne, som mange forbrugere har oplevet som følge af den delvise liberalisering af elektricitetsmarkedet, der har fundet sted indtil nu.

Kommissionen finder det ikke hensigtsmæssigt at sammenligne de forventede stigninger i elpriserne med omkostningsbesparelserne ved at drive emissionshandel på fællesskabsplan. De potentielle prisstigninger og omkostningsbesparelserne som følge af emissionshandel på fællesskabsplan er i høj grad afhængige af, hvilke alternative politikker der ville være blevet valgt for at mindske drivhusgasemissionerne i elfremstillingssektoren, hvis der ikke blev drevet emissionshandel.

I det materiale, der ledsager direktivforslaget om en ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner, har Kommissionen forelagt nogle beregninger, som viser, at handelen med emissioner vil kunne medføre omkostningsbesparelser i el- og varmesektoren på 1 mia. EUR pr. år.

(2002/C 277 E/237)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1495/02
af Konstantinos Hatzidakis (PPE-DE) til Kommissionen**

(29. maj 2002)

Om: Gennemførelse af fællesskabsdirektiv 1999/70/EF

Socialforsikringsinstitutionen IKA i Grækenland har på grundlag af lovdekret nr. 1204/1972 vedrørende ydelse af lægehjælp under socialforsikringsinstitutionen IKA i visse perioder ansat læger på tidsbegrænsede kontrakter for at kunne opfylde de krav, der stilles til institutionen i det ovennævnte lovdekret.

Kan Kommissionen oplyse, om den ovennævnte kategori af ansatte er underlagt bestemmelserne i direktiv 1999/70/EF ⁽¹⁾, hvad angår deres professionelle udvikling?

⁽¹⁾ EFT L 175 af 10.7.1999, s. 43.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(3. juli 2002)

Rådets direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999 om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS ⁽¹⁾, UNICE ⁽²⁾ og CEEP ⁽³⁾, gælder for tidsbegrænset ansatte arbejdstagere, der har en ansættelseskontrakt eller et ansættelsesforhold som defineret i lovgivningen, kollektive overenskomster eller gældende praksis i de enkelte medlemsstater.

Den offentlige sektor er ikke udelukket fra direktivets anvendelsesområde. Hvis læger anses for at være arbejdstagere i henhold til lovgivningen i en medlemsstat, gælder direktivet således også for dem.

⁽¹⁾ Den Europæiske Faglige Samarbejdsorganisation.

⁽²⁾ Sammenslutningen af Industri- og arbejdsgiverorganisationer i De Europæiske Fællesskaber.

⁽³⁾ Det Europæiske Center for Offentlige Virksomheder.

(2002/C 277 E/238)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1497/02
af Lord Inglewood (PPE-DE) til Kommissionen**

(29. maj 2002)

Om: Undertegnelse af Euratom-traktaten

Er Kommissionen klar over, at en medlemsstat med undertegnelsen af Euratom-traktaten anerkender legitimiteten af civile nuklearanlæg i andre medlemsstater, forudsat de er i overensstemmelse med traktatens bestemmelser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(19. juni 2002)

Det erklærede mål for Euratom-traktaten er at fremme udviklingen af kerneenergi.

Af politiske årsager er medlemsstaterne frit stillet med hensyn til, om de vil producere atomkraft eller ej. Hvilken afgørelse de end måtte træffe, skal de opfylde deres forpligtelser i medfør af Euratom-traktaten og respektere de øvrige medlemsstaters beslutninger om eventuelt at idriftsætte civile nukleare anlæg på deres nationale territorium, forudsat at disse er i overensstemmelse med den relevante nationale, fællesskabs- og internationale lovgivning.

(2002/C 277 E/239)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1498/02**af Alexander de Roo (Verts/ALE), Miquel Mayol i Raynal (Verts/ALE)
og José Mendiluce Pereiro (PSE) til Kommissionen**

(29. maj 2002)

Om: Udelukkelse af Valle de Árreu fra forslaget til lokaliteter af fællesskabsbetydning og udbygning af skisportsstedet Baqueira-Beret (Cataluña — Spanien)

I 1999 blev der forelagt et projekt vedrørende udvidelse af skisportsstedet Baqueira-Beret i Pyrenæerne i nærheden af den catalanske by Lérida. Projektet, som det private foretagende Baqueira-Beret S.A. stod bag, lå i Valle de Árreu, der på daværende tidspunkt indgik i den foreslåede lokalitet af fællesskabsbetydning »Alt Pallars« (ES5130003) i det alpine biogeografiske område. WWF i Spanien og andre organisationer klagede over projektet, og der blev bl.a. indbragt en klage for Kommissionen (ref. 2001/4183, SG (2001 A/2385) under påberåbelse af, at de planlagte arbejder greb ind i et område, der var opført i forslaget til lokaliteter af fællesskabsbetydning som led i Natura 2000-nettet, og ville få konsekvenser for prioriterede naturtyper og arter opført i bilag IV i direktivet om bevaring af naturtyper (92/43/EØF⁽¹⁾). Projektet blev til sidst trukket tilbage, efter at der var afgivet en negativ erklæring om dets indvirkning på miljøet. I august 2001 forelagde Baqueira-Beret S.A. et nyt projekt vedrørende udvidelse af skisportsstedet, som ville lægge beslag på en stor del af Valle de Árreu og af Aigüestortes (ES5130002), der også var opført som lokalitet af fællesskabsbetydning. WWF i Spanien klagede på ny over projektet under påberåbelse af de store miljømæssige konsekvenser og de utilstrækkelige korrektions- og kompensationsforanstaltninger. I oktober samme år efter afholdelse af seminaret om det alpine biogeografiske område fik WWF i Spanien kendskab til, at den catalanske regionalregering havde udelukket Valle de Árreu og andre områder, der ville blive berørt af udvidelsesprojektet, fra forslaget til alpine lokaliteter af fællesskabsbetydning. WWF forelagde CTN⁽²⁾ (Paris) og EU's biodiversitetskontor de videnskabelige data, der på daværende tidspunkt forelå om Valle de Árreu, og som påviste, at det var nødvendigt, at integrere denne dal i Natura 2000-nettet. Det forelagte projekt berører i øvrigt også den franske stat, idet det går ind i et område, der igen er levested for bjørne (*Ursus arctos*), og som er delt mellem de to lande. WWF har, efter at der er afgivet en positiv miljøvurderingserklæring for projektet, og efter at de administrative myndigheder har givet Baqueira-Beret S.A. tilladelse til at gennemføre udvidelsen, indbragt en ny klage for Kommissionen (ref. 2002/4204, SG(2002) A/1912). Hvis Valle de Árreu fortsat udelukkes for at tilgodese bestemte udviklingsprojekter, vil det få negative følger for gennemførelsen af Natura 2000-nettet i Spanien, og det vil skabe en farlig præcedens, som vil kunne bringe konsekvensen og sammenhængen i direktivet om bevaring af naturtyper i fare.

Har Kommissionen kendskab til dette udvidelsesprojekt og de faktiske kendsgerninger, der påtales i klage 2002/4204, SG(2002) A/1912?

Er den endvidere bekendt med det faktum, at projektet rammer både alpine lokaliteter af fællesskabsbetydning i henhold til direktivet om bevaring af naturtyper i Spanien og et vigtigt fugleområde foreslået af BirdLife i henhold til fugledirektivet?

Er Kommissionen orienteret om de ændringer, de autonome regioner i Spanien har foretaget i sine forslag til lokaliteter under Natura 2000-nettet, som indebærer udelukkelse af områder, der tidligere har været beskyttet, for at kunne gennemføre projekter, der ikke er direkte forbundet med eller nødvendige for lokalitetens forvaltning (artikel 6, stk. 3, i direktiv 92/43/EØF), uden at disse har været underkastet en hensigtsmæssig vurdering af deres indvirkning på lokaliteten?

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

⁽²⁾ Europæisk temacenter for naturbeskyttelse og biologisk mangfoldighed.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(17. juli 2002)

Det skal bemærkes, at Kommissionen allerede har modtaget en første klage, som er registreret under referencenummer 1999/5118, vedrørende et projekt om udbygning af skisportsstedet Baqueira-Beret i Pyrenæerne i nærheden af Lleida i den autonome region Cataluña i Spanien. En række andre klager er

siden indgået om samme emne. Som led i behandlingen af denne sag har der fundet en udveksling af oplysninger sted mellem Kommissionen og de spanske myndigheder. Det pågældende projekt var genstand for en negativ udtalelse om den miljømæssige indvirkning i juni 2001 fra den kompetente miljøinstans, hvorfor det ikke har opnået den nødvendige igangsætningstilladelse.

Som følge af de oplysninger, der er modtaget som led i klageprocedurerne 2001/4183 og 2002/4204 som omtalt af de ærede medlemmer, har Kommissionen fået kendskab til, at der er blevet forelagt et nyt projekt til udbygning af skisportsstedet Baqueira-Beret. Det nye projekt fik i januar 2002 en positiv miljøvurderingserklæring fra de spanske myndigheders side.

Kommissionen har som led i behandlingen af disse klager henvendt sig til de spanske myndigheder og anmodet om deres kommentarer til de fremførte forhold samt til anvendelsen af de EU-miljøbestemmelser, der måtte være relevante i det foreliggende tilfælde. Kommissionen afventer de spanske myndigheders svar herpå.

Hvad angår listen over lokaliteter af fællesskabsbetydning, der skal indgå i Natura 2000-nettet i henhold til artikel 4 i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, skal det bemærkes, at proceduren for udarbejdelse af listen for det alpine biogeografiske område for øjeblikket er i fuld gang.

Listen over lokaliteter, der er udpeget som lokaliteter af fællesskabsbetydning, skal endeligt fastsættes af Kommissionen på grundlag af et forslag, som udarbejdes af denne i forståelse med medlemsstaterne. Denne foreløbige liste udarbejdes efter modtagelsen af de relevante informationer fra medlemsstaterne. Den nærmere analyse heraf foretages af Det Europæiske Miljøagentur temacenter, og på grundlag heraf drages en række konklusioner på de specifikke biogeografiske seminarer. Disse står også åbne for deltagelse fra ikke-statslige organisationer.

(2002/C 277 E/240)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1499/02

af Jean Lambert (Verts/ALE) og Inger Schörling (Verts/ALE) til Kommissionen

(29. maj 2002)

Om: Anlæg af en landevej i naturparken Tamadaba (Gran Canaria — Spanien)

Naturparken Tamadaba på De Kanariske Øer har stor økologisk betydning. Den omfatter et særligt bevaringsområde i Pinar de Tamadaba (3 400 ha — SBO 355) og en lokalitet af fællesskabsbetydning (ES7010009), som med sine i alt 7 528 ha udgør næsten hele naturparkens areal. Mange af de naturtyper, der er repræsenteret her, er prioriterede⁽¹⁾. Den kanariske lokalregering påtænker også at udlægge to områder som udelukkelseszone, først og fremmest med det formål at genindføre den kanariske blå bogfinke (*Fringilla teydea polatzeki*). Denne art har været omfattet af Life-projekter i 1994 og 1998. 1998-projektet, der for 60 % vedkommende er finansieret af EU, påbegyndtes i 1999 og strækker sig over en periode på fire år. Ministeriet for offentlige arbejder under lokalregeringen planlægger af hensyn til samfundets interesser at forbedre forbindelsen mellem La Aldea og øens hovedstad ved at anlægge en ny landevej i dette beskyttede område — en motortrafikvej med en tilladt gennemsnitshastighed på 80 km i timen. Projektet omfatter 14 tunneller og 21 viadukter, hvoraf to kommer til at ligge i omkring 90 m højde og får en mindsteradius på 250 m. Man regner med at kunne reducere strækningen mellem Agaete og La Aldea fra 32 til 19 km og mindske kørselstiden med 15-20 minutter. Ministeriet har til trods for de offentlige demonstrationer, der har været afholdt, hvor der blev foreslået 10-20 alternative løsninger, nægtet at overveje andre muligheder. Undersøgelsen af indvirkningerne på miljøet bygger ikke på mange analyser⁽²⁾. Der budgetteres med 25 mia. pesetas, svarende til lidt over 150 mio. EUR, til gennemførelse af projektet, og heraf stammer 15 mia. fra ministeriet for intern udvikling (aftale om anlæg af landeveje). Der er noget, der tyder på, at disse midler kan stamme fra EFRU.

Kan Kommissionen træffe de nødvendige foranstaltninger til beskyttelse af det omtalte område og drage omsorg for, at de alternativer, der er skabt grundlag for i direktiv 92/43/EØF⁽³⁾ og 97/11/EF⁽⁴⁾, tages op til overvejelse? Påregnes der EU-finansiering til dette vejprojekt? Og har Kommissionen i bekræftende fald mulighed for at blokere midlerne?

⁽¹⁾ Naturtyper og arter omfattet af direktiv 92/43/EØF: 4050, 5330, 7220, 8320, 9320, 9363, 9550, 1812, 1737, 1728, 1536, 1819, 1656.

⁽²⁾ Eksempelvis er der ikke foretaget en seriøs evaluering af de miljømæssige omkostninger ved dette projekt; der tales ikke om følgerne af de veje, der skal anlægges, og den jord, der skal flyttes, for at kunne nå frem til det uvejsomme og vanskeligt tilgængelige terræn med stejle skrån timer, hvor den nye vej skal anlægges; der er ikke foretaget en tilstrækkelig vurdering af de følger, landevejen vil få for den arkæologiske arv (Guayedra, Tirma og Barranco de La Aldea); og der foreslås ikke nogen løsning på, hvad der skal ske med de flere hundrede tusinde kubikmeter jord fra udgravningerne til tunnellerne.

⁽³⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

⁽⁴⁾ EFT L 73 af 14.3.1997, s. 5.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(10. juli 2002)

De ærede medlemmer har udtrykt bekymring over planer om at bygge en ny vej i Natura 2000-lokaliteten »Pinar de Tamadaba«.

Den 9. januar 2002 offentliggjorde De Europæiske Fællesskabers Tidende Kommissionens beslutning af 28. december 2001 om vedtagelse af listen over lokaliteter af fællesskabsbetydning i det biogeografiske område Makaronesien⁽¹⁾ i henhold til Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter.

Lokaliteten »Tamadaba« er opført på listen vedrørende Makaronesien med koden ES0000111.

Som de ærede medlemmer påpeger, har Kommissionen godkendt to Life-projekter, der har til formål at beskytte den blå bogfinke i området.

Det seneste af disse projekter har koden B4-3200/98/469 »Beskyttelse af den kanariske blå bogfinke«. Formålet med projektet er at reducere risikoen for, at denne kanariske underart uddør. Der vil blive udarbejdet en genopretningsplan og gennemført to konkrete foranstaltninger: For det første vil man etablere en ny bestandskerne, og for det andet vil man bringe de faktorer, der bidrager til dødeligheden, under kontrol for at øge overlevelseshraten og sikre den eksisterende bestand. Et af de specifikke mål er at genoprette bestanden i Tamadaba-fyrreskoven, der nu næsten er forsvundet. Projektet strækker sig over en periode på fire år, frem til december 2002.

De samlede omkostninger ved projektet er 329 398 EUR, og Kommissionen bidrager med 197 638 EUR (60 %).

Forvaltning og beskyttelse af lokaliteterne under Natura 2000 sker i overensstemmelse med artikel 6 i Rådets direktiv 92/43/EØF. Direktivet opstiller klare procedurer for, hvordan man behandler planer og projekter, der ikke er nødvendige for forvaltningen af Natura 2000-lokaliteten, men som kan forventes at påvirke lokaliteten væsentligt.

Hvad angår planerne om at bygge en ny vej, har Kommissionen ikke noget kendskab til dette initiativ. Kommissionen har ikke modtaget nogen oplysninger fra den spanske regering om planer eller projekter vedrørende anlæg af en ny vej i Natura 2000-lokaliteten. Kommissionen vil derfor anmode den spanske regering om oplysninger om dette projekt.

I overensstemmelse med nærhedsprincippet og Rådets forordning (EF) nr. 1260/1999 af 21. juni 1999 om vedtagelse af generelle bestemmelser for strukturfondene⁽²⁾ hører såvel valget som gennemførelsen af projekter under medlemsstaternes ansvarsområde. Kommissionen har derfor henvendt sig til de spanske myndigheder for at få oplysninger om en eventuel medfinansiering af dette projekt, og så snart oplysningerne foreligger, vil de ærede medlemmer blive underrettet herom.

⁽¹⁾ Kommissionens beslutning 2002/11/EF af 28. december 2001, EFT L 5 af 9.1.2002.

⁽²⁾ EFT L 161 af 26.6.1999.

(2002/C 277 E/241)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1500/02**af Professor Sir Neil MacCormick (Verts/ALE) til Kommissionen**

(29. maj 2002)

Om: Omrejsende

Vil Kommissionen gøre rede for sin holdning til følgende?

1. Siden 1989, hvor der blev vedtaget to resolutioner om skolegang for børn af sigøjnere og omrejsende⁽¹⁾, har Kommissionen afsat midler via Sokrates-programmet til samarbejdsprojekter samt nyskabende og internationale projekter for at støtte de nødvendige, trinvis ændringer.

2. De seneste ændringer i revisions- og evalueringsprocessen i forbindelse med nye ansøgninger om støtte har bevirket en alvorlig tilbagegang i støtten til projekter, der fokuserer på omrejsende. Som resultat heraf er situationen nu kritisk, idet der er overhængende fare for, at både EFECOT og Interface bliver nedlagt. Tabet af disse to meget effektive net kan ikke vurderes, men der er ingen tvivl om følgerne af manglen på en effektiv og velinformeret informationsbase. Omrejsendes problemer vil endnu engang skubbes ud i periferien, uden at de får ret mange muligheder for at blive hørt eller for at få støtte til samordnede og sammenhængende aktioner.

⁽¹⁾ EFT C 153 af 21.6.1989, s. 1 og 3.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(27. juni 2002)

Som det ærede medlem nævner, har Kommissionen igennem længere tid tilstræbt, at der sikres støtte til initiativer, som sigter mod at forbedre rejsendes uddannelsesniveau.

I den igangværende fase af Sokrates-programmet (2000-2006) er denne målgruppe et af de prioriterede indsatsområder, som kan modtage støtte under alle programmets aktioner inden for alle uddannelses-sektorer: skoleuddannelse (og førskoleuddannelse), videregående uddannelse, voksenuddannelse og andre uddannelsesretninger.

Eftersom denne målgruppe er prioriteret i Sokrates-programmet, er der hvert år blevet tildelt finansiering til projekter, der fremmer sigøjneres og rejsendes uddannelse, dette gælder også i udvælgelsesrunderne i 2000 og 2001. For at sikre den bedste udnyttelse af offentlige midler og højere kvalitet i projekterne baseres Kommissionens beslutninger om at finansiere eller afvise projektforslag på en uafhængig, ekstern evaluering, som foretages af eksperter på området. I de tilfælde, hvor nye projektforslag ikke tildeles støtte, modtager projektlederne en skrivelse, hvori årsagerne til afslaget gennemgås, og de opfordres til at indhente råd fra de relevante tjenestegrene i Kommissionen. Det er Kommissionens holdning, at projektkvalitet er det eneste hensigtsmæssige kriterium for tildeling af støtte.

(2002/C 277 E/242)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1505/02**af Stavros Xarchakos (PPE-DE) til Kommissionen**

(29. maj 2002)

Om: Selektiv gennemførelse af direktiv 1999/70/EF

Ifølge gentagne klager fra Forbundet af Videnskabeligt Sundhedspersonale inden for socialforsikrings-institutionen IKA i Grækenland nægter den græske regering at gennemføre bestemmelserne i direktiv 1999/70/EF⁽¹⁾ (som Grækenland allerede skulle have overtaget og gennemført i 2000) Ifølge direktivet er EU-medlemsstaterne forpligtede til fra juli 2002 at omdanne de på hinanden følgende og mangeårige tidsbegrænsede kontrakter til tidsubegrænsede ansættelseskontrakter. Den græske regerings afgørelse resulterer bl.a. i, at de ca. 5 500 læger, der i årevis har arbejdet inden for IKA — adskillige af disse læger har endda været beskæftiget i institutionen i tyve år — fortsat vil stå uden nogen sikkerhed til trods for, at de opfylder et vedvarende behov på et yderst følsomt og vigtigt område, som er præget af betragtelige svagheder og problemer.

Der henvises til, at der allerede foreligger såvel udtalelser fra anerkendte jurister som retsafgørelser fra græske domstole (Dom nr. 275/1993 fra Højesteret og domme hhv. nr. 5239/2001 og 5240/2001 fra Athens appeldomstol, som giver det lægevidenskabelige personale inden for IKA medhold og anerkender, at disse læger har tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, således som det netop er foreskrevet i direktiv 1999/70/EF.

Ved Kommissionen, at den græske regering agter at foretage en selektiv gennemførelse af dette direktiv? Hvordan agter den at reagere for at sikre, at den græske regering overholder direktivets bestemmelser, med henblik på at beskytte de 5 500 læger inden for IKA og så vidt muligt at sikre, at denne store socialforsikringsinstitution, der står for ydelse af sundhedspleje til millioner af grækere, kan fungere mere gnidningsløst?

(¹) EFT L 175 af 10.7.1999, s. 43.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(27. juni 2002)

Rådets direktiv 1999/70/EF om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS (¹), UNICE (²) og CEEP (³), finder anvendelse på alle med tidsbegrænset ansættelse, som har en ansættelseskontrakt eller indgår i et ansættelsesforhold, som defineret ved lov, kollektiv aftale eller gældende praksis i den enkelte medlemsstat. Direktivet udelukker ikke den offentlige sektor fra dets anvendelsesområde.

Et af formålene med direktivet er at forhindre misbrug hidrørende fra flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter. Medlemsstaterne kan dog efter høring af arbejdsmarkedets parter selv fastlægge betingelserne for, hvornår tidsbegrænsede ansættelseskontrakter skal anses som værende »flere på hinanden følgende« kontrakter eller som værende tidsbegrænsede kontrakter.

Med hensyn til fristen for gennemførelse har Grækenland gjort brug af det yderligere år, der fastsættes i direktivet, og skal derfor gennemføre direktivet inden den 10. juli 2002. Den græske regering har endnu ikke meddelt Kommissionen, hvordan den har til hensigt at gennemføre direktivet.

Kommissionen agter at evaluere de enkelte medlemsstaters gennemførelse af direktivet ved udgangen af 2002 og vil træffe de nødvendige foranstaltninger, hvis direktivet ikke er gennemført på korrekt vis.

(¹) Den Europæiske Faglige Samarbejdsorganisation.

(²) Sammenslutningen af Industri- og Arbejdsgiverorganisationer i Europa.

(³) Det Europæiske Center for Offentlige Virksomheder.

(2002/C 277 E/243)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1508/02

af Mihail Papayannakis (GUE/NGL) til Kommissionen

(29. maj 2002)

Om: Veterinærmedicinske produkter i EU

Licenser til distribution og salg af navnebeskyttede veterinærmedicinske produkter udstedes i stadig større omfang af Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering, mens de særskilte nationale organer for udstedelse af sådanne licenser gradvist reduceres til kun at være tilsynsførende.

Dette letter funktionen af det indre marked, men der kan dog konstateres andre problemer:

- Mindre selskaber, der fremstiller traditionelle lægemidler, kan på grund af omkostningerne ikke understøtte deres dokumentation forelagt for Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering, og
- de små, traditionelle drøvtyggere i mange lande, hovedsagelig i Sydeuropa, samt dyr af hestefamilien er ikke reelt dækket ind videnskabeligt set, hvad angår de forskellige former for behandling (hvilket naturligvis også gælder kontrol med restkoncentrationer), eftersom producenterne ikke er i stand til eller nægter at gennemføre de pågældende undersøgelser (ventetider m.m.). Dyrslægerne behandler derfor disse dyr efter traditionelle metoder, og der kan ikke garanteres fuldt ud for sikkerheden af de produkter, der stammer fra disse dyr.

På baggrund af ovenstående bedes Kommissionen besvare følgende:

1. Er det sandt, at der er sket et drastisk fald i antallet af forskellige navnebeskyttede veterinære lægemiddelprodukter i EU?
2. Er der virkelig et problem, hvad angår lægemidler til små drøvtyggere og dyr af hestefamilien?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(4. juli 2002)

Kommissionen er ganske klar over problemet med udbuddet af veterinærmedicinske lægemidler, særlig til behandling af heste og andre dyrearter, f.eks. små drøvtyggere, og til visse indikationer (sjældne anvendelser). Kommissionen er dog ikke enig i, at der er sket et drastisk fald i udbuddet af veterinærmedicinske lægemidler i EU.

Det nuværende vurderingssystem, der anvendes til godkendelse og overvågning af veterinærmedicinske lægemidler, er baseret på kriterierne kvalitet, effektivitet og sikkerhed for at beskytte menneskers og dyrs sundhed og miljøet i overensstemmelse med fællesskabsretten⁽¹⁾.

Det Europæiske Agentur for Lægemiddelvurdering (EMA) er den myndighed, der afgiver udtalelse om ansøgninger om bestemte typer af veterinærmedicinske lægemidler, f.eks. lægemidler, der fremstilles efter visse bioteknologiske metoder⁽²⁾. Der er dog utallige veterinærmedicinske lægemidler, der godkendes nationalt af to eller flere medlemsstater efter proceduren for gensidig anerkendelse. De fleste lægemidler godkendes således stadig af medlemsstaternes kompetente myndigheder.

For at få udstedt markedsføringstilladelse til veterinærmedicinske lægemidler til dyr, der er bestemt til fødevareproduktion, skal der fastsættes maksimalgrænseværdier for restkoncentrationer (MRL) i overensstemmelse med Rådets forordning (EØF) nr. 2377/90⁽³⁾. Visse stoffer, for hvilke sådanne MRL ikke kan fastsættes (fordi disse stoffer eller deres metabolitter er giftige i enhver koncentration), er det ikke længere tilladt at markedsføre til anvendelse hos dyrearter bestemt til fødevareproduktion. Det har siden den 1. januar 2000 været forbudt at anvende stoffer, der ikke er fastsat MRL for, i veterinærmedicinske lægemidler.

Tabet af disse stoffer betyder dog ikke, at der ikke findes alternative behandlinger. Visse af de stoffer, der ikke er fastsat MRL for, er blevet erstattet af andre stoffer, for hvilke der er fastsat MRL, og som er virksomme ved samme kliniske tilstande.

For at sikre et bedre udbud af lægemidler til visse dyrearter anbefalede Udvalget for Veterinærlægemidler for nylig, at de eksisterende MRL for stoffer til mere hyppigt forekommende dyrearter anvendes til (ved hjælp af ekstrapolering) at fastsætte MRL for andre dyrearter bestemt til fødevareproduktion.

Rådets direktiv 2001/82/EF⁽⁴⁾ indeholder desuden bestemmelser, som skal sikre, at der ikke opstår mangel på lægemidler. Direktivets artikel 10 fastsætter visse undtagelser for anvendelsen af veterinærmedicinske lægemidler hos selskabsdyr og dyr, der er bestemt til fødevareproduktion. Dyr læger må efter det såkaldte kaskadep princip anvende veterinærmedicinske lægemidler, som er godkendt til andre dyrearter, der er bestemt til fødevareproduktion, eller til en anden indikation hos samme dyreart.

Som det fremgår af Kommissionens meddelelse til Rådet og Parlamentet om udbuddet af veterinærlægemidler⁽⁵⁾, besluttede Kommissionen at foreslå ændringer til direktiv 2001/82/EF som led i den igangværende revision af lægemiddellovgivningen⁽⁶⁾, bl.a. for at sikre et bedre udbud af veterinærmedicinske lægemidler. Disse forslag tager primært sigte på at forenkle bestemmelserne om kaskadep principet og gøre det obligatorisk for medlemsstaterne at anvende dem. En udvidelse af den administrative beskyttelse af videnskabelige data, der stilles til rådighed af ansøgeren om en markedsføringstilladelse, bør være en yderligere ansporing for den veterinære medicinalindustri i forbindelse med mindre hyppigt forekommende dyrearter. For så vidt angår heste specifikt, foreslås det, at det bliver tilladt at anvende stoffer, der ikke er fastsat MRL for, dog forudsat at det pågældende dyr ikke indgår i fødekæden.

Et overvågningssystem, som omfatter kontrolforanstaltninger for visse stoffer og restkoncentrationer deraf i levende dyr og produkter heraf i overensstemmelse med Rådets direktiv 96/23/EF⁽⁷⁾, er desuden med til at garantere, at produkter, der er fremstillet på grundlag af små drøvtyggere (får og geder) og heste, er sikre.

- (¹) Parlamentets og Rådets direktiv 2001/82/EF af 6. november 2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for veterinærlægemidler, EFT L 311 af 28.11.2001.
- (²) Rådets forordning (EØF) nr. 2309/93 af 22. juli 1993 om fastlæggelse af fællesskabsprocedurer for godkendelse og overvågning af human- og veterinærmedicinske lægemidler og om oprettelse af et europæisk agentur for lægemiddelvurdering, EFT L 214 af 24.8.1993.
- (³) Rådets forordning (EØF) nr. 2377/90 af 26. juni 1990 om en fælles fremgangsmåde for fastsættelse af maksimalgrænseværdier for restkoncentrationer af veterinærmedicinske præparater i animalske levnedsmidler, EFT L 224 af 18.8.1990.
- (⁴) Parlamentets og Rådets direktiv 2001/82/EF af 6. november 2001 om oprettelse af en fællesskabskodeks for veterinærlægemidler, EFT L 311 af 28.11.2001.
- (⁵) KOM(2000) 806 endelig udg.
- (⁶) EFT C 75 E af 26.3.2002.
- (⁷) Rådets direktiv 96/23/EF af 29. april 1996 om de kontrolforanstaltninger, der skal iværksættes for visse stoffer og restkoncentrationer heraf i levende dyr og produkter heraf, og om ophævelse af direktiv 85/358/EØF og 86/469/EØF og beslutning 89/187/EØF og 91/664/EØF, EFT L 125 af 23.5.1996.

(2002/C 277 E/244)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1519/02
af Anne Ferreira (PSE) til Kommissionen

(22. maj 2002)

Om: Regler for ejendomsmæglere i EU

Ejendomsmæglerne i EU-medlemsstaterne arbejder i stigende grad på tværs af grænserne. De gældende erhvervsfaglige bestemmelser er dog vidt forskellige fra land til land, hvilket medfører omkostningsforskelle i forbindelse med udøvelsen af denne virksomhed og en uensartet forbrugerbeskyttelse.

For at beskytte forbrugerne og harmonisere det indre marked i Den Europæiske Union samt forbedre denne branches image, ville det være ønskeligt med en harmonisering af de garantier, der kræves af ejendomsmæglere.

På den baggrund må følgende gøres obligatorisk og harmoniseres:

- en erhvervsmæssig ansvarsforsikring
- en økonomisk garanti

Hvordan stiller Kommissionen sig til dette problem?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(19. juni 2002)

Selv om ejendomsmæglere i princippet er omfattet af bestemmelserne om fri etableringsret og fri udveksling af tjenesteydelser i henhold til EF-traktatens artikel 43 og 49, er der stadig retlige og administrative hindringer for udøvelse af deres virksomhed på tværs af grænserne, herunder forskellige krav vedrørende erhvervsansvarsforsikring og økonomisk garanti. Der er tale om et mere generelt problem i det indre marked for tjenesteydelser, som er kendetegnet ved en række forskellige tilbageværende hindringer, som berører både leverandører og modtagere af tjenesteydelser.

På baggrund heraf opfordrede Det Europæiske Råd i Lissabon (23.-24. marts 2000) Kommissionen til at fremlægge forslag til en omfattende strategi for det indre marked for at fjerne hindringer for udveksling af tjenesteydelser.

Som der ofte er blevet henvist til opstillede Det Europæiske Råd følgende mål for Europa: At blive den mest konkurrencedygtige og dynamiske videnbaserede økonomi i verden, en økonomi, der kan skabe en holdbar vækst med flere og bedre job og større social samhørighed. For at nå dette mål skal servicesektorens kvalitet og konkurrenceevne fremmes, da denne sektor vil være af afgørende betydning for den europæiske økonomisk fortsatte fremgang.

Kommissionen er i færd med at afgrænse alle påviselige hindringer for tjenesteydelser og med at udarbejde forslag til fjernelse af disse hindringer. Det forventes, at Kommissionen om kort tid offentliggør en rapport.

På grundlag af denne rapport afgør Kommissionen, på hvilke områder den vil foreslå harmonisering på EU-plan.

(2002/C 277 E/245)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1522/02
af Ioannis Marínos (PPE-DE) til Kommissionen

(3. juni 2002)

Om: Færdselsuheld i Grækenland

Det er velkendt, at Grækenland er det EU-land, hvor der sker flest færdselsuheld med dødelig udgang. Hvert år mister ca. 3 000 grækere livet, og mange tusinde kommer alvorligt til skade på de græske veje. Det understreges, at der alene under den ortodokse påske (begyndelsen af maj 2002) omkom 63 grækere, og over 600 kom til skade ved færdselsuheld i denne periode. Størsteparten af disse uheld skyldtes for stor fart, vejbelægningens dårlige tilstand, yderst mangelfuld skiltning samt den omstændighed, at førerne kørte under påvirkning af alkohol.

Kan Kommissionen oplyse, i hvilke EU-lande førere fratages deres kørekort, af hvilke grunde, og i hvilke medlemsstater og under hvilke omstændigheder der gælder bestemmelser om direkte beslaglæggelse af køretøjet i tilfælde af, at føreren gribes i at køre i fuld tilstand?

Har Kommissionen anmodet de græske myndigheder om oplysninger og forklaringer på det enorme antal dræbte og tilskadekomne ved færdselsuheld i Grækenland?

Findes der, eller vil der blive vedtaget fællesskabslovgivning om konkrete, ensartede og hårde straffe, der skal gennemføres i samtlige medlemsstater og iværksættes over for personer, der kører i alkohol- eller narkotikapåvirket tilstand og på den måde bringer deres medborgeres liv i fare?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(23. juli 2002)

Med 1895 trafikdræbte i 2001 er Grækenland et af de EU-lande, der har flest trafikdræbte målt pr. antal indbyggere. Dog er afstanden til det europæiske gennemsnit ved at svinde ind, idet der i 2001 var tale om en nedgang på 9 % i antallet af trafikdræbte i forhold til 2000. De væsentligste årsager til færdselsulykkerne er for høj eller forkert tilpasset hastighed, kørsel i spirituspåvirket tilstand samt manglende brug af sikkerhedsselen.

Kommissionen vedtog den 17. januar 2001 en henstilling⁽¹⁾ om den maksimale alkoholkoncentration i blodet for førere af motorkøretøjer, hvori det bl.a. henstilles til medlemsstaterne at anvende en generel øvre grænse for alkoholkoncentrationen i blodet på 0,5 mg/ml samt at styrke politiets kontrol heraf.

Henstillingen vedrører ikke straffeforanstaltningerne i forbindelse med overtrædelser af bestemmelserne. Inddragelse af førerbeviset sorterer fortsat under de nationale myndigheder ifølge artikel 8, stk. 2, i Rådets direktiv 91/439/EØF af 29. juli 1991 om kørekort⁽²⁾. Det samme er tilfældet med de øvrige sanktioner som f.eks. bøder, advarsler og hæftestrafte.

Der findes ingen lovgivning om beslaglæggelse af køretøjet i tilfælde af, at føreren har for meget alkohol i blodet. Dog kan politiet i forbindelse med kontrollen som forebyggende foranstaltning tilbageholde førerbeviset, hvis føreren er alkoholpåvirket eller må formodes at være påvirket.

I overensstemmelse med hensigtserklæringerne i hvidbogen om den europæiske transportpolitik⁽³⁾ undersøger Kommissionen mulighederne for at opnå en bedre harmonisering af de vigtigste kørselsbestemmelser, samt hvilke kontrolforanstaltninger der kan træffes med henblik på at håndhæve disse bestemmelser, under stadig hensyntagen til subsidiaritetsprincippet.

Endelig udveksler Kommissionen regelmæssigt oplysninger med de ansvarlige for færdselssikkerheden i de forskellige medlemsstater, herunder i Grækenland, med henblik på at udarbejde sine forslag til harmonisering af kørselsbestemmelserne og forbedring af færdselssikkerheden.

⁽¹⁾ Henstilling af 17. januar 2001, EFT C 48 af 14.2.2001.

⁽²⁾ EFT L 237 af 24.8.1991.

⁽³⁾ Hvidbog om den europæiske transportpolitik frem til 2010 — De svære valg, KOM(2001) 370 endelig udg.

(2002/C 277 E/246)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1526/02

af Salvador Garriga Polledo (PPE-DE) til Kommissionen

(3. juni 2002)

Om: Bestemmelser vedrørende kurser i fremmedsprog

I forbindelse med den forestående sommer tilbydes der endnu en gang et væld af fremmedsprogskurser rundt omkring i hele Fællesskabet, uden at der ydes nogen form for sikkerhed for kursernes undervisningsmæssige kvalitet.

Der hersker derfor større og større enighed om, at der bør indføres en form for autorisation af de kurser, som efter eksperternes opfattelse i tilstrækkelig grad sikrer deltagerne en forsvarlig undervisning.

Mener Kommissionen, at dette ønske om en autorisation af sprogkurser omfattende hele EU kan realiseres inden for den nærmeste fremtid og dermed sikre deltagere, der virkelig ønsker at lære et fremmedsprog, en kvalificeret undervisning i modsætning til dem, der blot ønsker at holde en mere eller mindre underholdende ferie ved sprogcentre, der ikke har de fornødne kvalifikationer til at undervise i fremmedsprog?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(27. juni 2002)

Det har længe været et af Kommissionens mål at bidrage til at forbedre sprogundervisningens kvalitet og omfang.

Kommissionen forstår bekymringerne om de uensartede standarder for undervisningen på sprogkurser i Europa. Derfor findes der i brochuren »Sådan lærer du sprog« (»Así se puede aprender idiomas«), som blev udgivet som led i Det Europæiske Sprogår 2001, særlige råd om, hvordan man finder frem til et godt kursus. Kommissionen har også støttet oprettelsen af europæiske sammenslutninger, som arbejder for at forbedre standarderne på området (som f.eks. European Association for Quality Language Services, the Association of Language Testers in Europe).

Kommissionen agter primo 2003 at fremsætte forslag om foranstaltninger til fremme af den sproglige mangfoldighed og sprogindlæringen, og i den forbindelse vil der inden længe blive iværksat en høringsproces om alle relevante aspekter. På det mere generelle plan er Kommissionen i gang med at iværksætte en række initiativer vedrørende kvaliteten i de europæiske uddannelser og validerings-systemernes gennemsigtighed. Kommissionen vil i forbindelse med disse aktiviteter tage det ærede medlems indvendinger i betragtning.

(2002/C 277 E/247)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1538/02
af Karl-Heinz Florenz (PPE-DE) til Kommissionen**

(3. juni 2002)

Om: Gennemførelse i national ret af direktiv 1999/44/EF om visse aspekter af forbrugerkøb og garantier i forbindelse hermed

Som led i gennemførelsen af direktiv 1999/44/EF⁽¹⁾ er loven om reform af obligationsretten trådt i kraft. I lovgivningsprocessen i forbindelse med denne lov blev de gældende forskrifter vedrørende køb af dyr strøget uden, at der blev sat noget i stedet. Dette har sammen med skærpelsen af forældelsesfristen og bestemmelserne om bevisførelse, der påhviler virksomheden, ført til, at dyrehandlere, især dem, som i henhold til § 14 i BGB er klassificeret som virksomheder, står over for problemer, som truer dem på deres eksistens. Det anføres f.eks., at der opstår betydelige problemer i forbindelse med bevisførelsen i henhold til § 476 i BGB, hvis manglen er en følge af forkert behandling eller overbelastning af dyret. Til trods for dette har de tyske lovgivere ikke fastsat nogen særbestemmelser for køb af dyr.

I hvilke medlemsstater uden for Tyskland er direktiv 1999/44/EF blevet gennemført i national ret?

Har disse medlemsstater i forbindelse med bestemmelsen om garantifrist og bevisførelse vedtaget nogle særbestemmelser vedrørende køb af dyr?

⁽¹⁾ EFT L 171 af 7.7.1999, s. 12.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(23. juli 2002)

Ud over Tyskland har Danmark, Italien, Østrig og Finland på nuværende tidspunkt (6. juni 2002) gennemført Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 1999/44/EF af 25. maj 1999 om visse aspekter af forbrugerkøb og garantier i forbindelse hermed i deres nationale lovgivning og meddelt Kommissionen ordlyden af de nationale retsforskrifter (direktivets artikel 11).

I de nævnte landes relevante gennemførelsesbestemmelser findes der ingen særbestemmelser om salg af dyr til forbrugerne.

(2002/C 277 E/248)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1556/02
af Pernille Frahm (GUE/NGL) til Kommissionen**

(31. maj 2002)

Om: Computerimplementerede opfindelsers patenterbarhed

Kommissionen bedes oplyse, hvilke firmaer der står bag de høringssvar til grønbogen om computerimplementerede opfindelsers patenterbarhed, som har medført, at Kommissionen i sit forslag til direktiv har valgt at rette sig efter de store erhvervsinteresser i stedet for de ganske mange brugere og småvirksomheder, der ikke ønskede patenter på »open source«-kode? Hvorfor har man prioriteret erhvervsinteresser frem for forbrugerinteresser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(24. juni 2002)

Kommissionen har modtaget en lang række høringssvar om computerimplementerede opfindelsers patenterbarhed, siden den i 1997 offentliggjorde grønbogen om det europæiske patentsystem⁽¹⁾. Svarene er kommet fra enkeltpersoner, virksomheder af enhver størrelse, brugere og erhvervsorganisationer. Alle svar blev taget i betragtning, da Kommissionen besluttede at forelægge et forslag til direktiv.

Den model, der er valgt i forslaget, består i at harmonisere lovgivningen på området, men ikke at udvide omfanget af, hvad der i dag er patenterbart efter den europæiske patentkonvention og national lovgivning. Formålet med forslaget er ikke at begunstige bestemte grupperinger frem for andre. Den større retssikkerhed, som harmoniseringen giver, skulle komme enhver til gode — patentindehaverne såvel som brugerne af patenterbar teknologi.

(¹) KOM(97) 314 endelig udg.

(2002/C 277 E/249)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1572/02
af Reimer Böge (PPE-DE) til Kommissionen

(4. juni 2002)

Om: Godkendelse af alternative lægemidler inden for veterinærmedicin

Inden for husdyrproduktion er der især i forbindelse med produktionen af levnedsmidler en stigende interesse for anvendelsen af homøopatiske midler og andre alternative lægemidler både fra opdrætternes og forbrugernes side. Denne tendens bør hilses velkommen i betragtning af, at anvendelsen af antibiotika i tiltagende grad kritiseres. I forbindelse hermed klager praktiserende dyrlæger over, at det ikke længere er tilladt at godkende homøopatiske midler til husdyr ved en forenklet procedure i henhold til direktiv 92/74/EØF (¹) af 22. september 1992, og at plantebaserede lægemidler endog skal underkastes hele godkendelsesproceduren.

Hvorledes vurderer Kommissionen erfaringerne med godkendelsesproceduren i henhold til direktiv 92/74/EØF?

Mener Kommissionen, at der er mulighed for at forenkle godkendelsesproceduren for alternative lægemidler på det veterinærmedicinske område?

(¹) EFT L 297 af 13.10.1992, s. 12.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(27. juni 2002)

De to forenklede registreringsprocedurer for homøopatiske human- og veterinærmedicinske lægemidler, der blev indført i 1992 ved Rådets direktiv 92/73/EØF og 92/74/EØF af 22. september 1992, er blevet analyseret og evalueret i Kommissionens rapport til Europa-Parlamentet og Rådet af 14. juli 1997 om anvendelse af direktiv 92/73 og 92/74 (¹). Denne analyse var baseret på en omfattende undersøgelse af anvendelsen af begge direktiver i den human- og veterinærmedicinske sektor foretaget af uafhængige konsulenter. I rapporten konkluderes det, at de to direktiver har bidraget til en vis, men endnu ikke tilfredsstillende harmonisering. Med henblik på eventuelle lovændringer blev Parlamentet og Rådet i rapporten opfordret til at tilkendegive deres mening om visse emner som f.eks. anvendelsesområdet for den forenklede registreringsprocedure og forpligtelsen til at anerkende andre medlemsstaters registreringer.

I betragtning af disse meningstilkendegivelser ser Kommissionen en mulighed for at forbedre registreringsproceduren for homøopatiske lægemidler. Kommissionens forslag til revision af Fællesskabets lægemiddellovgivning (²) af 26. november 2001 indeholder en række ændringer vedrørende registreringen af homøopatiske human- og veterinærmedicinske lægemidler. Det foreslås at gøre det obligatorisk for medlemsstaterne at indføre en forenklet registreringsprocedure, hvilket i øjeblikket er fakultativt. Desuden udvides anvendelsesområdet for den forenklede registreringsprocedure, idet bestemmelsen om, at den er strengt begrænset til dyr, der ikke anvendes til fødevareproduktion, udgår. Der henvises dog til bestemmelserne i Rådets forordning (EØF) nr. 2377/90 af 26. juni 1990 om en fælles fremgangsmåde for fastsættelse af maksimalgrænseværdier for restkoncentrationer af veterinærmedicinske præparater i

animalske levnedsmidler⁽³⁾. Herudover ændres den uformelle opfordring til at tage »behørigt hensyn til de øvrige medlemsstaters registreringer eller godkendelser« til en klar forpligtelse til at indlede en særlig procedure for gensidig anerkendelse, i forbindelse med hvilken medlemsstaterne skal gøre deres yderste for at nå til enighed i den nyligt nedsatte koordineringsgruppe.

⁽¹⁾ KOM(97) 362 endelig udg.

⁽²⁾ EFT C 75 E af 26.3.2002.

⁽³⁾ EFT L 224 af 18.8.1990.

(2002/C 277 E/250)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1575/02

af Laura González Álvarez (GUE/NGL) til Kommissionen

(4. juni 2002)

Om: Nox-emissioner i Spanien fra eksisterende store fyringsanlæg

Undertegnede har rettet en forespørgsel til Kommissionen (P-3645/01⁽¹⁾) om de spanske myndigheders manglende overholdelse af bestemmelserne om Nox-emissioner fra eksisterende store fyringsanlæg i henhold til definitionen i direktiv 88/609/EØF⁽²⁾. Ifølge kommissærens svar (af 6. februar 2002) foreligger der ikke oplysninger for tiden efter 1996. Kommissionen lovede at forsyne mig med oplysninger om emissionerne og henviste til direktiv 2001/80/EF⁽³⁾, som er en videreudvikling af det første direktiv, og hvori der fastsættes strengere normer. For nylig har den klagende miljøorganisation (Ecologistas en Acción) sendt en ny skrivelse, hvor de bringer nye beviser for den manglende overholdelse.

Hvad har Kommissionen foretaget sig som reaktion på denne klage?

Hvilke skridt agter Kommissionen at tage og inden for hvilke tidsfrister for at undgå, at bestemmelserne overtrædes og således sikre, at fællesskabsretten overholdes?

Har Kommissionen svaret den organisation, der har indsendt klagen?

⁽¹⁾ Se side 13.

⁽²⁾ EFT L 336 af 7.12.1988, s. 1.

⁽³⁾ EFT L 309 af 27.11.2001, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(10. juli 2002)

Spanien har fremsendt nye oplysninger om emissionerne af nitrogenoxider fra store »bestående« forbrændingsanlæg i overensstemmelse med Rådets direktiv 88/609/EF af 24. november 1988 om begrænsning af visse luftforurenende emissioner fra store forbrændingsanlæg.

De fremsendte data viste følgende emissioner:

- 1997: 270 kiloton (kt.)
- 1998: 231 kt.
- 1999: 268 kt.
- 2000: 284 kt.

Det fremgår tydeligt heraf, at emissionerne af nitrogenoxider er steget til over emissionsloftet for 1998 (277 kt.) ifølge artikel 3, stk. 2, i direktiv 88/609/EF og bilag II til samme direktiv. Det skal bemærkes, at direktivet ikke indeholder emissionslofter for de andre år.

Kommissionen har gennemgået de øvrige forhold, som det ærede medlem fremførte. Den har i denne forbindelse sendt de spanske myndigheder et brev med anmodning om yderligere oplysninger om sagen. Kommissionen vil sørge for, at de spanske myndigheder tager hensyn til bestemmelserne i ovennævnte direktiv.

Så snart Kommissionen træffer beslutning i denne sag, vil klageren blive behørigt informeret.

(2002/C 277 E/251)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1584/02

af Glyn Ford (PSE) til Kommissionen

(4. juni 2002)

Om: Ambulancetjeneste

Der henvises til Den Europæiske Standardiseringsorganisation (CEN) nye bestemmelser som f.eks. »Medicinske køretøjer og disses udstyr — ambulancer« og »Specifikation for bårer og andet patientudstyr, der anvendes i ambulancer«, der træder i kraft pr. 6. juni 2002 og de ekstra penge, der skal bruges som følge heraf, således at alle ambulancer kommer til at opfylde alle standardiseringsorganisationens krav. Er Kommissionen enig i, at i områder, hvor producenterne ikke kan fremstille køretøjer, der er fuldstændig i overensstemmelse med CEN's krav og de lokale sygesikringsmyndigheder (NHS) kun kan indkøbe dem i udlandet til en betydelig højere pris (£ 78 000 sammenlignet med £ 62 000), bliver proceduren urimeligt vanskelig, dyr og teknisk? Er Kommissionen tillige af den opfattelse, at for så vidt angår Storbritannien, bør sygesikringens kontrakt om levering af ambulancer, »National Contract for Vehicle and Bodybuild Conversions« (kontrakt om patientrigtig ombygning af køretøjer) være tilstrækkelig, idet den dog i sidste ende garanterer bedre kvalitet og sikkerhed, selv om den ikke er i overensstemmelse med de nye bestemmelser?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(9. juli 2002)

I henhold til Rådets direktiv 93/42/EØF af 14. juni 1993 om medicinske anordninger⁽¹⁾ skal producenterne erklære, at deres produkter er i overensstemmelse med de væsentlige krav, der er omhandlet i dette direktiv, men ikke med de europæiske standarder. Anvendelsen af standarder er kun en af flere mulige måder, hvorpå direktivets krav kan opfyldes. De CEN-standarder, der henvises til, anvendes af alle nationale standardiseringsorganisationer, herunder også af British Standards Institute (BSI) i Det Forenede Kongerige, som offentliggjorde dem som BSI-standarder: BS EN 1789:1999 (medicinske køretøjer og disses udstyr — ambulancer) og BS EN 1865:1999 (specifikation for bårer og andet patientudstyr, der anvendes i ambulancer).

Kommissionen har ingen grund til at antage, at NHS-kontrakter — selv om de måtte være forskellige fra de omtalte standarder — ikke opfylder forordningerne om medicinsk udstyr fra 1994, som gennemfører direktiv 93/42/EØF i national ret.

⁽¹⁾ EFT L 169 af 12.7.1993.

(2002/C 277 E/252)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1604/02

af Chris Davies (ELDR) til Kommissionen

(5. juni 2002)

Om: Akamas-halvøen, Cypern

Kan Kommissionen bekræfte, at den under tiltrædelsesforhandlingerne med regeringen for Republikken Cypern, som forventes at blive afsluttet i tide inden topmødet i København, fortsat — som kommissionsmedlem Wallström gjorde det klart i juni 2000 — har understreget, at ALLE nye investeringer skal overholde gennemførte miljøbestemmelser, og navnlig at eventuelle foranstaltninger, som kan føre til forringelser i områder, såsom på Akamas-halvøen, der kunne blive foreslået til optagelse i Natura 2000-netværket, bør undgås?

Hvornår forventer Kommissionen at modtage forslag om Natura 2000-områder fra Cypern, og kan den bekræfte, at hvis disse ikke omfatter et tilstrækkeligt stort område til at beskytte hele spektret af øens flora og fauna, vil de blive sendt tilbage til ny overvejelse?

Er Kommissionen klar over de store forhåbninger om, at Cyperns regering kun agter at foreslå, at et begrænset område på Akamas-halvøen indgår i Natura 2000 på trods af henstillinger fra dets egne rådgivere om, at et langt større område bør medtages, og at regeringen agter at tillade gennemførelse af en række forskellige turistrelaterede bygningsprojekter i de områder, der er til drøftelse med hensyn til optagelse i Natura 2000? Det foreslås ligeledes, at der gives tilladelse til udvikling, inden forslagene til Natura 2000 er forelagt.

Hvilke foranstaltninger kan og vil Kommissionen træffe for at sikre, at udviklingen ikke går i gang på Akamas enten inden der forelægges forslag til Natura 2000 eller i den mellemliggende periode mellem forelæggelsen af forslag og Kommissionens efterfølgende gennemgang og endelige godkendelse?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(12. juli 2002)

Kommissionen kan bekræfte, at den under tiltrædelsesforhandlingerne med de cypriotiske myndigheder fremdeles har understreget, at alle nye investeringer bør være i overensstemmelse med EU-retten på miljøområdet. Den har også insisteret på, at hvis et område forventes foreslået til at indgå i Natura 2000-nettet, må dets naturbevaringsmæssige værdier ikke tilsidesættes på grund af eventuelle igangværende eller fremtidige udviklingsaktiviteter.

Cypern skal formelt set forelægge sine forslag til Natura 2000-lokaliteter inden datoen for sin tiltrædelse af Unionen. Landet er ved at foretage en høring af offentligheden om sine forslag, og Kommissionen kan forstå, at den offentlige reaktion har været ret kraftig. Kommissionen vil nøje undersøge de indgivne bemærkninger og tage de nødvendige skridt for at råde bod på eventuelle mangler eller forsømmelser.

Kommissionen er klar over, at der er planer om mange projekter på Akamas-halvøen, men er ikke blevet informeret om, at der er truffet endelige beslutninger. De skridt, Kommissionen kan tage inden tiltrædelsen, vil helt afhænge af, hvilke beslutninger de cypriotiske myndigheder træffer.

(2002/C 277 E/253)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1628/02

af Minerva Malliori (PSE) til Kommissionen

(3. juni 2002)

Om: Et giftigt stof i fødevarer

Resultaterne af nogle undersøgelser, der for nylig blev foretaget af svenske videnskabsfolk og det britiske Food Standard Agency har vist tilstedeværelsen af det overordentlig giftige stof akrylamid, som mistænkes for at kunne forårsage genetiske ændringer, i færdige fødevarer, der sælges på markedet og forbruges i vidt omfang.

På grundlag af ovennævnte samt forsigtighedsprincippet bedes Kommissionen besvare følgende: Er Kommissionen underrettet om dette nye problem, kan den udtale sig om troværdigheden af undersøgelserne, og agter Kommissionen at træffe foranstaltninger med henblik på at rette op på situationen, herunder f.eks. sikre, at fødevarerne undersøges for indhold af stoffet, og indføre obligatorisk mærkning?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(3. juli 2002)

Det ærede medlem henvises til svaret på den skriftlige forespørgsel E-1404/02, der blev stillet af Jean-Maurice Dehousse⁽¹⁾.

Endvidere bør det bemærkes med hensyn til den eventuelle brug af mærkning, at den ikke er et acceptabelt alternativ til tilvejebringelsen af sikre fødevarer. I dette tilfælde er det nødvendigt med supplerende undersøgelser, og disse er også under udarbejdelse med det formål at afklare, hvor stor risikoen er, og hvordan den bedst håndteres.

⁽¹⁾ Se side 201.

(2002/C 277 E/254)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1634/02**af Hiltrud Breyer (Verts/ALE) til Kommissionen**

(10. juni 2002)

Om: Rodeo i Europa

Formålet med rodeo er at underholde, men det er dyrplageri, og det betegnes ofte som amerikansk tyrefægtning. I forbindelse med kvæg og heste drejer det sig ikke om vilde dyr, men om europæiske brugsdyr. For at garantere underholdningsværdien skal dyrene være genstridige. Dette opnås ved, at dyret tilføjes stærke smerter. Med hjælp fra en flankegjord, som strammes så kraftigt, når dyret forlader startboksen, afskæres underlivet og genitalierne på han- og hundyrene. Derudover kan der anvendes elektrochok. Ved fald kan der forekomme brud på nakken, knoglebrud, hudafskrabninger og alvorlige indre kvæstelser. Endvidere udsættes dyrene for stress i forbindelse med de hyppige transporter og forandringer i omgivelserne.

Der er ingen tradition for rodeo i Europa. Det er ikke nogen kulturel, religiøs eller regional arv. Rodeo blev hentet til Europa af amerikanske soldater som en fritidsbeskæftigelse og først indført på de amerikanske basers områder. I dag findes rodeo også på civile områder ved folkefester og i de såkaldte westernbyer. Rodeo findes i Tyskland, Nederlandene, i Portugal og i Den Tjekkiske Republik. Som ved hanekampe og hundekampe dyrkes rodeo overvejende inden for en snæver fankreds, og det har ikke noget stort publikum. Ligesom i tyrefægtningsindustrien forsøger de private rodeoarrangører at udvide deres forretningsområde til de tidligere østbloklande.

Hvad har Kommissionen tænkt sig at gøre for at stoppe dette dyrplageri i Europa?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(22. juli 2002)

Kommissionen er enig med det ærede medlem i, at det ikke er acceptabelt, at dyr påføres unødvendige lidelser.

Kommissionen lægger stor vægt på dyrevelfærd. Fællesskabet har vedtaget overordnede regler om dyreopdræt med henblik på at beskytte dyrenes velfærd. Der er blevet fastlagt mere detaljerede bestemmelser om opdræt af kalve, svin og æglæggende høns. Fællesskabet har også vedtaget lovgivning om dyretransport og betingelserne for slagtning af dyr. Der findes også fællesskabsregler om brugen af dyr til videnskabelige forskningsformål.

Lovgivning vedrørende konkurrencer og lignende arrangementer er derimod stort set medlemsstaternes ansvarsområde, og i det omfang der ikke findes beviser for, at forskellige nationale tilgange hindrer, at det indre marked fungerer, er Fællesskabets muligheder for at gribe ind ret begrænsede.

(2002/C 277 E/255)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1635/02**af Stavros Xarchakos (PPE-DE) til Kommissionen**

(10. juni 2002)

Om: Fødevarer sikkerheden i Grækenland

Fødevarer kontrolmyndigheden EFET blev oprettet i 1999 i Grækenland. Ifølge offentliggørelser i den græske presse er formaliteterne i forbindelse med oprettelsen af denne myndighed imidlertid endnu ikke afsluttede, idet de ministerielle afgørelser, der vedrører den, endnu ikke er underskrevet af samtlige ansvarlige ministerier. I Landbrugsministeriet er man tilfreds med, at EFET er blevet lagt ind under Udviklingsministeriet, og den fællesministerielle afgørelse, som fastlægger myndighedens beføjelser, er derfor endnu ikke underskrevet. Ifølge offentliggørelserne i de græske aviser har EU-embedsmænd gentagne gange påpeget de funktionsmæssige problemer, som EFET står over for, samt sat spørgsmålstegn ved forbrugernes sikkerhed, eftersom der i Grækenland ikke findes nogen myndighed til at koordinere kontrollen.

Hvordan og præcist hvornår har Kommissionens tjenestegrene udtrykt foruroligelse over EFET's funktionsmæssige problemer? Hvad var de græske myndigheders reaktion? Siden hvornår har der i de øvrige EU-lande fandtes myndigheder, der beskæftiger sig med fødevarer kontrol? Hvad vil Kommissionen gøre for at få de græske myndigheder til at indse, hvor vigtigt det er, at EFET snart kan begynde at fungere effektivt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(25. juli 2002)

Siden begyndelsen af 1999 har Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret under Generaldirektoratet for Sundhed og Forbrugerbeskyttelse gennemført over 30 kontrolbesøg i Grækenland. Langt de fleste af kontrolbesøgene vedrørte fødevarer sikkerhed.

Under kontrolbesøgene er der blevet konstateret betydelige mangler i systemerne til kontrol af fødevarer sikkerheden i Grækenland. Resultaterne og konklusionerne af de enkelte kontrolbesøg samt de henstillinger, Kommissionen har fremsat over for de græske myndigheder, er blevet sendt til Parlamentet på den sædvanlige måde og offentliggjort på Kommissionens websted (¹).

Ansaret for fødevarer sikkerhedskontrollen i Grækenland er delt mellem forskellige myndigheder, bl.a. EFET, den græske fødevarer myndighed. Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret har i en række af rapporterne konkluderet, at der er behov for en klarere afgrænsning af de forskellige græske myndigheders ansvarsområder og for en bedre koordinering mellem dem, så der sikres effektive sikkerhedskontrolsystemer, der dækker hele fødevarer kæden.

Gennem de seneste to år har det medlem af Kommissionen, der har ansvar for sundhed og forbrugerbeskyttelse, ved flere lejligheder haft drøftelser med de græske ministre for landbrug og for udvikling, såvel i Bruxelles som i Athen, og han har givet udtryk for Kommissionens foruroligelse over manglerne i systemerne til kontrol af fødevarer sikkerheden i Grækenland. De græske myndigheder har over for ham forsikret, at de arbejder seriøst og engageret for hurtigst muligt at afhjælpe manglerne.

I februar 2002 besøgte generaldirektøren og ledende embedsmænd fra Generaldirektoratet for Sundhed og Forbrugerbeskyttelse Athen for at se nærmere på, hvor langt man var kommet med gennemførelsen af et handlingsprogram, som de græske myndigheder havde udarbejdet for at efterkomme henstillingerne i rapporterne fra Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret. Under besøget blev man enige om, at de græske myndigheder med jævne mellemrum skulle sende en statusrapport om gennemførelsen til Kommissionen, som modtog den første rapport i april 2002. Det bliver heri bekræftet, at der er sket fremskridt på en række områder. For nylig er der blevet bedt om en rapport mere. Dertil kommer, at Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret i de kommende måneder vil gennemføre en række kontrolbesøg for på stedet at kontrollere fremskridtene i Grækenland med hensyn til gennemførelsen af punkter i handlingsplanen.

I EU-lovgivningen findes der ikke krav om, at medlemsstaterne skal oprette særskilte strukturer, der skal tage sig af officielle kontrolaktiviteter, men der ser ud til at være en almindelig tendens i den retning. Indtil videre har seks medlemsstater oprettet myndigheder med kontrolbeføjelser, og to har truffet politiske beslutninger om at oprette sådanne organer. To andre medlemsstater har etableret koordineringsorganer eller -procedurer, og en medlemsstat har oprettet et agentur. Disse organer eller agenturer har dog ansvarsområder og opgaver, der er meget forskellige fra den ene medlemsstat til den anden.

(¹) http://europa.eu.int/comm/food/fs/inspections/vi/reports/greece/index_en.html.

(2002/C 277 E/256)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1644/02

af Gabriele Stauner (PPE-DE) til Kommissionen

(4. juni 2002)

Om: Forkert beregning af medlemsstaternes bidragsbetalinger

Ifølge forskellige oplysninger i den tyske og luxembourgske presse skal EU's statistiske kontor, Eurostat, have arbejdet med forkerte tal.

Er det rigtigt, at Frankrig på grund af forkerte statistiske oplysninger siden 1998 er blevet placeret for langt nede på velstandsskalaen og derfor ikke har betalt et EU-bidrag, der svarer til de faktiske forhold?

Er der ikke dermed rejst tvivl om alle EU-medlemsstaternes bidrag, og er det ikke nødvendigt at foretage nye beregninger af disse tilbage til 1998?

Ejeren af firmaet Eurogramme, der udarbejder talmateriale for Eurostat, citeres i medierne for en udtalelse om, at fem af hans ansatte arbejder inden for murene i Kommissionen og bistår Kommissionen med forvaltningen af forskningsaktiviteter. Ser Kommissionen ikke en interessekonflikt heri? Har Kommissionen gjort lederen af Eurostat opmærksom på den ikke ubetydelige risiko for en interessekonflikt? Tillader Prodi-Kommissionen, at såkaldte »ubåde«, som også var med til at bringe Santer-Kommissionen til fald, fortsat opererer?

Passer det, at en kvindelig medarbejder, der i tide har gjort opmærksom på uregelmæssighederne i Eurostat, er blevet fjernet fra sin post?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(5. juli 2002)

Visse oplysninger vedrørende franske byggepriser undersøges i øjeblikket nærmere af Eurostat og det franske statistiske kontor INSEE. Det er endnu ikke klart, om de priser, der blev anvendt af Eurostat i de endelige udregninger vedrørende købekraftspariteterne (PPP) for 1998 er korrekte eller ej. Hvis der er behov for rettelser vil de selvfølgelig blive foretaget, men sådanne rettelser vil kun have indflydelse på PPP-tallene ikke på oplysninger vedrørende den nationale valuta eller euro.

For så vidt angår rangordningen af lande i henhold til BNP i købekraftstandarden (PPS) gør Eurostat i sine publikationer opmærksom på, at disse tal ikke er tilstrækkeligt præcise til at etablere en nøjagtig rangordning af lande, særlig når BNP-tallene per capita i PPS ligger meget tæt.

Det er usandsynligt, at en ændring af de franske byggepriser vil kunne ændre Frankrigs stilling i en gruppe af medlemsstater, der omfatter Tyskland og Det Forenede Kongerige, alle tæt på EU-gennemsnittet.

Disse faktorer har ingen indflydelse på Frankrigs eller andre medlemsstaters bidrag til Fællesskabet, da disse beregnes udelukkende i euro til nutidspriser.

De fem personer, der arbejder for Eurogramme i Kommissionens lokaler er hverken »ubåde« eller berørt af en interessekonflikt. Deres aktiviteter hører kontraktmæssigt hjemme under det femte rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling. I medfør af dette program kan Kommissionen anvende arbejdskraft fra tjenesteydere i sine egne lokaler, og som deltager i iværksættelsen af forskningsaktiviteter. Denne tjenesteyder, Eurogramme, der blev udvalgt efter et udbud, har forpligtet sig til ikke at have nogen forskningsaktivitet i forbindelse med det specifikke program, der delvis følges af dets personale. Denne forpligtelse er overholdt. Det pågældende personale har endvidere underskrevet en erklæring om ikke-interessekonflikt. Kommissionens tjenestegrene er tilfredse med denne kontrakt.

Eurogramme har aldrig været involveret i PPP-relateret arbejde for Eurostat.

Den personalesituation, som det ærede parlamentsmedlem henviser til, har været genstand for indgående drøftelser mellem den pågældende tjenestemand og Eurostats personaleafdeling samt mellem den pågældendes kontorchef og personaleafdelingen. Som følge af disse drøftelser og efter fælles aftale er den pågældende tjenestemand blevet forflyttet, med sin stilling og i tjenestens interesse, til en anden afdeling i Eurostat.

(2002/C 277 E/257)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1655/02
af Ioannis Souladakis (PSE) til Kommissionen

(11. juni 2002)

Om: Støtte til små lufthavne i Den Europæiske Union

I nogle dokumenter, såsom det for nylig forelagte forslag til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (KOM(2001) 575 — 2001/0234 (COD))/(15029/4/2001 — C5-0033/2002)⁽¹⁾ om fastsættelse af fælles bestemmelser om sikkerhed inden for civilflyvning, indrømmes de store lufthavne i visse tilfælde fordele på bekostning af de små. For Den Europæiske Unions øområder er driften af de små lufthavne absolut nødvendig for den økonomiske overlevelse og vækst, og denne må derfor under ingen omstændigheder gøres afhængig af passagertallene og varebevægelsernes omfang i disse lufthavne. Har Kommissionen truffet foranstaltninger med henblik på at støtte driften af lufthavnene på de små øer? Hvis ikke, agter den så at træffe foranstaltninger i dette øjemed?

Har Kommissionen sørget for, at de nye sikkerhedsforanstaltninger, som skal gennemføres i de europæiske lufthavne, ikke bliver for belastende for de små øers lufthavne, hvorved de risikerer at måtte lukke?

⁽¹⁾ EFT C 51 E af 26.2.2002, s. 221.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(17. juli 2002)

Det ærede medlem henviser til fællesskabslovgivningen om luftfartssikkerhed. Formålet med denne lovgivning er at sikre, at Unionens borgere garanteres en solid og praktisk anvendelig basisstandard for luftfartssikkerhed overalt i EU uanset størrelsen af den lufthavn, hvor de går om bord i deres fly.

Naturligvis ønsker Kommissionen ikke at anvende uforholdsmæssigt strenge regler over for meget små lufthavne, hvis sådanne regler kunne være til skade for deres drift. Derfor er det i henhold til artikel 4 i Kommissionens forslag tilladt medlemsstaterne at anvende sikkerhedsstandarder baseret på lokale risikovurderinger, som er forskellige fra dem, der er fastlagt i forordningen som helhed.

Dog vil denne undtagelse kun gælde for lufthavne, som:

- enten har et årligt gennemsnit på ikke over to kommercielle flyvninger i døgnet, eller
- kun driver almenflyvning, eller
- har en kommerciel aktivitet begrænset til fly på under 10 tons maksimal startvægt eller med færre end 20 sæder.

Efter Kommissionens opfattelse skulle denne undtagelse dække alle mindre lufthavne, som vil kunne få reelle vanskeligheder med at håndhæve de foreslåede fællesskabskrav i fuld udstrækning.

(2002/C 277 E/258)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1658/02**af Emmanouil Bakopoulos (GUE/NGL) til Kommissionen**

(11. juni 2002)

Om: Herreløse hunde i Athen

Der findes i dag ifølge uofficielle oplysninger 300 000 herreløse hunde i Athen. Med udsigt til De Olympiske Lege i Athen i 2004 agter den komité, der står for arrangementet, at fjerne dem fra gaderne og skaffe dem et alternativt husly.

Agter Kommissionen at give udtryk for, at den er interesseret i at finde en holdbar løsning på dette problem, så disse hunde ikke udryddes under påskud af De Olympiske Lege?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(17. juli 2002)

EU-lovgivningen indeholder allerede betydelige bestemmelser til beskyttelse af dyr, men den finder hovedsagelig anvendelse på dyr på landbrugsbedrifter, slagtning og aflivning af husdyr, dyr under transport og forsøgsdyr.

Andre forhold, f.eks. begrænsning af antallet af herreløse hunde, henhører under medlemsstaternes enekompetence.

Kommissionen har derfor intet retsgrundlag for at henvende sig til de græske myndigheder i denne sag.

(2002/C 277 E/259)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1671/02**af Martin Schulz (PSE) til Kommissionen**

(5. juni 2002)

Om: Våbenlovgivningen i EU

De tragiske begivenheder den 26. april 2002, hvor en gymnasieelev på Gutenberg-gymnasiet i Erfurt skød 16 mennesker, udløste en bred samfundsdebat i Tyskland og i EU om vores holdning til vold i samfundet. Navnlig har det været en intens debat om våbenlovgivningen. I den forbindelse bedes Kommissionen oplyse følgende:

Hvilke muligheder er der efter Kommissionens opfattelse for at harmonisere de forskellige våbenlovgivninger i EU, så erhvervelsen af våben bliver underlagt ensartede kriterier?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(1. juli 2002)

På europæisk plan udgør Rådets direktiv 91/477/EØF af 18. juni 1991⁽¹⁾, allerede de fælles rammer for så vidt angår anskaffelse, besiddelse og overførsel af våben i og mellem EU-medlemsstaterne.

Dette direktiv indeholder bestemmelser vedrørende hvilke kategorier af skydevåben, hvis anskaffelse eller besiddelse af privatpersoner enten er forbudt eller undergivet tilladelse eller anmeldelse. I direktivet bestemmes også, at overførsel af skydevåben mellem medlemsstater kun kan ske i henhold til direktivets regler, som gør det muligt for medlemsstaterne at være informeret om, at et skydevåben indføres på den pågældende medlemsstats område. For så vidt angår størstedelen af bestemmelserne tillader direktiv 91/477/EØF medlemsstaterne at vedtage egne bestemmelser, der er mere restriktive end direktivets, og direktivet har ikke forrang frem for nationale bestemmelser vedrørende besiddelse af skydevåben eller anvendelse af skydevåben i forbindelse med jagt eller sportslige aktiviteter.

I slutningen af 2000 udarbejdede Kommissionen en rapport om dette emne til Parlamentet og Rådet⁽²⁾. I denne rapport påpeger Kommissionen, at direktiv 91/477/EØF er resultatet af et kompromis, der blev opnået efter adskillige års forhandlinger, samt, at medlemsstaterne og de berørte parter generelt er tilfredse med direktivets virkemidler. Der er fra disses side udtrykt enighed om, at det ikke vil være ønskeligt at forstyrre den med direktivet opnåede harmoni gennem væsentlige ændringer af de lovgivningsmæssige rammer. Hertil har Kommissionen svaret, at reformen af direktivet ikke specielt ville give sig udslag i grundlæggende ændringer, men mere i retning af en afklaring af visse af bestemmelserne med henblik på at sikre en passende anvendelse af direktivet i hele EU.

⁽¹⁾ EFT L 256 af 13.9.1991.

⁽²⁾ KOM(2000) 837 endelig udg.

(2002/C 277 E/260)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1683/02

af Ursula Schleicher (PPE-DE) til Kommissionen

(12. juni 2002)

Om: Direktiv 98/83/EF om kvaliteten af drikkevand (drikkevandsdirektivet)

Fagfolk, der er involveret i gennemførelsen i national ret af direktiv 98/83/EF⁽¹⁾ om kvaliteten af drikkevand (drikkevandsdirektivet), kritiserer, at direktivet som en grundlæggende mangel ikke fastlægger de nødvendige forholdsregler til at sikre kvaliteten af drikkevandet. Allerede i dag overskrides de gældende grænseværdier for bly på 40 µg/l hyppigt, især når drikkevandet står i længere tid i blyledninger.

Ligger Kommissionen inde med oplysninger om, hvilke konkrete foranstaltninger medlemsstaterne har iværksat for at nedsætte blybelastningen af befolkningen?

De i fremtiden gældende grænseværdier på henholdsvis 25 µg/l og 10 µg/l frem til 2013 kan ikke overholdes uden udskiftning af blyledninger.

Råder Kommissionen over oplysninger om, hvilke medlemsstater der yder støtte og tilskud til udskiftning af blyledninger?

⁽¹⁾ EFT L 330 af 5.12.1998, s. 32.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(25. juli 2002)

Med hensyn til de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre drikkevandets kvalitet, skal medlemsstaterne i henhold til artikel 13, stk. 6, i drikkevandsdirektivet⁽¹⁾ udarbejde en rapport (som skal forelægges for Kommissionen) om de foranstaltninger, de har truffet eller påtænker at træffe for at opfylde deres forpligtelser i henhold til artikel 6, stk. 3, og bilag I, del B, note 10. Den første rapport skal dække årene 2002, 2003 og 2004 og foreligge før udgangen af 2005. For så vidt angår overskridelsen af de nugældende normer for bly, som i direktivet er fastsat til 50 mikrogram pr. liter (µg/l), skal de pågældende oplysninger også foreligge i 2005.

Oplysninger til Kommissionen om de særlige foranstaltninger, medlemsstaterne har truffet for at nedbringe befolkningens udsættelse for bly, skal først foreligge ved udgangen af 2005. Dog foreligger der allerede på indeværende stadium en række oplysninger desangående. Kommissionen er blevet underrettet om en række foranstaltninger, der er truffet eller planlagt af medlemsstaterne, som f.eks. udskiftning af rørledninger (Tyskland, Spanien, Irland, Nederlandene, Østrig, Portugal samt Det Forenede Kongerige), vandbehandling som f.eks. fosfatdosering samt blødgøring af vandet (Frankrig, Nederlandene og Det Forenede Kongerige). Ligeledes forsyner flere medlemsstater deres forbrugere med informationer om de sundhedsmæssige risici, der er forbundet med at blive udsat for bly, samt hvilke forholdsregler man kan træffe, når der findes blyholdige rørinstallationer i hjemmet.

I andre medlemsstater som for eksempel Danmark, Sverige og Finland har man aldrig anvendt blyledninger til forsyning med drikkevand.

Med hensyn til støtte til udskiftning af blyledninger i hjemmene er Kommissionen klar over, at nogle medlemsstater allerede benytter dette incitament (tilskudsordninger) for at fremme denne udskiftning (Nederlandene, Det Forenede Kongerige), mens andre medlemsstater fortsat overvejer en sådan foranstaltning.

(¹) Rådets direktiv 98/83/EF af 3. november 1998 om kvaliteten af drikkevand.

(2002/C 277 E/261)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1684/02
af Hubert Pirker (PPE-DE) til Kommissionen

(12. juni 2002)

Om: Fri handel med jagtvåben

Ifølge en mundtlig udtalelse fra de italienske myndigheder er det i henhold til de italienske retsforskrifter decreto legge nr. 527/92 af 30.12.1992 og decreto ministeriale nr. 635/96 af 30.10.1996 ikke muligt midlertidigt at indføre jagtvåben fra andre medlemsstater til Italien for f.eks. at vise dem til potentielle kunder.

Er Kommissionen af den opfattelse, at direktiv 91/477/EØF (¹) dermed ikke er gennemført korrekt, og at der er tale om en hindring af de frie varebevægelser?

(¹) EFT L 256 af 13.9.1991, s. 51.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(19. juli 2002)

Kommissionen takker det ærede medlem for de forelagte oplysninger om, at det ikke skulle være tilladt midlertidigt at indføre jagtvåben fra en anden medlemsstat til Italien for f.eks. at vise dem til potentielle kunder.

Transport af våben fra én medlemsstat til en anden falder ind under anvendelsesområdet for Rådets direktiv 91/477/EØF af 18. juni 1991 om erhvervelse og besiddelse af våben, og Kommissionen har derfor bedt de italienske myndigheder afklare visse punkter vedrørende den beskrevne situation.

Kommissionen holder det ærede medlem underrettet om sagens videre gang.

(2002/C 277 E/262)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1689/02
af Stavros Xarchakos (PPE-DE) til Kommissionen

(12. juni 2002)

Om: Lufttrafikkontrol og vejrprognoser

Det er velkendt, at lufttrafikkontrollen i Europa er yderst vigtig, eftersom effektiviteten af denne kontrol er afgørende for flyvningernes sikkerhed og muligheden for at undgå forsinkelser. Lige så vigtig (og uløseligt forbundet hermed) er velfungerende meteorologiske tjenester, som giver præcise og rettidige vejrprognoser med god tidsmæssig rækkevidde.

Findes der civilluftfartstjenester i Unionens medlemslande, som afbryder deres funktion i weekenderne? Findes der statslige meteorologiske tjenester, der gør det samme? Hvis ja, i hvilke lande lukker disse tjenester fredag middag og genoptager deres funktion om mandagen? Hvilke problemer skaber denne ordning for den civile luftfart?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(26. juli 2002)

De civile luftfartstjenester i Europa er udformet med henblik på at dække en trafikmængde, som varierer alt efter sted og tidspunkt.

Eftersom denne efterspørgsel eksisterer hele ugen igennem, må disse tjenester til stadighed være til rådighed for at sikre flyvningernes planmæssighed og sikkerhed. Det gælder navnlig flynavigationstjenester, herunder vejrtjenester.

For så vidt angår lufttrafikkontrollen, har personalemangel i weekenden undertiden været årsag til utilstrækkeligt tjenesteudbud. Følgen heraf har været, at kapaciteten til styring af flytrafikken har været for lille, og dermed at flyvningerne er blevet forsinket. Denne nedsatte kapacitet indvirker ikke på sikkerheden. Løsningen på dette styringsproblem, som ikke henhører under Fællesskabets kompetence, forudsætter, at lufttrafikkontrollen tilrettelægges i overensstemmelse med brugernes behov. Sigtet med initiativet »det fælles luftrum« er at forøge sikkerheden, kapaciteten og effektiviteten inden for styring af flytrafikken. Ifølge Kommissionens forslag til lovgivningsmæssig ramme herfor skal de enkelte landes ansvarlige nationale myndigheder føre strengere kontrol med tjenesteydernes ydelser, og der skal indføres sådanne harmoniserede regler og normer, som tjenesteyderne har brug for for at forbedre deres forvaltning af personale og infrastruktur.

Endelig kan visse lufthavne, som er specialiseret i bestemte former for flyvning (almindelig flyvning), være helt eller delvis lukket i weekenderne.

(2002/C 277 E/263)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1718/02

af Elisabeth Schroedter (Verts/ALE) til Kommissionen

(13. juni 2002)

Om: Truede europæiske naturreservater i den nedre del af Oderdalen (Brandenburg)

Vandvejen Hohensaaten-Friedrichstal indgår i en vandvejsforbindelse mellem Berlin og Stettin. Der, hvor den udmunder i den vestlige del af Oder-floden, befinder sig det totalfredede naturområde i nationalparken »Unteres Odertal«. Det er beskyttet i kraft af national lovgivning og EU-lovgivning (særligt beskyttelsesområde i henhold til direktiv 79/409/EØF⁽¹⁾ og flora-, fauna- og habitat-området i henhold til artikel 4, stk. 1, i direktiv 92/43/EØF⁽²⁾). Flodbredderne er levested for odder, bæver og lille ildfugl, og de er rugesteder og levesteder for den sorte stork, havørn, fiskeørn og skrigeørn. Området omfatter også rugesteder for vandsanger, engsnarre, sortterne og lille lappedykker. Disse levesteder vil blive ødelagt gennem udbygningen og udretningen af vandvejen Hohensaaten-Friedrichstal fra 26 til 55 m over en længde på 12 km. Undersøgelsen af projektets indvirkning på miljøet og på flora, fauna og habitat blev vurderet som værende mangelfuld og behæftet med fejl i analyseafsnittet. Der kunne ikke udarbejdes en oversigt over kompenserende foranstaltninger. Bestræbelserne på at finde frem til alternativer begrænsede sig til udvidelsens form og tog ikke hensyn til alternative fragtransportforbindelser.

1. Har Kommissionen kendskab til den planlagte ødelæggelse af de ovenfor nævnte naturlige levesteder og truslen mod en række beskyttede europæiske arter? I bekræftende fald hvilke foranstaltninger agter den at træffe for at forhindre denne ødelæggelse? I benægtende fald mener Kommissionen, at man i et sådant tilfælde bør prioritere bevarelsen af det europæiske naturbeskyttelsesområde forud for udvidelsesarbejderne, først og fremmest fordi der må rejses tvivl med hensyn til projektets samlede økonomiske udbytte, da der hverken op ad floden eller ned ad floden kan opnås eller er planlagt en sådan udvidelsesbredde?

2. Har Kommissionen kendskab til, om der er planer om at fremme dette vandvejvidelsesprojekt via EU-strukturmidler? I bekræftende fald, går den ind herfor, og hvorfor?

3. Hvilken overordnet betydning tillægger Kommissionen bevarelsen af det europæiske naturområde »Unteres Odertal« som et led i Natura 2000, hvis udvikling den har finansieret med 3 380 500 EUR via Life-programmet? Mener Kommissionen, at en ophævelse eller forringelse af reservatets status som naturbeskyttelsesområde til fordel for udvidelsen af floden er forenelig med målene i Natura 2000?

(¹) EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

(²) EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(25. juli 2002)

1. I september-oktober 2001 og i januar 2002 oplyste en række korrespondenter Kommissionen om dette projekt. Disse informationer omfattede bl.a. en redegørelse fra 30. marts 2001, der var udarbejdet som led i den offentlige godkendelsesprocedure (Erläuterungsbericht zum Planfeststellungsbeschluss). Ifølge denne redegørelse fremgik det af miljøindvirkningsvurderingen i henhold til artikel 6 i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt af vilde dyr og planter, at der kun blev tale om mærkbare virkninger for sommerfuglearten stor blåfugl (*Lycaena dispar*). Der var derfor iværksat yderligere undersøgelser med henblik på denne art.

Korrespondenterne blev informeret om de beskyttelseskrav, der gjaldt for projektet i henhold til artikel 6 i direktiv 92/43/EØF, samt om muligheden for at indgive en klage til Kommissionen.

I begyndelsen af juni 2002 modtog Kommissionen en klage over dette projekt og siden en redegørelse fra det lokale erhvervsliv om dets positive virkninger. Kommissionen afventer nu yderligere informationer om virkningerne på de beskyttede områder, for at den kan foretage en tilbundsgående vurdering af sagen og konkludere, om Fællesskabets miljølovgivning overtrædes.

2. Ifølge de informationer, der er modtaget fra de brandenburgske myndigheder, er Hohensaaten Friedrichstaler Wasserstrasse en forbundsstatlig vandvej, hvorfor der ikke er tale om nogen samfinansiering af projektet fra Den Europæiske Fond for Regionaludviklings side.

3. De lavtliggende engdrag langs Oders nedre løb er en del af et fælles polsk-tysk grænseoverskridende naturreservat og udgør et af de mest udstrakte flod-vådområder i Centraleuropa, som er af enorm betydning for Natura 2000-nettet. Den nedre del af Oder-dalen er blevet foreslået udpeget som lokalitet af fællesskabsbetydning i henhold til direktiv 92/43/EØF og er omfattet af beskyttelsesordningen i direktivets artikel 6. Denne beskyttelsesordning indbefatter en klar procedure for behandling af projekter, som kan forventes at få betydelig indvirkning på lokalitetens bevarelsesmæssige mål. Kommissionen har ikke modtaget informationer om, at der skulle være tale om ophævelse eller reduktion af lokalitetens bevaringsmæssige mål.

(2002/C 277 E/264)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1725/02

af Bart Staes (Verts/ALE) til Kommissionen

(13. juni 2002)

Om: Elektroniske identitetskort og procedurer for tildeling af kontrakter på offentlige tjenester

Inden for rammerne af e-forvaltning vedtog de belgiske myndigheder i efteråret 2000, at alle belgiere omkring 2005 skal have et elektronisk id-kort.

I konceptet redegøres for de forskellige faser af produktionen af de elektroniske identitetskort. Og i det generelle udbud vedrørende produktion, personalisering, initialisering og distribution af de digitale id-kort og af levering af certifikationstjenester indgår også en særlig beskrivelse af ydelserne. I et dokument (særlig beskrivelse, journal nr. RRN/006/2001 version 2.5, af 11.2.2002) fra Indenrigsministeriet, kontoret for almindelig lovgivning og registeret for statens institutioner findes en »vigtig anmærkning«. Heri anføres, at:

produktion af kortene, personalisering og initialisering og distribution af basisdokumenter og af kortene skal ske på belgisk territorium, således at de kompetente belgiske myndigheder ... kan gennemføre kontrol.

I henhold til EU's retsregler om udbud skal alle virksomheder have ens muligheder for at kunne deltage i et offentligt udbud. Mener Kommissionen, at den anførte klausul strider mod EU-reglerne for offentlige udbud?

Hvilke argumenter kan Kommissionen i bekræftende fald anføre herfor, og hvad vil den i givet gøre mod denne overtrædelse af bestemmelserne om offentlige udbud?

Hvilke argumenter kan Kommissionen i benægtende fald anføre for, at EU-bestemmelserne om offentlige udbud ikke er overtrådt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(24. juli 2002)

Det af det ærede medlem stillede spørgsmål drejer sig om, hvorvidt Kommissionen mener, at en klausul, som er anført i et sæt udbudsbetingelser, i henhold til hvilken produktion, personalisering, initialisering og distribution af digitale id-kort skal ske på belgisk territorium, er forenelig med EU-reglerne for offentlige udbud.

Formålet med disse regler er at give virksomheder i andre medlemsstater adgang til offentlige udbud og således medvirke til iværksættelsen af et område uden grænser, hvor fri bevægelighed for varer, personer, tjenesteydelser og kapital er sikret.

Den nævnte klausul vil i princippet gøre det vanskeligere for virksomheder, som er etableret i udlandet, at deltage i udbuddet, og den udgør derfor en potentiel hindring for princippet om fri udveksling af tjenesteydelser, som er nedfældet i EF-traktatens artikel 49.

Det følger af EF-traktatens artikel 46 og af Domstolens retspraksis om dette emne⁽¹⁾, at dette princip ikke udelukker anvendelse af love eller administrativt fastsatte bestemmelser, som er begrundet i hensynet til den offentlige orden, den offentlige sikkerhed eller den offentlige sundhed, på betingelse af at de er nødvendige for at opnå det forfulgte mål, og at dette mål ikke kan nås ved hjælp af foranstaltninger, som er mindre restriktive for den fri bevægelighed.

I dommen »Mannesmann« af 15. januar 1998 (sag C-44/96) skønnede Domstolen, at tryksager som f.eks. pas, kørekort, identitetskort (...) Er nært knyttet sammen med den offentlige orden.

på denne baggrund kan fastsættelsen af visse kontrolforanstaltninger for produktionen og distributionen af digitale identitetskort berettiges ud fra hensynet til beskyttelse af den offentlige orden.

På grund af manglende konkrete oplysninger om rækkevidden af de kontrolforanstaltninger, som de belgiske myndigheder ønsker at iværksætte, er Kommissionen ikke i stand til at udtale sig om, hvorvidt de er nødvendige og står i et rimeligt forhold til det tilsigtede mål. Det samme gælder kravet om produktion og distribution i Belgien, da dette er begrundet i nødvendigheden af at udføre de pågældende kontrolforanstaltninger.

⁽¹⁾ Dom »Kommissionen mod Italien« af 5. december 1989, sag C-3/88).

(2002/C 277 E/265)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1727/02
af Mario Borghezio (NI) til Kommissionen**

(10. juni 2002)

Om: Valg af det første »europæiske studenterråd«

Fra den 9. til den 23. maj afholdtes det første valg af »det europæiske studenterråd«, som Kommissionen står bag.

Til valget opstillede fire »tværnationale« studenterlister, der alle støtter koncentrationen af beføjelser og funktioner ved institutionerne i Bruxelles.

På baggrund af valgresultaterne for nylig i forskellige europæiske lande står det klart, at repræsentativiteten ved dette valg er utilstrækkelig, da der mangler en identitetsorienteret, euroskeptisk eller »populistisk« liste.

Hvor stort et beløb har Kommissionen ydet til støtte af dette valg?

Mener Kommissionen ikke, at der i fremtiden bør sikres et bedre kendskab til dette initiativ (f.eks. gennem indrykning af annoncer i de største nationale dagblade) for at tilvejebringe en pluralistisk deltagelse i dette symbolske valg?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Viviane Reding

(5. juli 2002)

»European Union Student Vote« (EUSV) er et privat initiativ, som ikke får nogen finansiel støtte fra Kommissionen.

I 2001 indsendte projektlederne bag EUSV en ansøgning om finansiel støtte til Kommissionen (Generaldirektoratet for Uddannelse og Kultur og Generaldirektoratet for Informationssamfundet). Efter nøje vurdering afviste begge generaldirektorater ansøgningen.

I april 2001 blev projektlederne i overensstemmelse med de almindelige procedurer oplyst om, at deres ansøgninger var blevet afvist.

Kommissionen anerkender ikke »Det Europæiske Studenterråd«, som blev valgt med dette projekt. Inden for sektoren videregående uddannelser er Kommissionen i løbende dialog med studenterforeninger, som er medlemmer af »European Liaison Group« (europæisk samordningsgruppe), dvs. »Erasmus Student Network« (ESN), »European Student Information Bureau« (ESIB) (de europæiske studenter informationsbureau) og »Association des Etats généraux des étudiants de l'Europe« (AEGEE). Vedrørende generelle ungdomspolitiske spørgsmål samarbejder Kommissionen med »European Youth Forum« (det europæiske ungdomsforum), der er en platform bestående af adskillige europæiske og nationale foreninger.

(2002/C 277 E/266)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1728/02
af Carlos Carnero González (PSE) til Kommissionen**

(10. juni 2002)

Om: Klage til Kommissionen indgivet af den socialistiske og progressive liste i Madrids byråd over overtrædelse af fællesskabsretten

Den 31. maj i år indgav medlemmerne af Madrids byråd, Rafael Simancas og Isabel Villalonga Elviro på egne og den socialistiske og progressive listes vegne en klage til Kommissionen over, at generaldirektoratet for indenlandsk udvikling, socialøkonomi og Den Europæiske Socialfond (vicegeneraldirektoratet for forvaltningen af Den Europæiske Socialfond — UAFSE) og som subsidær strafansvarlig arbejds- og socialministeren havde overtrådt fællesskabsretten. Klagen var foranlediget af, at havde UAFSE's revisionsafdeling den 28. marts 2001 indledte en undersøgelse af P.O. 940314 ES3, som blev forvaltet af instituttet

i Madrid for beskæftigelse og erhvervsuddannelse (IMEFE). Dette resulterede i udarbejdelsen af to rapporter, en om foranstaltninger gennemført med anvendelse af egne midler — som offentliggjordes den 17. december — og en om kontrakterne vedrørende teknisk bistand, som endnu ikke foreligger.

UAFSE's revisionsafdeling udsendte begge tilsynsrapporterne. Det fremgår af den første midlertidige rapport, som meddeltes IMEFE den 20. december 2001, om de interne kurser, IMEFE havde gennemført, at dette organ på grund af de konstaterede uregelmæssigheder skulle betale 5.8 mio. EUR tilbage. Den anden rapport om de eksterne kurser, som IMEFE havde indgået aftale om med private virksomheder som led i den tekniske bistand, er endnu ikke blevet meddelt, idet generaldirektøren for indenlandsk udvikling, socialøkonomi og Den Europæiske Socialfond — som UAFSE hører under — havde bestemt, at det skulle være muligt at gøre indsigelse, ligesom det blev pålagt Madrid kommune at udarbejde en yderligere revision. På denne måde blev det forhindret, at den anden rapport kom ud, og at der kunne indledes en periode med mulighed for at gøre indsigelse. Afgørelsen om, at kommunen, som er part i sagen, selv skal udarbejde en revision, kan bevirke, at den anden rapport, som UAFSE's revisionsafdeling har udarbejdet om IMEFE, ikke offentliggøres, og det vil indebære en overtrædelse af den relevante fællesskabsret.

Hvordan stiller Kommissionen sig til den klage, som er indgivet af den socialistiske og progressive liste i Madrid byråd? Hvis Kommissionen anser de påstande, som klagen indeholder, for bekræftede, hvilke konsekvenser vil det så få i medfør af fællesskabsretten?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(29. juli 2002)

Som følge af de oplysninger, der er blevet afsløret i den spanske presse i begyndelsen af 2001, indledte det europæiske kontor for undersøgelse af svig (OLAF) en koordineret undersøgelse af de formodede uregelmæssigheder i IMEFE's administration af aktioner, som er samfinansieret af Den Europæiske Socialfond.

Siden da har man været i regelmæssig kontakt med de spanske myndigheder for at sikre, at sagen følges op. I sammenhæng hermed har de spanske myndigheder fremlagt en rapport om kontrollen med udgifterne, som er udarbejdet af IGAE (Intervención General de la Administración del Estado) og en rapport fra UAFSE (den spanske administration af Den Europæiske Socialfond) om »medios propios« (egne midler). Kommissionen afventer UAFSE's rapport om »kontrakterne vedrørende teknisk bistand«.

Endvidere modtog OLAF den 5. juni 2002 en klage, indgivet af den socialistiske gruppe i Madrids byråd, hvor det spanske arbejdsministerium (UAFSE) anklages for ikke at overholde fællesskabsretten i forbindelse med IMEFE's administration af strukturfonden.

Denne undersøgelse er endnu ikke afsluttet, og de ovennævnte elementer udgør en del af omtalte undersøgelse.

(2002/C 277 E/267)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1754/02

af Jean Lambert (Verts/ALE) og Inger Schörling (Verts/ALE) til Kommissionen

(19. juni 2002)

Om: Ukorrekt anvendelse af Den Europæiske Socialfond til uddannelseskurser for stuepiger og tjenere på Tenerife

Som led i uddannelsesprogrammet 2002 påtænker den kanariske lokalregering på Tenerife at afholde uddannelseskurser for stuepiger og tjenere finansieret med midler fra Socialfonden. Programmet, der forvaltes af Ashotel (sammenslutning af ledere inden for hotelbranchen på Tenerife), gennemføres på forskellige hoteller på øen. Der er foreslået to fagområder, nemlig stuepige (camarera de piso), hvor kurset omfatter 335 timer over 4 måneder, og tjener (camarero de restaurante), hvor kurset omfatter 800 timer over 9 måneder.

Mener Kommissionen ikke, at der her er tale om at camouflere sæsonbegrænsede kontrakter som uddannelseskurser for derigennem at udnytte midlerne fra Fællesskabet?

Bruger hotellerne efter Kommissionens opfattelse ikke disse midler til at spare personaleomkostninger i turistsæsonen?

Hvilke skridt agter Kommissionen at tage for at kontrollere, om EU-midlerne anvendes korrekt?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(18. juli 2002)

Det integrerede operationelle program for De Kanariske Øer omfatter en foranstaltning vedrørende udvikling af turistsektoren. De aktioner, som de ærede parlamentsmedlemmer har omtalt i den skriftlige forespørgsel, indgår i de planlagte foranstaltninger for erhvervsuddannelse til udvikling af de menneskelige ressourcers kvalifikationer inden for denne sektor. I programmeringsdokumenterne er der tilsagn fra de spanske myndigheder, at man vil sikre, at der overensstemmelse med fællesskabspolitikkerne, herunder støtte til uddannelse.

Efter reformen af strukturfondene og under overholdelse af nærhedsprincippet falder styringen og udvælgelsesprocedurerne for projekterne under medlemsstatens ansvarsområde. Kommissionen råder derfor ikke over oplysninger, der gør den i stand til at bekræfte den tvivl, som er rejst i de fremlagte spørgsmål. Kommissionen vil gøre, hvad der er nødvendigt, over for de nationale myndigheder for at sikre, at de pågældende fællesskabsmidler anvendes korrekt. De ærede parlamentsmedlemmer vil få besked af Kommissionen om resultatet af disse tiltag.

(2002/C 277 E/268)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1765/02

af Roberta Angelilli (UEN) til Kommissionen

(19. juni 2002)

Om: Levnedsmiddeltilsætningsstoffer, der fremmer vægttab

Den udbredte anvendelse og brug af levnedsmiddeltilsætningsstoffer, der fremmer vægttab, er steget stærkt i de seneste år i den europæiske befolkning, og giver derved producenterne en fast indtægt.

Reklame for disse produkter er ofte vildledende og indeholder ikke noget pædagogisk budskab vedrørende ernæring, fordi den giver falske løfter om, hvor lang tid det tager at blive slank og om hvordan man bliver det. Opmærksomheden skal desuden henledes på, at forkerte kure ofte medfører alvorlige psykosomatiske sygdomsforløb så som anoreksi og bulimi.

Kan Kommissionen på baggrund af ovennævnte betragtninger oplyse følgende:

1. Findes der direktiver, studier og undersøgelser herom?
2. Agter den at tage initiativ til at forbyde udbredelsen af produkter, hvis sammensætning ikke er klar og hvis virkning ikke er videnskabeligt bevist?
3. Hvad er Kommissionens generelle holdning hertil?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(25. juli 2002)

1. Kommissionen har ikke udarbejdet særlige retningslinjer, og den har ikke foretaget studier eller undersøgelser vedrørende de pågældende produkter.
2. Kommissionen arbejder for øjeblikket på et forslag om bestemmelser om anprisninger på fødevarer om ernæring, funktion og sundhed for at sikre, at fødevarers eventuelle gavnlige ernæringsmæssige eller

fysiologiske virkninger er videnskabeligt bevist, og at forbrugerne får korrekte oplysninger herom. Bestemmelserne i forslaget vil gælde for alle fødevarer, også de pågældende produkter, forudsat at de markedsføres som fødevarer.

3. Kommissionen er ligesom det ærede medlem foruroliget over de mange slankeprodukter og de tvivlsomme markedsføringsmetoder i den forbindelse. I de gældende EU-bestemmelser om mærkning af, præsentationsmåder for og reklame for fødevarer (Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/13/EF af 20. marts 2000 om indbyrdes tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivning om mærkning af og præsentationsmåder for levnedsmidler samt om reklame for sådanne levnedsmidler⁽¹⁾) er det klart fastsat, at mærkning af og reklame for fødevarer ikke må være vildledende, f.eks. ved at tillægge fødevaren virkninger eller egenskaber, som den ikke har. Det er imidlertid medlemsstaternes myndigheder, der har ansvaret for at kontrollere, om direktivets bestemmelser anvendes korrekt. Endvidere hedder det i Europa-Parlamentets og Rådets forordning om de generelle principper i fødevarelovgivningen⁽²⁾, at fødevarevirksomhedslederne skal påse, at de fødevarer, de markedsfører, er sikre.

⁽¹⁾ EFT L 13 af 26.5.2000.

⁽²⁾ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 178/2002 af 28. januar 2002 om generelle principper og krav i fødevarelovgivningen, om oprettelse af Den Europæiske Fødevaresikkerhedsautoritet og om procedurer vedrørende fødevaresikkerhed, EFT L 31 af 1.2.2002.

(2002/C 277 E/269)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1774/02

af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen

(24. juni 2002)

Om: Pumpguns

Beretninger om mord, drab og ulykker, der skyldes anvendelse af pumpguns, er desværre nu dagligdags.

Mener Kommissionen ikke, at det vil være hensigtsmæssigt at forbyde pumpguns, da de hverken anvendes af sikkerhedsstyrker, sportsskytter eller jægere?

Vil Kommissionen venligst oplyse, om den støtter dette ønske, om den selv vil træffe foranstaltninger og påvirke medlemsstaterne i samme retning, samt om den vil informere om udviklingen på dette område?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(23. juli 2002)

I henhold til Rådets direktiv 91/477/EØF af 18. juni 1991 om erhvervelse og besiddelse af våben⁽¹⁾ er medbringelse af våben ved passage af Fællesskabets indre grænser i princippet forbudt og en undtagelse herfra kan kun godtages, hvis der følges en procedure, som giver medlemsstaterne mulighed for at blive holdt underrettet i tilfælde af, at et skydevåben indføres på deres område. I medfør af direktivet kan medlemsstaterne endvidere forbyde våbenkategorier, der ikke allerede er omfattet af det generelle forbud mod privatpersoners besiddelse. Kommissionen er på nuværende tidspunkt ikke i besiddelse af oplysninger, der kan bekræfte, at begrænsningene i henhold til 91/477/EØF ikke udgør en tilfredsstillende løsning med henblik på anskaffelse og besiddelse af pumpguns.

⁽¹⁾ EFT L 256 af 13.9.1991.

(2002/C 277 E/270)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1777/02**af Laura González Álvarez (GUE/NGL) til Kommissionen**

(24. juni 2002)

Om: Nyt angreb på miljøet ved Ria de Vigo (Galicien, Spanien)

Flodmundingerne i Galicien udgør et enestående økosystem af uvurderlig økologisk, social og økonomisk værdi. Ved flere lejligheder har undertegnede rettet henvendelse til Kommissionen for at gøre opmærksom på de forhold, som potentielt bringer de fleste af disse i fare. Rent konkret er der for nylig blevet gjort opmærksom på opfyldningsarbejdet ved S. Simón-bugten eller bygningen af lystbådehavnen i A Lagoa (Teis, Vigo). Disse to projekter er del af de over 10 projekter, som på irreversibel måde vil berøre flodmundingen ved Vigo.

I den seneste tid har borgerforeninger, fiskeriforeninger, kultursammenslutninger, økologiske organisationer, universiteter, Institutet for Marinundersøgelser, det spanske oceanografiske institut m.v. endnu en gang i enighed taget afstand fra det seneste angreb på miljøet, nærmere bestemt opfyldningen af Arenal, som planlægges af havnemyndighederne, en opfyldning, som vil omfatte et område på 208 000 m².

På ny vil habitat-direktivet og direktivet om undersøgelse af miljøindvirkningen samt EU's strategi for kystområderne blive meget alvorligt berørt.

Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at iværksætte med henblik på at forhindre, at der foretages endnu et angreb på miljøet ved Ria de Vigo og sikre overlevelsen af dette enestående økosystem, som de galiciske flodmundinger udgør?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(25. juli 2002)

Kommissionen kender ikke noget til de forhold, det ærede medlem omtaler, og som vedrører projektet for opfyldning af Arenal i flodmundingen ved Vigo.

Derfor har Kommissionen henvendt sig til de spanske myndigheder og anmodet disse om deres bemærkninger vedrørende de nævnte forhold med det formål at sikre sig, at den relevante fællesskabslovgivning overholdes i det foreliggende tilfælde.

(2002/C 277 E/271)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1783/02**af Giovanni Pittella (PSE) til Kommissionen**

(24. juni 2002)

Om: Beskyttelse af biotopen Galaso-vandløbet — Torre Mattoni — Salinella-søen

- Området mellem Galaso-vandløbet og Salinella-søen udgør med sin flora og fauna en værdifuld biotop for regionen Puglia og for hele Italien. Det er underkastet landskabsmæssige og hydrogeologiske restriktioner og betegnes som beskyttet oase (lovdekret nr. 503 af 15. oktober 1992 fra regionspræsidenten) og som fuldstændigt naturreservat ifølge regionalloven om oprettelse og forvaltning af beskyttede områder.
- Dette vådområde trues ved, at kommunalbestyrelsen i Ginosa vedvarende godkender udstykningsplaner.

- Disse projekter, som truer dette statsområde, der forvaltes af LIPU (den italienske fuglebeskyttelsesorganisation), udgør en overtrædelse af direktiv 92/43/EØF ⁽¹⁾ (levesteder) og 79/409/EØF ⁽²⁾ (fugle) og indgår i to operationelle flerfondsprogrammer til forbedring af skovbruget, som finansieres af regionen Puglia gennem skovbrugsinspektoret.
- Biotopen Galaso-vandløbet — Torre Mattoni — Salinella-søen skades også af den betydelige forsinkelse, regionen Puglia har udvist i vedtagelsen af PUTT-PBA (planlægningsplan for landskabet — miljøområder) og i gennemførelsen af regionalloven om bestemmelser til beskyttelse og forvaltning af naturfredningsområder, som er godkendt med en liste over navne uden en nøjagtig perimetrisk afgrænsning af områderne.

Hvorledes agter Europa-Kommissionen at intervenere for at finde en positiv løsning på dette emblematiske eksempel på dårlig forvaltning af territoriet, som vil medføre betydelige skader på miljøet i den sydlige del af Puglia?

⁽¹⁾ EFT L 206 af 22.7.1992, s. 7.

⁽²⁾ EFT L 103 af 25.4.1979, s. 1.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Margot Wallström

(25. juli 2002)

Kommissionens beføjelser er begrænset til, hvad den har fået overdraget ved EF-traktaten. Navnlig er Kommissionen ansvarlig for at sikre, at fællesskabsretten anvendes korrekt i alle medlemsstater. I EF-traktatens artikel 211 hedder det: »For at sikre Fællesskabets funktion og udvikling skal Kommissionen drage omsorg for gennemførelsen af de i denne traktat indeholdte bestemmelser og af de bestemmelser, som med hjemmel i denne træffes af institutionerne«. Som EF-traktatens vogter vil den ikke tøve med at træffe alle nødvendige forholdsregler, herunder indlede overtrædelsesprocedurer i henhold til traktatens artikel 226, for at sikre overholdelsen af fællesskabsretten.

Området imellem Torrente Galaso og Salinella-søen indgår i en lokalitet af fællesskabsbetydning »Pinete dell'arco ionico« (IT9130006), som er foreslået udpeget af Italien i medfør af Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter.

I henhold til artikel 6 i Rådets direktiv 92/43/EØF skal der træffes bevaringsforanstaltninger til beskyttelse af lokaliteter af fællesskabsbetydning, der efter proceduren i dette direktiv udpeges som særlige bevaringsområder. Disse forpligtelser gælder for alle myndigheder i medlemsstaterne på både nationalt, regionalt og lokalt plan. Specielt hedder det i direktivets artikel 6, stk. 3, at »alle planer eller projekter, der ikke er direkte forbundet med eller nødvendige for lokalitetens forvaltning, men som i sig selv eller i forbindelse med andre planer og projekter kan påvirke en sådan lokalitet væsentligt, vurderes med hensyn til deres virkninger på lokaliteten under hensyn til bevaringsmålsætningerne for denne«.

Selv om den ovennævnte bestemmelse ikke er fuldt ud bindende, førend listen over de foreslåede lokaliteter af fællesskabsbetydning er blevet officielt vedtaget, er medlemsstaterne forpligtet til at handle på en sådan måde, at direktivets målsætninger ikke tilsidesættes, og bør derfor træffe de nødvendige forholdsregler til at forebygge skader på de pågældende lokaliteter.

I den konkrete sag, det ærede medlem har fremført, er de foreliggende oplysninger ikke tilstrækkeligt detaljerede, og der kan på indeværende tidspunkt ikke konstateres nogen overtrædelse af Rådets direktiv 92/43/EØF. Kommissionen har behov for mere detaljerede oplysninger om, hvilke projekter der er blevet godkendt af de lokale myndigheder, hvorvidt disse projekter er blevet gjort til genstand for en vurdering af deres virkninger på lokaliteten, hvorvidt de kan anses for at være en tilsidesættelse af direktivets målsætninger, samt hvilke virkninger projekterne vil kunne få for naturtyper og arter i den pågældende lokalitet. Skulle Kommissionen modtage mere detaljerede informationer, hvorved den bliver i stand til at vurdere, om Rådets direktiv 92/43/EØF er blevet korrekt anvendt, vil den kunne efterforske nærmere i denne sag.

(2002/C 277 E/272)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1785/02**af Jan Mulder (ELDR) til Kommissionen**

(17. juni 2002)

Om: Pesticidet nitrofen i dyrefoder

I Tyskland er det kræftfremkaldende pesticid nitrofen blevet fundet i dyrefoder. Tyskerne har nu fundet forskellige forureningskilder.

Levnedsmiddel- og Veterinærkontoret i Dublin står for kontrollen med den europæiske landbrugsproduktion. Hvor ofte har dette kontor de seneste to år gennemført relevante kontroller i Tyskland, og hvad var resultatet af disse kontroller?

Kommissionen behandler situationen, men træffer foreløbig ingen foranstaltninger.

Hvorfor træffer Kommissionen ingen foranstaltninger i betragtning af den omfattende eksport fra Tyskland og den mulige sundhedsrisiko?

Hvilke foranstaltninger træffer Kommissionen for at hindre spredning af forureningen og for at fjerne de berørte produkter fra markedet?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af David Byrne

(17. juli 2002)

Kommissionen har nøje fulgt sagen om nitrofenkontaminering af foder- og fødevarekæden, siden de tyske myndigheder indberettede sagen til Kommissionen gennem systemet for hurtig varsling. Kommissionen nedsatte en taskforce, der skulle følge sagens udvikling, undersøge betydningen for folkesundheden og finde frem til, hvilke foranstaltninger der måtte være nødvendige.

I løbet af de seneste tre år er der gennemført to kontroller af de relevante sektorer i Tyskland. Den ene kontrol omfattede økologisk landbrug, og den anden markedsføringen og anvendelsen af pesticider og reststoffer i fødevarer. Kommissionen henstillede til Tyskland, at de allerede eksisterende kontrolsystemer skulle optimeres. Rapporterne blev sendt til Europa-Parlamentet efter den sædvanlige procedure og findes på følgende websteder:

http://europa.eu.int/comm/food/fs/inspections/fnaoi/reports/organic_farming/germany/index_en.html og
http://europa.eu.int/comm/food/fs/inspections/fnaoi/reports/pesticides/germany/index_en.html

Kommissionen anmodede de tyske myndigheder om regelmæssige rapporter om forløbet af deres undersøgelser. De tyske myndigheder har rapporteret, at de indtil videre har konstateret, at kontamineringen stammer fra et enkelt lager. De har ikke fundet bevis for eksistensen af andre kontamineringskilder. De har identificeret og sporet alle varer, der har været lagret på dette lager siden august 2001, gennem flere distributionsled: forretningsdrivende, møller, foderfabrikanter, husdyrbesætninger. Bedrifter har været afspærret og er blevet undersøgt. Foder, dyr og fødevareprodukter fra disse gårde er blevet testet, og potentielt kontaminerede produkter på markedet er blevet tilbagekaldt. Det samme er sket med produkter eksporteret fra Tyskland.

Kommissionen har løbende orienteret medlemsstaterne på de regelmæssige møder i Den Stående Komité for Fødevarekæden og Dyresundhed og Den Stående Komité for Økologisk Landbrug, hvor de tyske myndigheder har aflagt fyldestgørende forklaring.

Den 11. juni 2002 fandt Den Stående Komité de tyske myndigheders foranstaltninger tilfredsstillende og konstaterede, at der på det pågældende tidspunkt og på baggrund af de foreliggende oplysninger ikke var behov for iværksættelse af yderligere EU-foranstaltninger.

Kommissionens Levnedsmiddel- og Veterinærkontor agter at gennemføre en kontrol i Tyskland for at identificere eventuelle svagheder i kontrolsystemerne og for at vurdere de tyske myndigheders indsats.

(2002/C 277 E/273)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1793/02
af Gianfranco Dell'Alba (NI) til Kommissionen**

(24. juni 2002)

Om: Valg af delegationschefer i tredjelandene i tidsrummet 1999-2002

Kan Kommissionen give oplysninger om følgende:

- Navn og nationalitet for delegationscheferne i tredjelandene med undtagelse af AVS- og PECO-landene pr. 1. september 1999?
- Navn og nationalitet for delegationscheferne i samme lande pr. 1. juni 2002?
- Antal og nationalitet for de delegationschefer, der er gået på pension eller modtager andre former for pensioner, og antal og nationalitet for de delegationschefer, der er overgået til Kommissionens centraladministration?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Neil Kinnock

(1. august 2002)

Som følge af omfanget af svaret, der indeholder mange tabeller, sender Kommissionen det direkte til det ærede medlem og til Parlamentets generalsekretariat.

(2002/C 277 E/274)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1814/02
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen**

(25. juni 2002)

Om: Traktatbrud

1. Kan Kommissionen beskrive de omstændigheder, hvorunder den er rede til at undersøge en medlemsstats traktatbrud eller krænkelse af EU-lovgivning, specielt i forbindelse med konkurrenceprægede offentlige udbud og statsstøtte samt tilsvarende foranstaltninger?
2. Er den rede til at give klagere, herunder virksomheder, ret til at indgive anonyme klager for at beskytte dem mod formodede eller konkrete trusler om repressalier fra myndighedernes side?
3. Har den tidligere gjort dette?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(29. juli 2002)

Kommissionen kan oplyse det ærede medlem, at den hvert år behandler flere hundrede klager over medlemsstaternes overtrædelse af fællesskabsreglerne om frie varebevægelser og offentlige udbud.

Klagerne behandles efter traktatbrudsproceduren i EF-traktatens artikel 226 og kan, hvis den pågældende medlemsstat og Kommissionen er uenige, indbringes for Domstolen.

Efter Kommissionens interne procedureregler skal klager behandles fortroligt. Dette princip fastslog Kommissionen for nylig på ny i sin meddelelse af 20. marts 2002 til Europa-Parlamentet og Den Europæiske Ombudsmand om forbindelserne med klagere i sager om overtrædelse af fællesskabsretten⁽¹⁾.

Kravet om fortrolighed kan ikke frafaldes uden klagerens udtrykkelige samtykke. Kravet begæres i reglen frafaldet, når det er nødvendigt for at kunne fortsætte Kommissionens sagsbehandling og finde en løsning til klagerens fordel i samråd med den pågældende medlemsstat.

For så vidt angår statsstøtte, som behandles efter procedurerne i EF-traktatens artikel 87-89, overholder Kommissionen på anmodning ligeledes princippet om, at klager behandles fortroligt.

(¹) EFT C 166 af 12.7.2002.

(2002/C 277 E/275)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1815/02
af Christopher Huhne (ELDR) til Kommissionen

(25. juni 2002)

Om: Økonomisk integration

Kan Kommissionen i form af en procentdel af medlemsstaternes BNP oplyse foreliggende tal for det seneste år, for de forudgående fem år og for de forudgående ti år med hensyn til omfanget af børsnoterede aktiebeholdninger i hver enkelt medlemsstat, som personer bosat i udlandet er i besiddelse af, og kan den endvidere oplyse, hvordan denne procentdel af udenlandske aktiebeholdninger er fordelt mellem borgere bosiddende i medlemsstaterne og borgere boende uden for medlemsstaterne?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Pedro Solbes Mira

(1. august 2002)

Kommissionen (Eurostat) beklager at måtte meddele det ærede medlem, at den ikke kan levere de ønskede oplysninger.

Den mest oplagte informationskilde ville være de finansielle konti opdelt efter institutionel sektor. Dataindsamlingen vedrørende finansielle konti finder imidlertid sted som led i indberetningsprogrammet i forordningen om ENS95 (Rådets forordning (EF) nr. 2223/96 af 25. juni 1996 om det europæiske national- og regionalregnskabssystem i Det Europæiske Fællesskab (¹)), og der kræves ikke heri en opdeling af »aktier og andre ejerandelsbeviser« i »børsnoterede aktier« og »andre«. Udenlandske aktiebeholdninger opdeles heller ikke mellem borgere bosiddende i medlemsstaterne og borgere bosiddende uden for medlemsstaterne.

(¹) EFT L 310 af 30.11.1996.

(2002/C 277 E/276)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1885/02
af Eluned Morgan (PSE) til Kommissionen

(24. juni 2002)

Om: Statsstøtte til kulindustrien

Er det rigtigt, at Tyskland fortsat giver støtte til sin kulindustri? Kan det i bekræftende fald oplyses, hvor stor statsstøtte Tyskland giver sin hjemlige kulindustri pr. ton, og hvor længe dette vil få lov til at fortsætte?

Hvordan agter Kommissionen at sikre lige vilkår for medlemsstaterne med hensyn til kulindustrien?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio*(23. juli 2002)*

Tyskland yder statsstøtte til sin stenkulsektor. Således gav Kommissionen for året 2001 Tyskland tilladelse til yde et samlet støttebeløb på 4 156 mio. EUR i henhold til beslutning nr. 3632/93/EKSF af 28. december 1993 om fællesskabsordningen for statsstøtte til kulindustrien⁽¹⁾. Heraf var 2 755 mio. EUR bestemt til dækning af tab i forbindelse med den løbende produktion (driftsstøtte samt støtte til aktivitetsindskrænkning), mens 1 401 mio. EUR var bestemt til dækning af exceptionelle udgifter (gamle forpligtelser).

På baggrund af en samlet stenkulproduktion, anslået fra tysk side til 28,5 mio. tons kulækvivalent for året 2001, kan det konkluderes, at gennemsnitsstøtten pr. ton kulækvivalent androg ca. 117 EUR for dette år.

For tidsrummet fra 1. januar 2002 til 23. juli 2002 har Kommissionen givet tilladelse til et samlet støttebeløb på 2 073 mio. EUR, heraf 1 398 mio. EUR til den løbende produktion.

Kommissionen vedtog den 26. juli 2001 et forslag til Rådets forordning om statsstøtte til kulindustrien⁽²⁾ efter udløbet af EKSF-traktaten den 23. juli 2002. Ifølge den foreslåede ordning kan der ydes statsstøtte til kulsektoren med henblik på dels at omstrukturere sektoren på acceptable sociale og regionale vilkår og dels at opretholde en vis kulproduktion for at sikre adgang til reserver af hensyn til energiforsynings-sikkerheden. Støtteordningen udløber den 31. december 2010.

På mødet i Rådet (energiministrene) i Luxembourg den 7. juni 2002 opnåedes politisk enighed om den fremtidige støtteordning for kulindustrien.

Den statsstøtteordning, som skal gælde efter udløbet af EKSF-traktaten, omfatter foranstaltninger til sikring af fair konkurrencevilkår medlemsstaterne imellem inden for kulindustrien. Således kan støtten pr. ton kulækvivalent under ingen omstændigheder overstige forskellen mellem produktionsomkostningerne og indtægterne. Desuden må støtten ikke føre til leveringspriser for fællesskabskullene, som ligger under de priser, der betales for kul af tilsvarende kvalitet fra tredjelande.

⁽¹⁾ EFT L 329 af 30.12.1993.

⁽²⁾ EFT C 304 E af 30.10.2001.

(2002/C 277 E/277)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1895/02

af Marjo Matikainen-Kallström (PPE-DE) til Kommissionen

(1. juli 2002)

Om: Vindkraft og forsvarssikkerhed

Nyhedsbureauet Reuter meddelte den 26. april 2002, at Det Forenede Kongeriges forsvarministerium standsede et vindmølleparkprojekt i Det Forenede Kongerige, fordi vindmølleparker er blevet anset for at være til gene for luftstyrkers radaraktivitet. Dette er allerede tidligere blevet konstateret bl.a. i Norge. Kommissionen er samtidig kraftig fortalende for vedvarende energikilder som f.eks. vindkraft.

I den spændte globale situation efter begivenhederne den 11. september har sikkerhedsaspekter fået større betydning. Hvilke foranstaltninger agter Kommissionen at træffe for bedre at tage hensyn til sikkerheds-politiske aspekter også i forbindelse med behandling af energispørgsmål?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio*(18. juli 2002)*

Alle store konstruktioner med bevægelige dele kan forårsage elektromagnetisk interferens (EMI). For vindmøllers vedkommende kan dette forekomme i form af refleksion af signaler fra de roterende vindmøllevinger, således at en modtager i nærheden af disse opfanger både et direkte og et reflekteret signal. EMI forårsages i højere grad af metalmaterialer og -vinger og i mindre grad af vinger lavet af træ. Glasfiberforstærket polyester (GRP), som anvendes i de fleste moderne møllevinger, er praktisk talt gennemsigtig for elektromagnetiske bølger, og EMI-virkningerne af disse er derfor moderate.

Erfaringerne har vist, at det med omhyggelig design og lokalisering af vindenergi projekter er muligt at undgå forstyrrelser af telesystemer. Kommissionen har imidlertid, via sine energiprogrammer, tidligere støttet forsknings- og demonstrationsprojekter om innovative materialer til vindmøller, og den kan i princippet videreføre denne støtte under det sjette rammeprogram for forskning, teknologisk udvikling og demonstration.

*(2002/C 277 E/278)***SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1901/02****af Theodorus Bouwman (Verts/ALE) til Kommissionen***(24. juni 2002)*

Om: Situationen med hensyn til gennemførelse af direktiv 2000/59/EF om modtagefaciliteter i havne

Den 28. september 2000 trådte direktiv 2000/59/EF⁽¹⁾ i kraft. Overgangsfristen for gennemførelsen af dette direktiv udløber den 28. december i år. Fra Nederlandene forlyder det, at medlemsstaterne i Unionen håndterer finansieringen af udgifterne meget forskelligt. Som jeg i min egenskab af ordfører for spørgsmålet har forventet det, lader det til, at kun få medlemsstater vælger den indirekte finansiering. Store forskelle i fremgangsmåden mellem havne kan bevirke affaldsturisme og bevare finansielle fordele ved at dumpe affald i havet. I mellemtiden fremgår det, at der indleveres stadig mindre affald til havnen i Rotterdam. Kun 6 % af de skibe, der anløber havnen, afleverer affaldsstoffer.

Er Kommissionen ligesom jeg af den opfattelse, at der eksisterer forskelle i måden, hvorpå direktivet og den valgte finansieringssystematik gennemføres, og at der faktisk næppe kan være tale om indførelsen af et system til udveksling af informationer mellem havnene?

Er Kommissionen ligesom jeg af den opfattelse, at de store forskelle i finansieringssystematikken og dermed udgifter for skibsfarten begrænser direktivets hensigt og endda medvirker affaldsturisme og fortsættelse af dumping af affald i havet?

Er Kommissionen rede til — hvis de nævnte forskelle i gennemførelsen giver anledning hertil — ikke at afvente evalueringen om nogle år, men allerede nu at gribe ind ved at tilskynde medlemsstaterne til bedre indbyrdes afstemning af finansieringssystematikken og indføring af informationsudveksling for dermed at sikre direktivets virkning?

⁽¹⁾ EFT L 332 af 28.12.2000, s. 81.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(23. juli 2002)

Kommissionen er taknemmelig for det ærede medlems oplysninger om situationen med hensyn til gennemførelsen af Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/59/EF af 27. november 2002 om modtagefaciliteter i havne til driftsaffald og lastrester fra skibe, særlig artikel 8, der omhandler afgifter for driftsaffald fra skibe.

Kommissionen har endnu ikke modtaget nogen officiel meddelelse fra medlemsstaterne om gennemførelsen af dette direktiv, da fristen for vedtagelsen af gennemførelsesbestemmelserne er fastsat til den 28. december 2002. Inden da vil Kommissionen omhyggeligt analysere alle medlemsstaternes gennemførelsesbestemmelser. Den ordning, der vedtages for at sikre overholdelsen af principperne i artikel 8 om afgiftssystemet, vil naturligvis blive undersøgt med særlig omhu.

Kommissionens plan om at foretage en supplerende evaluering af afgiftssystemet inden for tre år, jf. artikel 8, stk. 4, vil ikke påvirke medlemsstaternes forpligtelse til at opfylde kriterierne og principperne i artikel 8 fra den 28. december 2002.

(2002/C 277 E/279)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1904/02**af Avril Doyle (PPE-DE) til Kommissionen**

(25. juni 2002)

Om: MOX-transport fra Japan til Det Forenede Kongerige

Er Kommissionen overbevist om, at der er truffet de nødvendige sikkerhedsforanstaltninger med henblik på den tilbagesendte MOX-transport fra Japan til den britiske havn Barrow-in-Furness, der forventes at ankomme i august/september 2002?

Kan Kommissionen redegøre for, hvilke sikkerhedsforanstaltninger der er truffet, og om alle nødvendige beskyttelsesforanstaltninger er truffet for at beskytte europæisk territorium og de europæiske farvande?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Loyola de Palacio

(17. juli 2002)

Kommissionen har hverken ansvar for eller juridiske beføjelser til at vurdere de sikkerhedsarrangementer der benyttes ved tilbagesendelse af blandet oxidbrændsel (MOX) til Det Forenede Kongerige.

Ansaret for at regulere sikkerheden ved civile nukleare operatørers transport af »følsomme kategorier« af nukleart materiale påhviler i Det Forenede Kongerige Office of Civil Nuclear Security (OCNS). I denne sammenhæng er dette organ den tilsynsmyndighed briterne har udpeget i henhold til konventionen om fysisk beskyttelse af nukleart materiale for så vidt angår forsendelser til og fra oversøiske destinationer.

Hvad særlig angår tilbagesendelse af MOX-brændsel fra Japan, falder dette ind under OCNS' tilsynsansvar. Myndigheden har gennemgået alle sikkerhedsordninger, specielt i lyset af terroranslaget i september 2001 i USA. Disse sikkerhedsordninger blev desuden gennemgået af de amerikanske og japanske myndigheder. Alle sikkerhedsmyndighederne var overbevist om at sikkerhedsordningerne er »rigeligt robuste til at de kan modstå enhver potentiel trussel«.

Efter de oplysninger der foreligger for Kommissionen, synes de trufne sikkerhedsforanstaltninger tilstrækkelige. Det ærede medlems opmærksomhed henledes dog på konventionen om fysisk beskyttelse af nukleart materiale, og særlig det afsnit der vedrører fortrolighed omkring oplysninger vedrørende sikkerhedsforanstaltninger.

(2002/C 277 E/280)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1943/02
af Werner Langen (PPE-DE) til Kommissionen**

(3. juli 2002)

Om: EU-støtte til Rheinland-Pfalz i perioden 1999-2002

Kan Kommissionen oplyse, hvor store støttebeløb Den Europæiske Union har betalt til Rheinland-Pfalz i perioden 1999-2002 — fordelt på de forskellige EU-programmer — samt, hvem modtagerne var, og hvor store midler der blev stillet til rådighed til samfinansiering med henholdsvis delstaten Rheinland-Pfalz og Forbundsrepublikken Tyskland?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romano Prodi

(18. juli 2002)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.

(2002/C 277 E/281)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL P-1988/02
af Stavros Xarchakos (PPE-DE) til Kommissionen**

(1. juli 2002)

Om: GESAC-adfærdskodeksen

I min forespørgsel E-0182/02⁽¹⁾ anmodede jeg Kommissionen om at meddele sin holdning til den adfærdskodeks, som sammenslutningen af rettighedsindehavere («collective management») for musik («GESAC») har forelagt den, samt hvorvidt den kunne offentliggøre denne adfærdskodeks.

I det svar, jeg modtog fra kommissær Bolkestein den 18. marts 2002, nævnes det, at Kommissionen er informeret om, at der inden for rammerne af GESAC i årevis er foregået drøftelser om en sådan adfærdskodeks. I svaret hedder det endvidere, at disse drøftelser ifølge de foreliggende oplysninger dog ikke har ført til enighed, og at GESAC ikke har forelagt nogen adfærdskodeks for Kommissionen. Jeg er i besiddelse af en nøjagtig kopi af den adfærdskodeks, der er forelagt Kommissionen, dateret den 26. oktober 1995 og modtaget af generaldirektøren for GD XV. I Generaldirektorat XV er den efter modtagelsen blevet forsynet med protokolnr. XV 015151-3.11.1995.

Kan Kommissionen på baggrund af disse oplysninger meddele mig, hvad den mener om denne adfærdskodeks, som den har fået forelagt af GESAC?

⁽¹⁾ EFT C 160 E af 4.7.2002, s. 194.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(19. juli 2002)

Det ærede medlems spørgsmål vedrører en adfærdskodeks, som er udarbejdet af GESAC, et forvaltnings-selskab, der varetager ophavsrettigheder. Der er ikke givet Kommissionen meddelelse om denne adfærdskodeks, som stammer fra 1995, men visse generaldirektorater har fået den tilsendt til orientering. Ifølge de oplysninger, Kommissionen råder over, er adfærdskodeksen aldrig blevet omsat til praksis, og GESAC meddelte i 1996 Kommissionen, at der ikke ville blive taget hensyn til den, og at de overvejelser, der lå til grund for den, skulle videreføres. På disse betingelser kan Kommissionen ikke tage hensyn til et sådant dokument, som hverken har haft virkning eller reel betydning. Den kan højst betragte det som et yderligere element i den analyse, den med jævne mellemrum foretager af sektoren for kollektiv varetagelse i Europa.

Ikke desto mindre vedrører det ærede medlems spørgsmål et meget vigtigt aspekt af det indre marked, nemlig kollektiv varetagelse af rettigheder og forvaltningsselskabers virke. Kommissionen, særlig Generaldirektoratet for det Indre Marked, følger nøje udviklingen i sektoren og specielt de initiativer, forvaltningsselskaberne tager for at tilpasse deres arbejdsmetoder til markedets efterspørgsel. Kommissionen analyserer således løbende udviklingen i sektoren, bl.a. fordi forvaltningsselskaber har til opgave — i væsentligt omfang — at varetage ophavsrettigheder og beslægtede rettigheder, således som de i øjeblikket er harmoniseret ved syv direktiver om intellektuel ejendomsret. Kommissionen fører således en løbende og indgående dialog om disse forhold med forvaltningsselskaberne og de berørte parter i øvrigt.

(2002/C 277 E/282)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1993/02

af Manuel Medina Ortega (PSE) til Kommissionen

(8. juli 2002)

Om: Postforsendelser til De Kanariske Øer

En forsendelse, som er stemplet i Strasbourg, kan være sytten dage om at nå frem til De Kanariske Øer, selv om der er både direkte og indirekte daglige flyforbindelser mellem de to punkter. Hvad vil Kommissionen foreslå for at afhjælpe denne situation, som er en klar hindring for, at det indre marked kan fungere?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(12. august 2002)

Postdirektivet 97/67/EF⁽¹⁾ indeholder bestemmelser på EU-plan om fastsættelse af målsætningerne for kvaliteten af postbefordringspligten, gennemførelse af en uafhængig kontrol og offentliggørelse af resultaterne.

I bilaget til direktivet fastsættes kvalitetsstandarderne for grænseoverskridende postbefordring inden for Fællesskabet for den hurtigste standardkategori af posttjenester: 85 % af forsendelserne skal være afleveret inden for tre arbejdsdage efter indleveringen, mens 97 % skal være afleveret inden for fem arbejdsdage efter indlevering af brevet. De Kanariske Øer er ikke undtaget fra disse krav.

Derfor opfylder en prioriteret forsendelse, der er 17 dage om at bliver leveret fra Strasbourg til De Kanariske Øer, ikke kravene i postdirektivet, medmindre særlige forhold har gjort sig gældende.

Resultaterne af den senest tilgængelige uafhængige kvalitetskontrol⁽²⁾ viser, at Spanien i det store og hele⁽³⁾ opfylder de forventede standarder for poststrømmen fra Frankrig til Spanien. Disse resultater indeholder dog ikke nærmere oplysninger om særlige steder i medlemsstaterne. Af den grund vil Kommissionen rette en forespørgsel til den spanske forvaltningsmyndighed (Ministerio de Fomento), og om nødvendigt til de franske myndigheder, om måleresultaterne for forsendelser fra Frankrig til De Kanariske Øer, og tage de nødvendige skridt, hvis de krævede standarder ikke er opfyldt.

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet, EFT L 15 af 21.1.1998.

⁽²⁾ International Post Corporation, Unex-resultater for 2001 findes på følgende adresse: http://www.ipc.be/documents/2001_UNEX_Results.pdf.

⁽³⁾ D+3: 86 % og D+5: 96,4 %.

(2002/C 277 E/283)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-1995/02
af Mario Mauro (PPE-DE) til Kommissionen**

(8. juli 2002)

Om: Bæredygtig og kulturel turisme i Europa

I overensstemmelse med et mandat fra Rådet (det indre marked) af 21. juni 1999 nedsatte Kommissionen i nært samarbejde med medlemsstaterne fem arbejdsgrupper, der har til opgave at undersøge de vigtigste områder, hvor der er behov for en konkret aktion. Et af disse er fremme af beskyttelsen af miljøet og den bæredygtige turisme i Europa. På grundlag af arbejdsgruppernes konklusioner og henstillinger vedtog Kommissionen den 13. juni 2001 en meddelelse om fremtiden for den europæiske turisme, som indeholder retningslinjer for kontrol af Fællesskabets politikker og virksomhed på grundlag af en metode med åben samordning.

Kan Kommissionen oplyse, hvordan denne meddelelse vil blive fulgt op?

Det fremgår endvidere, at Kommissionen er ved at foretage en undersøgelse om et tidligt varslingsystem med henblik på at finde frem til de turistmål, hvor antallet af turister falder, og finde frem til bedste praksis til forebyggelse.

Kan Kommissionen oplyse, hvor langt man er kommet med denne undersøgelse, og fremskaffe en kopi af det pågældende dokument?

Sidste efterår var Kommissionen ved at foretage en undersøgelse om anvendelsen af naturarven og kulturarven med henblik på udvikling af en bæredygtig turisme på de utraditionelle turistrejsemål, der skal indeholde de grundlæggende retningslinjer for udviklingen af ovennævnte bæredygtige turisme, opstille konklusioner og henstillinger samt oplyse om finansieringskilderne til fremme af passende initiativer.

Kan Kommissionen meddele, hvor langt man er kommet med disse undersøgelser, og fremskaffe en kopi af undersøgelsen?

Hvilken støtte agter Kommissionen endvidere at yde til sektoren for kulturturisme, og hvilke områder agter den at prioritere?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Erkki Liikanen

(14. august 2002)

I begyndelsen af 2002 påbegyndte Kommissionen gennemførelsen af de foranstaltninger, som den havde foreslået i sin meddelelse: »Samarbejde om europæisk turismes fremtid⁽¹⁾. Europa-Parlamentet og Rådet vedtog henholdsvis en beslutning og en resolution⁽²⁾, hvori de tilsluttede sig den fremgangsmåde, som blev foreslået i denne meddelelse«.

Med hensyn til de to undersøgelser, som det ærede medlem nævner, blev arbejdet i forbindelse hermed for nylig afsluttet. Et resumé af undersøgelseernes resultater kan læses på følgende adresse: <http://europa.eu.int/comm/enterprise/services/tourism/policy-areas/studies.htm>. Omfattende udgivelser vil snart blive lagt ud på samme netsted, efterfulgt af trykte kopier.

Med hensyn til fællesskabsfinansieringen af kulturturisme er der flere instrumenter til rådighed, herunder strukturfondene, programmet for informationssamfundsteknologier (IST) under det femte rammeprogram for forskning og teknologisk udvikling og MEDA-programmet. De nævnte instrumenter åbner mulighed for foranstaltninger med direkte eller indirekte indvirkning på turismen. For eksempel kan de støtte udviklingen inden for forskellige områder såsom økonomisk vækst, beskæftigelse og regional udvikling; forbedringen af kvalitet og konkurrenceevne vedrørende turismerelevant infrastruktur, europæiske turistvirksomheder og turistdestinationer; promoveringen af Europa som en vifte af attraktive turistdestinationer samt bevidstgørelsen om kulturarven både blandt turister og den lokalbefolkning, der er beskæftiget inden for turisme. For hvert enkelt instrument er de specifikke prioriteringer de samme som for den pågældende fond eller det pågældende program. Initiativet eEurope 2002 omfatter aktioner vedrørende e-tjenester for kultur og turisme.

⁽¹⁾ KOM(2001) 665 endelig udg.

⁽²⁾ Europa-Parlamentet: P5_TAPROV(2002)0222, vedtagne tekster fra mødet tirsdag den 14. maj 2002, PE 318 649/57. Ministerrådet: EFT C 135 af 6.6.2002.

(2002/C 277 E/284)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2074/02
af Roger Helmer (PPE-DE) til Kommissionen**

(12. juli 2002)

Om: Britiske godsejeres rettigheder

Kan Kommissionen oplyse, om EU har planer om at udfærdige retsakter, der påvirker britiske godsejeres rettigheder, eller om EU-retsakter, der allerede er under udarbejdelse, vil påvirke britiske godsejeres nuværende ret til at afholde markeder eller lignende arrangementer?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Frederik Bolkestein

(5. august 2002)

EU har ingen planer om at udarbejde lovgivning, der berører britiske godsejeres rettigheder, og der er heller ingen EU-lovgivning under udarbejdelse, som berører britiske godsejeres ret til at afholde markeder eller lignende arrangementer.

Det bør dog bemærkes, at eftersom retten til at afholde markeder og lignende arrangementer (som udøvelsen af enhver anden form for erhvervsmæssig virksomhed) berøres af regler eller bestemmelser fra staten (herunder Kronen) og lokale eller regionale myndigheder, er disse regler og bestemmelser — hvis de har betydning for markeder eller lignende arrangementer, der afholdes af erhvervsdrivende fra andre medlemsstater — undergivet princippet om den frie udveksling af tjenesteydelser som fastsat i EF-traktatens artikel 49 ⁽¹⁾. Uden at dette berører det foregående, kan sådanne regler og bestemmelser dog vise sig at være berettigede.

Endelig skal det bemærkes, at det ærede medlem kan finde nærmere oplysninger om afholdelsen af handelsmesser og -udstillinger i Kommissionens fortolkende meddelelse af 8. maj 1998 om anvendelse af reglerne vedrørende det indre marked på messe- og udstillingsområdet ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Se dom af 15. januar 2002, sag C-439/99, Kommissionen mod Italien.

⁽²⁾ EFT C 143 af 8.5.1998.

(2002/C 277 E/285)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2171/02
af Paulo Casaca (PSE) til Kommissionen**

(18. juli 2002)

Om: Skærpet konkurrencesituation for Azorernes landbrugsproduktion som følge af Poseima-forordningen

I henhold til bilag II til forordning (EF) nr. 1453/2001 ⁽¹⁾ har den autonome region Madeira ret til toldfrit at indføre en lang række fødevarer med oprindelse i tredjelande, herunder produkter, der også produceres på Azorerne som f.eks. sukker, mælk og kød, for så vidt som disse produkter med nogle få undtagelser som omhandlet i samme forordnings artikel 3, stk. 5, ikke genudføres.

I sidstnævnte bestemmelse hedder det, at forbuddet »gælder dog ikke for samhandelen mellem Azorerne og Madeira«.

Som følge heraf udbydes der på Azorerne produkter til ekstremt lave priser, som er indført via den autonome region Madeira i henhold til ovennævnte bestemmelse. Vil Kommissionen på den baggrund oplyse, om det var dens mål med ændringen af artikel 3, stk. 5, i Poseima-forordningen?

Finder Kommissionen det i benægtende fald ikke nødvendigt at præcisere formålet med ændringen og via gennemførelsesbestemmelser, som den har beføjelse til at vedtage, hindre illoyal konkurrence til skade for Azorernes landbrugsprodukter?

Mener Kommissionen ikke, at anvendelsen af Poseima-programmet til at stille den autonome region Azorerne ringere, end det ville have været tilfældet ved en direkte anvendelse af de almindelige traktatbestemmelser, er i strid med ånd og bogstav i EF-traktatens artikel 299, stk. 2?

(¹) EFT L 198 af 21.7.2001, s. 26.

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(9. august 2002)

Kommissionen er i færd med at undersøge de nævnte forhold i den pågældende medlemsstat og skal holde det ærede medlem underrettet om udfaldet.

(2002/C 277 E/286)

**SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2173/02
af Michl Ebner (PPE-DE) til Kommissionen**

(18. juli 2002)

Om: Europæisk kort for handicappede

I Europa gælder ikke samme regler overalt for udstedelse af kort, som berettiger mennesker med handicap til forskellige faciliteter og begunstigelser (f.eks. handicapparkeringspladser, reduceret entré i museer og til arrangementer, osv.).

I Italien eksisterer et sådant kort med generel gyldighed slet ikke.

Dette bevirker, at EU-borgere, der har et handicap, ofte ikke kan få gavn af de forskellige faciliteter og begunstigelser i andre EU-lande.

Findes på europæisk plan et handicapkort, som anerkendes i alle medlemslande og giver adgang til ovennævnte faciliteter og begunstigelser?

I bekræftende fald: Hvad er det relevante lovgrundlag? Til hvem skal en ansøgning om udstedelse af kortet stiles, og hvilke dokumenter og bilag skal forelægges?

I benægtende fald: Ville det ikke være hensigtsmæssigt at indføre et sådant kort på EU-plan — f.eks. i form af et internationalt europæisk handicapkort?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Anna Diamantopoulou

(21. august 2002)

I henhold til subsidiaritetsprincippet træffes beslutningen vedrørende definitionen af handicap og som følge heraf berettigelsen til handicapkort på nationalt plan. Dette betyder, at betingelserne for udstedelse af handicapkort fastlægges af den enkelte medlemsstat, og at der ikke eksisterer en gensidig anerkendelse af disse kort, som giver indehaverne ret til de forskellige begunstigelser i andre medlemsstater end den, hvor kortet er udstedt.

I henhold til fællesskabsretten er en persons personlige situation afgørende for, om vedkommende har ret til sociale ydelser. For at Kommissionen kan afgøre, om der er tale om en overtrædelse af fællesskabsretten, når indehavere af f.eks. et tysk handicapkort nægtes adgang til de begunstigelser, der indrømmes indehavere af et italiensk handicapkort, må den have mere detaljerede oplysninger om den pågældende sag.

Generelt set er ifølge artikel 12 (tidl. artikel 6) i EF-traktaten alle former for forskelsbehandling, der udøves på grundlag af nationalitet, forbudt inden for EF-traktatens anvendelsesområde. Således bør grundlæggende fordele, der gives handicappede, såsom privilegerede parkeringspladser og kørestolsfaciliteter i lufthavne,

være tilgængelige for alle handicappede fællesskabsborgere uanset nationalitet. Hvis ovennævnte grundlæggende fordele således nægtes fællesskabsborgere, der besøger en anden medlemsstat som modtagere af tjenesteydelser, kan dette betragtes som forskelsbehandling på grundlag af nationalitet ifølge definitionen i EF-traktatens artikel 12 sammenholdt med EF-traktatens artikel 49 (tidl. artikel 59).

(2002/C 277 E/287)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2354/02**af Michiel van Hulten (PSE) til Kommissionen**

(31. juli 2002)

Om: EU-landbrugsstøtte til det nederlandske kongehus

Ifølge en artikel i det nederlandske dagblad »de Volkskrant« af 16. juli 2002 har dronning Beatrix i februar 1999 oplyst til en gruppe medlemmer af det nederlandske Andetkammer, at det nederlandske kongehus havde modtaget EU-støtte til plantning af en olivenplantage på den nederlandske kongefamilies landsted i Porto Ercole i Italien.

1. Kan Kommissionen bekræfte, at det nederlandske kongehus har modtaget støtte til plantning af en olivenplantage i Porto Ercole, Italien?
2. Modtager den nederlandske kongefamilie andre former for EU-støtte fra Landbrugsfonden eller andre fonde (som f.eks. Den Europæiske Socialfond)?
3. Modtager det nederlandske kongehus støtte på grundlag af artikel 33, stk. 1, litra b, i Rom-traktaten, hvori det fastsættes, at den fælles landbrugspolitik blandt andet har til formål »at sikre landbrugsbefolkningen en rimelig levestandard, især ved en forhøjelse af de individuelle indkomster for de i landbruget beskæftigede personer«? På hvilket grundlag er støtten i benægtende fald da ydet?
4. Er Kommissionen ikke enig i, at økonomisk støtte til landbrugssektoren, for så vidt som der er tale om sådan støtte, bør begrænses til små bedrifter med lav indkomst, og at også det af kommissionsmedlem Franz Fischler foreslåede loft på 300 000 EUR i visse tilfælde er for højt?
5. Er Kommissionen ikke enig i, at en afgørelse om tildeling af støtte i det mindste bør baseres på en undersøgelse af indkomst og formue? Er Kommissionen rede til at ændre sin planlægning med henblik herpå?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(27. august 2002)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.

(2002/C 277 E/288)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2391/02**af Kathleen Van Brempt (PSE) til Kommissionen**

(2. august 2002)

Om: Europæiske midler til Belgien og byen Antwerpen

Kommissionen støtter via sine forskellige fonde prisværdige projekter i EU's medlemsstater. Kan Kommissionen oplyse, hvor meget EU-støtte Belgien modtager, og hvor stor nøjagtig støtten er til byerne Gent og Antwerpen?

Kan Kommissionen oplyse den nøjagtige støtte til Belgien i årene 1999, 2000 og 2001?

Kan Kommissionen oplyse den nøjagtige støtte til projekter i byen Antwerpen i årene 1999, 2000 og 2001?

Kan Kommissionen oplyse den nøjagtige støtte til projekter i byen Gent i årene 1999, 2000 og 2001?

Hvilken form for støtte er der tale om for Antwerpens vedkommende?

Hvilken form for støtte er der tale om for Gents vedkommende?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Romani Prodi

(26. august 2002)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.

(2002/C 277 E/289)

SKRIFTLIG FORESPØRGSEL E-2413/02 af Michiel van Hulten (PSE) til Kommissionen

(7. august 2002)

Om: Nærmere spørgsmål vedrørende den landbrugsstøtte, der er ydet dronning Beatrix

Den 18. juli 2002 rettede jeg et spørgsmål til Kommissionen vedrørende støtte den nederlandske dronning Beatrix skal have modtaget til anlæggelsen af en oliventræplantage på den nederlandske kongefamilies landsted i Porto Ercole, Italien. I mellemtiden har kongehuset ladet mig vide, at der er tale om dronningens landbrugsejendom i Tavernelle, Italien, og jeg anmoder Kommissionen om at basere sit svar på min forespørgsel af 18. juli på denne oplysning.

Som reaktion på beretninger i pressen om mine spørgsmål har en talsmand for dronningen oplyst, at hun skulle have forsøgt at nægte modtagelsen af støtten, men at dette ikke kunne lade sig gøre på grund af støttens »mere eller mindre automatiske art«.

1. Kan Kommissionen oplyse, hvilken procedure der er fulgt ved ydelsen af støtten? Havde dronningen kunnet nægte at modtage støtten? Findes der støtte, der ydes »mere eller mindre automatisk«?
2. Kan Kommissionen bekræfte, at der var tale om EU-støtte og ikke om en national ordning, der blev godkendt af Bruxelles, således som en talsmand for Kommissionen mente den 19. juli?
3. Hvor stort var beløbet pr. oliventræ, og hvor mange oliventræer var der tale om i dronningens tilfælde?
4. Var der tale om en engangsstøtte, eller har dronningen også i årene derefter modtaget støtte til oliventræplantagen?

Svar afgivet på Kommissionens vegne af Franz Fischler

(9. september 2002)

Kommissionen er i færd med at indhente de oplysninger, der er nødvendige for at besvare spørgsmålet, og skal meddele resultatet af sine efterforskninger, så snart det foreligger.
